Feeria

NORA ROBERTS

Ziua a ŞAPTEA

NORA ROBERTS

Ziua a șaptea

NORA ROBERTS

ZIUA A ȘAPTEA

Traducere:
ROXANA BUZOIANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ROBERTS, NORA

Ziua a şaptea / trad.: Buzoianu Roxana. - Bucureşti : Lider, 2009

ISBN 978-973-629-206-4

I. Buzoinu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Tehnoredactor: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

THE HOLLOW
Copyright © 2008, by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **Casandra Enescu**

OP 5 - CP 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021 316.32.55, Fax: 031 410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Prolog

Hawkins Hollow
Iunie 1994

Într-o dimineață senină de vară, un pudel s-a înecat în piscina din spatele casei familiei Bestler. La început, Lynne Bestler, care ieşise să înoate, înainte să se trezească copiii, a crezut că era o veveriță moartă. Dar când s-a încumetat să adune ghemul de blană cu plasa, l-a recunoscut pe mult iubitul cățel al vecinilor ei, Marcell.

Veveriţele de obicei nu poartă zgărzi cu strasuri.

Ţipetele ei şi plescăitul când Lynne l-a aruncat pe nefericitul câine, cu tot cu plasă, înapoi în piscină, l-au făcut pe soțul ei să iasă în grabă din casă, doar în boxeri. Suspinele mamei şi înjurăturile tatălui, care a sărit să apuce bățul şi să aducă leşul la mal, le-au trezit pe gemenele Bestler, care purtau pijamale imprimate cu personaje din „Micul meu ponei". În câteva minute, isteria din curtea din spatele casei i-a făcut pe vecini să se grăbească spre garduri, în timp ce domnul Bestler

ieşea din apă împreună cu povara sa. Ca majoritatea bărbaţilor, Bestler manifesta un ataşament aparte pentru lenjeria veche, iar greutatea apei s-a dovedit prea mare pentru elasticul uzat.

Deci domnul Bestler a ieşit din piscină cu un câine mort şi fără boxeri.

Dimineaţa senină de vară debutase în orăşelul Hawkins Hollow şocant, trist şi dramatic.

Fox află despre moartea prematură a lui Marcell imediat ce intră la Ma's Pantry pentru a cumpăra o sticlă mică de cola şi câteva Slim Jims.

Îşi luase o scurtă pauză de la renovarea unei bucătării pe care o executa împreună cu tatăl său într-o casă de pe Main Street. Doamna Larson voia alte blaturi şi uşi la dulapuri, podele şi o zugrăveală, toate noi. Ea spunea că era vorba despre o înnoire a lucrurilor, iar Fox vedea în asta o cale de a câştiga destui bani ca să o scoată pe Allyson Brendon la o pizza şi la un film sâmbătă seara. Spera să se poată folosi de această ieşire ca să ajungă cu ea pe bancheta din spate a anticului VW Bug.

Nu-l deranja să lucreze cu tatăl său. Spera al naibii de tare că nu-şi va petrece restul vieţii dând cu ciocanul sau folosind un ferăstrău electric, dar deocamdată nu-l deranja. Compania tatălui său era relaxantă, iar slujba asta îl scutea pe Fox de grădinărit sau de îngrijirea animalelor de la micuţa lor fermă. Îi mai oferea şi un acces uşor la cola şi la Slim Jims – două produse pe care nu le-ar fi

găsit în vecii vecilor în gospodăria familiei O'Dell-Barry, unde mama lui făcea regulile.

Auzi despre câine de la Susan Keefaffer, care îi scana produsele în timp ce câțiva oameni, care nu aveau nimic mai bun de făcut într-o dimineață de iunie, stăteau la tejghea, beau cafea și bârfeau.

Nu-l cunoștea pe Marcell, dar Fox iubea animalele, așa că îl întristă soarta nefericitului pudel. Dar această stare fu aproape anulată de vestea că domnul Bestler, pe care nu-l cunoștea, stătea „gol pușcă", după cum spusese Susan Keefaffer, lângă piscina din spatele casei.

În timp ce îl mâhnea imaginea unui biet cățel înecându-se într-o piscină, el nu făcu legătura – cel puțin nu atunci – cu acele clipe de coșmar pe care el și alți doi prieteni apropiați le trăiseră cu șapte ani în urmă.

Avusese un vis noaptea trecută, despre sânge și foc, despre niște voci care făceau incantații într-o limbă pe care nu o înțelegea. Se mai și uitase la două filme de mâna a doua – *Noaptea Zombilor* și *Masacrul din Texas cu ferăstrăul electric* – împreună cu prietenii săi, Cal și Gage.

Nu făcuse legătura dintre un pudel francez și visul său, și nici cu incendiile care avuseseră loc în Hawkins Hollow la doar o săptămână după ce împlinise zece ani. După noaptea petrecută împreună cu Cal și Gage la Stânca Păgână din pădurea Hawkins, totul se schimbase pentru ei și pentru Hollow.

Peste câteva săptămâni, el, Cal și Gage vor

împlini şaptesprezece ani. Baltimore avea şansa să intre în campionatul de baseball în acest an. Se va întoarce la liceu unde va fi în ultimul an, ceea ce însemna că în cele din urmă se va afla în fruntea lanţului trofic şi îşi va face planuri pentru facultate.

Ceea ce-l preocupa pe un adolescent de şaptesprezece ani diferea foarte mult de ceea ce-l preocupa pe un puşti de zece ani. Inclusiv să ajungă la al treilea nivel cu Allyson Brendon şi să marcheze punctul câştigător.

Aşa că atunci când se întoarse pe stradă, pentru băiatul slab, care nu trecuse de adolescenţă, cu părul şaten strâns la spate într-o coadă scurtă, cu ochii căprui aurii ascunşi de ochelarii de soare Oakleys, nu era decât o zi obişnuită.

Oraşul arăta ca de obicei. Curat, un pic cam demodat, cu case şi magazine vechi, din piatră, cu verande vopsite şi cu borduri înalte. Aruncă o privire peste umăr spre Bowl-a-Rama din piaţa publică. Era cea mai mare clădire din oraş şi acolo lucrau Cal şi Gage.

Când el şi tatăl său vor încheia lucrul, se va abate un pic din drum ca să vadă ce mai e nou.

Se îndreptă spre locuinţa familiei Larson, intră în casa a cărei uşă nu era încuiată şi auzi dinspre bucătărie acordurile unui blues cântat de Bonnie Raitt. Tatăl lui cânta împreună cu interpreta, cu o voce clară şi relaxată, în timp ce verifica înălţimea rafturilor pe care doamna Larson dorea să le monteze în debara. Deşi ferestrele şi uşa din spate erau deschise larg, încăperea mirosea a rumeguş,

sudoare şi adeziv folosit în acea dimineaţă pentru a instala noua Formica.

Tatăl său lucra îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi şi cu un tricou care avea inscripţionat: *Acordaţi păcii o şansă*. Părul lui era cu doisprezece centimetri mai lung decât cel al lui Fox şi-l purta strâns în coadă cu un batic albastru. Îşi răsese barba şi mustaţa pe care le avusese de când se ştia. Fox nu se obişnuise încă să vadă faţa tatălui său atât de clar, mai bine zis, să vadă cât de mult semăna cu el.

– S-a înecat un câine în piscina familiei Bestler, pe strada Laurel, spuse Fox. Brian se opri din lucru şi se întoarse spre el.

– Mare păcat. Ştie cineva cum s-a întâmplat?

– Nu chiar. Era un pudel dintr-aceia mici, probabil că a căzut în bazin şi nu a mai putut ieşi.

– Te-ai gândit că cineva l-a auzit lătrând. Este o modalitate foarte urâtă de a muri. Brian îşi lăsă uneltele jos şi îi zâmbi fiului său. Dă-mi şi mie un Slim Jims.

– Ce Slim Jims?

– Din acelea pe care le ai în buzunarul de la spate. Nu ai o pungă şi nu ai fost plecat destul de mult timp ca să devorezi vreo plăcintă sau bomboane. Pot să pun pariu că ţi-ai umplut buzunarele de la blugi cu Jims. Dă-mi şi mie una, iar mama ta nu va afla că mănânci produse din chimicale şi carne. Asta se numeşte şantaj, fiule.

Fox pufni şi le scoase. De fapt, în acest scop cumpărase două. Tatăl şi fiul desfăcură ambalajul şi începură să mestece într-o sincronizare perfectă!

– Blatul de la dulap arată bine, tată.

– Da, aşa este. Tatăl său trecu uşor cu mâna peste suprafaţa netedă. Doamnei Larson nu-i prea place culoarea, dar este bine executat. Nu ştiu cine va fi căţeluşul meu când tu vei pleca la facultate.

– Ridge îşi aşteaptă rândul, spuse Fox gândindu-se la fratele lui mai mic.

– Ridge nu va putea ţine minte calculele nici măcar două minute şi cel mai probabil îşi va tăia un deget visând cu ochii deschişi în timp ce foloseşte ferăstrăul. Nu. Brian zâmbi, dând din umeri. Genul aceasta de muncă nu este nici pentru Ridge, nici pentru tine sau pentru vreuna dintre surorile tale. Cred că va trebui să angajez un puşti, dar să găsesc unul care să vrea să lucreze în lemn.

– Nu am spus niciodată că nu vreau.

Cel puţin nu o spusese cu voce tare.

Tatăl său îl privi aşa cum o făcea uneori, ca şi cum ar fi zărit mai mult decât lăsa el să se întrevadă.

– Ai un ochi bun şi mâini bune. Te vei descurca cu treburile gospodăreşti când vei fi la casa ta. Dar nu îţi vei câştiga existenţa cu o curea pentru unelte legată în jurul mijlocului. Până când îţi vei da seama ce anume vrei să faci, poţi căra resturile astea afară, la pubelă.

– Desigur.

Fox adună resturile, adică gunoiul, şi începu să le care în spatele casei, prin curtea strâmtă, spre pubela pe care familia Larson o închiriase pe durata renovării.

Aruncă o privire spre curtea învecinată de unde se auzeau copii jucându-se. În acel moment, grămada pe care o ținea în brațe s-a dezechilibrat și a căzut pe jos în timp ce el parcă paralizase.

Puștii se jucau cu camioane, lopățele și găleți într-o cutie de nisip de un albastru viu. Dar cutia nu era umplută cu nisip. Brațele lor erau acoperite cu sânge în timp ce ei își împingeau camioanele Tonka și mai adânc în interiorul cutiei. Se întoarse împleticindu-se, în timp ce băieții imitau sunetele motoarelor, iar valuri roșii lipăiau peste marginile de un albastru viu și se scurgeau pe iarba verde.

Pe gardul dintre curți, unde hortensiile se înălțau aproape înflorite, stătea ghemuit un băiat care, de fapt, nu era băiat. Își arătă dinții rânjind în timp ce Fox mergea cu spatele spre casă.

– Tată! Tată!

Tonul și teama puternică l-au făcut pe Brian să iasă repede.

– Ce este? Ce este?

– Tu nu – nu poți vedea?

Dar chiar în timp ce spunea asta și arăta cu degetul, ceva din interiorul lui Fox știa că nu este adevărat.

– Ce anume?

Brian își cuprinse de umeri fiul cu fermitate.

– Ce anume vezi?

Băiatul care nu era băiat dansa în vârful gardului în timp ce flăcări apăreau sub el, transformând hortensiile în cenușă.

– Trebuie să plec. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Cal şi Gage. Chiar acum, tată. Trebuie...

– Du-te. Brian îi dădu drumul lui Fox şi făcu câţiva paşi înapoi. Nu îi puse întrebări. Pleacă.

Aproape că zbură prin casă şi apoi afară, pe trotuarul dinspre scuar. Oraşul nu i se mai părea la fel de obişnuit. Cu ochii minţii, Fox îl vedea aşa cum fusese în acea săptămână oribilă din iulie, cu şapte ani în urmă. Foc şi sânge, îşi aminti el, gândindu-se la vis. Intră valvârtej în Bowl-a-Rama, unde liga de după-amiază era în plin proces de antrenament. Zgomotul puternic, făcut de bilele care se rostogoleau şi de prăbuşirea popicelor, îi pulsa în tâmple în timp ce alerga direct spre recepţie, unde lucra Cal.

– Unde este Gage? întrebă Fox.

– Iisuse! Ce s-a întâmplat cu tine?

– Unde este Gage? repetă Fox şi privirea amuzată a lui Cal dispăru.

– Lucrează în sala cu jocuri mecanice. El... el iese chiar acum.

La semnalul rapid al lui Cal, Gage se întoarse.

– Bună ziua, doamnelor. Ce... Surâsul îi dispăru de pe buze când aruncă o privire spre Fox. Ce s-a întâmplat?

– S-a întors, spuse Fox. S-a întors.

1

Hawkins Hollow
Martie 2008

Fox își amintea multe detalii legate de acea zi lungă din iunie. Ruptura de pe cracul stâng al blugilor Levi's ai tatălui său, mirosul cafelei și al cepei de la Ma's Pantry, fâșâitului ambalajului rupt când, împreună cu tatăl său desfăcuseră Slim Jims-urile în bucătăria doamnei Larson.

Dar mai ales își amintea, dincolo de șocul și de frica provocate de ceea ce văzuse în curte, faptul că tatăl său avusese încredere în el.

Avusese încredere în el și în dimineața zilei când Fox împlinise zece ani și venise acasă împreună cu Gage, amândoi murdari, epuizați și înspăimântați spunând o poveste pe care niciun adult nu ar fi crezut-o vreodată.

Fusese vorba și de îngrijorare, reflectă Fox. Încă mai putea vedea clar cum se priviseră părinții lui în timp ce le istorisea despre ceva negru, puternic

şi rău care apăruse în luminişul unde se afla Stânca Păgână.

Ei nu puseseră totul pe seama imaginației debordante, nici nu-l mustraseră pentru că a mințit că va dormi acasă la Cal, când, de fapt, se dusese cu prietenii lui să-şi petreacă noaptea, în care împlineau zece ani, în pădurea din vestul oraşului.

În loc să-i certe, îi ascultară. Şi părinții lui Cal i-au ascultat atunci când au venit.

Fox se uită la cicatricea subțire de la încheietura mâinii, semnul făcut atunci când Cal folosise cuțitul lui de cercetaş, ca să se facă, în urmă cu douăzeci şi unu de ani, frați de sânge. Era singura cicatrice de pe trupul său. Mai avusese şi altele înainte de acel ritual – care băiat de zece ani nu avea? Toate se vindecaseră frumos în afară de asta. Aşa i se vindeca orice rană de atunci încoace – fără să lase urme.

Rămăsese acel semn, acel amestec de sânge, care hrănise creatura prinsă în cursă cu secole în urmă. Timp de şapte nopți fusese furtună în Hawkins Hollow.

Au crezut că i-au venit de hac, trei puşti de zece ani împotriva nelegiuitului care infestase oraşul, dar acesta se întorsese, şapte ani mai târziu, pentru încă alte şapte nopți de infern. Apoi s-a întors iarăşi, în săptămâna în care împlineau douăzeci şi patru de ani.

Se va întoarce din nou în această vară. Deja îşi făcea simțită prezența.

Dar lucrurile erau diferite acum. Erau mai bine pregătiți şi aveau mai multe cunoştințe. Numai că

nu era vorba doar de el, de Cal şi de Gage de această dată. Acum erau şase, împreună cu cele trei femei care veniseră în Hollow, care aveau o legătură ancestrală cu demonul, aşa cum el, Cal şi Gage erau conectaţi cu forţa care-l ţinuse prizonier.

Nu mai erau copii, se gândi Fox în timp ce se oprea lângă parcul din faţa primăriei, de pe Main Street, unde se afla biroul şi apartamentul lui. Şi dacă ceea ce au reuşit să realizeze acum câteva săptămâni la Stânca Păgână era un semn, demonul, care cândva îşi spunea Lazarus Twisse, va avea parte de câteva surprize.

Îşi luă servieta şi traversă trotuarul. Fusese nevoie de mult efort şi de jonglerii financiare pentru ca Fox să poată intra în posesia vechii clădiri a primăriei. Primii ani fuseseră inundaţi şi-l storseseră de puteri. Dar meritaseră efortul, mesele nesfârşite de la PB şi J, pentru că fiecare părticică îi aparţinea lui şi Băncii Hawkins Hollow &Trust.

Pe plăcuţa de pe uşă se putea citi: FOX B. O'DELL, AVOCAT. Încă îl mai surprindea faptul că a decis să urmeze dreptul, dar şi mai mult acela că-şi practică profesia într-un orăşel.

Considera că asta nu ar fi trebuit să-l surprindă. În domeniul dreptului nu era vorba doar de bine şi de rău, ci şi despre toate nuanţele dintre ele. Îi plăcea să-şi dea seama care nuanţă se potrivea cel mai bine fiecărei situaţii.

Intră în clădire şi fu surprins să o vadă pe Layla Darnell, una dintre componentele grupului celor şase, stând în spatele biroului de la recepţie.

– Hm...

– Bună. Zâmbetul ei era prudent. Te-ai întors mai repede decât era planificat.

Oare? Nu-şi mai aducea aminte. Cum să se poată concentra când acea brunetă superbă îl privea cu ochii ei verzi, de sirenă, aşezată în spatele biroului doamnei Hawbaker care avea o privire de bunicuţă.

– Am... noi... am câştigat. Juriul a deliberat mai puţin de o oră.

– Minunat. Zâmbetul ei crescu în intensitate. Felicitări! Era cazul cu rănirea de persoane? Accidentul de maşină. Domnul şi doamna Pullman?

– Da.

Îşi mută servieta în cealaltă mână.

– Unde este doamna H?

– Are programare la dentist. Este trecut în agenda ta.

– Desigur. Voi fi în biroul meu.

– A sunat Shelley Kholer. De două ori. S-a hotărât să-şi dea sora în judecată pentru lipsă de afecţiune şi pentru... Stai.

Layla ridică un clipboard.

– Pentru că este o c... ordinară, chiar a spus acel cuvânt, şi nu-i bună de nimic. Al doilea apel telefonic a fost de la ea. Vrea să ştie dacă se poate ţine cont la înţelegerea de divorţ pe care o va obţine de la soţul ei care a înşelat-o şi care are un fund de maimuţă, de faptul că el a participat la un concurs NASCAR online, iar ea a făcut rost de dispozitivele pentru rom ale nenorocitului. Sincer, nu ştiu ce

vrea să însemne ultima parte, în afară de „nenorocit".

– Hmm. Interesant. O să o sun.

– Apoi a început să plângă.

– La naiba!

Animalele mai erau încă punctul lui slab, iar femeile nefericite reprezentau ceva asemănător.

– O sun chiar acum.

– Nu face asta. Cred că ai vrea să mai aştepţi o oră, spuse Layla uitându-se la ceas. Chiar acum îşi vopseşte părul. Se face roşcată. Nu-i aşa că nu-şi poate da în judecată sora pe care o consideră o c... ordinară pentru lipsă de afecţiune?

– Acum poţi da în judecată pe oricine pentru orice, dar o voi determina să se răzgândească. Poate îmi aduci aminte să o sun peste o oră. Te descurci? adăugă el. Ai nevoie de ceva?

– Mă descurc. Alice – doamna Hawbaker – este o profesoară bună şi deosebit de protectoare când vine vorba de tine. Dacă nu ar fi crezut că sunt gata să zbor singură, nu aş fi aici. În afară de asta, pregătindu-mă să devin office manager, ar trebui să te întreb dacă ai nevoie de ceva.

Un office manager care să nu-i stârnească libidoul ar fi fost un început bun, dar era deja prea târziu pentru asta.

– Şi eu mă descurc. Voi fi... arătă cu mâna spre biroul lui, în timp ce se îndepărtă.

Era tentat să închidă uşile, dar simţi că ar fi nepoliticos. Nu îşi închidea niciodată uşile de la birou, decât atunci când un client avea nevoie de intimitate.

Pentru că nu se simțea foarte confortabil purtând costum, Fox își scoase sacoul și îl agăță de unul dintre porcii zâmbitori care servea drept cuier. Ușurat, își scoase cravata și o atârnă pe o vacă fericită. Mai rămânea un pui, o capră și o rață, toate sculptate de tatăl său, care credea că biroul unui avocat nu putea fi anost dacă găzduia o serie de animale de fermă ușor stilizate.

Până acum, Fox credea că așa este.

Era exact ceea ce-și dorea să aibă în biroul său, ceva care să facă parte dintr-o casă, nu dintr-o *clădire*, o privelişte a cartierului și nu a străzilor urbane. Rafturile susțineau cărțile de drept și obiecte de care adesea avea nevoie, însă printre ele se găseau și obiecte care-l reprezentau: o minge de baseball semnată de nimeni altul decât unicul Cal Ripken, caleidoscopul din sticlă colorată pe care i-l confecționase mama sa, fotografii înrămate, un model la scară mică a navei spațiale Millennium Falcon pe care o construise cu multă precizie pe când avea doisprezece ani.

La loc de cinste se afla un borcan mare plin cu dolari. Unul pentru fiecare dată când a uitat și a spus „fuck" în birou. Era hotărârea lui Alice Hawbaker.

Își scoase o cola din minifrigiderul bine aprovizionat și se întrebă ce va face când domnișoara Hawbaker îl va părăsi plecând la Minneapolis, și el va trebui să aibă de-a face cu încântătoarea Layla nu doar în cadrul echipei pentru înfrângerea demonului, ci și timp de cinci zile pe săptămână la birou.

– Fox?

– Poftim? Se întoarse de la fereastră şi o privi. Ce este? Este ceva în neregulă?

– Nu. Ei bine, nimic altceva în afara Marelui Malefic. Nu ai nicio întâlnire în următoarele două ore, iar din moment ce Alice nu este aici, m-am gândit că putem discuta despre asta. Ştiu că mai ai şi alte treburi de rezolvat, dar...

– Este în regulă.

Marele Malefic îl va face să-şi concentreze atenţia şi asupra altui lucru în afara minunaţilor ei ochi verzi, blânzi, şi a buzelor roz, lucioase.

– Vrei o cola?

– Nu, mulţumesc. Ai idee câte calorii sunt în cutia aia?

– Dar merită. Ia loc.

– Sunt prea nervoasă. Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze, Layla îşi freca mâinile în timp ce se plimba prin birou. Devin din ce în ce mai nervoasă cu fiecare zi ce trece şi nu se întâmplă nimic, ceea ce este stupid, pentru că ar trebui să mă simt uşurată. Dar nu s-a întâmplat nimic, nimic de când am fost cu toţii la Stânca Păgână.

– Aruncă cu bețe, pietre şi cuvinte destul de jignitoare la adresa demonului din iad.

– Şi Gage care trăgea în el. Sau Cal... Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre Fox. Încă tremur când îmi amintesc cum Cal a pătruns în masa aceea neagră care se zvârcolea şi a vârât un cuţit în ea. Iar acum nu se mai întâmplă nimic, de aproape două săptămâni. Înainte îl vedeam în fiecare zi, îl simţeam sau visam despre el.

– L-am rănit, îi reaminti Fox. S-a dus acolo unde se duc demonii de obicei ca să-şi lingă rănile.

– Cybil crede că este doar un moment de acalmie şi că el se va întoarce şi mai puternic. Ea stă şi cercetează ore în şir, în fiecare zi, iar Quinn, ei bine, ea scrie. Asta fac ele şi au mai făcut acest gen de lucruri, chiar dacă nu exact la fel. Este prima dată când îmi dau seama că ele nu ajung la niciun rezultat. Îşi trecu mâna prin părul închis la culoare, apoi dădu din cap şi pletele ei fluturară într-un fel foarte sexy. Vreau să spun că... Acum câteva săptămâni, Cybil a crezut că avea nişte piste sigure despre locul unde Ann Hawkins a plecat ca să nască.

Urmaşii lui, se gândi Fox. Giles Dent, Ann Hawkins şi copiii pe care-i făcuseră împreună.

– Dar aceste piste nu s-au dovedit a fi încununate de succes. Ştiu. Am discutat cu toţi despre asta.

– Eu cred, de fapt, simt, că asta este una dintre cheile misterului. Sunt urmaşii tăi, ai tăi, ai lui Cal şi ai lui Gage. Poate conta unde s-au născut. Mai sunt şi câteva dintre jurnalele lui Ann şi am fost cu toţii de acord că mai trebuie să existe şi altele, care ar putea spune mai multe despre tatăl fiilor ei. Despre Giles Dent. Ce a fost el, Fox? Un om, un vrăjitor, un demon bun? Cum l-a prins în cursă pe cel care se numea Lazarus Twisse în acea noapte a anului 1652 până în noaptea în care voi trei...

– L-am eliberat, termină Fox propoziţia, iar Layla încuviinţă dând din cap.

– Așa a fost scris, cel puțin suntem de acord cu asta. Făcea parte din planul lui Dent sau din vrajă. Dar se pare că nu știm mai multe decât știam acum două săptămâni. Ne-am împotmolit.

– Poate Twisse nu este singurul care are nevoie să-și refacă puterile. L-am rănit, repetă el. Nu am mai putut face asta înainte. L-am speriat. Amintindu-și, ochii lui căprui străluciră de satisfacție. O dată la șapte ani tot ceea ce am reușit să facem a fost să-i îndepărtăm pe oameni din calea lui și să îndreptăm stricăciunile pe care le lăsa în urma lui. Acum știm că-l putem răni.

– Nu este suficient să-l rănim.

– Nu. Nu este. Se aflau într-un punct mort, și avea și el o parte de vină. Îi trăsese înapoi. Găsise scuze să nu o stimuleze pe Layla să-și perfecționeze talentul – unul asemănător cu al lui – care îi fusese transferat ei.

– La ce mă gândesc acum?

Ea clipi uimită.

– Poftim?

– La ce mă gândesc? repetă el și începu să spună alfabetul în gând.

– Ți-am mai spus că nu pot citi gândurile cuiva și nu vreau...

– Și ți-am spus că nu este chiar așa.

Își propti șoldul de colțul vechiului său birou. Cămașa lui era descheiată la gât, iar părul șaten-închis i se ondula pe lângă fața cu trăsături aspre și îi atingea la spate gulerul.

– Poți să ai impresii, să simți ceva, chiar să vezi o imagine în mintea ta. Încearcă din nou.

– Să ai instincte bune nu este acelaşi lucru cu...

– Asta e o mare tâmpenie! Ţi-e frică de ceea ce este în interiorul tău pentru că nu-ţi place de unde provine şi pentru că te face să te simţi altceva decât...

– Umană?

– Nu. Te face să fii altfel.

El înţelegea pe deplin complexitatea sentimentelor ei în legătură cu acest subiect. Şi în interiorul lui exista ceva diferit, care uneori se dovedea mai dificil de suportat decât un costum nou sau o minciună. Dar în concepţia lui Fox, dificultăţile făceau parte din cotidian.

– Nu contează de unde provine, Layla. Ai ceea ce ai şi eşti ceea ce eşti pentru un motiv anume.

– Este uşor să spui asta când ştii că-ţi poţi privi strămoşii într-o lumină favorabilă, în timp ce ai mei provin dintr-un demon care a violat o biată fată de şaisprezece ani.

– Dacă gândeşti aşa îl faci pe el să marcheze şi mai multe puncte. Mai încearcă, insistă Fox, şi o prinse de mână înainte să fugă de el.

– Eu nu... nu mă mai forţa, izbucni ea şi îşi presă tâmpla cu mâna liberă.

Să-ţi apară ceva brusc în minte când nu eşti pregătit era ceva ce te zdruncină, iar el ştia prea bine asta. Dar nu avea ce face.

– La ce mă gândesc?

– Nu ştiu. Văd doar o mulţime de litere.

– Exact, spuse el zâmbind. Pentru că eu mă gândeam la o mulţime de litere. Nu mai poţi da

înapoi. Şi nici nu ai face-o, chiar dacă ai putea. Nu ai putea să împachetezi, să te întorci la New York şi să-l rogi pe şeful tău de la magazin să-ţi dea slujba înapoi.

Layla îşi retrase mâna şi roşi uşor.

Nu vreau să fii indiscret în ceea ce priveşte gândurile şi sentimentele mele.

Nu, ai dreptate. Şi nu obişnuiesc să fac aşa ceva. Dar, Layla, dacă nu poţi sau nu vrei să ai încredere în mine noi doi vom fi mai mult decât nefolositori. Cal şi Quinn văd lucruri din trecut, iar Gage şi Cybil văd imagini sau doar posibilităţi despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Noi suntem prezentul, tu şi cu mine. Iar prezentul este al naibii de important. Ai spus că ne aflăm într-un punct mort. Atunci hai să ne mişcăm.

Ţie îţi este uşor, îţi este uşor să accepţi pentru că ai chestia asta... Ea îşi duse degetul la tâmplă... Ai parte de asta de douăzeci de ani.

Tu nu? Este foarte posibil să o ai de când te-ai născut.

Din cauza demonului care atârnă în arborele genealogic al familiei mele?

Da. Ăsta este un fapt deja stabilit. Ce faci în această privinţă depinde numai de tine. Ai folosit ceea ce aveai acum câteva săptămâni la Stânca Păgână. Tu ai făcut acea alegere. Ţi-am mai spus o dată, Layla, trebuie să te implici.

M-am implicat. Mi-am pierdut slujba din această cauză. Mi-am subînchiriat apartamentul pentru că nu mai am de gând să mă întorc la New

York până nu se termină totul. Lucrez ca să-mi pot plăti chiria, şi-mi petrec majoritatea timpului liber lucrând cu Cybil şi Quinn, căutând soluţii în trecut.

– Şi eşti frustrată pentru că nu ai găsit soluţia. Implicarea presupune mult mai mult decât timpul acordat acestui fapt. Şi nu trebuie să-ţi citesc gândurile ca să-mi dau seama că asta te enervează la culme.

– Şi eu am fost în luminiş, Fox. Şi eu am înfruntat creatura aia.

– Aşa este. Şi de ce ţi-a fost mai uşor decât să înfrunţi ceea ce se află în interiorul tău? Este o unealtă, Layla. Dacă laşi uneltele să se tocească sau să ruginească, nu mai funcţionează. Dacă nu le iei şi nu le foloseşti, uiţi cum să o faci.

– Dacă acea unealtă este ascuţită şi strălucitoare, şi nu ştii ce să faci cu ea, poţi cauza multe stricăciuni.

– Te voi ajuta. El întinse mâna.

Ea ezită. Când telefonul din afara biroului începu să sune, ea se dădu câţiva paşi înapoi.

– Ignoră-l, spuse el. O să sune din nou.

Dar ea negă dând din cap şi ieşi în grabă din birou.

– Nu uita să o suni pe Shelley.

A mers de minune, se gândi el dezgustat. Deschizându-şi servieta, scoase dosarul cu procesul de vătămare personală pe care tocmai îl câştigase. Fox îşi zise că uneori câştigi ceva şi pierzi altceva.

Își dădu seama că ea voia să stea cât mai departe de el, așa că nu-i ieși în cale toată după-amiaza. Era destul de simplu să îi dea instrucțiuni prin e-mailul serviciului, în vederea redactării documentelor legalizate solicitate de clienții săi, folosind termeni specifici, să-i ceară să trimită sau să achite o notă de plată. Telefonă însă direct când a avut nevoie, evitând să o roage pe Layla să-i facă legătura.

Astfel de lucruri, oricum, i se păreau stupide, doar știa să folosească un telefon.

Reuși să o calmeze pe Shelley, să-și pună în ordine actele și să câștige online o partidă de șah. Dar când intenționă să-i trimită lui Layla un e-mail în care să-i spună că poate pleca mai devreme, își dădu seama că ceea ce făcea se numea evitare, nu armistițiu.

Când ajunse la recepție, domnișoara Hawbaker se afla la birou.

– Nu am știut că te-ai întors, începu el conversația.

– M-am întors de ceva vreme. Tocmai am terminat de verificat actele de care s-a ocupat Layla. Am nevoie de semnătura ta pe aceste scrisori.

– Bine.

El luă stiloul pe care i-l înmânase ea și semnă.

– Unde este ea? Unde este Layla?

– A terminat lucrul pe ziua de azi. S-a descurcat bine singură?

Fox încuviință dând din cap.

– Da, s-a descurcat bine.

Domnişoara Hawbaker împături scrisorile pe care Fox le semnase.

– Nu ai nevoie ca amândouă să stăm aici cu normă întreagă şi nici nu-ți permiți să plăteşti dublu.

– Domnişoară H...

– Voi veni cu jumătate de normă în restul săptămânii, spuse ea repede, băgând scrisorile în plicuri şi lipindu-le. Dacă apare orice fel de problemă, cheamă-mă, dar nu voi mai veni de vinerea viitoare. Avem o groază de împachetat şi de triat. Să trimitem lucrurile la Minneapolis, să punem casa în vânzare...

– La naiba!

Ea îi făcu amenințător cu degetul şi-şi miji ochii.

– Când voi fi plecată poți să faci ce vrei, dar până atunci, vorbeşte frumos.

– Da, doamnă. Domnişoară H...

– Şi nu mă privi pe mine cu ochişorii ăia de cățeluş, Fox O'Dell. Am mai trecut prin asta.

Aşa era, iar el îi sesiza regretul şi frica. Dacă şi-ar fi manifestat şi el propriile temeri nu ar fi ajutat la nimic.

– Voi păstra în birou borcanul în care voi pune 1 dolar de câte ori voi folosi cuvântul care începe cu F, în memoria dumneavoastră.

Asta o făcu să zâmbească.

– La cât de des îl foloseşti vei putea să te retragi din activitate un om bogat numai cu banii din

borcan. Oricum, eşti un băiat de treabă şi un bun avocat, Fox. Acum pleacă. Eşti liber restul zilei, atât cât a mai rămas din ea. Eu voi mai pune la punct nişte lucruri pe aici, şi apoi voi închide.

– Bine, zise el, dar se opri la uşă şi o privi. Părul ei cărunt era perfect pieptănat, iar costumul albastru, impecabil.

– Domnişoară H, deja îmi lipseşti.

Închise uşa în urma lui şi-şi vârî mâinile în buzunare în timp ce mergea pe trotuarul de cărămidă. La sunetul unui claxon, se uită şi îi făcu cu mâna lui Denny Moser în timp ce acesta trecea mai departe. Denny Moser, a cărui familie deţinea magazinul local de feronerie. Denny, care fusese un adevărat jucător al bazei a treia când juca baseball în liceu, pentru echipa Hawkins Hollow Bucks.

Denny Moser, care în ultimul Şapte îl urmărise ţinând în mână o cheie franceză, iar în minte, gânduri criminale.

Fox se gândi că asta se va întâmpla din nou. Se va întâmpla peste câteva luni dacă ei nu vor putea s-o împiedice. Denny avea acum o soţie şi un copil şi s-ar putea ca de această dată, în acea săptămână din iulie, să-şi atace soţia sau fiica cu o cheie franceză. Sau soţiei sale, fostă majoretă, să-i taie beregata în timp ce aceasta doarme.

Aşa ceva se întâmplase şi înainte – nebunia în masă a oamenilor obişnuiţi şi de bun-simţ. Şi se va întâmpla din nou dacă nu...

Înainta pe trotuarul lat, din cărămidă, într-o

seară de martie, conştient că nu putea permite ca aşa ceva să se repete.

Cal probabil că încă mai era la bowling. Se va duce acolo, va lua o bere şi poate va cina mai devreme. Şi cine ştie, împreună îşi vor da seama încotro să o apuce în continuare.

În timp ce se apropia de piaţa publică, o văzu pe Layla ieşind de la Ma's Pantry, cu o pungă de plastic în mână. Ea ezită când îl văzu şi asta îl irită un pic. După ce ea îşi flutură mâna într-un salut obişnuit, se îndreptară pe trotuare opuse spre piaţa luminată.

Poate că era de vină iritarea sau frustrarea de a încerca să se decidă dacă să facă ceea ce pentru el era ceva normal – să aştepte pe partea sa, în colţ, ca ea să traverseze şi să-i vorbească. Sau să facă ceea ce simţea el, chiar şi de la o asemenea distanţă, că ar prefera ea: ca el să continue să meargă pe Main Street fără să se intersecteze. Oricum ar fi fost, abia ajunsese la colţ când simţi teama foarte vie şi apărută din senin, care îl făcu să se oprească şi să se uite în sus.

Acolo, pe firele care traversau Main Street şi Locust, se aflau ciorile.

O mulţime de ciori erau înghesuite într-o tăcere absolută pe sârma subţire. Stăteau acolo greoaie, cu aripile strânse şi el ştia că priveau. Când se uită vizavi, observă că Layla le văzuse, fie pentru că le simţise, fie pentru că-i urmărise privirea.

El nu fugi, deşi simţea o nevoie stringentă s-o facă. În loc de asta, continuă să meargă, traversă

vioi strada spre locul unde se afla ea strângând în mână punga albă de plastic.

– Sunt adevărate, şopti ea. La început, am crezut că sunt doar un alt... dar sunt reale.

– Da. El o luă de braţ. Mergem înăuntru. Ne întoarcem şi intrăm. Apoi...

Se întrerupse când auzi prima mişcare în spatele lui, un fâlfâit prin aer. În ochii ei, larg deschişi, văzu că era prea târziu.

Iureşul de aripi era ca o tornadă.

Fox o împinse cu spatele spre clădire şi o cuprinse în braţe, ocrotind-o cu trupul lui.

Sticla spartă se împrăştie lângă şi în spatele lui. Scârţâit de frâne, bufnitura şi zgomotul surd al metalului. Auzi ţipete, oameni alergând şi simţi forţa impactului în timp ce păsările se loveau de spatele său, ciocurile lor lovindu-l. Cunoştea sunetele dure, când acele zburătoare se zdrobeau de pereţi şi de ferestre, căzând fără viaţă pe stradă şi pe trotuar.

Totul se termină repede, nu dură mai mult de un minut. Un copil ţipă iar şi iar, din ce în ce mai ascuţit.

– Rămâi aici.

Răsuflând greu, se aplecă astfel ca Layla să-i poată zări faţa.

– Rămâi aici, repetă el.

– Sângerezi. Fox...

– Rămâi aici.

El se ridică în picioare. În intersecţie trei maşini se ciocniseră. Parbrizele sparte arătau ca nişte

pânze de păianjen în locul unde păsările se loviseră de ea. Observă, în timp ce se îndrepta spre locul accidentului, bare de protecție îndoite, nervi zdruncinați și apărătoare lovite.

Ar fi putut fi mai grav.

– Toată lumea este în regulă?

El nu luă în seamă cuvintele: *Ai văzut asta? Au zburat direct spre mașina mea,* ci își ascultă simțurile. Cucuie și vânătăi, nervi distruși, tăieturi minore, nimic grav. Îi lăsă pe ceilalți să rezolve lucrurile și se întoarse la Layla.

Aceasta se află într-un grup de oameni care ieșise de la Ma's Pantry și din celelalte locații aflate vizavi.

– Afurisită treabă, spuse Meg, bucătarul care servea la Ma's Pantry în timp ce se holba la geamurile făcute țăndări ale micului restaurant. A naibii treabă!

Pentru că mai văzuse așa ceva, chiar și mai grav, Fox o luă pe Layla de mână.

– Să mergem.

– Nu ar trebui să facem ceva?

– Nu avem ce face. Te duc acasă și apoi îi sunăm pe Cal și pe Gage.

– Mâna ta. Vocea ei exprima teamă. Mâna ta a început deja să se vindece.

– E unul dintre atuurile mele, spuse el posac, o trase înapoi și traversară Main Street.

– Eu nu am un asemenea atu. Ea vorbi încet și alergă ca să poată ține pasul cu el. Dacă nu mă apărai, acum aș fi fost rănită. Ea ridică mâna spre

tăietura de pe fața lui care începuse deja să se vindece. Totuși te doare. Când se întâmplă și apoi când se vindecă. Layla se uită în jos, la mâinile lor împreunate. Pot simți asta.

Când el vru să-i dea drumul la mână, ea i-o strânse mai tare.

– Nu. Vreau să simt asta. Ai avut dreptate mai devreme. Se uită înapoi la leșurile ciorilor împrăștiate peste tot în piața publică, la fetița care plângea înnebunită în brațele mamei sale care era șocată. Urăsc faptul că ai avut dreptate și voi avea de furcă cu asta. Dar ai avut dreptate. Nu sunt de niciun folos dacă nu accept calitatea pe care o posed în ființa meu și nu învăț cum s-o folosesc.

– Ceea ce s-a întâmplat este doar începutul, spuse Fox.

2

Berea lui era aşezată pe măsuţă. Scaune elegante din fier forjat făceau ca bucătăria din casa închiriată să aibă un aer feminin. Cel puţin aşa percepea Fox. El se gândi că şi minighivecele în culori strălucitoare care adăposteau diferite ierburi, aranjate frumos pe pervazul ferestrei, contribuiau şi ele, iar vaza subţire, decorată cu margarete albe, obiect pe care numai o femeie putea să-l cumpere de la florăria din oraş, desăvârşea stilul încăperii.

Femeile, Quinn, Cybil şi Layla, reuşiseră să facă din acest loc un adevărat cămin în câteva săptămâni, folosindu-se de mobila cumpărată din piaţa de vechituri, de diverse materiale într-o gamă largă de culori.

Reuşiseră asta deşi îşi petrecuseră majoritatea timpului făcând cercetări şi căutând sursa coşmarului care contamina oraşul Hollow timp de şapte zile, o dată la şapte ani.

Un coşmar care începuse cu douăzeci şi unu de ani în urmă, odată cu ziua de naştere pe care el o

împărțea cu Gage și Cal. Acea noapte i-a schimbat și pe el și pe prietenii lui, frații lui de sânge. Lucrurile s-au schimbat din nou când Quinn a venit în oraș ca să se documenteze pentru cartea sa despre Hollow și legenda lui.

Acum era vorba de mult mai mult decât o carte scrisă pentru blonda cu forme apetisante pe care o încânta aspectul mai supranatural al vieții și care se îndrăgostise de Cal. Era mai mult decât un simplu proiect pentru amica lui Quinn, Cybil Kinski, cercetătoarea exotică, iar pentru Layla Darnell însemna mai mult o problemă.

El, Cal și Gage se cunoșteau din copilărie, ba, chiar și mai dinainte, deoarece mamele lor urmaseră același curs pentru femei însărcinate. Quinn și Cybil fuseseră colege de cameră în facultate și, de atunci, rămăseseră prietene. Layla venise în Hollow, se băgase în această situație, singură. Își amintea asta de fiecare dată când răbdarea lui dispărea. Indiferent de strânsa legătură de prietenie care se formase între ea și celelalte două femei, oricât de mult ar fi fost legată de toată treaba asta, ea intrase în această situație singură.

Cybil intră aducând cu ea un caiet cu foi liniate pe care-l aruncă pe masă. Apoi se duse și luă o sticlă de vin. Părul ei lung și ondulat era strâns la spate cu agrafe care străluceau argintiu în părul ei negru. Purta pantaloni subțiri, negri, și o cămașă roz bombon. Era desculță, și unghiile le avea date cu ojă de aceeași nuanță cu cămașa.

Fox găsea mereu fascinante astfel de detalii.

El abia dacă își amintea să potrivească o pereche de șosete.

– Deci... Ochii ei căprui și profunzi se îndreptară spre ai lui. Sunt aici ca să-ți iau o declarație.

– Nu ai de gând să-mi citești mai întâi drepturile?

Când ea zâmbi, el ridică din umeri.

– Ți-am spus cum au stat lucrurile când am venit.

– Detalii, domnule avocat. Vocea ei era catifelată ca frișca de pe o prăjitură. Lui Quinn îi place în mod deosebit să aibă detalii în notițele pentru cărți și noi toți avem nevoie de ele ca să putem continua să întregim tabloul evenimentelor. Quinn e sus și-i pune întrebări lui Layla cât timp aceasta se schimbă. Avea sânge pe cămașă. Presupun că este al tău, pentru că ea nu avea nicio zgârietură.

– Nici eu nu mai am acum.

– Da, puterea ta superfenomenală de vindecare. Este bine că dispui de ea. Mai spune-mi o dată tot, vrei, frumosule? Știu că este o corvoadă, pentru că atunci când ceilalți vor veni vor vrea să le spui și lor. Dar așa cum vezi în serialele polițiste, continuă să analizezi cele întâmplate și poate îți vei aminti mai multe amănunte.

Pentru că ea avea dreptate, el începu să-i povestească din momentul în care se uitase în sus și văzuse ciorile.

– Ce făceai chiar înainte să te uiți în sus?

– Mergeam pe Main Street. Aveam de gând să trec pe la Cal. Să cumpăr o bere. Zâmbi cu jumătate de gură şi ridică sticla. Am venit aici şi am primit una gratis.

– Tu le-ai cumpărat, din câte îmi aduc eu aminte. Se pare că, dacă mergeai spre piaţa publică, iar aceste păsări îşi făceau numărul lor ca în filmul „Păsările" al lui Hitchcock deasupra intersecţiei, le-ai fi remarcat mai repede decât spui că ai făcut-o.

– Eram un pic distrat. Mă gândeam la... muncă şi la alte lucruri.

Îşi trecu mâinile prin părul care mai era încă ud după ce îşi băgase capul sub robinet ca să curețe murdăria făcută de păsări.

– Cred că mă uitam mai degrabă vizavi, decât în sus. Layla ieşise de la Ma.

– Se dusese să ia pentru Quinn revoltătorul lapte cu două procente de grăsime. A fost o şansă – bună sau rea – că amândoi eraţi acolo, exact în acel loc? Ea îşi lăsă capul într-o parte şi ridică din sprânceană. Sau tocmai ăsta era scopul?

Îi plăcea. Era ageră şi avea o minte ascuţită.

– Înclin să cred că ăsta era scopul. Dacă Bastardul Marelui Rău voia să anunţe că s-a întors şi este gata să intre în horă, avea un impact mult mai mare dacă măcar unul dintre noi ar fi fost la faţa locului. Nu ar mai fi fost la fel de amuzant dacă doar auzeam despre asta.

– Şi eu înclin să cred asta. Am fost de acord şi mai înainte că el poate influenţa animalele sau

oamenii determinându-i să se autodistrugă rapid. Cât despre ciori, așa ceva s-a mai întâmplat.

– Da. Ciori sau alte păsări care zburau direct în geamuri, spre oameni, spre clădiri. Când se întâmplă asta, chiar și cei care au mai fost de față la asemenea întâmplări sunt surprinși. Ca și cum ar vedea pentru prima dată așa ceva. Acesta este unul dintre simptome, cum îi spunem noi.

– Mai erau și alți oameni afară – trecători, șoferi?

– Desigur.

– Și nimeni nu s-a oprit să spună: La naiba, uită-te la ciorile alea de sus.

– Așa-i. El încuviință dând din cap, și o urmă. Nimeni nu le-a văzut sau nimănui nu i s-a părut că ar fi ceva ieșit din comun. S-a mai întâmplat și altădată. Unii văd lucruri care nu există, iar alții nu văd lucruri reale. Numai că așa ceva nu a mai avut loc la o distanță așa mare de Șapte.

– Ce ai făcut după ce ai văzut-o pe Layla?

– Am continuat să merg.

Curios, el încercă să-și încline capul, astfel încât să poată vedea notițele ei cu susu-n jos. Văzu niște litere și semne răsucite și se întrebă cum poate cineva descifra așa ceva.

– Cred că m-am oprit o clipă, așa cum se face, apoi am continuat să merg. Și atunci am... am simțit-o mai întâi, așa mi se întâmplă. Este ceva ciudat. Ca și cum ți s-ar ridica părul pe ceafă sau ai simți acea furnicătură între umeri. Le-am văzut în mintea mea și apoi cu propriii mei ochi. Și Layla le-a văzut.

– Şi totuşi nimeni altcineva nu le-a văzut?

– Nu. Îşi trecu din nou mâna prin păr. Nu cred. Am vrut să o duc înăuntru, dar n-am mai avut timp.

Nu îl întrerupse şi nici nu-i puse întrebări în timp ce el relata restul întâmplării. Când termină, puse jos creionul şi îi zâmbi.

– Eşti o scumpete, Fox.

– Adevărat. De ce?

Ea continuă să zâmbească în timp ce se ridica. Apoi îi luă faţa în palme şi îl sărută uşor pe buze.

– Ţi-am văzut jacheta. Este sfâşiată şi plină de sângele păsărilor. Putea să i se întâmple asta lui Layla.

– Îmi pot lua o altă jachetă.

– Cum am mai spus-o, eşti o scumpete. Îl sărută din nou.

– Îmi cer scuze că întrerup acest moment emoţionant, spuse Gage intrând în cameră. Părul lui întunecat era ciufulit de vânt, iar în ochii verzi se citea ironia. Puse în frigider cele şase doze de bere pe care le adusese, apoi scoase una.

– Momentul a luat sfârşit, anunţă Cybil. Păcat că ai pierdut partea emoţionantă.

El trase o duşcă înainte de a vorbi.

– Vor mai fi multe astfel de momente până se va termina totul. Eşti bine? îl întrebă el pe Fox.

– Da. Nu vreau să mai văd prea curând DVD-ul cu „Păsările", dar în afară de asta...

– Cal a spus că Layla nu a fost rănită.

– Aşa-i. Este sus, se schimbă. Hainele s-au cam murdărit puţin.

Când Fox îşi îndreptă privirea spre ea, Cybil ridică din umeri.

– Asta este un fel de apropo ca eu să mă duc sus să văd ce mai face şi să vă las pe voi, bărbaţii, să discutaţi.

În timp ce ieşea, Gage o urmări cu privirea.

– Arată bine şi când vine şi când pleacă. Trase o duşcă zdravănă din sticla de bere şi se aşeză în faţa lui Fox. Te uiţi şi tu în aceeaşi direcţie?

– Ce? Oh, Cybil? Nu.

Fox îi simţi parfumul misterios şi atrăgător. Dar...

– Nu. Tu da?

– Să te uiţi e gratis. Cât de rău a fost astăzi?

– Am văzut noi şi situaţii mai rele. În mare parte au fost distruse bunuri. Au existat şi câteva tăieturi şi vânătăi. Fox se crispă brusc. Ar fi făcut-o praf, Gage, dacă nu aş fi fost acolo. Nu ar fi avut timp suficient să se adăpostească înăuntru. Nu zburau doar spre maşini şi clădiri. Se îndreptau direct spre ea.

– Putea să fie oricare dintre noi.

Gage reflectă o clipă apoi spuse:

– Luna trecută au atacat-o pe Quinn când era singură în sala de gimnastică.

– Le are ca ţintă pe femei, spuse Fox dând din cap, mai ales când una dintre ele rămâne singură. Din cauza ideii – o idee greşită – cum că o femeie singură este mai vulnerabilă.

– Nu este pe deplin greşită. Noi ne vindecăm, ele nu. Gage lovi scaunul cu piciorul. Nu putem

ține trei femei ascunse în timp ce noi încercăm să găsim o modalitate de-a ucide un demon vechi de un secol și al naibii de enervant. Pe lângă asta, avem nevoie de ele.

Auzi cum ușa de la intrare se deschide și se închide și își schimbă poziția pe scaun ca să-l vadă pe Cal cum intră încărcat de pungi cu mâncare.

– Hamburgeri, trupă, anunță Cal, trântind pungile pe bufet în timp ce-l studia pe Fox. Ești bine? Layla e bine?

– Singura victimă a fost geaca mea de piele. Ce mai este pe afară?

Scoțându-și și el o bere, Cal se așează alături de prietenii săi. Ochii lui gri erau reci și exprimau furie.

– Vreo duzină de ferestre sparte pe Main Street, iar în piața publică trei mașini aruncate una peste alta. De data asta nu au fost răniri grave. Primarul, împreună cu tatăl meu, au strâns niște oameni ca să facă ordine. Șeriful Larson ia declarații.

– Și dacă totul se va desfășura ca de obicei, în câteva zile nimeni nu se va mai gândi la asta. Poate este mai bine așa. Dacă astfel de lucruri rămân în amintirea oamenilor, Hollow ar deveni un oraș fantomă.

– Poate că așa ar și trebui să fie. Nu-mi vorbi mie despre orașul natal, îi spuse Gage lui Cal. Este doar un loc. Doar un punct pe hartă.

– Sunt oameni, îl corectă Cal. Este vorba de familii, afaceri și cămine. Și este orașul nostru,

la naiba! Twisse sau cum l-o chema nu va reuşi să ni-l ia.

– Nu ţi-a dat niciodată prin cap că ne-ar fi mult mai uşor să-l distrugem dacă nu ar trebui să ne facem griji şi din cauza celor trei mii de oameni din Hollow? Ce reuşim să facem în timpul perioadei Şapte, Cal? Încercăm să-i împiedicăm pe oameni să se ucidă între ei şi să le oferim ajutor medical. Cum să luptăm împotriva lui dacă trebuie să luptăm cu ceea ce face el?

– Aici are dreptate Gage, zise Fox. Ştiu că ne-am dorit de multe ori să putem să-i evacuăm pe toţi de-aici şi să avem o confruntare decisivă. Să terminăm naibii cu asta. Dar nu poţi pune trei mii de oameni să-şi părăsească casele şi afacerile timp de o săptămână. Nu poţi goli un oraş întreg.

– Anasazi a făcut asta, spuse Quinn din prag. Se duse, mai întâi, la Cal, se aplecă peste scaunul lui şi-l sărută. Bună.

Când se îndreptă, rămase cu mâinile pe umerii lui. Fox se întrebă dacă acest gest era doar pură afecţiune sau încerca să-l calmeze. Află răspunsul în momentul în care mâna lui Cal o acoperi pe a ei, ceea ce însemna că erau uniţi.

– Oraşe şi sate au mai fost evacuate şi înainte, din motive inexplicabile, continuă ea. Străvechii Anasazi, care au construit comunităţi complexe în canioanele din Arizona şi New Mexico, satul colonial din Roanoke. Motivele se prea poate să fi ţinut de războaie, boli sau altceva. Mă întrebam dacă unul dintre aceste cazuri este acel altceva cu care avem noi de-a face.

– Crezi că Lazarus Twisse i-a distrus pe Anasazi, pe coloniştii din Roanoke? întrebă Cal.

– Se prea poate, în cazul lui Anasazi, înainte să-şi ia vreun nume pe care-l ştim. Roanoke s-a întâmplat după 1652, deci nu putem pune asta pe seama Bastardului Marelui Rău. Este doar o teorie pe care o învârt pe toate părţile. Se întoarse pentru a cerceta conţinutul pungilor de pe blatul bufetului. Oricum, ar trebui să mâncăm.

În timp ce mâncarea şi farfuriile erau mutate în sufragerie, Fox reuşi să o tragă pe Layla deoparte.

– Eşti bine?

– Da. Ea îi luă mâna şi o întoarse pentru a-i examina tăietura. Cred că şi tu eşti bine.

– Ascultă, dacă vrei să-ţi iei liber câteva zile, mă refer la birou, este în regulă.

Ea îi eliberă mâna şi îl studie cu atenţie.

– Chiar crezi că sunt atât de... fricoasă.

– Nu. Am vrut să spun...

– Ba da, crezi asta. Crezi că, dacă nu sunt atât de încântată în legătură cu noţiunea asta de Zeu al Focului care îţi poate topi mintea, sunt o laşă?

– Nu cred asta. M-am gândit că vei fi un pic tulburată – oricine ar fi. Primeşti puncte pentru aluzia la Spock, deşi a fost inexactă.

– Chiar aşa? Ea trecu pe lângă el ca să-şi ocupe locul la masă.

– Bine. Quinn aruncă o privire pofticioasă spre hamburgerul lui Cal înainte de a începe să mănânce din puiul ei la grătar. Suntem toţi la curent cu tot ce s-a întâmplat în piaţa publică. Au fost nişte

păsări rele. Vom trece asta în jurnal, o vom cataloga, iar mâine voi discuta cu martorii oculari. Mă întrebam dacă nu ne-ar fi de ajutor să luăm leşul uneia dintre păsări şi să-l trimitem la analiză. Poate că are ceva schimbat fizic, o infecţie, ceva în neregulă care s-ar putea detecta la autopsie.

– Vom lăsa asta în seama ta. Cybil se strâmbă în timp ce muşca din felia de substitut de curcan pe care o tăiase în sferturi. Hai să nu discutăm despre autopsii la cină. Iată ce am aflat eu interesant în legătură cu incidentul de astăzi. Atât Layla, cât şi Fox au simţit şi au văzut păsările, din câte îmi pot da eu seama, în acelaşi timp sau pe aproape. Asta are oare legătură cu faptul că noi şase avem o relaţie cu partea întunecată şi cea luminoasă a ceea ce s-a întâmplat şi continuă să se întâmple în Hawkins Hollow? Sau se datorează aptitudinii speciale pe care o au în comun?

– Eu aş spune că ambele. Dar aş paria mai mult pe chestia cu aptitudinea specială pe care o au, zise Cal.

– Şi eu tind să fiu de acord cu asta. Deci, continuă Cybil, cum ne folosim de ea?

– Nu ne folosim. Fox luă nişte cartofi prăjiţi. Nu atâta timp cât Layla refuză să înveţe să folosească ceea ce posedă. Asta este, continuă el când Layla se uită fix la el. Nu trebuie să-ţi placă, dar aşa stau lucrurile. Ceea ce ai nu este de niciun ajutor, nici ţie, nici echipei, dacă nu-l foloseşti sau nu înveţi să-l foloseşti.

– Nu am spus că nu vreau, dar nu am de gând

să te las să-mi bagi asta cu forța pe gât. Și dacă încerci să mă faci să-mi fie rușine să știi că nu va funcționa.

– Dar ce va funcționa? Sunt deschis pentru sugestii, zise Fox.

Cybil ridică mâna.

– Din moment ce eu am fost cea care am deschis această cutie a Pandorei, voi încerca ceva. Ai multe rețineri în legătură cu asta, Layla. De ce nu ne spui care sunt acelea?

– Am impresia că mi-aș pierde identitatea, că nu mai știu cine sunt.

– Poate că este adevărat, spuse Gage. Dar probabil că, oricum, nu vei supraviețui lunii iulie.

– Desigur. Râzând cu jumătate de gură, Layla își ridică paharul cu vin. Ar trebui să privesc partea plină a paharului.

– Hai să încercăm asta. Cal dădu din cap spre Gage. Există posibilitatea ca azi să fii rănită dacă ceva nu s-ar fi întâmplat între tine și Fox. Și s-a întâmplat fără ca niciunul dintre voi să vreți asta. Ce anume? întrebă el. Quinn vru să intervină, dar se opri.

– Nu. Nimic. Ea schimbă o privire rapidă cu Cybil. Să zicem doar că înțeleg ce vrea să spună toată lumea. Și aveți dreptate. Ceea ce vreau să înțelegi, Layla, este că, probabil, ai putea privi această problemă dintr-un alt unghi. Nu ca și cum ai pierde ceva, ci ca și cum ai putea să câștigi. Între timp, vom citi în continuare jurnalele lui Ann Hawkins și celelalte cărți pe care ni le-a dat

străbunica lui Cal. Cybil lucrează ca să afle unde s-ar fi putut duce Ann în noaptea în care Giles Dent l-a înfruntat pe Lazarus Twisse la Stânca Păgână, unde şi-a născut fiii, unde a locuit până când s-a întors aici când ei aveau aproximativ doi ani. Încă mai sperăm că, dacă vom depista acest loc, vom găsi mai multe jurnale ale ei. Cybil verifică şi ramificaţiile arborelui ei genealogic.

– Este o ramificaţie mult mai recentă, din câte îmi pot da eu seama, zise Cybil. Unul dintre strămoşii mei, Nadia Sytarskyi, a venit aici împreună cu familia ei şi cu alte persoane pe la mijlocul secolului al XIX-lea. S-a căsătorit cu Jonah Adams, un descendent al lui Hester Deale. Există două ramificaţii care au apărut cam cincizeci de ani mai târziu, unul dintre ceilalţi strămoşi – din partea Kinski, a venit şi s-a combinat cu nepotul Nadiei şi al lui Jonah. Deci, ca şi Quinn şi Layla, eu sunt urmaşul lui Hester Deale şi al demonului care a violat-o şi a lăsat-o însărcinată.

– Transformându-ne într-o mare familie fericită, adăugă Gage.

– Transformându-ne în ceva anume. Mie nu prea îmi cade bine, adăugă Cybil, adresându-i-se lui Layla, să ştiu că o parte din ceea ce posed, o parte din ceea ce sunt, provine de la ceva diabolic, ceva ce nu este omenesc. De fapt, mă enervează destul de mult încât să folosesc tot ceea ce am, tot ceea ce sunt ca să-i bătucesc fundul.

– Nu te îngrijorează că el s-ar putea folosi de ceea ce avem sau de ceea ce suntem noi?

Cybil ridică paharul. Ochii ei întunecați exprimau calm în timp ce luă o înghițitură.

– Poate să încerce.

– Pe mine mă îngrijorează. Layla se uită atent la toți cei aflați la masă, la care ajunsese să țină. Mă neliniștește faptul că am ceva în interiorul meu pe care nu-l pot înțelege sau controla în totalitate. Îi dădu din cap înainte ca Quinn să poate spune ceva. Nici măcar acum nu știu dacă eu am ales să vin aici sau am fost împinsă în această direcție. Ce mă deranjează și mai mult este faptul că nu mai sunt sigură că tot ce am făcut a fost alegerea mea, și nu o parte a unui plan măreț creat de aceste forțe – întunecate și luminoase. Asta este substratul poveștii pentru mine. Asta este chestiunea presantă.

– Nu te ține nimeni legată cu lanțuri de scaun, zise Gage.

– Calmează-te, interveni Fox. Gage ridică din umeri.

– Ai o problemă, noi toți avem probleme. Așa că hai să le înfruntăm. De ce nu-ți faci, pur și simplu, bagajele și să pleci la New York, să-ți reiei slujba de vânzătoare, să vinzi pantofi la prețuri exorbitante femeilor plictisite care au prea mulți bani?

– Încetează, Gage.

– Nu. Layla puse mâna pe brațul lui Fox când acesta se ridică. Nu am nevoie să fiu salvată sau protejată. De ce nu plec? Pentru că aș fi o lașă, iar până acum nu am dat dovadă de lașitate. Nu plec, pentru că acea creatură care a violat-o pe Hester

Deale, şi a pus un bastard pe jumătate demon în acea fată, a făcut-o să înnebunească, a împins-o la sinucidere. Acelei creaturi i-ar plăcea la nebunie ca eu să-mi iau tălpăşiţa şi să plec. Ştiu mai bine decât oricare dintre voi ce i-a făcut, pentru că şi eu am trecut printr-o astfel de experienţă. Poate că asta mă face să-mi fie mai frică decât vă este vouă. Nu plec nicăieri, dar nu îmi este ruşine să recunosc că mi-e frică de ceea ce se întâmplă afară şi de ceea ce se întâmplă în interiorul meu. În interiorul tuturor.

– Dacă nu ţi-ar fi frică ai fi o proastă. Gage îşi ridică paharul într-un fel de toast. Cei deştepţi şi conştienţi de sine sunt mult mai greu de manipulat decât cei proşti.

– O dată la şapte ani oamenii din acest oraş, oameni obişnuiţi, deştepţi, conştineţi de sine îi rănesc pe alţii şi pe ei înşişi. Fac lucruri la care nu s-ar fi gândit niciodată.

– Crezi că ai putea fi infectată? o întrebă Fox. Că te-ai putea transforma, că ai putea răni pe cineva? Pe unul dintre noi?

– Cum putem fi siguri că sunt imună? Că Cybil şi Quinn sunt şi ei? Nu ar trebui să luăm în considerare că din cauza strămoşilor noştri am putea fi şi mai vulnerabili?

– Asta este o întrebare bună. Tulburătoare, adăugă Quinn, dar totuşi bună.

– Nu stă în picioare. Fox îşi schimbă poziţia, astfel ca Layla să-l poată privi în ochi. Lucrurile nu au mers aşa cum plănuise sau se aşteptase

Twisse, pentru că Giles Dent era pregătit să-l înfrunte. L-a împiedicat să fie prin preajmă atunci când Hester a născut, l-a oprit de la a mai crea potențiali urmași, așa că linia a fost subțiată. Nu pe voi vă urmărește. Luând în calcul ceea ce știm deja și ceea ce putem specula, voi sunteți capabili să ne oferiți de această dată un avantaj. Mie, lui Cal și lui Gage. Vă este teamă de el, de ceea ce este în interiorul vostru? Luați în considerare că Twisse se teme de voi. Din ce alt motiv ar încerca să vă sperie?

– Este un răspuns bun. Quinn își lovi palma de cea a lui Cal.

– Partea a doua, continuă Fox, nu este doar o chestiune de imunitate față de puterea pe care o are el și care-i determină pe oameni să comită acte anormale de violență. Este necesar de a avea o parte din acea putere, chiar dacă diluată, care atunci când va fi folosită în comun îi va provoca sfârșitul, odată pentru totdeauna.

Layla studie fața lui Fox.

– Crezi asta?

El începu să răspundă, apoi îi luă mâna și o strânse mai tare când ea încercă să se elibereze.

– Spune-mi tu.

Ea se luptă – el putea vedea asta și o putea simți – la început, instinctiv, fiind rezervată în a accepta legătura dintre ei. El rezistă tentației de a forța nota și de a se deschide complet. Chiar și atunci când simți că ea se conectase la el, așteptă.

– Crezi asta, spuse Layla încet. Tu... ne vezi ca fiind trei șuvițe împletite într-o frânghie.

– Cu care-l vom spânzura pe Twisse.

– Îi iubeşti atât de mult. Este...

– Ah... Fox fu cel care se retrase, tulburat şi ruşinat, pentru că ea văzuse mult mai mult, pătrunsese mai adânc decât se aşteptase el. Deci, acum că am stabilit şi asta, vreau o altă bere.

Se îndreptă spre bucătărie, iar când se întoarse de la frigider cu o sticlă în mână, Layla spuse:

– Îmi pare rău. Nu am vrut să...

– Nu e nimic. Nu te agita.

– Ba este. Eu doar... Parcă eram în mintea ta sau în sufletul tău şi am văzut, am simţit acest val de dragoste, acea legătură pe care o ai cu Gage şi Cal. Nu era ceea ce mi-ai spus să fac şi mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Bine, uite ce e. Este un proces complicat. M-am deschis mai mult decât ar fi trebuit să o fac, pentru că m-am gândit că aveai nevoie de asta. Ideea este că nu ai nevoie chiar de atât ajutor cum credeam eu. Şi tu.

– Nu, aici greşeşti. Am nevoie de ajutor, am nevoie să mă înveți.

Ea se duse la fereastră şi privi afară, în întuneric.

– Gage avea dreptate. Dacă continui să priveşti însuşirea asta ca pe o problemă aceasta va deveni şi pentru noi toți. Iar dacă am de gând să folosesc această însuşire, trebuie să o pot controla, ca să nu intru alandala în mintea oamenilor.

– Vom începe să lucrăm la asta de mâine.

Ea încuviință, dând din cap.

– Voi fi pregătită. Se întoarse. Vrei să le spui

celorlalți că m-am dus sus? A fost o zi tare ciudată.

– Desigur.

Pentru o clipă ea rămase locului uitându-se la el.

– Vreau să-ți spun ceva și-mi pare rău dacă te va stingheri, dar găsesc că este ceva excepțional ca un bărbat să aibă o asemenea capacitate de a iubi, atât de profundă. Cal și Gage sunt norocoși să aibă un asemenea prieten. Oricine ar fi norocos.

– Sunt și prietenul tău, Layla.

– Sper să fie așa. Noapte bună.

El rămase locului, reamintindu-și că trebuie să-i rămână prieten. Să stea acolo unde avea nevoie de el, când avea nevoie de el.

3

În vis era vară, căldura pusese stăpânire peste toate cu mâini asudate, storcând orice urmă de energie. În pădurea Hawkins, frunzele se îngemănau deasupra capului, groase şi verzi, dar soarele îşi făcea drum cu forţa printre ele sub forma unor raze de laser. Murele erau coapte în rugii cu ţepi, iar crinii sălbatici erau de un portocaliu nepământesc.

Cunoştea drumul. El găsea mereu drumul printre aceşti copaci, cunoştea toate cărările. Îşi zise că mama sa ar fi denumit asta memorie senzorială sau crâmpeie de amintiri dintr-o viaţă anterioară.

Lui Fox îi plăcea liniştea oferită de pădure, zumzăitul slab al insectelor, fâşâitul făcut de veverițe sau de iepuri, corul păsărilor care nu prea aveau ce face într-o zi toridă de vară decât să cânte şi să străbată cerul în zbor.

Da, cunoştea drumul pe aici, cunoştea sunetele de aici, cunoştea chiar şi cum se *simţea* aerul în fiecare anotimp: verile în care te topeai de căldură,

primăverile înmugurite, toamnele înviorătoare şi iernile brutale. Aşa că recunoscu răceala din aer care se târî pe şira spinării şi schimbarea bruscă de lumină, nuanţa de gri care nu provenea de la un simplu nor rătăcit care trecea prin faţa soarelui. Recunoscu mârâitul uşor care venea din spatele lui, şi trilurile înăbuşite ale cintezoilor şi ale gaiţelor.

El continuă să meargă pe cărarea care ducea spre lacul Hester.

Teama îi era tovarăş de drum. I se prelingea pe piele asemenea transpiraţiei, îndemnându-l să o ia la fugă. Nu avea nicio armă, iar în vis nu se întreba de ce venise aici singur şi neînarmat. Când copacii, acum desfrunziţi, începură să sângereze, el continuă să meargă. Sângele era o minciună, sângele era teama.

Se opri doar când o văzu pe femeia care stătea lângă micul lac întunecat, cu spatele la el. Ea se aplecă, strânse pietre şi îşi umplu buzunarele cu ele.

Era Hester, Hester Deale. O strigă în vis, deşi ştia prea bine că ea îşi urmase deja soarta. Nu putea da timpul înapoi cu sute de ani şi nici să o oprească să se înece. Şi totuşi încerca să o facă.

O strigă înaintând grăbit, în timp ce mârâitul se transforma într-un chicotit amuzant.

Nu face asta. Nu face asta. Nu a fost vina ta. Nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

Când ea se întoarse spre el şi îl privi în ochi, observă că nu era Hester, ci Layla. Lacrimi îi brăzdau faţa albă ca varul.

Nu mă pot opri. Nu vreau să mor. Ajută-mă! Mă poți ajuta?

De această dată, el o luă la fugă spre ea, dar cărarea devenea din ce în ce mai lungă, iar chicotitul din ce în ce mai puternic. Ea își întinse mâinile spre el, ca o ultimă rugăminte înainte să cadă în apă și să dispară.

El sări în lac. Apa era îngrozitor de rece. Se scufundă, căutând, până ce plămânii înfierbântați îl trimiseră sus să ia o gură de aer. Furtuna se dezlănțuise în pădure, cu fulgere roșii, cu tunete asurzitoare, cu flăcări care înghițeau copaci întregi. El se scufundă din nou, strigând-o pe Layla cu puterea minții.

Când o zări, se scufundă și mai adânc.

Încă o dată privirile lor se întâlniră, încă o dată se întinse spre el. Îl îmbrățișă. Gura ei o cuprinse pe a lui într-un sărut care era la fel de rece ca apa și-l trase în jos ca să se înece.

Se trezi încercând să respire, gâtul o ustura și îi ardea. Simți o durere în piept când bâjbâi după lumină. Se ridică și se așeză pe marginea patului ca să-și recapete răsuflarea.

Nu era în pădure, nu se afla în lac, ci în propriul pat, în propriul apartament. În timp ce-și presa ochii cu podul palmelor își zise că ar trebui să se fi obișnuit deja cu coșmarurile. El, Cal și Gage erau copleșiți de ele o dată la șapte ani, începând de la vârsta de zece ani. Ar fi trebuit să se obișnuiască și cu faptul că unele aspecte din vis persistau și după ce se trezea.

Încă mai era înfrigurat, şi muşchii îi tremurau spasmodic deasupra oaselor înghețate. Încă mai simțea în gât gustul coclit al apei din lac. El îşi reaminti că nu era nimic real, nici acei copaci care sângerau sau focurile care ardeau. Era vorba doar de o altă lovitură ticăloasă a unui demon venit din iad.

Se ridică, ieşi din dormitor, traversă sufrageria şi se duse în bucătărie. Scoase din frigider o sticlă cu apă rece şi bău jumătate din ea dintr-o suflare.

Când telefonul sună, simți cum o nouă senzație de teamă îl încearcă brusc. Numărul lui Layla era afişat pe ecranul telefonului.

– Ce s-a întâmplat?

– Eşti bine. Respirația ei era ca un şuierat lung şi întretăiat. Eşti bine.

– De ce nu aş fi?

– Eu... Dumnezeule! Este trei dimineața. Îmi pare rău. A fost un atac de panică. Te-am trezit. Îmi cer scuze.

– Nu m-ai trezit. De ce nu aş fi bine, Layla?

– A fost doar un vis. Nu ar fi trebuit să te sun.

– Eram la lacul Hester.

Urmă o clipă de tăcere.

– Te-am omorât.

– Ca avocat al apărării trebuie să te sfătuiesc că va fi un caz greu de demonstrat pe cale judiciară din moment ce victima este în viață, bine mersi şi în prezent stă în propria lui bucătărie.

– Fox...

– A fost doar un vis. Unul destul de urât, dar

totuşi un vis. Se joacă cu slăbiciunile tale, Layla. El realiză că se juca şi cu ale lui din moment ce intenţionase să salveze fata.

– Pot veni la tine. Vom...

– Nu, nu. Mă simt destul de stupid că te-am sunat. Numai că părea a fi atât de real, ştii tu.

– Da, ştiu.

– Nu am mai stat pe gânduri. Am pus mâna pe telefon şi te-am sunat. Ei bine, acum sunt mai calmă. Va trebui să discutăm despre asta mâine.

– Aşa vom face. Încearcă să dormi.

– Şi tu. Şi, Fox, mă bucur că nu te-am înecat în lacul Hester.

– Şi eu sunt destul de încântat de asta. Noapte bună.

Fox luă sticla cu apă în dormitor şi se opri să privească pe fereastra care dădea spre stradă. Oraşul Hollow era liniştit şi neclintit ca o fotografie. Nu se agita nimic. Oamenii pe care-i iubea, oamenii pe care-i cunoştea erau în siguranţă în paturile lor.

Iar el stătea acolo, scrutând atent întunericul şi gândindu-se la un sărut rece ca gheaţa şi totuşi seducător.

– Îţi mai poţi aminti şi alte detalii? Cybil lua notiţe despre visul lui Layla, în timp ce aceasta îşi termina cafeaua.

– Cred că ţi-am spus tot.

– Bine.

Cybil se lăsă pe spătarul scaunului din bucătărie

şi începu să lovească uşor carnetul de notiţe cu creionul.

– Se pare că tu şi Fox aţi avut acelaşi vis. Va fi interesant de văzut dacă au fost exact la fel sau dacă detaliile diferă.

– Interesant.

– Şi instructiv. Puteai să mă trezeşti, Layla. Ştim cu toţii cum e să ai asemenea coşmaruri.

– M-am simţit mai liniştită după ce am vorbit cu Fox şi m-am convins că nu era mort. Reuşi să zâmbească. Şi, apoi, nu e nevoie să fiu psihiatru ca să-mi dau seama că o parte a visului are legătură cu ceea ce am discutat noi aseară. Teama mea de a nu face rău unuia dintre voi.

– Mai ales lui Fox.

– Poate că în mod special lui. Acum lucrez pentru el. Noi şi Quinn, ei bine, suntem băgate în aceeaşi oală. Nu-mi fac griji în legătură cu voi două. Îi vei spune tu lui Quinn despre vis.

– Imediat ce se va întoarce de la antrenament. Presupun că l-a convins pe Cal să o însoţească la sală şi probabil că-l va convinge să vină aici la o cafea. Le pot spune amândurora, iar altcineva îi va spune şi lui Gage. El a fost cam dur cu tine aseară.

– Aşa este.

– Aveai nevoie de asta.

– Poate că este adevărat. Nu avea rost să se lamenteze din această cauză. Vreau să te întreb ceva. Tu şi cu Gage va trebui să lucraţi împreună la un moment dat. Cum va funcţiona asta?

– Mă voi gândi la asta când va fi cazul, şi cred că vom găsi o cale fără să sărim unul la gâtul celuilalt.

– Dacă spui tu. Mă duc să mă schimb ca să plec la muncă.

– Vrei să te duc eu cu maşina?

– Nu, mulţumesc. Mersul pe jos îmi va face bine.

Layla nu se grăbi. Alice Hawbaker va avea grijă de treaba de la birou căci nu avea cine ştie ce de rezolvat. Cu Alice acolo, Layla nu credea că ar fi un lucru înţelept să stea la taclale cu Fox despre un vis pe care l-au împărţit. Nu ar fi fost tocmai timpul potrivit pentru a primi o lecţie despre ascuţirea simţurilor, şi mai important pentru ea, despre controlarea puterii ei.

Timp de câteva ore îşi va face de lucru cu nişte hârtii şi va îndeplini diverse comisioane pe care Alice le avea de rezolvat. Îi luase doar câteva zile ca să înţeleagă ritmul de la birou. Dacă ar fi fost interesată sau ar fi aspirat să conducă un birou de avocatură, firma lui Fox ar fi fost numai bună pentru aşa ceva.

Aşa cum era, s-ar fi plictisit în câteva săptămâni.

Dar Layla îşi reaminti, în timp ce se îndrepta în mod intenţionat spre piaţa publică, că nu acesta era scopul. Ideea era să-l ajute pe Fox să-şi încaseze salariul şi să îşi ocupe timpul.

Se opri în piaţa publică, iar asta avea legătură cu altceva. Se gândi că putea sta aici să se uite

direct spre ferestrele sparte sau acoperite cu placaje. Îşi spuse că va putea înfrunta ceea ce i s-a întâmplat cu o seară înainte şi îşi promise că va face tot ce-i stă în puteri ca să-i pună capăt.

Se întoarse şi începu să meargă pe Main Street, trecând pe lângă cele câteva blocuri care o despărţeau de biroul lui Fox.

Era un oraş plăcut, dacă treceai cu vederea evenimentele care aveau loc o dată la şapte ani. De-a lungul Main Street erau înşirate case vechi, frumoase şi magazine mici şi drăguţe. Era aglomerat, dar calm, în felul specific al unui orăşel. Chipuri familiare făceau diverse cumpărături şi aşteptau la casa de marcat. Ea presupuse că asta oferea un oarecare confort.

Îi plăceau verandele largi, marchizele, curţile frumos aranjate şi trotuarele pavate cu cărămidă. Era un loc plăcut şi liniştit, cel puţin aparent şi nu era genul acela de ilustrată care să-l facă neplăcut.

Ritmul oraşului era un alt lucru la care se adaptase rapid. Oamenii mergeau pe jos, se opreau să stea de vorbă cu un vecin sau cu vreun prieten. Dacă ar traversa strada spre Ma's Pantry, ar fi salutată şi întrebată ce mai face.

La jumătatea drumului, se opri în faţa magazinului de cadouri de unde cumpărase câteva lucruri pentru casă. Proprietara stătea în faţa magazinului şi privea la geamurile sparte. Când se întoarse cu faţa spre ea, Layla văzu lacrimile din ochii femeii.

– Îmi pare rău. Layla se îndreptă spre ea. Pot face ceva...

Femeia negă dând din cap.

– E doar sticlă, nu-i aşa? Doar sticlă şi lucruri. Multe lucruri sparte. Câteva dintre păsările alea afurisite au pătruns prin geam şi mi-a distrus jumătate din stoc. Era ca şi cum ar fi făcut-o intenţionat, ca şi cum erau bete după vreo petrecere.

– Îmi pare atât de rău.

– Îmi tot spun că am asigurare şi că domnul Hawkins va înlocui geamurile. Este un proprietar bun, iar acele geamuri vor fi înlocuite imediat. Dar se pare că nu-i suficient.

– Şi pe mine m-ar durea sufletul, spuse Layla, punând mâna pe braţul femeii ca să o consoleze. Aveai lucruri foarte drăguţe.

– Care au fost distruse. Cu şapte ani în urmă, nişte puşti – cel puţin aşa credem noi – au intrat şi au distrus totul. Au spart tot ce au găsit şi au scris obscenităţi pe pereţi. A fost greu să-mi revin după aşa ceva, dar am reuşit. Nu ştiu dacă voi mai avea curajul să mai trec încă o dată prin asta. Nu ştiu dacă voi avea curaj.

Femeia intră în magazin.

Layla se gândi, în timp ce îşi continua drumul, că nu era vorba doar de ferestre sparte şi lucruri distruse. Era vorba şi de vise sfărâmate.

Şi ea avea sufletul greu când intră în zona unde se afla recepţia. Doamna Hawbaker stătea la birou. Degetele îi zburau pe tastatură.

– 'Neaţa! Se opri din tastat şi zâmbi spre Layla. Ce bine arăţi.

– Mulţumesc. Layla îşi scoase jacheta şi o agăţă în dulapul pentru haine. Un prieten de-al meu din New York mi-a împachetat hainele şi mi le-a trimis. Să-ţi aduc o cafea sau vrei să mă apuc de ceva anume?

– Fox a spus să te duci la el când vii. Mai are vreo treizeci de minute până la următoarea întâlnire, aşa că du-te.

– Bine.

– Azi voi pleca la ora unu. Fii atentă să-i reaminteşti lui Fox că trebuie să se prezinte la tribunal mâine-dimineaţă. Este trecut în agenda lui şi i-am trimis şi un memoriu, dar cel mai bine ar fi să-i aduci şi tu aminte la sfârşitul zilei.

– Nicio problemă.

Din câte observase ea, se gândi Layla în timp ce traversa holul, Fox nu era aşa de uituc şi nici nu-i zbura mintea hai hui cum tindeau să creadă şi el şi Alice. Din moment ce uşile biroului erau deschise, ea ciocăni pe tocul uşii când intră. Apoi se opri şi îl privi.

Stătea în spatele biroului aşezat în faţa ferestrei, purtând blugii lui speciali pentru ziua în care nu mergea la tribunal şi o cămaşă descheiată la gât. Stătea cu picioarele depărtate şi jongla cu trei bile roşii: trăsăturile îi erau relaxate, iar ochii aceia de tigru urmăreau mişcarea de rotaţie în timp ce mâna lui prindea şi arunca, prindea şi arunca.

– Poţi jongla?

Ea îi strică ritmul, dar el reuşi să prindă două bile într-o mână, şi pe a treia în cealaltă.

– Da. Mă ajută să gândesc.

Pentru că o vedea foarte rar zâmbind în acest fel, el începu să arunce din nou bilele.

– Totul ține de sincronizare.

Când ea râse, el le aruncă și mai sus și începu să păşească și să se întoarcă în timp ce jongla.

– Trei obiecte, chiar și patru, de aceeași mărime și greutate, nu sunt chiar o provocare. Dacă vreau o provocare le amestec. Asta este doar o jonglare pentru limpezirea gândirii.

– Jonglare pentru gândire, repetă ea în timp ce el prindea din nou bilele.

– Da. El deschise sertarul biroului și le puse înăuntru. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile când sunt... Se uită atent la ea. Uau! Arăți... extraordinar.

– Mulțumesc.

Purta o fustă și o jachetă scurtă și strâmtă, și se întrebă dacă nu era prea îndrăzneț pentru actuala ei funcție.

– Am primit restul lucrurilor și m-am gândit că din moment ce le am... În fine, voiai să vorbești cu mine.

– Chiar voiam? Da, voiam, își aminti el. Așteaptă. Se îndreptă spre ușă și o închise. Vrei ceva?

– Nu.

– Bine.

Mintea lui care rămăsese lucidă datorită jonglării bilelor era din nou în ceață din cauza picioarelor ei, așa că el se îndreptă spre minifrigider și-și luă o cola.

M-am gândit că din moment ce am ceva timp liber în această dimineață ar trebui să comparăm notițele despre vis. Hai să ne așezăm.

Ea se așeză pe unul dintre fotoliile pentru vizitatori, iar Fox îl ocupă pe celălalt.

– Începe tu primul, spuse ea.

Când el termină, se ridică, deschise mini-frigiderul și scoase o sticlă de pepsi light. Când îi înmână sticla, ea o fixă cu privirea și se așeză din nou.

– Asta bei, nu-i așa? Ai rezerve de așa ceva în frigiderul de acasă.

– Da. Mulțumesc.

– Vrei un pahar?

Ea negă dând din cap. Considerația de care el dăduse dovadă nu ar fi trebuit să o mire și totuși o făcea.

– Ai acolo și sprite light pentru Alice?

– Desigur. De ce nu? murmură ea. Apoi luă o înghițitură. Și eu mă aflam în pădure, începu ea. Dar nu eram doar eu. Ea era în mintea mea sau eu mă aflam în a ei. Este greu de spus exact. I-am simțit disperarea, frica, ca și cum erau ale mele. Eu... eu nu am fost niciodată însărcinată, nu am avut copii, dar îmi simțeam trupul cu totul diferit.

Ea ezită, apoi își spuse că, dacă a reușit să-i dea lui Cybil astfel de detalii, i le putea oferi și lui Fox.

– Sânii mei erau grei și am înțeles, de fapt, am știut că am alăptat. În același fel cum am trăit și violul. Știam încotro mă îndrept.

Ea tăcu din nou şi-şi schimbă poziția ca să-l poată privi în față. Avea un fel anume de a asculta, se gândi ea, nu asculta doar fiecare cuvânt, ci chiar înțelegea sensul lor profund.

– Nu îmi sunt cunoscute acele păduri, am fost acolo o singură dată, dar ştiam unde mă aflu şi că mă îndrept spre lac. Ştiam şi de ce. Nu voiam să merg. Nu voiam să merg acolo, dar nu mă puteam opri. Nu o puteam opri. Ţipam în interiorul meu, pentru că nu voiam să mor, dar ea voia. Nu mai putea suporta.

– Ce anume nu mai putea suporta?

– Şi-a reamintit. Şi-a reamintit violul, cum se simțise atunci, ce era în ea. Şi-a amintit, Fox, noaptea din luminiş. El – creatura aia – a controlat-o astfel încât să-l acuze pe Giles Dent că a violat-o, să-l denunțe pe el şi pe Ann Hawkins ca fiind vrăjitori. Ea a presupus că erau morți. Nu mai putea trăi din cauza vinovăției. El i-a spus să fugă.

– Cine?

– Dent. În luminiş, chiar înainte să izbucnească focul, s-a uitat la ea, i-a fost milă de ea şi a iertat-o. El i-a spus să fugă, iar ea a fugit pentru că avea doar şaisprezece ani. Toată lumea a crezut că Dent era tatăl copilului şi a compătimit-o pentru asta. Ei i-a fost frică să nege, i-a fost frică să vorbească.

O afecta când vorbea despre asta, despre acea frică, oroare şi disperare.

– Fox, ea se temea tot timpul, şi până a născut a înnebunit din cauza fricii, a vinovăției şi a acelor amintiri. Am simțit toate astea, toate colcăiau în

interiorul ei şi al meu. Voia să le pună capăt. Voia să ia şi copilul cu ea, să termine şi cu asta, dar n-a putut-o face.

Ochii lui Layla trădau frică, dar şi compasiune.

– S-a gândit să omoare bebeluşul?

În timp ce încuviința dând din cap, Layla respiră adânc.

– Se temea de creatură, o ura şi totuşi o şi iubea. Îi spunea creatură, nu ea. Vreau să spun...

– Hester se gândea la copilă ca fiind o creatură nu o ea.

– Da. Da. Şi totuşi nu a putut-o ucide. Dacă ar fi făcut asta, m-am gândit eu, când am înțeles mai bine, nu aş mai fi aici. Mi-a oferit viața cruțând-o pe cea a copilului, iar acum voia să mă omoare pentru că eram ataşată de ea. Am vorbit şi dacă m-a auzit a crezut probabil că sunt una dintre vocile care o înnebuneau. Nu am putut să o fac să mă asculte, nu am putut să o fac să înțeleagă. Apoi te-am văzut.

Făcu o pauză ca să mai ia o înghițitură din băutură şi să se mai calmeze.

– Te-am văzut şi m-am gândit: „Mulțumesc lui Dumnezeu că este aici". Puteam simți pietrele în palmă când le ridica, simțeam cum atârnă greu în buzunarele rochiei pe care o purta. Nu puteam face nimic, dar am crezut...

– Ai crezut că eu o voi opri. Şi el crezuse asta.

– O strigai şi-i spuneai că nu era vina ei. Ai fugit spre ea, spre mine. Şi cred că te-a auzit, preț de o clipă. Cred, am simțit că voia să te creadă.

Apoi m-am trezit că ne adânceam tot mai mult în apă. Nu pot spune dacă a căzut sau a sărit, dar eram sub apă. Mi-am spus să nu intru în panică, pentru că sunt o bună înotătoare.

– Căpitanul echipei de înot.

– Ți-am spus asta? Reuşi să rădă încet şi mai luă o gură de vin. Mi-am spus că pot ieşi la suprafață chiar şi cu greutățile din buzunare, pentru că sunt o înotătoare puternică. Dar nu am reuşit. Şi mai rău, nici măcar nu am putut să încerc. Nu doar pietrele mă trăgeau în jos.

– Ci Hester.

– Da. Te-am văzut în apă, cum coborai şi apoi...

Ea închise ochii şi îşi strânse puternic buzele.

– Este în regulă. Întinzându-se spre ea, îşi aşează palma peste a ei. Suntem bine.

– Fox, nu ştiu dacă era ea sau dacă eu... Nu ştiu. Ne-am agățat de tine.

– M-ai sărutat.

– Te-am omorât.

– Toți am avut un sfârşit tragic, dar nu s-a întâmplat cu adevărat. Oricât de adevărat părea, nu a fost real. A fost un fel destul de dur de a pătrunde în mintea lui Hester Deale, dar acum ştim mai multe despre ea.

– Tu de ce erai acolo?

– Vrei să auzi ce presupun eu? Între noi există această legătură. Am mai împărțit vise cu Gage şi Cal. Cam acelaşi lucru. Dar de această dată a mai fost ceva, am fost conectați la un alt nivel. Layla, te-am văzut pe tine în vis, nu pe Hester. Te-am

auzit şi asta este interesant. Este ceva la care ar trebui să ne mai gândim.

– Atunci când jonglezi.

El rânji.

– Nu ar fi rău. Trebuie să...

Interfonul sună.

– Domnul Edwards este aici.

Fox se ridică şi apăsă pe butonul de pe birou.

– Bine. Aşteaptă un minut. Se întoarse spre Layla în timp ce aceasta se ridica. Avem nevoie de mai mult timp ca să discutăm despre asta. Ultima mea întâlnire de astăzi este la...

– Ora patru. Doamna Halliday.

– Aşa este. Eşti bună. Am putea merge sus după ultima mea întâlnire, ca să ne ocupăm mai mult de această chestiune.

Layla se gândi că era timpul să se pregătească de atac.

– Bine.

O conduse până la uşă, unde îi propuse:

– Am putea servi cina.

– Nu vreau să deranjez.

– Ştiu fiecare local aflat pe o rază de cinci mile, care livrează mâncare la apelarea rapidă a telefonului.

Ea zâmbi uşor.

– Bine gândit.

Fax o însoţi până în locul unde un Edwards de o sută de kilograme umplea un scaun de la recepţie. Burta lui, acoperită de un tricou alb, se revărsa. Părul gri şi stufos era acoperit de o şapcă cu John Deere. El se ridică în picioare şi întinse mâna pentru a o strânge pe cea pe care Fox i-o oferise.

– Ce mai faci? întrebă Fox.

– Tu să-mi spui.

– Pofteşte înăuntru, domnule Edwards. Vom discuta despre asta.

Layla se gândi, în timp ce Fox îşi conducea clientul în birou, că bărbatul lucra în aer liber. Poate că era un fermier, un constructor sau un peisagist. Părea trecut de şaizeci de ani şi descurajat.

– Care e povestea lui, Alice? Îmi poţi spune? întrebă ea.

– Este vorba despre o proprietate, spuse Alice în timp ce strângea nişte plicuri. Tim Edwards are o fermă la câteva mile sud de oraş. Nişte investitori au cumpărat o parte din pământ care se învecinează cu ea. Măsurătorile spun că opt acri din pământul lui Tom depăşesc graniţa. Investitorii doresc acel teren, dar şi Tom îl vrea. Dau o fugă până la poştă.

– Mă pot duce eu.

Alice flutură din degete a negare.

– Nu m-aş mai putea plimba şi nici bârfi. Am câteva notiţe aici despre un trust pe care-l pune Fox la punct. De ce nu faci tu o schiţă despre asta cât timp sunt eu plecată?

Rămasă singură, Layla se aşeză şi se apucă de lucru. Peste zece minute se întreba de ce oamenii au nevoie de un limbaj atât de complicat ca să spună lucrurilor pe nume. Răspunse la telefon şi stabili unele întâlniri. Când Alice se întoarse, avea întrebări de pus. Ea observase că atunci când Edwards plecase arăta mult mai puţin descurajat.

Pe la ora unu, era singură şi mulţumită că putea

scoate la imprimantă datele despre trust pe care Alice le corectase pentru ea. Când ajunse la a doua pagină, imprimanta îi indică cum că în cartuş nu mai era cerneală. Se duse la cămăruţa pentru depozitare, aflată în biblioteca micuţă cu cărţi de drept, sperând că Fox avea vreunul de rezervă. Zări cutia pe ultimul raft.

De ce trebuia să fie mereu pe ultimul raft? se întrebă ea. De ce oare există rafturi atât de înalte când nimeni din lumea asta nu depăşeşte e metri? Se ridică pe vârfuri, se întinse şi reuşi să lovească colţul cartonului aflat pe marginea raftului. Cu o mână ţinându-se de raftul de jos, îl mai mişcă trei centimetri.

Mă duc să iau prânzul, spuse Fox din spatele ei. Dacă vrei ceva... Poftim, lasă-mă pe mine să iau asta.

Aproape că am ajuns la afurisitul ăsta.

Da, şi-ţi va cădea în cap.

El se întinse, exact când ea se întorcea.

Trupurile lor se frecaseră unul de celălalt. Chipul ei ocupa tot câmpul lui vizual, în timp ce parfumul ei îl învăluia ca nişte panglici de satin. Ochii aceia de sirenă îl făceau să se simtă un pic ameţit şi foarte dornic. El îşi zise: „Dă-te înapoi, O'Dell". Apoi făcu greşeala să-i contemple buzele şi nu mai avu nicio scăpare.

Se înclină vreo câţiva centimetri şi o auzi cum inspiră. Buzele ei se depărtară, iar el elimină şi puţinul spaţiu care-i mai despărţea. Urmă o degustare moale, de scurtă durată, apoi alta,

ambele ca atingerea unui fulg. Apoi genele ei se lăsară acoperind acei ochi seducători, iar gura ei se atinse uşor de a lui.

Sărutul deveni mai profund, o uşoară alunecare spre căldura care-i învălui simţurile lui. Acaparându-le ea dorea să se afunde din ce în ce mai mult şi să se înece.

Scoase un sunet, dacă era de plăcere sau de supărare, el nu-şi putea da seama pentru că sângele îi vuia în urechi, însă îi reaminti unde se aflau. El puse capăt sărutului, realizând că practic o împingea în cămăruţa pentru depozitare.

– Scuze. Îmi pare rău. Ea lucra pentru el, Dumnezeule. Nu ar fi trebuit să... Este nepotrivit. A fost... Uimitor, se gândi el. A fost...

– Fox?

El sări surprins un pas înapoi când auzi vocea din spatele lui. Când privi în jur, simţi cum îi cedează genunchii.

– Mamă!

– Scuze că te întrerup.

Zâmbi spre Fox, apoi se întoarse spre Layla.

– Bună. Eu sunt Joanne Barry, mama lui Fox.

De ce oare nu exista niciodată o gaură în podea când ai nevoie de ea? se gândi Layla.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Barry. Eu sunt Layla Darnell.

– Ţi-am spus că Layla mă ajută la birou. Noi tocmai eram...

– Da... eraţi, se mulţumi ea să zâmbească.

Încă zâmbind, se rezumă să spună doar atât.

Layla se gândi că era tipul de femeie la care probabil că te uitai fix chiar dacă nu erai un nătâng uimit. Părul ei des şi şaten cădea în valuri, încadrând o faţă cu trăsături ferme, cu o gură plină, nerujată, şi nişte ochi de culoarea alunelor care reuşeau să arate amuzaţi, curioşi şi răbdători în acelaşi timp. Joanne era înaltă, suplă, purta nişte blugi largi, cizme şi un pulover subţire care o făcea să arate perfect.

Deoarece Fox părea mut, Layla se strădui să-şi dreagă glasul.

– Eu, ah, aveam nevoie de un cartuş nou. Pentru imprimantă. Este pe raftul de sus.

– Aşa este. Aşa este. Tocmai voiam să-l iau.

Fox se întoarse şi reuşi să se lovească din nou de Layla.

– Scuze.

Abia dădu cutia jos, că Layla i-o smulse din mână şi se dădu într-o parte.

– Mulţumesc! zise ea şi se grăbi să plece.

– Ai puţin timp şi pentru mine? întrebă Joanne cu o voce suavă. Sau trebuie să continui ceea ce făceai când am intrat?

– Termină. Fox o conduse spre birou.

– Este foarte drăguţă. Cine poate să te învinovăţească că te-ai jucat un pic de-a şeful şi de-a secretara?

– Mamă! El îşi trecu degetele prin păr. Nu e ceea ce crezi tu. A fost... Nu contează. El se aşeză pe scaun. Ce s-a întâmplat?

– Aveam câte ceva de rezolvat în oraş. Printre

altele să iau prânzul cu sora ta. Sparrow mi-a spus că nu te-a mai văzut de două săptămâni.

– Intenționam să trec.

Jo se sprijini cu spatele de biroul lui.

– Să mănânci ceva, o dată pe săptămână, ceva care nu este prăjit, procesat şi plin de chimicale nu te va ucide, Fox. Şi ar trebui să-ți sprijini sora.

– Bine. Mă voi duce astăzi.

– E bine. A doua chestiune: i-am dus nişte vase lui Lorrie. Probabil că ai văzut ce s-a întâmplat cu magazinul ei.

– Nu chiar. El se gândi la ferestrele sparte şi la leşurile ciorilor de pe Main Street. Când de mari sunt pagubele?

– Este rău. Jo îşi duse mâna la cele trei cristale care atârnau de un lanț la gâtul ei. Fox, ea vorbeşte despre închiderea magazinului, despre mutare. Îmi rupe sufletul şi mă sperie. Mă tem pentru tine.

El se ridică, o luă în brațe şi îşi frecă obrazul de al ei.

– Totul va fi bine. Lucrăm la asta.

– Vreau să fac şi eu ceva. Tatăl tău şi cu mine, noi toți, vrem să facem ceva.

– Ai făcut câte ceva în fiecare zi de când mă ştiu. O strânse în brațe. Ai fost mama mea.

Ea se dădu înapoi pentru a-i cuprinde fața în palme.

– Ai moştenit farmecul tatălui tău. Uită-te în ochii mei şi reasigură-mă că totul va fi bine.

Fără să ezite şi fără şiretlicuri, el o privi drept în ochi.

– Totul va fi bine, ai încredere în mine...

Am încredere în tine. Îl sărută pe frunte, pe obraz, şi apoi uşor şi repede pe buze. Dar eşti încă puiul meu şi mă aştept să ai multă grijă de tine. Acum du-te şi ia prânzul la sora ta. Salata ei de vinete este azi pe lista de specialităţi.

– Delicios.

Îngăduitoare, îl înghionti uşor în burtă.

– Ar trebui să închizi biroul pentru o oră şi să o scoţi şi pe fata aceea drăguţă la masă.

– Fata drăguţă lucrează pentru mine.

– Cum am reuşit să cresc o persoană care urmează toate regulile? Este deprimant. Îl mai înghionti o dată înainte să se îndrepte spre uşă. Te iubesc, Fox.

– Şi eu te iubesc, mamă. Voi ieşi şi eu cu tine, adăugă el repede, realizând că mama lui nu ar fi avut nicio remuşcare să se oprească la biroul lui Layla şi să o stoarcă de informaţii pe fata cea drăguţă.

– Voi mai avea ocazia să o găsesc singură şi să o iau la bani mărunţi, spuse Joanne pe un ton degajat.

– Da, dar nu astăzi.

Salata nu a fost rea, iar din moment ce mâncase stând la tejghea a avut şi ceva timp să stea de vorbă cu sora lui mai mică. Deoarece reuşea să-l înveselească, reveni la birou bucurându-se de ziua însorită şi tumultuoasă. S-ar fi bucurat şi mai mult dacă nu s-ar fi întâlnit cu Derrick Napper, idolul lui din copilărie, acum ajutorul de şerif Napper, pe când acesta ieşea de la frizerie.

– Să vezi şi să nu crezi, e O'Dell. Napper îşi lăsă ochelarii de soare în jos şi se uită în susul şi în josul străzii. Ciudat, nu văd nicio ambulanţă de urmărit.

– Ţi-ai făcut tunsoarea asta zbârlită la ofertă?

Zâmbetul lui Napper se întinse pe toată faţa lui dură, pătrăţoasă.

– Am auzit că te aflai la locul faptei ieri, când au fost necazuri în piaţa publică. Nu ai rămas să dai o declaraţie şi nici nu ai venit să completezi un raport. Fiind avocatul oraşului ar fi trebuit să ştii mai bine ce şi cum.

– Aici greşeşti şi asta nu e nicio noutate. M-am oprit de dimineaţă şi am discutat cu şeriful. Cred că nu le spune trepăduşilor chiar totul.

– Ar trebui să-ţi aminteşti de câte ori ai primit şuturi în fund de la mine, O'Dell.

– Îmi amintesc multe lucruri.

Fox plecă mai departe. Odată ajuns huligan, se gândi el, rămâi un netrebnic. Înainte ca perioada Şapte să ia sfârşit, îşi zise că el şi Napper se vor mai întâlni. Dar pentru moment şi-l scoase din minte.

Avea treburi de rezolvat, iar în timp ce deschidea uşa biroului său, recunoscu că mai avea şi o cale de netezit, aşa că mai bine termina mai întâi cu asta.

Când intră, Layla se îndrepta spre recepţie ţinând în mână una dintre vazele cu flori pe care Alice Hawbaker le punea în birouri. Layla se opri paralizată.

– Tocmai le puneam apă proaspătă. Nu a sunat nimeni cât ai fost plecat, aşa că am terminat dosarul despre consorţiu şi l-am scos la imprimantă. Este pe biroul tău.

– Bine. Ascultă, Layla...

– Nu eram sigură dacă trebuie să dactilografiez ceva în legătură cu domnul Edwards sau...

– Bine, bine, pune aia jos.

El rezolvă această chestiune, luând vaza din mâinile ei şi aşezând-o pe masă.

– De fapt, locul lor este...

– Opreşte-te. Am depăşit măsura şi îmi cer scuze.

– Deja ai făcut-o.

– Îmi cer iarăşi scuze. Nu vreau să te simţi ciudat pentru că aş putea să-ţi fac avansuri. Nu am intenţionat... Gura ta s-a întâmplat să fie acolo.

– Gura mea s-a întâmplat să fie acolo? Tonul ei se schimbă din agitat în periculos de dulce. Adică pe faţa mea, sub nas şi deasupra bărbiei?

– Nu. Îşi frecă fruntea cu degetele. Da, dar nu. Gura ta era... Am uitat că nu trebuia să fac ce am făcut, ceea ce a fost total nelalocul lui având în vedere circumstanţele. Voi începe să invoc al cincilea amendament într-o clipită sau poate doar o nebunie temporară.

– Poţi invoca ce vrei, dar poate că vei lua în considerare faptul că gura mea, care se întâmpla să fie acolo, nu rostea cuvinte ca: *nu, sau stop,* sau *pleacă naibii de lângă mine.* Cuvinte pe care este foarte capabilă să le rostească.

– Bine. Totuşi este foarte penibil.

– Înainte sau după ce o adăugăm şi pe mama ta?

– Asta s-ar transforma din penibil în farsă. El îşi băgă mâinile în buzunare. Să presupun că nu vei angaja un avocat ca să mă dai în judecată pentru hărţuire sexuală?

Ea îşi înclină capul.

– Să presupun că nu ai de gând să mă concediezi?

– Votez cu da pentru ambele întrebări. Deci suntem în regulă?

– Foarte bine.

Ea luă vaza şi o aşeză cum trebuie pe masă.

– Apropo, am comandat un alt cartuş pentru imprimantă.

Ea îi aruncă o privire zâmbind uşor.

– Te-ai gândit bine. Eu voi fi... El arătă spre biroul său.

– Bine. El se uită în spate. Bine, repetă el, apoi privi spre cămăruţa pentru depozitare. Oh, Doamne!

4

La patru patruzeci şi cinci, Fox îşi conduse spre ieşire ultimul client din acea zi. Afară, vântul împrăştia frunze subţiri, maro, de-a lungul trotuarului, iar câţiva puşti cu glugile trase pe cap păşeau direct prin mica vijelie. Probabil că se duceau la sala de popice, se gândi el. Să mai joace câteva partide înainte de cină.

Era o zi în care ar fi înfruntat vântul pentru câteva jocuri la Galaxia. De fapt, se gândi el, făcuse asta săptămâna trecută. Dacă asta îl făcea să pară un puşti de doisprezece ani, nu-l deranja. Unele lucruri nu ar trebui să se schimbe.

O auzi pe Layla vorbind la telefon, spunând că domnul O'Dell va fi mâine la tribunal, dar că putea stabili o întrevedere în cursul săptămânii.

Când el se întoarse, ea tasta ceva la calculator, în stilul ei eficient, presupuse el. De unde stătea îi putea vedea picioarele, felul în care bătea din picior în timp ce lucra. Cerceii din argint scânteiară când ea se învârti pentru a răspunde la telefon, apoi îi întâlni privirea şi simţi cum i se strânge stomacul.

În această privință cu siguranță nu mai avea doisprezece ani. Mulțumi Cerului că unele lucruri se mai și schimbă.

Probabil că zâmbetul bleg care i se întipărise pe față o determină să-și ridice capul spre el.

– Ce este?

– Nimic, doar un pic de filozofie interioară. Ultimul apel telefonic a fost important?

– Nu ceva urgent. Era în legătură cu o înțelegere pentru un parteneriat – câteva femei care scriu o serie de cărți de bucate despre care ele cred că se vor vinde foarte bine. Mi s-a spus că Rachel Ray s-a retras și ele vor să legalizeze colaborarea înainte de a da lovitura cea mare. Ai un program încărcat săptămâna asta.

– Atunci cred că-mi voi permite niște mâncare chinezească la cină, dacă și tu mai vrei.

– Tocmai voiam să închei ce aveam de făcut pe azi.

– Termină-ți treaba. Și eu voi face la fel. Putem urca prin bucătărie.

Ajuns în biroul său, Fox închise computerul, își luă servieta și încercă să-și amintească în ce hal se afla apartamentul lui.

O, ohooo! Realiză că tocmai descoperise o nouă zonă în care încă mai avea doisprezece ani. Mai bine să nu se gândească, decise el, din moment ce era prea târziu ca să facă ceva în legătură cu asta. Oricum, cât de rău putea să arate?

Intră în bucătăria unde doamna Hawbaker ținea cafetiera, cuptorul cu microunde și vesela destinată

servirii clienților. El știa că mai păstra și niște dulciuri pe acolo pentru că dădea frecvent iama prin ele, plus vaze și cutii cu ceaiuri exotice.

Cine va mai reface stocul de dulciuri când doamna H îl va părăsi? Melancolic, se întoarse când Layla intră în bucătărie.

– Ea cumpără proviziile din sumele adunate în borcanul din biroul meu. Am grijă să-l țin burduşit, cred că deja ți-a spus asta.

– Un dolar pentru fiecare cuvânt care începe cu F este un sistem onorabil. Având în vedere că am văzut borcanul, pot spune că tu cam arunci în stânga și-n dreapta cu acel cuvânt cu F, așa că este echitabil.

El părea atât de trist, încât îi venea să-l strângă la piept și să-i dezmierde părul ciufulit și ondulat.

– Știu că-i vei simți lipsa, spuse ea.

– Poate se va întoarce. Oricum ar fi, viața merge mainte. Fox deschise ușa care dădea spre scări. Ar trebui să-ți spun că, din moment ce doamna H nu se ocupă și de apartamentul meu, de fapt, chiar refuză din cauza unui incident nefericit care a implicat faptul că dormisem prea mult și fără anumite lenjerii. Ca atare, probabil că este dezordine.

– Am mai văzut în viața mea dezordine.

Când trecu de la bucătăria ordonată a biroului de avocatură în cea a lui Fox, Layla înțelese că subestimase definiția dezordinii. Erau vase în chiuvetă, pe blat și pe măsuța acoperită cu nișe ziare vechi de câteva zile. Câteva cutii de cereale

(oare oamenii mari chiar mâncau cocoa puffs?), pungi de chipsuri, o sticlă de vin roşu, câteva cutii cu condimente şi un borcan gol de Gatorade se luptau să-şi găsească locul pe blatul de lângă un frigider tapetat cu poze şi bilețele. Pe podea se aflau trei perechi de pantofi, o jachetă veche era atârnată pe unul dintre scaunele de bucătărie şi o stivă de reviste trona pe celălalt scaun.

– Poate că vrei să pleci o oră sau poate o săptămână, în timp ce eu rezolv aici problema.

– Nu, nu. Restul este la fel de rău?

– Nu-mi aduc aminte. Pot să mă duc să verific înainte să...

Dar ea deja sărea peste pantofi şi intra în sufragerie. Nu era chiar atât de rău, se gândi el. Nu chiar. Decise să fie prevăzător, aşa că trecu pe lângă ea şi începu să strângă resturile.

– Trăiesc ca un porc, ştiu, ştiu. Am auzit asta mai demult.

El îngrămădi un braț de haine aruncate pe jos în dulapul nefolosit de pe hol.

Fața ei reflecta o surprindere veritabilă care-i învălui şi vocea.

– De ce nu angajezi o menajeră, pe cineva care să vină aici o dată pe săptămână şi să se ocupe de casă?

– Pentru că toate fug şi nu se mai întorc. Uite ce e, ieşim să cinăm.

Nu că i-ar fi fost ruşine, doar era casa lui, însă nu voia să i se facă morală, lucru ce-l făcu să smulgă practic de pe măsuța de cafea o sticlă goală de bere şi un castron cu popcorn aproape gol.

Vom găsi un restaurant drăguț și curat.

Am avut două colege de cameră la facultate. A trebuit să chem trupele care se ocupă cu siguranța națională, la sfârșitul semestrului.

Ea ridică o pereche de șosete de pe un scaun și i le dădu înainte ca el să poată ajunge la ele.

Dacă există vreun pahar curat mi-ar prinde bine un pic de vin.

Voi pune unul în uscătorul de vase.

El mai strânse diverse lucruri înainte de a se întoarce în bucătărie. Curioasă, Layla se uită prin încăpere, încercând să vadă dincolo de dezordine. Pereții aveau o frumoasă nuanță de verde, o nuanță care punea în evidență rama ovală din stejar din jurul ferestrelor. Un superb covor țesut manual, care fusese aspirat cândva, în ultimul deceniu, se întindea peste o podea din scândură lată, închisă la culoare. Obiectele de artă etalate pe pereți erau încântătoare: picturi, acuarele, schițe în tuș și fotografii. Deși încăperea era dominată de un televizor uriaș, cu ecran plat, și de o serie de componente, mai erau și câteva vase frumoase din lut, care, își imagina ea, proveneau de la frații lui sau de la mama sa. Îi arătase cândva magazinul fratelui său care vindea obiecte din lut. Ea se întoarse când simți că Fox revenise în încăpere.

– Îmi plac foarte mult obiectele de artă și vasele din lut. Această piesă, ea arătă cu degetul spre o sticlă lungă, delicată, în nuanțe de un albastru-violiu, pare fluidă.

– Este opera mamei mele. Fratele meu, Ridge, a făcut acel castron de pe masa de sub geam.

Ea se îndreptă spre el.

– Este minunat, zise ea şi trasă cu degetul curba fină a buzei vasului. Apoi se întoarse pentru a lua paharul cu vin.

– Ce-mi poţi spune despre operele de artă?

– Mama, fratele şi cumnata mea le-au făcut. Fotografiile sunt ale lui Sparrow, sora mea mai mică.

– Cât talent într-o singură familie.

– Şi mai sunt şi avocaţii, sora mea cea mai mare şi cu mine.

– Când practici avocatura nu ai nevoie de talent?

– Acolo, un pic.

Ea sorbi din vin.

– Tatăl tău este tâmplar, nu-i aşa?

– Tâmplar, face şi scrinuri. El a confecţionat masa pe care se află cupa de la Ridge.

– El a făcut masa? Ea se ghemui că să se poată uita mai bine. Ca să vezi.

– Nu are nici cuie, nici şuruburi. El are nişte mâini magice.

Ea trecu un deget pe suprafaţa mesei acoperite de praf.

– Finisajul este ca satinul. Sunt nişte lucruri frumoase.

Ridicând din sprâncene, ea îşi şterse degetul de cămaşa lui Fox.

– Sunt forţată să-ţi spun că ar trebui să ai mai multă grijă de ele şi de mediul în care se află.

– Nu ai fi prima care ar spune asta. E cazul

să îi distrag atenția cu ceva de mâncare, spuse el și scoase un meniu.

– Bucătăria chinezească a lui Han Lee.

– Este cam devreme pentru cină.

– Voi suna și le voi spune să aducă mâncarea la șapte. Așa vom putea să facem și ceva treabă.

– Carne de porc dulce și marinată, hotărî ea după ce aruncă o privire pe meniu.

– Atâta tot? Deci, carne de porc dulce și marinată. De restul o să am eu grijă.

Plecă să dea telefon. Peste câteva minute auzi apa curgând și clinchetul vaselor. Dându-și ochii peste cap, ea se duse în bucătărie unde el atacase niște vase.

– Bine. Layla își dădu jos jacheta.

– Nu. Chiar nu e nevoie.

– Ba da. Își suflecă mânecile. Chiar e nevoie, dar doar de data asta, pentru că faci tu cinste cu cina.

– Să-mi cer din nou scuze?

– Nu-i nevoie. Ea ridică din sprâncene. De ce n-ai mașină de spălat vase?

– Vezi tu, este o problemă. Mă tot gândesc să scot partea aia de jos de la dulap, să-mi instalez una, dar apoi îmi zic: hei, sunt numai eu și folosesc destul de des farfurii din carton.

– Nu destul de des. Există pe undeva vreo cârpă curată de vase?

– Oh! Ei bine, el se încruntă confuz. Mă întorc imediat.

Dând din cap, Layla se duse la chiuveta pe care

el o părăsise şi preluă conducerea. Nu o deranja să facă asta. Era o treabă măruntă, ciudat de relaxantă. În plus, de la fereastra aflată deasupra chiuvetei se vedea o priveliște frumoasă, care se întindea până spre munți unde lumina soarelui sclipea deasupra vârfurilor ascuțite. Vântul încă mai legăna copacii şi agita cearşafurile albe atârnate pe frânghie în curtea vecină. Ea își imagină că rufele miroseau a vânt şi a munți când le întindeau pe pat. Un băiețel şi un câine mare şi negru alergau pe lângă gardul unei curți cu o asemenea bucurie şi energie, încât ea putea simți atingerea vântului pe obraji, în păr. Când băiatul, îmbrăcat într-o haină de un albastru-deschis, începu să se dea în leagăn, emoția înălțimii şi a vitezei făcură ca stomacul lui Layla să se contracte.

Oare mama lui este în bucătărie pregătindu-i cina? se întrebă ea visătoare. Sau poate că este rândul tatălui să gătească. Ori, ei gătesc împreună, vorbind despre ziua lor, în timp ce băiețelul îşi ridica fața spre vânt şi-şi lua zborul.

– Cine ştia că spălatul vaselor poate fi atât de sexy?

Ea râse şi-i aruncă lui Fox o privire peste umăr.

– Să nu crezi că asta mă va convinge să repet operațiunea.

Fox ținea în mână o cârpă foarte şifonată.

– Ce spui?

– Să speli vase este sexy doar atunci când nu eşti tu cel care-şi înmoaie mâinile în apa cu detergent de vase.

El înaintă şi îşi puse mâna pe braţul ei.

– Nu am spus asta cu voce tare.

– Te-am auzit.

– Aşa se pare, dar eu gândeam, nu vorbeam. M-a distras felul în care arătai, felul în care lumina se reflecta în părul tău, curbele braţelor tale. Eram tulburat, repetă el. Şi deschis. Nu te gândi, nu analiza. Spune-mi doar ce simţeai când m-ai „auzit".

– Eram relaxată. Mă uitam la băieţelul din leagănul din curte.

– Acum nu mai eşti. El luă o farfurie şi începu să o şteargă. Aşa că vom aştepta până când vei fi.

– Poţi face asta? Să auzi ce gândesc?

– Emoţiile ies mai repede la iveală decât cuvintele. Dar nu aş face asta decât dacă mi-ai da voie.

– O poţi face cu oricine.

Ea îl privi direct în ochi.

– Dar nu aş face-o.

– Pentru că eşti genul de bărbat care pune un dolar într-un borcan, chiar dacă nu este nimeni prin preajmă care să-l audă că înjură.

– Dacă îmi dau cuvântul, mi-l şi ţin.

Ea mai spălă un vas; farmecul cearşafurilor care fluturau în vânt, al băieţelului şi al câinelui său mare dispărură.

– Mereu controlezi gândurile oamenilor? Rezişti tentaţiei?

– Nu. Aveam zece ani când am început să tatonez terenul. În timpul primei perioade de şapte

ani a fost înspăimântător şi abia puteam să mă stăpânesc, dar am fost ajutat. Când l-am învins, prima dată, m-am gândit că va dispărea.

– Dar nu a fost aşa.

– Nu. Era nemaipomenit să ai zece ani şi să-ţi dai seama ce gândeau sau ce simţeau oamenii. Era o chestie importantă şi nu doar pentru că era uimitor, pentru că aveam un fel de superputere. Era important fiindcă voiam să fiu primul la un test de istorie, iar puştiul care ştia totul despre această materie stătea pe rândul alăturat. De ce să nu aflu răspunsurile?

Din moment ce tot ştergea vasele, el hotărî să facă pasul următor şi să le pună la loc. Ea va fi mai calmă dacă îşi vedeau de treabă şi aveau mâinile ocupate.

– După o serie de încercări şi câteva note de zece, am început să mă simt vinovat şi în acelaşi timp ciudat, pentru că puteam oricând să arunc o privire în mintea oricărui profesor ca să văd ce aveau de gând să ne dea. Şi, astfel, aflam lucruri despre care nu ar fi trebuit să ştiu: problemele lor de acasă, precum şi alte asemenea lucruri. Am fost crescut să respect intimitatea celorlalţi, iar eu o invadam de-a dreptul. Aşa că m-am oprit. El zâmbi uşor. Aproape complet.

– Mă ajută să ştiu că nu eşti perfect.

– Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama cum să mă descurc cu asta. Dacă nu eram atent, unele lucruri o luau razna, iar alteori o luau razna dacă eram prea atent. Uneori, o făceam în mod

intenționat. Au fost câteva episoade cu un cretin căruia îi plăcea să-şi bată joc de mine. Apoi, când am mai crescut un pic, a fost şi chestia cu fetele. Cercetam rapid terenul ca să văd dacă am vreo şansă s-o dezbrac pe vreuna.

Şi a funcționat?

El se mulțumi să zâmbească şi strecură o farfurie în dulap.

Cu câteva săptămâni înainte de a împlini şaptesprezece ani, au început iar să se întâmple anumite lucruri. Ştiam – ne-am dat seama – că totuşi nu se terminase. Aşa că mi-a venit mintea la cap şi am realizat că puterea pe care o posedam nu era ceva cu care să te joci, şi m-am oprit.

– Definitiv?

– Aproape. Este însă acolo, Layla, face parte din noi. Nu pot controla faptul că primesc anumite semnale de la cineva, dar pot să nu fiu indiscret şi să nu încerc să aflu mai mult.

– Asta va trebui să învăț şi eu.

– Poate că tu va trebui să înveți cum să forțezi un pic. Dacă este vorba de intimitatea sau despre viața cuiva sau a celorlalți, trebuie să forțezi nota.

– Dar cum ştii când să faci asta – când, dacă şi cu cine?

– Vei învăța.

– Dar majoritatea timpului nu mă simt relaxată în preajma ta.

– Am observat. De ce?

Ea se întoarse pentru a mai lua nişte vase, apoi puse un castron în chiuvetă. Băiețelul intrase în

casă, observă ea, probabil, să cineze. Câinele lui se cuibărise pe verandă şi dormea liniştit.

– Pentru că sunt conştientă că poţi sau că ai putea să afli ce gândesc şi ce simt. Sau mă îngrijorează faptul că poţi face asta şi devin nervoasă. Dar tu nu faci asta pentru că te abţii sau pentru că sunt destul de nervoasă încât să te opresc. Poate ambele. Nu ştii ce gândeam sau ce simţeam astăzi, un pic mai devreme, când m-ai sărutat.

– Circuitele mele erau cam încrucişate în acel moment.

– Suntem atraşi unul de celălalt. Asta ar fi o citire corectă?

– În ceea ce mă priveşte, da.

– Şi astă mă face să fiu nervoasă. Mai este şi o chestiune confuză pentru că nu ştiu exact cât preluăm unul de la celălalt şi cât este doar chimie pură. Layla clăti castronul şi i-l dădu lui Fox. Nu ştiu dacă ar trebui să mai avem şi asta pe cap, având în vedere celelalte lucruri care ar trebui să ne preocupe.

– Stai un pic. Eşti nervoasă pentru că sunt atras de tine sau pentru că suntem atraşi unul de celălalt?

– Cea de a doua variantă. Şi nu trebuie să îţi citesc gândurile când pot vedea pe faţa ta că te încântă ideea asta.

– E cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimele săptămâni, probabil, în ultimii ani.

Layla îşi aşeză mâna udă şi plină de detergent pe pieptul lui în timp ce el se apleca spre ea.

– Nu mă pot relaxa dacă mă gândesc să mă culc cu tine. În general, ideea de sex mă incită.

– Ne putem relaxa mai târziu. Pot să-ți garantez că vom fi mult mai relaxați dacă termini, mai întâi, partea cu incitatul.

Ea nu-şi retrase mâna, ci îl înghionti făcându-l să se dea un pas în spate.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar eu împart lucrurile pe compartimente. Aşa sunt eu făcută, aşa funcționez. Chestia asta dintre noi va trebui să o pun într-un alt compartiment pentru un timp. Trebuie să mă gândesc, să-mi fac griji şi să-mi pun întrebări în legătură cu asta. Dacă va fi să învăț de la tine, dacă voi putea contribui la exterminarea creaturii care vrea să termine cu noi, trebuie să mă concentrez asupra acestui aspect.

El încuviință dând din cap.

– Îmi place să jonglez.

– Ştiu.

– Şi-mi mai place şi să negociez şi... el îi şterse mâna, şi apoi i-o sărută. Ştiu când să las partea opusă să analizeze toate opțiunile. Te vreau goală, într-un pat, într-o cameră plină de umbre şi muzică în surdină. Vreau să-ți simt inima cum bate în palma mea în timp ce-ți fac diverse lucruri. Aşa că pune asta în compartimentul ăla al tău, Layla.

Aruncă deoparte cârpa de şters vasele.

– Mă duc să-ți aduc nişte vin. Te va ajuta să te relaxezi un pic înainte să trecem la treabă.

După ce el plecă, Layla îşi puse palma în dreptul inimii şi simți cum aceasta bate cu putere.

Evident, mai avea multe de învățat dacă el poseda acea putere, iar ea nu simțise.

Deocamdată va fi nevoie de mult mai mult decât un pahar de vin ca să se relaxeze.

Fox eliberă masa din bucătărie şi îi turnă vin în pahar. Ea nu spuse nimic, iar el îi lăsă timp să gândească până când se aşeză.

– Bine, ştii să meditezi?

– Cunosc conceptul.

Fox sesiză o urmă de iritare în tonul ei, dar nu-i dădu atenţie.

– Trebuie să te aşezi ca să putem începe. Problema cu meditaţia, începu el după ce ea i se alătură, constă în aceea că majoritatea oamenilor nu reuşesc să-şi închidă mintea şi să nu se mai gândească la muncă, la programarea la dentist sau la durerea de şale. Dar ne putem apropia. Să respirăm în stil yoga, să ne folosim de respiraţie. Închide ochii şi imaginează-ţi un perete alb...

– Şi să cânt „hmmmmmm". Şi cum mă va ajuta să înţeleg mai bine chestia asta? Nu pot umbla de colo până colo într-o stare meditativă.

– O să te ajute să te distanţezi după aceea, să-ţi purifici mintea, aura, să-ţi balansezi chi-ul.

– Te rog.

– Este un întreg proces, Layla. Până acum ai atins doar superficial suprafaţa sau doar ai încercat marea cu degetul. Cu cât intri mai profund, cu atât te vei consuma mai mult.

– Cum ar fi?

– Prea adânc pentru prea mult timp? Dureri de cap, greaţă şi-ţi va curge sânge din nas. Se întâmplă să şi doară. Te poate seca de puteri.

Ea se încruntă, apoi își plimbă degetul pe marginea paharului.

– Când ne aflam în podul vechii biblioteci, Quinn a avut o viziune cu Ann Hawkins și după aceea a fost destul de epuizată. Avea o durere de cap severă, îi era greață și era moale. Layla își umflă obrajii. Bine. Dar eu nu mă pricep deloc la meditație. Când vom termina cu poziția corpului la cursul de yoga, voi fi relaxată, dar mă voi gândi ce am de făcut apoi sau dacă să cumpăr jacheta aia de piele pe care tocmai au adus-o. Voi exersa. Pot exersa cu Cybil.

Pentru că te simți cu ea mai în siguranță decât cu mine, se gândi Fox și cedă.

– În regulă, pentru moment, hai să lucrăm la suprafață. Relaxează-te, îndepărtează agitația din mintea ta, așa cum ai făcut când spălai vasele.

– Este mai greu când o faci deliberat. Lucrurile vor să iasă la suprafață.

– Este adevărat, așa că așază-le în compartimente, îi sugeră el zâmbind. Pune-le la locul lor. Bagă-le undeva. Uită-te la mine. Mâna lui se așeză peste a ei. Uită-te la mine. Concentrează-te asupra mea. Mă cunoști.

Ea se simți ca și cum vinul i se urcase direct la cap.

– Nu te înțeleg.

– Vom ajunge și acolo. Uită-te la mine. Este ca și cum ai deschide o ușă. Apasă clanța, Layla. Pune mâna pe clanță, apas-o și întredeschide ușa doar câțiva centimetri. Uită-te la mine. La ce mă gândesc?

– Speri că nu voi mânca toate găluştele cu carne de porc.

Ea îi simţi umorul.

– Tu ai făcut asta, spuse ea.

– Noi am făcut asta. Stai lângă uşă. Rămâi concentrată. Deschide-o un pic mai mult şi spune-mi ce simt.

– Eu... calm. Eşti atât de calm. Nu ştiu cum reuşeşti. Nu cred că am fost vreodată atât de calmă, iar acum, având în vedere ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, nu ştiu dacă voi mai fi cândva cu adevărat calmă. Şi... îţi este un pic foame

– M-am prefăcut că mănânc o salată de vinete la prânz. Tocmai de aceea am comandat...

– Carne de vită Kung Pao, mazăre, tăieţei reci, o duzină de rulouri cu ouă şi găluşti cu carne de porc. O duzină de rulouri cu ouă?

– Dacă mai rămâne ceva este numai bun pentru micul dejun.

– Este dezgustător. Iar acum te gândeşti că şi eu aş fi numai bună la micul dejun, adăugă ea şi-şi trase mâna de sub a lui.

– Scuze, asta mi-a scăpat. Eşti bine?

– Un pic cam ameţită, foarte aiurită, dar sunt bine. Cu tine va fi mai uşor, nu-i aşa? Pentru că tu ştii cum funcţionează. Lucrează şi cu mine.

Luându-şi berea pe care o neglijase, el se lăsă pe spate în fotoliu.

– O femeie intră în magazinul pe care l-ai condus la New York. Doar se uită. Cum ştii încotro să o îndrumi, cum să lucrezi cu ea?

– Să o mulțumesc, îl corectă Layla, nu să o lucrez. O parte va fi în funcție de felul în care arată vârsta, cum este îmbrăcată, ce fel de geantă sau ce fel de pantofi are. Astea sunt lucrurile de suprafață și te pot duce într-o direcție greșită, dar reprezintă un început. Am crescut în această meserie, așa că posed un simț pentru diferitele tipuri de clienți.

– Dar pot să pun pariu că în nouă cazuri din zece ai știut când să scoți din depozit geanta la modă din piele sau să o îndrepți spre cea neagră și conservatoare. Dacă ea îți spunea că vrea un costum de afaceri când, de fapt, ochise o rochiță sexy și niște pantofi superbi, reușești să-ți dai seama.

– Am o vastă experiență în a citi oamenii... Așa este. Ea respiră șuierător, supărarea îmbrăcând un aspect personal. Adesea simt o conexiune. Patroana mea spunea că este un fel de atingere magică. Cred că nu era prea departe de adevăr.

– Cum procedai?

– Dacă ajutam un client, ei bine, mă concentram asupra a ceea ce-și dorea, și evident asupra a ceea ce îi puteam vinde. Trebuie să asculți ce au de spus. Mai este vorba și de limbajul trupului și, de asemenea, de propriul meu gust în legătură cu ce li s-ar potrivi de minune. Am crezut că era vorba de instinct. Îmi apărea o imagine în minte referitoare la rochie sau la pantofi. Credeam că citesc printre rânduri ceea ce spuneau când stăteam de vorbă, dar este posibil să fi auzit acea voce

interioară. Poate că erau propriile lor gânduri. Nu sunt sigură.

Ea începe să-şi croiască drum, se gândi el, să accepte ceea ce posedă în interiorul ei.

– Aveai încredere în ce făceai, erai sigură de terenul pe care călcai, ceea ce este un alt fel de relaxare. Şi îţi păsa. Voiai să le oferi ceea ce îşi doreau cu adevărat sau ce li se potrivea, ca să-i faci fericiţi şi să vinzi ceva. Nu-i aşa?

– Cred că da.

– Acelaşi program, numai canalul este diferit.

El căută ceva în buzunar şi scoase nişte mărunţiş. Ţinu mâna cupă ca ea să nu poată vedea şi îi număra.

– Câţi bani am în mână?

– Eu...

– Suma este în mintea mea. Deschide uşa.

– Bine. Aşteaptă.

Luă o înghiţitură de vin. Îi treceau multe, prea multe lucruri prin minte. Dă-le la o parte, îşi zise ea.

– Să nu mă ajuţi! izbucni Layla când el se întinse spre mâna ei. Numai....nu o face.

Dă-le deoparte, îşi repetă ea. Fă curăţenie. Relaxează-te. Concentrează-te. De ce credea el că ea poate face aşa ceva? De ce era oare pe jumătate sigur? De ce oare mulţi bărbaţi aveau gene atât de minunate? Oooops. Fără devieri de la subiect. Închise ochii, vizualizând uşa.

– Un dolar şi treizeci şi opt de cenţi. Ochii ei se măriră. Uimitor!

– Ai făcut o treabă bună.

Ea tresări auzind bătaia în uşă.

– E băiatul cu mâncarea. Încearcă pe el.

– Ce?

– Cât timp discut cu el, până îi plătesc, citeşte-l.

– Dar asta este...

– Nepoliticos şi inoportun, desigur. Vom sacrifica amabilitatea în numele progresului. Citeşte-l, îi ordonă Fox în timp ce se ridica pentru a merge spre uşă. Bună, Kaz, ce mai faci?

Puştiul avea cam şaisprezece ani, estimă Layla. Purta blugi, o bluză de trening, pantofi de sport care arătau destul de noi. Părul şaten îi era zburlit şi avea un cercel mic de argint la o ureche. Ochii lui căprui o cercetară câteva clipe în timp ce pungile şi banii schimbau proprietarii.

Ea respiră adânc şi dădu un ghiont uşii.

Fox o auzi cum scoate un sunet ciudat în spatele lui, ceva între suspin şi fornăit. El continua să vorbească în timp ce-i dădea băiatului bacşişul şi făcu un comentariu despre baschet.

După ce închise uşa, Fox aşeză pungile pe masă.

– Ei bine?

– Crede că eşti rece.

– Aşa şi sunt.

– Crede că sunt bună.

– Şi eşti.

– Se întreba dacă vei primi ceva în noaptea asta şi nu îl deranja dacă ar fi primit şi el ceva. Nu se referea la rulourile cu ouă.

Fox deschise pungile.

– Kaz are şaisprezece ani. Un puşti la vârsta asta se gândeşte mereu cum să facă să primească acel ceva. Ai vreo durere de cap?

– Nu. A fost uşor de citit, mai uşor decât în cazul tău.

El îi zâmbi.

– Şi tipii de vârsta mea se gândesc cum să primească acel ceva, dar ştiu când e vorba doar despre rulouri cu ouă. Hai să mâncăm.

Nu mai încercă să o sărute, nici măcar atunci când o conduse acasă. Layla nu-şi dădea seama dacă el se gândise la asta şi decise că era mai bine. Propriile ei gânduri şi sentimente erau un adevărat amalgam, ceea ce-i spunea că ar trebui să urmeze sfatul lui Fox şi să înceapă să mediteze.

O găsi pe Cybil întinsă pe canapeaua din sufragerie cu o carte şi o ceaşcă de cafea.

– Bună. Cum a mers?

– A mers destul de bine. Layla se lăsă să cadă pe un fotoliu. Surprinzător de bine. De fapt, mă simt un pic ameţită.

– Vrei nişte ceai? Mai este în ceainic.

– Poate.

– Îţi aduc o ceaşcă, spuse Cybil când Layla dădu să se ridice. Arăţi frântă.

– Mulţumesc.

Închizând ochii, Layla încercă să respire în stil yoga şi să vizualizeze relaxarea pornind de la degetele de la picioare până sus. Tocmai ajunsese la glezne când renunţă.

– Fox spune că ar trebui să meditez, îi spuse ea lui Cybil când aceasta se întoarse cu ceaşca de ceai. Meditaţia mă plictiseşte.

– Atunci înseamnă că nu o faci cum trebuie. Încearcă, mai întâi, ceaiul, spuse ea în timp ce îl turna în ceaşcă şi spune-mi ce-ţi trece prin cap. Este cea mai bună metodă să-ţi scoţi ceva din minte ca să poţi medita.

– M-a sărutat.

– Sunt uimită.

Cybil îi dădu lui Layla ceaşca şi se întoarse pe canapea. Ea râse cu nepăsare când Layla îi aruncă o privire mustrătoare.

– Scumpo, tipul nu-şi ia ochii ăia şireţi de pe tine mai deloc. Te urmăreşte cu privirea când pleci din încăpere şi când te întorci. Frate, e prins rău.

– A spus că... Unde este Quinn?

– Cu Cal. Maverick a descoperit un joc de cărţi, aşa încât casa lui Cal este liberă de această dată, iar ei profită de ocazie.

– Oh! Bine fac. Sunt minunaţi împreună, nu-i aşa?

– Fără îndoială că el este bărbatul ideal pentru ea. Ceilalţi pe care i-a încercat nu au fost potriviţi.

– Potriviţi?

– Cal este alesul. Ţi-e mai uşor să discutăm despre ei decât despre tine?

Layla oftă.

– Este confuz ceea ce simt. Să simt că el are aceleaşi sentimente şi să încerc să nu simt asta, pentru că devine şi mai confuz. Mai adaugă şi

faptul că lucrăm împreună pe mai multe planuri şi că asta creează un fel de intimitate, iar această intimitate trebuie să fie respectată, chiar protejată, deoarece miza este al naibii de mare. Dacă se amestecă cu intimitatea fizică şi emoţională a unei relaţii personale şi sexuale, cum mai poţi menţine ordinea ca să faci ceea ce trebuie aici?

– Uimitor. Cu buzele ţuguiate, Cybil sorbi un pic din ceai. Asta presupune multă raţiune.

– Ştiu.

– Încearcă asta. Simplu şi direct. Ţi s-au aprins călcâiele după el?

– Oh, Dumnezeule, da. Dar...

– Nu, fără calificative. Nu analiza. Dorinţa este un lucru primar, potent şi energizant. Bucură-te de ea. Îţi pune sângele în mişcare. Vei adăuga şi restul în cele din urmă. Vei fi nevoită să faci asta. Eşti om şi femeie. Noi trebuie să ataşăm emoţiilor şi neliniştilor consecinţe. Dar profită de şansa de a te bucura de clipă. Ochii lui Cybil, închişi la culoare, exprimau umor. Bucură-te de dorinţă.

Layla căzu pe gânduri în timp ce-şi amesteca ceaiul.

– Când îţi termini ceaiul, vom folosi dorinţa ta ca punct de plecare la un exerciţiu de meditaţie. Cybil zâmbi. Nu cred că te vei plictisi.

5

Ideea lui Cybil de a-i folosi dorința ca pistă de lansare spre meditație se prea poate să-i fi oferit inițial lui Layla motiv de amuzament, dar apoi își zise că s-a descurcat chiar bine. Cu siguranță, mai bine decât folosind metoda de a se preface de la cursul de yoga. Respirase dorința, așa cum fusese instruită – din cap până în picioare și expirase tensiunea și stresul. Se concentrase asupra „fluturașilor din stomac", cum îi numise Cybil.

Undeva, printre râsete, respirație și fluturași, ea se relaxase total, așa încât își putea auzi bătăile pulsului. Ea dormi adânc și fără vise și se trezi odihnită și plină de energie. Se pare că meditația nu era obligatoriu să o plictisească de moarte. Fox fiind la tribunal, iar Alice la cârmă, nu avea niciun motiv să se ducă la birou până după-amiază. Era timpul, se gândi ea în timp ce făcea duș, să se afunde în cercetări împreună cu Cybil și Quinn. Să-și folosească energia pentru a găsi mai multe răspunsuri. Încă nu adăugase incidentul din piața

publică diagramei ei şi nici nu catalogase visul pe care-l împărtise cu Fox.

Se îmbrăcă în blugi şi o bluză de trening. Avea să se schimbe în ţinuta secretarei Layla după-amiază. Şi asta, recunoştea, era amuzant. Se simţea bine să se îmbrace pentru lucru, să plănuiască şi să se gândească la ţinută şi la accesorii. După ce plecase din New York şi începuse să lucreze la biroul lui Fox, fusese nevoită să-şi ajusteze multe lucruri şi să facă faţă unor obstacole deosebite. Dar îi lipsise munca, îi lipsise ca vreo persoană să se aştepte ca ea să fie într-un anume loc, la o oră anume şi să se ocupe de anumite treburi.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, intenţionând să treacă prin bucătărie pentru o cafea, auzi sunetul tastaturii venind din biroul pe care-l amenajaseră în cel de-al patrulea dormitor.

Quinn stătea pe scaun picior peste picior şi tasta. Părul ei lung şi blond era împletit într-o coadă. În timp ce lucra dădea din cap pe ritmul unei muzici interioare.

– N-am ştiut că te-ai întors.

– M-am întors.

Quinn mai îngână câteva note, apoi se opri şi-i aruncă o privire.

– Am trecut pe la sală, am ars câteva sute de calorii, dar le-am pus la loc cu o brioşă enormă cu afine de la brutărie, dar m-am gândit că, oricum, o pot face ţinând seama de sexul uimitor şi energizant de care am avut parte noaptea trecută. Am băut cafea, am făcut duş, iar acum tastez notele lui Cybil legate de visul tău.

Quinn îşi întinse braţele.

– Şi încă mă simt de parcă aş putea concura la maratonul din Boston.

– Trebuie că a fost o partidă de sex pe cinste.

– Doamne, Doamne! Agitându-şi fundul în scaun, Quinn începu să râdă tare şi cu neruşinare. Mereu am crezut că romanele de dragoste au născocit faptul că sexul este mai bun atunci când eşti îndrăgostit. Acum simt acest adevăr pe propria mea piele şi este extraordinar. Dar destul despre mine. Tu ce mai faci?

Dacă nu s-ar fi trezit simţindu-se energizată, medită Layla, două minute petrecute în preajma lui Quinn ar fi sleit-o de puteri.

– Deşi nu sunt extraordinar de satisfăcută şi eu mă simt destul de în formă. Cybil s-a trezit?

– Este în bucătărie. Îşi bea cafeaua de dimineaţă şi citeşte ziarele. Am discutat puţin şi a mormăit ceva printre dinţi cum că ai făcut progrese ieri cu Fox.

– Ţi-a menţionat şi că buzele noastre s-au întâlnit din întâmplare în debaraua depozit când mama lui şi-a făcut apariţia?

Ochii de un albastru strălucitor ai lui Quinn se măriră.

– Nu era destul de coerentă. Spune-mi tu.

– Tocmai ţi-am spus.

– Vreau detalii.

– Eu vreau o cafea. Mă întorc.

În bucătărie, Cybil ciugulea dintr-o jumătate de covrig în timp ce citea ziarul de dimineaţă întins pe masă.

– Nu se menționează nimic despre ciori în ziarul de astăzi, anunță ea când Layla intră. Chiar este extraordinar. Ieri a fost un articol scurt, zgârcit în detalii, iar astăzi nu are continuare.

– Este ceva obișnuit, nu-i așa? Gânditoare Layla își turnă cafea. Nimeni nu dă prea multă atenție la ceea ce se întâmplă aici. Iar când se fac reportaje și se pun întrebări, interesul nu durează prea mult.

– Chiar și oamenii care au trăit aceste experiențe, care locuiesc aici, mușamalizează evenimentul sau evenimentul îi mușamalizează pe ei.

– Aceia care-și aduc prea bine aminte de cele petrecute pleacă.

Layla se decise să mănânce iaurt, așa că scoase unul.

– Ca, de exemplu, Alice Hawbaker.

– Este fascinant. Totuși nu mai sunt alte rapoarte despre atacuri ale animalelor sau despre întâmplări inexplicabile. Cel puțin nu astăzi. Ridicând alene din umeri, Cybil începu să împăturească ziarul. Mă duc să mai cercetez câteva piste foarte vagi ca să încerc să aflu unde a locuit Ann Hawkins în cei doi ani în care a dispărut. Este al naibii de agasant, adăugă ea în timp ce se ridica.

Până la ora prânzului, Layla trebăluise împreună cu prietenele cu care împărțea casa. Se schimbă în niște pantaloni gri și cizme cu toc pentru după-amiaza pe care urma s-o petreacă la birou.

În timp ce mergea pe jos spre birou, observă că

geamurile de la magazinul de cadouri fuseseră înlocuite. Tatăl lui Cal era un proprietar conștiincios, o persoană foarte stimată în orașul său. Mai observă și cartonul mare care atârna în vitrină și pe care scria: Închis. Vânzări sistate.

Era mare păcat că se întâmplase acel dezastru, își zise și își văzu de drum. Viețile pe care oamenii și le construiseră sau încercaseră s-o facă se năruiau în jurul lor, fără ca ei să aibă vreo vină. Unii lăsau totul în paragină, pentru că nu găseau forța și voința de a reclădi, iar alții își suflecau mânecile și o luam de la început.

Și Ma's Pantry avea ferestre noi, ca și celelalte magazine și case. Jachetele erau închise cu nasturi sau fermoare din cauza frigului, oamenii veneau și plecau, intrau și ieșeau. Aceștia rămâneau, nu fugeau.

Văzu un bărbat cu o jachetă de denim decolorată, încins cu o curea pentru unelte la brâu, care înlocuia yala de la librărie. Ieri, acea ușă era zgâriată și avea geamul spart. Astăzi, urma să fie ca nouă.

Oamenii rămâneau, nu fugeau, se gândi ea din nou.

Când bărbatul se întoarse spre ea și îi surprinse privirea, îi zâmbi. Inima Laylei tresări atât de plăcere, cât și de surpriză. Era zâmbetul lui Fox. Pentru o clipă crezu că are halucinații, apoi își aminti că tatăl lui era tâmplar. Tatăl lui Fox era cel care înlocuia ușa de la librărie și îi zâmbea de pe partea opusă a Main Street.

Îl salută fluturând mâna şi continuă să meargă. Nu-i aşa că era interesant să arunci o privire să vezi cum va arăta peste douăzeci de ani Fox B. O'Dell?

Va arăta al naibii de bine.

Încă mai zâmbea în sinea ei când intră în biroul lui Fox şi îi luă locul lui Alice.

Din moment ce avea întreg biroul numai pentru ea, băgă un CD şi începu să lucreze ce-i lăsase Alice de făcut, ascultând-o pe Michaelle Grant în surdină, răspunzând de fiecare dată când suna telefonul.

Într-o oră ea eliberase biroul şi adusese la zi agenda de lucru a lui Fox. Din moment ce considera încă biroul ca fiind domeniul lui Alice, rezistă impulsului de a mai petrece o oră reorganizând pe gustul ei camera de depozitare şi de a pune ordine în sertare.

Scoase din săculeţul ei o carte despre una dintre versiunile care circulau pe seama Stâncii Păgâne. O putea vedea cu ochii minţii cum domina luminişul din pădurea Hawkins. Ridicându-se ca un altar din pământul uscat, sumbră, gri şi solidă, se gândi ea în timp ce frunzărea cartea. Robustă şi antică. Era un mic mister, pentru că nu se ştia de unde-i provenea numele, deşi ea bănuia că era ceva făurit de zei pentru un scop anume, pentru cineva anume, care trebuia venerat.

Reprezintă un centru al puterii, presupuse ea, şi nu era aşezată pe un vârf de munte înalt, ci în pădurea tăcută şi adormită.

Nu era nimic nou în cartea pe care o frunzărise mica aşezare puritană fusese exonerată de acuzaţiile de vrăjitorie –, un foc tragic şi o furtună uscată din senin. Îşi dori să fi adus unul dintre jurnalele lui Ann Hawkins, dar nu-i venea să le scoată din casă.

Puse cartea deoparte şi încercă să caute pe internet. Dar şi aici erau informaţii vechi. Citi şi căută şi iar citi şi-şi dădu seama că, fără îndoială, Quinn şi Cybil se pricepeau mult mai bine decât ea la aşa ceva. Forţa ei consta în organizarea şi unirea punctelor într-o manieră logică. Deocamdată, nu existau puncte noi de luat în seamă.

Agitată, Layla se ridică pentru a se îndrepta spre ferestrele din faţă. Simţea nevoia să facă ceva care să-i ţină mâinile şi mintea ocupate. Avea nevoie să găsească ceva de făcut şi asta imediat.

Se întoarse intenţionând să o sune pe Quinn şi să o roage să-i dea o însărcinare, ceva, indiferent ce.

Femeia pe care o văzu în faţa biroului purta o rochie gri, lungă, cu mâneci lungi şi cu un guler înalt. Părul ei blond-deschis era strâns într-o coadă simplă la ceafă.

– Ştiu cum este să fii nerăbdătoare, să nu ai stare, spuse ea. Nu puteam să stau niciodată prea mult timp fără să fac ceva. El îmi tot spunea că şi odihna are rolul ei, dar mie mi se părea foarte lungă aşteptarea.

Fantome, se gândi Layla. De ce să se agite din

cauza unei fantome când acum câteva minute se gândea la zei?

– Tu eşti Ann?

– Tu ştii. Încă mai înveți să ai încredere în tine şi în ceea ce ți-a fost oferit. Dar ştii.

– Spune-mi ce anume ştiu, spune-ne ce să facem ca să-l oprim, să-l distrugem.

– Asta depăşeşte puterile mele. Este chiar şi peste puterile lui, ale iubitului meu. Tu trebuie să descoperi, tu care eşti parte din asta, tu care eşti parte din mine şi eşti a mea.

– Am şi ceva demonic în mine? întrebă ea simțind un nod în gât. Îmi poți spune?

– Există ceea ce faci tu să existe. Ştii care e partea frumoasă? Când ai aşa ceva? Atât mâhnirea, cât şi bucuria îi luminau lui Ann faţa şi vocea. Cu fiecare clipă care trece, se mişcă şi se schimbă. Aşa trebuie să faci şi tu. Dacă poți vedea în sufletul şi în mintea celorlalți, dacă poți afla ce este real şi ce este fals, oare nu te poți uita şi în interiorul tău ca să găseşti răspunsuri?

– Asta se întâmplă acum, dar tu îmi oferi mai degrabă întrebări. Spune-mi unde te-ai dus înainte de noaptea focului de la Stânca Păgână.

– Am plecat, aşa cum mi-a cerut el, să nasc acea viaţă preţioasă. Ei erau soarta mea, speranța mea, adevărul meu şi dragostea a fost cea care i-a convins. Acum tu eşti speranța mea. Nu trebuie să ți-o pierzi niciodată pe a ta. El nu şi-a pierdut-o niciodată.

– Cine? Giles Dent? Fox? Layla îşi dădu seama. Te referi la Fox, nu-i aşa?

– El crede în dreptate, în corectitudine. Ann zâmbea exprimând o dragoste totală. Asta este puterea lui cea mai mare, dar şi punctul lui vulnerabil. Ţine minte, el caută slăbiciunile.

– Ce pot eu... La naiba!

Ann dispăruse, iar telefonul suna.

Va nota tot pe o foaie, hotărî Layla în timp ce se grăbea spre birou. Fiecare cuvânt, fiecare detaliu. La naiba, acum avea ceva de făcut.

Se întinse spre telefon şi ridică un şarpe care sâsâia.

Ţipă în timp ce azvârli cât colo chestia aia neagră care se zvârcolea. Retrăgându-se, vrând să ţipe iar şi iar, îl privi cum se încolăceşte ca o cobră privind-o cu ochii lui alunecoşi şi piezişi. Rugăciuni şi rugăminţi i se înghesuiau în minte în timp ce se îndrepta cu spatele spre uşă. Ochii lui erau de un roşu incandescent când se repezi ca fulgerul pentru a se încolăci între ea şi ieşire.

Îşi auzi respiraţia sacadată, transformată în gâfâieli rapide care apoi i se opriră în gât. Voia să o ia la fugă, dar teama de a-i întoarce spatele creaturii era prea mare. Începuse să se întindă, centimetru cu centimetru, sinuos, aluneca spre ea.

Oare devenise mai lung? Dumnezeule! Pielea lui neagră lucea şi el se ondula în timp ce se târa pe podea. Şuieratul se intensifică când ea se lovi de perete, cu spatele, nemaiavând unde să fugă.

– Nu eşti real, zise Layla conştientă de îndoiala din vocea ei. El continua să se apropie.

– Nu eşti real, repetă ea, luptându-se să respire.

Uită-te la el! îşi ordonă. Uită-te la el şi vezi, în deosebirea dintre real şi imaginar.

– Nu eşti real. Nu încă, bastardule!

Strângând din dinţi ea se îndreptă.

– Dă-i drumul. Târăşte-te, atacă, nu eşti *real.*

Când spuse ultimul cuvânt strivi cu tocul cizmei corpul negru ca smoala. Pentru o clipă simţi că are substanţă, văzu cum ţâşneşte sânge din rană şi era atât oripilată, cât şi revoltată. În timp ce se lăsa cu toată greutatea îi simţi furia şi, spre satisfacţia ei, durerea.

– Da, aşa este, aşa este. Te-am rănit şi înainte şi te vom mai răni. Du-te în iad, tu...

El atacă. Pentru o clipă, durerea deveni a ei. Îl simţi cum atacă, dar înainte ca ea să se poată aduna să se lupte cu el, să se apere, şarpele dispăru.

Agitată, îşi ridică cracul pantalonului căutând rana. Pielea îi era neatinsă, nevătămată. Durerea, se gândi ea în timp ce se ducea spre geantă, a fost o iluzie. O făcuse să simtă durere, de asta era capabil, dar nu fusese în stare să o şi rănească. Mâinile îi tremurau în timp ce scotea din geantă telefonul. La tribunal, îşi aminti ea, Fox era la tribunal. Nu putea veni şi nu o putea ajuta. Ea apăsă pe tasta de apelare rapidă pentru Quinn.

– Vino, reuşi ea să spună când Quinn răspunse. Trebuie să vii. Repede!

– Tocmai ieşeam pe uşă când ai sunat, îi spuse Quinn. Nu ai răspuns la telefon, nici pe celular şi nici pe fix.

– A sunat.

Layla şedea pe canapeaua de la recepţie. Îşi recăpătase respiraţia şi aproape că nu mai tremura.

– A sunat, dar când am ridicat telefonul... Ea luă sticla cu apă pe care o adusese Cybil din bucătărie... L-am aruncat acolo.

Cybil se duse la birou.

– Mai este încă aici.

Ea ridică telefonul din încărcător.

– Pentru că, de fapt, nu l-am ridicat, spuse Layla încet. Nu am ridicat nimic. Doar m-a determinat să cred că am făcut-o.

– Dar l-ai simţit.

– Nu mai ştiu. L-am auzit, l-am văzut şi am crezut că-l simt.

Se uită în jos la mâna ei şi nu se putu abţine să nu tremure.

– Cal este aici, spuse Cybil uitându-se pe fereastră.

– Noi l-am chemat. Quinn îi frecă braţul lui Layla. Ne-am gândit că ar fi mai bine să aducem toată cavaleria.

– Fox este la tribunal.

– Bine.

Quinn se ridică de pe canapea când Cal intră.

– Toată lumea este bine? Nu este nimeni rănit?

– Nu este nimeni rănit. Uitându-se la Cal, Quinn puse mâna pe umărul lui Layla. Doar înspăimântaţi.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai urma să aflăm. Fox este la tribunal.

– Am încercat să-l sun, dar am dat de căsuța vocală. Nu am lăsat niciun mesaj, m-am gândit că dacă este plecat, nu e cazul să audă ceva neplăcut în timp ce conduce. Gage este pe drum.

Cal trecu mai departe, atingând în trecere brațul lui Quinn înainte să se aşeze lângă Layla.

– Ce s-a întâmplat aici? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Am avut vizitatori din ambele echipe.

Le spuse despre Ann Hawkins, oprindu-se când Quinn îşi scoase reportofonul, apoi din nou când Gage intră.

– Ai spus că ai auzit-o vorbind? întrebă Cal.

– Am purtat o conversație chiar aici. Doar eu şi o femeie care este moartă de mai bine de trei sute de ani.

– Dar ea chiar a vorbit?

– Tocmai am spus că... Oh! Oh! Cât de proastă sunt!

Layla puse sticla cu apă deoparte şi-şi apăsă ochii cu degetele.

– Trebuia să păstrez clipa, să mă concentrez asupra momentului, iar eu nu am făcut asta. Chiar nu am făcut-o.

– Probabil că a fost o surpriză destul de mare să te întorci şi să vezi o femeie moartă stând la biroul tău, remarcă Cybil.

– Îmi doream să am ceva de făcut, ceva care să mă țină ocupată. Ei bine, fii atentă la ce-ți dorești. Stai să mă gândesc.

Închise ochii şi încercă să-şi imagineze scena.

– În mintea mea, murmură ea. Am auzit-o în mintea mea, sunt aproape sigură. Se pare că am avut o conversație telepatică cu o femeie moartă. Devine din ce în ce mai bine.

– Pare a fi mai mult o discuție de încurajare din partea ei, remarcă Gage. Fără informații reale, doar un îndemn să dai tot ce poți pentru echipă.

– Poate că aveam nevoie să aud asta. Pentru că-ți pot spune că discuția de încurajare și-a schimbat conotația când a apărut cel de-al doilea vizitator. Telefonul a sunat, probabil că erai tu, îi spuse ea lui Quinn. Apoi...

Se întrerupse când ușa se deschise și Fox intră în încăpere.

– Cineva dă o petrecere și eu nu... Layla.

Traversă atât de repede încăperea, încât Quinn fu nevoită să se retragă pentru a nu fi dărâmată.

– Ce s-a întâmplat? Îi apucă între palme ambele mâini. Un șarpe? La dracu'! Ești rănită? El îi ridică cracul pantalonului înainte ca ea să poată răspunde.

– Oprește-te! Nu face asta. Nu sunt rănită. Lasă-mă să-ți spun ce și cum.

– Îmi cer scuze, nu mi s-a părut că era momentul să țin seama de protocol. Erai singură. Ai fi putut să...

– Oprește-te! îi ordonă ea și își retrase mâinile, străduindu-se să-i blocheze accesul la mintea ei. Oprește-te! Nu pot avea încredere în tine dacă intri cu forța în mintea mea. Nu voi mai avea încredere în tine.

El renunță.

– Bine, bine. Să auzim.

– Ann Hawkins a apărut prima, începu Quinn. Tocmai vorbeam despre asta.

– Atunci continuă.

– A sunat telefonul, spuse Layla din nou şi le povesti despre şarpe.

– L-ai rănit, spuse Quinn. L-ai rănit de una singură. Asta este o veste bună şi îmi plac cizmele.

– De curând, a devenit încălţămintea mea favorită.

– Dar ai simţit durerea. Cal arătă spre gamba ei. Iar asta nu este bine.

– S-a întâmplat preţ de o secundă şi nu ştiu, sincer, chiar nu ştiu cât a fost panică sau cât s-a datorat faptului că mă aşteptam la durere. Eram atât de speriată. La început, nu m-am putut calma. Cred că aş fi leşinat dacă nu mi-ar fi fost teamă că un şarpe ar fi alunecat pe mine cât timp eram inconştientă. Am o chestie...

Cybil îşi ridică privirea.

– O chestie cu şerpii? Ai ofidiofobie? Teamă morbidă de şerpi, îi explică când Layla o privi nedumerită.

– Ştie o mulţime de lucruri, spuse Quinn cu mândrie.

– Nu ştiu dacă este chiar o fobie, numai că nu-mi plac... Bine, recunosc: îmi este teamă de şerpi, de lucrurile care se târăsc.

Cybil se uită la Quinn.

– Mai ştii melcul fără casă, gigantic, pe care tu şi Layla l-aţi văzut în sala de mese a hotelului în ziua când v-aţi cazat.

– Se foloseşte de temerile ei. Ai gândit bine, Cyb.

– Când voi patru aţi fost la dans, au apărut păianjeni. Cybil ridică din sprânceană. Iar tu ai o chestie cu păianjenii, Quinn.

– Da, dar este mai degrabă neplăcere decât teamă.

– De aceea, nici nu am spus că suferi de arahnofobie.

– De asta suferă Fox, spuse Cal.

– Nu este aşa. Nu-mi plac păianjenii, însă...

– Cine nu a vrut să meargă să vadă *Arahnofobia*? Filmul? Cine a ţipat ca o muiere când un păianjen-lup se târa pe sacul lui de dormit când noi...

– Aveam doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Arătând stingherit, dar şi nerăbdător, Fox îşi vârî mâinile în buzunare.

– Nu-mi plac păianjenii, ceea ce nu înseamnă a avea o fobie. Au prea multe picioare, spre deosebire de şerpi, care nu au deloc şi pe care-i găsesc destul de agreabili. Îmi este oarecum frică de păianjenii care sunt mai mari decât palma mea.

– Aşa şi erau, aprobă Layla.

Fox respiră uşurat.

– Da, cred că erau aşa.

– Ea a spus, Ann a spus că entitatea aia ne caută punctele slabe.

– Păianjeni şi şerpi, spuse Cal.

– Dar asta nu este suficient, punctă Gage şi primi un zâmbet şters din partea lui Cybil.

– Pe tine ce te sperie? îl întrebă ea.

– Fiscul şi femeile care pot pronunța cuvinte ca *ofidiofobie*.

– Toată lumea are temeri, puncte slabe. Obosită, Layla îşi masă ceafa. Le va folosi împotriva noastră.

– Ar trebui să luăm o pauză şi să te ducem acasă. Fox studie atent fața lui Layla. Te doare capul, o văd în ochii tăi. Voi închide biroul pe ziua de azi.

– O idee bună, spuse Quinn înainte ca Layla să poată protesta. Ne întoarcem acasă la noi. Layla poate să ia o aspirină, să facă o baie fierbinte, iar Cybil să gătească.

– Chiar aşa? spuse Cybil sec, apoi îşi dădu ochii peste cap în timp ce Quinn zâmbea. Bine, bine, voi găti.

După ce femeile plecară, Fox se opri în mijlocul încăperii, privind cu atenție în jur.

– Nu este nimic aici, fiule, remarcă Gage.

– Dar a fost. L-am simțit cu toții. Fox se uită la Cal şi acesta încuviință dând din cap.

– Da, dar niciunul dintre noi nu s-a gândit că ea şi l-a imaginat.

– Nu şi l-a imaginat, fu Gage de acord, şi i-a făcut față. Niciuna nu reprezintă o verigă slabă. Asta este un avantaj.

– Era singură. Fox se întoarse. A fost nevoită să-i facă față singură.

– Suntem şase, Fox. Vocea lui Cal era calmă. Nu putem sta împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trebuie să muncim, să

dormim, să ne trăim viața. Așa stau lucrurile. Așa este de când mă știu.

– Știe care sunt riscurile. Gage își întinse mâinile. La fel cum știm și noi.

– Aici nu este vorba de un afurisit de meci de hochei.

– Iar ea nu este Carly.

La auzul declarației lui Cal, în încăpere se lăsă liniștea.

– Ea nu este Carly, repetă el încet. Ceea ce s-a întâmplat astăzi aici nu a fost din vina ta, cum nu a fost nici ceea ce s-a întâmplat acum șapte ani. Dacă duci o asemenea povară cu tine, nu îți faci nici ție, nici lui Layla vreo favoare.

– Niciunul dintre voi nu a pierdut pe cineva drag în chestia asta, replică Fox. Așa că nu știți cum e.

– Am fost acolo, îl corectă Gage, așa că știm al naibii de bine cum este. Își suflecă mânecile și-și arătă încheietura mâinii pe care se vedea o cicatrice subțire și albă. Pentru că am fost cu toții acolo.

Pentru că ăsta era adevărul, Fox respiră și lăsă furia deoparte.

– Trebuie să găsim un sistem, un sistem de contact, astfel încât dacă unul dintre noi este amenințat să primim cu toții un semnal. Trebuie să găsim ceva, adăugă Fox.

– Dar acum trebuie să închid pe aici și să scap de costumul ăsta. Apoi vreau o bere.

Când ajunseră la casa închiriată, deja începuseră pregătirile pentru cină. Quinn făcea pe ajutorul de bucătar, ajutând-o pe Cybil.

– Ce gătiți?

Cal se aplecă, o prinse de bărbie pe Quinn şi o sărută pe gură.

– Tot ce ştiu este că mi s-a ordonat să curăț aceşti morcovi şi cartofi.

– A fost ideea ta să luăm cina toți şase, îi reaminti Cybil zâmbindu-i lui Cal. Ceea ce gătesc este delicios. O să-ți placă. Acum, întinde-o de aici.

– Poate să curețe şi el morcovi, obiectă Quinn.

– Fox poate curăța morcovii, zise Cal. Se descurcă bine cu legumele pentru că numai din astea se mănâncă acasă la el.

– Ar trebui să exersezi şi tu, îi aruncă Fox. Vreau să vorbesc cu Layla. Unde este?

– Sus. Ea... hmm. Quinn se opri când Fox, pur şi simplu, se întoarse şi plecă. Cred că va fi interesant. Îmi pare rău că ratez aşa ceva, spuse el privind în urma lui Fox.

Fox cunoştea planul celui de-al doilea etaj pentru că fusese solicitat să care piese de mobilier când femeile se instalau. El intră direct în dormitorul Laylei, care stătea doar în sutien şi o pereche de chiloței cu talie joasă.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Ieşi! Ieşi afară, Dumnezeule! Ea apucă un tricou de pe pat şi-l lovi peste cap.

– Nu-mi va lua mult.

– Nu-mi pasă cât de mult va dura, nu sunt îmbrăcată.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am mai văzut femei în lenjerie intimă.

Cum ea doar își ridică brațul arătându-i ușa, el făcu un compromis și se întoarse cu spatele.

– Dacă ai probleme de pudoare, ar trebui să-ți încui ușa.

– Aici locuiesc numai femei și eu... nu mai contează.

Fox auzi foșnetul hainelor și zgomotul făcut de sertarele trântite.

– Ce-ți mai face durerea de cap?

– Este în regulă... vreau să spun că a dispărut. Sunt bine, așa că dacă asta este tot...

– Ai putea foarte bine să descaleci.

– Poftim?

– De pe calul tău cel înalt și să renunți la plăcerea ca eu să-mi cer scuze pentru că te-am citit mai înainte. Emanai frică și am simțit-o în mine. Ce s-a întâmplat după aceea a fost ceva instinctiv și nu mă face să cred că sunt un medium care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

– Poți să-ți controlezi instinctele, faci asta tot timpul. Tu mi-ai spus.

– Este un pic mai greu când cineva la care țin se află în dificultate. Așa că obișnuiește-te cu asta. Între timp, ar trebui să te gândești la altă slujbă.

– *Mă concediezi?*

Considerând că ea avusese destul timp să se îmbrace, Fox se întoarse. Încă mai avea în minte imaginea ei foarte clară, purtând numai sutien și chiloței, dar fu nevoit să recunoască că ea arăta la fel de bine purtând blugi, un tricou și fiind furioasă.

– Îți sugerez să-ți găsești o altă slujbă unde să

lucrezi printre oameni, ca să nu mai rămâi singură. Eu vin şi plec de la birou, iar odată ce doamna H...

– Sugerezi cumva că am nevoie de o bonă?

– Nu, iar acum cred că reacţionezi exagerat şi nu vrei să dai înapoi. Vreau să ştii că nu ar trebui să te simţi obligată să te întorci la birou, în cazul în care asta te face să te simţi neliniştită. Te înţeleg şi voi face alte aranjamente.

– Trăiesc şi lucrez într-un oraş unde un demon apare ca să se joace o dată la şapte ani. Am multe altele care să mă neliniştească decât să-ţi completez ţie afurisitele de acte.

– Mai există şi alte slujbe unde nu eşti obligată să completezi rapoarte, într-un birou, de obicei, singură. Singură într-un birou unde ai fost ruptă de ceilalţi şi atacată.

– Într-un birou unde am ripostat atacului şi am cauzat unele daune.

– Nu neg asta, Layla.

– Mie aşa mi se pare.

– Nu vreau să mă simt responsabil dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Nu o spune. El ridică o mână. Biroul meu, programul meu, sentimentele mele.

Ea îşi înclină capul, gestul sugerând atât înţelegere, cât şi provocare.

– Bine, atunci va trebui să mă concediezi sau să dai uitării propriul tău sfat.

– Atunci aşa voi face. Vom încerca să găsim un fel de alarmă sau un semnal care poate ajunge la toţi în acelaşi timp. Gata cu telefoanele.

– Ce anume? Un fel de semnal ca acela al lui Batman?

El zâmbi.

– Ar fi foarte bine. Vom discuta despre asta.

Când ieşiră împreună din cameră, el o întrebă:

– Eşti mai calmă acum?

– Destul de calmă.

În ciuda decretului dat de Cybil, se adunară cu toţii în bucătărie. Orice ar fi fost în meniu, mirosul lui plutea deja în aer. Câinele lui Cal, Rostogol, se tolănise sub măsuţa de cafea şi sforăia.

– Avem o sufragerie în casă, le atrase Cybil atenţia. Este numai bună pentru bărbaţi şi câini, având în vedere decorul actual.

– Cybil încă mai obiectează împotriva ambianţei care implică purici. Quinn zâmbi larg şi ronţăi o bucată de ţelină. Te simţi mai bine, Layla?

– Mult mai bine. Îmi voi lua un pahar cu vin şi mă voi duce sus să trec în baza de date ultima întâmplare. Apropo, de ce mă sunai? Ai spus că ai încercat să dai de mine pe telefonul de la birou şi pe celular.

– Dumnezeule! Cu toate emoţiile astea am uitat. Quinn se uită spre Cybil. Cercetătoarea noastră numărul unu a mai găsit o pistă spre locul unde este posibil să fi locuit Ann Hawkins, după ce a dispărut de la Stânca Păgână, în acea noapte.

– O familie numită Ellsworth locuia la câteva mile în afara coloniei, în anul 1652. Au sosit la scurt timp după familia Hawkins, cam la trei luni, din câte am aflat eu.

– Există vreo legătură? întrebă Cal.

– Ambele familii au venit din Anglia, iar pe el îl chema Fletcher Ellsworth. Ann şi-a botezat unul dintre fii Fletcher. Iar soţia lui Ellsworth, Honor, este vară de gradul trei cu soţia lui Hawkins.

– Pot spune că asta este o legătură, declară Quinn.

– Ai aflat locaţia exactă?

– Lucrez la asta, îi spuse Cybil lui Cal. Am găsit aceste informaţii pentru că unul dintre moştenitorii lui Ellsworth a fost în Valley Forge cu George, iar unul dintre strămoşii acestuia a scris o carte despre familia sa. Am luat legătura cu el şi este un tip foarte vorbăreţ.

– Lumea mereu vorbeşte cu Cyb. Quinn muşcă din nou din ţelină.

– Aşa este. El a putut verifica faptul că familia Ellsworth era interesată să-şi cumpere o fermă în partea de vest a oraşului, într-un loc numit Golful Hollow.

– Aşa că trebuie să... Cybil se întrerupse observând expresia lui Cal. Ce este? Pentru că acesta se uita fix la Fox, ea se întoarse şi repetă: Ce este?

– Unii dintre localnici încă îi mai spun aşa, îi explică Fox. Sau cel puţin o făceau când părinţii mei au cumpărat terenul acum treizeci şi trei de ani. Acolo se află ferma familiei mele.

6

Se întunecase de-a binelea când Fox parcă în spatele camionului tatălui său. Ora târzie reprezenta motivul pentru care părinții lui nu au fost invadați de șase persoane pornite la un fel de vânătoare prin resturile istoriei.

Le-ar fi făcut față, o știa prea bine. Casa fusese mereu deschisă oricui și oricând. Rude, vechi prieteni, noi prieteni, un străin ocazional puteau conta pe un pat, o masă, un refugiu la familia Barry-O'Dell. Ospitalitatea se plătea prin hrănirea găinilor, mulsul caprelor, strângerea buruienilor din grădină sau spartul lemnelor.

În timpul copilăriei lui, casa fusese plină și zgomotoasă și uneori continua să fie așa. Era o casă unde cei care locuiau erau încurajați să-și caute și să-și urmeze propriile drumuri, unde regulile erau flexibile și individualizate și unde se aștepta ca toată lumea să contribuie la toate.

Încă mai era casa lui, se gândi el. Fusese construită fără un proiect anume, din piatră și lemn. Avea o verandă largă, elemente de arhitectură

interesante şi obloane vopsite (în prezent, erau de un roşu provocator). El se gândi că, dacă va avea vreodată ocazia să-şi întemeieze o familie, această fermă, această casă, acest loc va reprezenta pentru el căminul.

Fox auzi muzică când intră în sufrageria mare, plină cu obiecte de artă excentrice, cu o combinaţie îndrăzneaţă de culori şi materiale. Fiecare piesă de mobilier era lucrată de mână, în cea mai mare parte de tatăl său. Lămpi, tablouri, vaze, vase, cuverturi, perne, lumânări, toate erau originale, făcute de membrii familiei sau de prieteni. Oare apreciase asta pe vremea când era copil? se întrebă el. Probabil că nu.

Doi câini apărură alergând din spatele casei ca să-l întâmpine cu lătrături de bun venit, vânturându-şi cozile. Mereu existau câini acolo, Mick şi Dylan erau nişte javre salvate de la ecarisaj. Fox se lăsă pe vine ca să-i mângâie pe amândoi când, în urma lor, apăru şi tatăl său.

– Hei! Zâmbetul lui Brian se lărgi, semn al plăcerii. Ce mai faci? Ai mâncat?

– Da.

– Hai, intră. Noi încă mai suntem la masă şi există un zvon despre o oarecare plăcintă cu mere.

Brian îşi puse braţul pe umerii lui Fox în timp ce intrau în bucătărie.

– Aveam de gând să trec azi pe la tine, căci am lucrat în oraş, continuă Brian, dar am fost reţinut. Uite cine a venit, i se adresă el lui Jo. Probabil că a auzit despre plăcintă.

– Tot oraşul vorbeşte.

Fox ocoli masa mare şi butucănoasă pentru a-şi săruta mama. Bucătăria mirosea a ierburi şi se desluşea aroma supei dense de pe aragaz.

– Înainte să mă întrebi, da, am luat cina, zise Fox, aşezându-se pe un scaun la confecţionarea căruia ajutase când avea treisprezece ani. Am venit să discut cu voi despre casă, despre fermă.

– Te muţi înapoi? întrebă Brian şi-şi ridică lingura ca să o bage în ceea ce Fox recunoscu a fi supa de linte şi orez brun a mamei sale.

– Nu. Deşi ştia prea bine că uşa îi va fi mereu deschisă. Mare parte din casă a fost construită înaintea războiului civil, nu-i aşa?

– Prin 1815, îi confirmă Jo. Doar ştii asta.

– Da, dar mă întrebam dacă nu cumva a fost construită deasupra unei alte structuri.

– Este posibil, răspunse tatăl său. Grajdul de piatră din spate este mai de dinainte, aşa că, probabil au mai fost şi alte clădiri aici.

– Aşa este. Ai cercetat istoria terenului. Îmi aduc aminte.

– Exact. Jo îl privi cu atenţie. Au mai existat oameni aici care se ocupau cu agricultura înainte să apară omul alb şi să-i alunge.

– Nu mă refeream la indigeni sau la exploatarea lor de către invadatori. Nu voia să discute pe această temă. Mă interesează mai mult ce ştii despre ce s-a întâmplat după ce au venit coloniştii aici.

– Când Hollow a fost întemeiat. Când a apărut Lazarus Twisse.

– Da.

– Ştiu că pe atunci aceste terenuri făceau parte dintr-o fermă şi că zona era cunoscută ca Pârâul Hollow. Am nişte hârtii în legătură cu asta. De ce, Fox? Nu suntem aproape de Stânca Păgână, suntem în afara oraşului.

– Credem că este posibil ca Ann Hawkins să fi locuit şi să-şi fi născut fii aici.

– La această fermă? Brian era uluit. Cum aşa?

– Ea a scris nişte jurnale, v-am mai spus despre asta şi despre faptul că există perioade care lipsesc din ele. Nu am găsit niciunul din perioada în care a plecat – sau se presupune că a plecat – din Hollow până când s-a întors câţiva ani mai târziu. Dacă le-am putea găsi...

– Asta s-a întâmplat acum trei sute de ani, sublinie Jo.

– Ştiu, dar trebuie să încercăm. Dacă am putea să trecem mâine dimineaţă, la prima oră, înainte să înceapă să vină clienţii...

– Ştii foarte bine că nu mai trebuie să întrebi, spuse Brian. Vom fi aici.

O clipă Jo tăcu pentru ca apoi să spună:

– Mă duc să aduc plăcinta aia faimoasă.

Se ridică şi îşi trecu palma peste umerii fiului său, în drum spre dulap.

Ar fi vrut să ţină totul cât mai departe de familia şi de căminul său. În timp ce conducea pe drumurile familiare, înapoi spre fermă, Fox hotărî că această căutare nu-i va implica şi mai mult

familia în toată această chestiune. Chiar dacă dovedeau că Ann locuise aici, pe pământul lor, chiar dacă-i găseau jurnalele, asta nu schimba cu nimic faptul că ferma era una dintre zonele sigure.

Niciun membru al familiilor lor nu fusese contaminat, niciunul, amenințat, iar asta nu avea să se schimbe. Pur și simplu, nu va permite vreo schimbare. Amenințarea venea mai devreme și era mai puternică, dar familia lui se afla în siguranță.

Parcă mașina în fața casei chiar înainte să apară Cal și Gage.

– Am două ore la dispoziție, le spuse în timp ce ieșeau din mașină. Dacă avem nevoie de mai mult timp pot aranja lucrurile.

– Lasă că ne descurcăm noi. Cal se dădu la o parte astfel ca Rostogol și cei doi câini ai gazdelor să se poată mirosi și recunoaște.

– Uite că vine și estrogenul. Gage făcu un semn cu capul spre drum. Doamna ta este pregătită să-și joace miza, Hawkins?

– Ea susține că da, deci este.

Cal se îndreptă spre mașină și o trase pe Quinn deoparte când femeile se adunară.

– Nu știu dacă te voi putea ajuta în această încercare.

– Cal...

– Știu că am mai discutat asta și noaptea trecută, dar am voie să fiu îngrijorat în legătură cu femeia pe care o iubesc.

– Absolut. Își puse mâinile în jurul gâtului lui. Ochii ei albaștri, strălucitori, se reflectau zâmbitori în privirea lui. Obsedează-mă.

El îi luă gura pe care i-o oferea şi se delectă cu dulceaţa ei.

– Voi face tot ce-mi stă în putere, ştii asta. Adevărul este că eu vin aici de când mă ştiu, am dormit în această casă, am mâncat, m-am jucat, am alergat pe aceste câmpuri şi am muncit. A fost cea de-a doua casă a mea şi nu am avut nici măcar o singură viziune din trecut, cu Ann sau despre orice altceva.

– Giles Dent nu a fost aici, nici ceilalţi, gardienii, care au venit înaintea lui, din câte ştim noi. Dacă Ann a stat aici, a venit fără el şi a rămas când deja Dent plecase. De data asta, depinde de mine, Cal.

– Ştiu. Îi atinse din nou buzele cu ale sale. Numai ia-o mai uşor, blondino.

– Este o casă minunată, îi spuse Layla lui Fox. Şi un loc minunat. Nu-i aşa, Cybil?

– Ca un tablou de Pissarro. Ce fel de fermă este, Fox?

– Poţi spune că e vorba de o agricultură organică practicată în familie. Dimineaţa, pe la ora asta, ei sunt prezenţi aici şi se ocupă de animale.

– Vaci? Layla ajunse în spatele lui.

– Nu. Capre pentru lapte. Găini pentru ouă. Albine pentru miere. Legume, ierburi aromate şi flori. Totul se foloseşte, iar surplusul se vinde sau se dă la schimb.

Mirosul animalelor se simţi în aerul dimineţii, un miros exotic pentru simţurile ei de fată de la oraş. Observă un leagăn făcut dintr-un cauciuc care

atârna de ramura groasă şi noduroasă a unui copac ce părea a fi un sicomor.

– Cred că a fost minunat să creşti aici.

– A fost. Probabil că nu credeam asta când strângeam găinaţul de la păsări sau pliveam buruienile, dar a fost frumos.

După ce au ocolit casa, Fox îşi văzu mama care hrănea găinile. Purta blugi, vechii ei blugi, o cămaşă ecosez pe deasupra şi un pulover călduros. Părul îi era strâns într-o coadă lungă şi groasă.

Fu rândul lui Fox să aibă o viziune din trecut. Şi-o aminti făcând aceleaşi treburi într-o dimineaţă luminoasă de vară, îmbrăcată cu o rochie lungă, albastră, şi cu un fel de eşarfă legată astfel încât să o poarte pe sora lui mai mică.

Îşi mai aminti că ea cânta. De fapt, cânta adesea în timp ce muncea. O auzea acum, aşa cum o auzise şi atunci: Voi zbura, slavă ţie, voi zbura departe... dimineaţa.

În padocul alăturat, tatăl lui mulgea una dintre capre şi o acompania pe soţia sa. Pe Fox îl cuprinse un val de duioşie.

Mama lui îi zâmbi.

– Ai venit la timp ca să nu mai faci treabă.

– M-am priceput mereu la asta.

Ea aruncă restul semiţelor înainte de a pune găleata jos şi veni spre el. Îl sărută pe frunte, pe obraji şi pe buze.

– 'Neaţa.

Apoi se întoarse spre Cal şi îl sărută şi pe el.

– Caleb, am auzit că ai veşti.

– Chiar am. Uite-o. Quinn, aceasta este Joanne Barry, iubita mea din copilărie.

– Se pare că am un adevărat exemplu de urmat. Îmi pare bine de cunoştinţă.

– Şi mie îmi pare bine să te cunosc.

O bătu uşor pe Quinn pe braţ, apoi se întoarse spre Gage.

– Pe unde ai umblat şi de ce nu ai mai venit să mă vezi?

Îl sărută, apoi îl înlănţui cu braţele într-o îmbrăţişare puternică.

Cybil observă că acesta o îmbrăţişa la rândul său strângând-o în braţe şi închizând ochii.

– Mi-ai lipsit, murmură el.

– Ei nu stau atât de mult timp departe. Ea făcu un pas în spate. Bună Layla, îmi pare bine să te revăd. Iar aceasta trebuie să fie Cybil.

– Ar cam trebui. Aveţi o fermă foarte frumoasă, doamnă Barry.

– Mulţumesc. Uite că vine şi bărbatul meu.

– Capre LaMancha? comentă Cybil, făcând-o pe Jo să-i arunce o privire lungă.

– Aşa este. Nu arăţi ca un crescător de capre, cum de-ai ghicit?

– Am văzut câteva acum vreo doi ani, în Oregon. Felul în care li se ridică vârfurile urechilor este un semn distinctiv. Au un conţinut ridicat de grăsimi în lapte, nu-i aşa?

– Aşa este. Vrei să guşti?

– Am încercat. Este excelent şi fabulos pentru gătit.

– Cu siguranță că așa este. Bri, Cybil, Quinn și Layla, făcu ea prezentările.

– Îmi pare bine... Hei! Noi ne-am cunoscut, îi zâmbi el lui Layla. Într-un fel. Te-am văzut ieri mergând pe Main Street.

– Tu înlocuiai o ușă la librărie. Mă gândeam cât de reconfortant este că mai există și oameni care știu să repare ceea ce s-a stricat.

– Este specialitatea noastră. Ai făcut o treabă bună cu blonda, Cal, adăugă el, strângându-i brațul și făcându-i cu ochiul. Era și timpul să apari, îi spuse apoi el lui Gage și-l îmbrățișă.

– Vreți să luați micul dejun?

– Nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse Fox. Îmi pare rău.

– Nicio problemă. Voi duce laptele înăuntru, Jo.

– O să iau eu ouăle. Du-te și pregătește ceaiul, Bri. Este rece în dimineața asta.

Apoi se întoarse spre Fox.

– Să ne spui dacă ai nevoie de ceva sau dacă vă putem ajuta.

– Mulțumesc. Fox gesticulă spre grupul aflat afară, în timp ce mama lui începu să strângă ouăle într-un coș. De unde vreți să începem? Dinăuntru?

– Știm că această casă nu era aici pe atunci. Quinn se uită la Fox așteptând confirmarea.

– A apărut cam după o sută de ani, dar s-ar putea să fi fost clădită pe altă fundație. Acel șopron? Ei bine, ce a mai rămas din el, cel acoperit cu viță-de-vie? Acesta exista pe atunci aici.

Layla studie pereții rămași.

– Chiar și pentru acea perioadă, tot este prea mic ca să servească drept casă. Dacă vorbim despre o familie care a primit o femeie și pe cei trei copii ai ei, atunci nu ar fi fost destul de mare pentru ei.

– Poate era o afumătoare, spuse pe un ton meditativ Cybil. Sau un adăpost pentru animale. Mi se pare interesant că mare parte din el se află încă aici. Ar putea exista un motiv pentru asta.

– Hai să încerc mai întâi în casă. Quinn studie șopronul, terenul și casa mare din piatră. Poate dacă mă plimb un pic în jurul casei s-ar putea să recepționez ceva. Dacă nu, vom face o plimbare, din moment ce nu-i deranjează pe părinții lui Fox. În cazul în care nu găsesc nimic... mai există și terenul, crângul, câmpurile și, cu siguranță, ruinele de aici. Țineți-mi pumnii, bine?

– Luminișul din pădure este un loc sacru, magic. Piatra a emis acele sclipiri chiar în mijlocul lui. Și podul din bibliotecă, unde am putut intra în contact. Nu a fost nevoie să fac nimic. Nu știu sigur ce ar trebui să fac.

– Gândește-te la Ann, îi spuse Cal. Ai văzut-o, ai auzit-o. Gândește-te la ea.

Quinn și-o imagină pe Ann Hawkins așa cum o văzuse prima dată, cu părul desfăcut, cărând găleți cu apă de la râu, cu fața luminată de dragoste pentru bărbatul care o aștepta. Și-o imagină așa cum o văzuse a doua oară, slabă, îmbrăcată modest, mai matură, mai tristă. Mergea pe pietrișul gros și peste stâncile care îi stăteau în cale. Aerul rece îi înțepa

obrajii şi purta cu el mirosul animalelor şi al pământului. Strânse mâna lui Cal, ştiind, simţind că îi oferea tot ce avea, astfel încât talentele lor să se unească precum degetele lor.

– Nu pot intra în contact. Am viziuni despre tine, îi spuse ea lui Cal râzând scurt. Te văd băieţel, când încă mai aveai nevoie de ochelari. De-a dreptul adorabil. Vă pot vedea pe voi trei alergând de colo, colo împreună cu un băieţel mai mic şi cu o fată. Un ţânc – altă fată. Este atât de drăguţă.

– Trebuie să pătrunzi mai profund. Cal îi strânse mâna. Sunt aici, cu tine.

– Poate că asta este problema. Cred că prind ceea ce-ţi aminteşti, imaginile tale. Ea îi strânse mâna, apoi se eliberă. Cred că va trebui să încerc singură. Dă-mi un pic de spaţiu. Bine, toată lumea? Un pic de spaţiu.

Se întoarse, ajunse la colţul casei, apoi porni pe lângă perete. Casa era atât de robustă, se gândi ea, şi, aşa cum spusese Cybil, atât de frumoasă. Piatra, lemnul şi sticla. Erau straturi în care florile dormeau, iar în altele se vedeau nişte mlădiţe pline de speranţe care se prea poate să fi fost narcise sau lalele, zambile sau crini de vară, care urmau să înflorească în primăvară.

Copacii puternici ofereau umbră, cel puţin aşa îşi imagina ea – sau poate că şi vedea – florile care se ascundeau de lumina soarelui şi care înmugureau acolo.

Îşi dădu seama că simte un miros de fum. Probabil că era un cămin cu lemne înăuntru.

Desigur că era. Care fermă veche şi frumoasă nu avea un cămin? Un loc în care să te cuibăreşti în serile reci. Flăcări care trimiteau umbre, care dansau şi luminau, şi căldura era atât de îmbietoare.

Stătea într-o încăpere luminată de foc şi de strălucirea unei singure lumânări din seu. Deşi nu plângea, inima ei era plină de lacrimi. Folosind o pană şi cerneală, Ann completa, cu scrisul ei îngrijit, paginile unui jurnal.

Fiii noştri au opt luni. Sunt frumoşi şi sănătoşi. Te văd în ei, iubitul meu. Te văd în privirea lor, iar asta mă alină, dar mă şi mâhneşte. Eu sunt bine. Bunătatea verişoarei mele şi a soţului ei nu are margini. Desigur, reprezentăm o povară pentru ei, dar nu suntem niciodată trataţi ca atare. În săptămânile de dinainte şi de după naşterea fiilor noştri nu am putut face mare lucru ca să-mi ajut verişoara şi cu toate astea ea nu s-a plâns niciodată. Iar acum, când trebuie să am grijă de băieţi, nu pot face atât de multe lucruri pe cât mi-aş dori pentru a o răsplăti pe ea şi pe vărul Fletcher.

Mă ocup de cârpit. Eu şi Honor am făcut săpun şi lumânări, destul de multe ca Fletcher să le poată da la schimb.

Nu asta voiam să scriu, dar îmi este foarte greu să pun pe hârtie astfel de cuvinte. Verişoara mea mi-a spus că tânăra Hester Deale s-a înecat în lacul din pădurea Hawkins şi şi-a lăsat fiica orfană. Te-a condamnat în acea noapte, iar tu ai

prezis asta. M-a condamnat şi pe mine. Ştim că nu a făcut asta din proprie voinţă, aşa cum nu a fost şi copilul pe care l-a conceput.

Bestia se află în copil, Giles. Mi-ai spus iar şi iar că ceea ce faci va schimba ordinea lucrurilor, va şterge sângele. Acest sacrificiu pe care l-am făcut tu, eu şi copiii noştri era necesar. În nopţi ca aceasta, când sunt atât de singură, când îmi simt mima plină de tristeţe din cauza unei fete pe care am cunoscut-o şi care acum nu mai este, mă tem de ceea ce am făcut, de ceea ce se va întâmpla, atât de mult, încât această noapte nu va fi de ajuns. Deplâng faptul că te-ai sacrificat degeaba, iar copiii noştri nu vor vedea niciodată faţa tatălui lor şi nu-i vor simţi sărutarea.

Mă voi ruga să-mi dea forţa şi curajul despre care tu credeai că există în interiorul meu. Mă voi ruga să le găsesc din nou când soarele va răsări. În această noapte, având întunericul atât de aproape, nu pot fi decât o femeie căreia îi este dor de dragostea ei.

Închise jurnalul. Unul dintre bebeluşi începu să plângă, iar fraţii lui se treziră pentru a i se alătura. Ridicându-se, se duse la salteaua aflată lângă a ei pentru a-i calma, pentru a le cânta şi a le oferi sânul.

Voi sunteţi speranţa mea, şopti ea, oferindu-i unuia dintre ei o tetină dulce, în timp ce fraţii lui sugeau.

*

Când Quinn îşi reveni, Cal o ridică în braţe.

– Trebuie să o ducem înăuntru.

Cu paşi mari începu să urce treptele care duceau spre verandă. Fox o luă înainte, deschizând uşa.

– O să-i aduc nişte apă.

– Va avea nevoie de mai multe. Cybil porni grăbit după el. Unde este bucătăria?

El îi arătă şi o porni în direcţia opusă.

Pentru că Quinn tremura, Layla luă o cuvertură de pe o canapea, în timp ce Cal o aşeza jos pe Quinn.

– Capul meu, reuşi să spună Quinn. Dumnezeule! Capul meu. S-ar putea să-mi fie rău. Am nevoie să... Îşi dădu picioarele jos şi se aplecă cu capul între genunchi.

– Bine. Respiră, respiră zise Cal în timp ce îi masa umerii. Bine.

– Poftim, ia nişte apă. Fox ţi-a adus apă.

Layla luă paharul pe care el îl adusese şi îngenunche ca să i-l poată da lui Quinn.

– Încet, Quinn. Nu te ridica până ce nu eşti pregătită. Respiră încet, spuse Cal.

– Crede-mă.

Ea văzu găleata de alamă pe care Gage o aşezase alături de ea, apoi îşi mută privirea spre surcelele acum împrăştiate din cămin.

– Te-ai gândit bine, dar sunt destul de sigură că nu voi avea nevoie de ea.

Se mai calmă până îşi putu odihni capul care-i bubuia pe umărul lui Cal.

– A fost intens.

– Știu. El își apăsă ușor buzele pe tâmpla ei.

– Am spus ceva? Era Ann. Scria în jurnal.

– Ai spus destule, zise Cal.

– De ce oare nu m-am gândit să dau drumul la reportofon?

– M-am ocupat eu de asta. Gage ținea în mână minireportofonul. L-am luat eu din geanta ta când a început spectacolul.

Quinn luă o gură de apă și se uită la Fox cu niște ochii încă înceţoşaţi.

– Părinții tăi nu au cumva niște morfină pe aici?

– Îmi pare rău.

– Va trece. Cal o sărută din nou și îi masă ușor ceafa. Îți promit.

– Cât timp am fost în transă?

– Aproape douăzeci de minute.

Cal se uită la Cybil care intră în cameră aducând cu ea o cană de lut înaltă.

– Poftim. Cybil îi atinse obrazul lui Quinn. Asta te va ajuta.

– Ce este?

– Ceai. Asta este tot ce trebuie să știi. Haide, fii fată ascultătoare. Îi duse lui Quinn cana la buze. Fox, mama ta are o colecție uimitoare de ceaiuri făcute în casă.

– Poate, dar asta are gust de... Quinn se întrerupse când Joanne intră. Doamnă Barry!

– Acel amestec are un gust destul de rău, dar te va ajuta. Lasă-mă să o ajut eu, Cal.

Dându-l pe Cal la o parte, Joanne îi luă locul, apoi apăsă și masă două puncte aflate la baza gâtului lui Quinn.

– Încearcă să te relaxezi. Aşa este mai bine. Respiră, inspiră oxigen, expiră tensiunea şi disconfortul. Aşa e bine. Eşti însărcinată?

– Poftim?!? Nu.

– Aici se află un punct. Îi luă lui Quinn mâna stângă şi apăsă pe despărţitura dintre degetul mare şi arătător. Este eficient, dar nu se practică în cazul femeilor însărcinate.

– Valea Învecinată, spuse Cybil.

– Ştii ceva despre presopunctură?

– Ea ştie totul, spuse Quinn calmă şi respiră uşor pentru prima dată. Este mai bine. Este mult mai bine. Îţi mulţumesc.

– Ar trebui să te odihneşti un pic. Cal te poate duce sus dacă vrei.

– Mulţumesc, dar...

– Cal, ar trebui să o duci acasă. Layla înaintă şi-i mângâie braţul lui Cal. Eu pot pleca cu maşina spre birou împreună cu Fox. Cybil, tu poţi să-l duci pe Gage înapoi la Cal, nu-i aşa?

– Aş putea face asta.

– Nu am terminat, obiectă Quinn. Trebuie să mergem mai departe la a doua etapă şi să aflăm unde a pus jurnalul.

– Nu astăzi.

– Are dreptate, blondino. Nu mai rezişti încă o rundă. Ca să calmeze discuţia, Cal o ridică de pe canapea.

– Ei bine, nu prea am contraargumente. Cred că voi merge. Mulţumesc, doamnă Barry.

– Jo, spuse doamna Barry.

– Mulțumesc, Jo, pentru că mi-ați permis să vă distrug dimineața, zise Quinn.

– Oricând, răspunse Jo. Fox îl ajută pe Cal deschizându-i ușa. Gage, de ce nu o duci pe Cybil înapoi? Și spune-i lui Brian că totul este în regulă, Layla. Jo puse mâna pe brațul Laylei pentru a o reține în timp ce restul grupului părăsea camera. A fost foarte subtil.

– Poftim?

– Ai manevrat lucrurile, astfel încât Quinn și Cal să rămână un timp singuri. Exact de asta aveau nevoie. Vreau să-ți cer o favoare.

– Desigur.

– Dacă este ceva ce putem face sau ar trebui să facem, îmi vei spune? Fox s-ar putea să nu o facă. Este protector cu oamenii pe care-i iubește. Uneori, prea protector.

– Voi face tot posibilul.

– Nu pot cere mai mult de atât.

Fox așteptă ca Layla să i se alăture afară.

– Nu trebuie să mergi la birou.

– Cal și Quinn au nevoie de puțină intimitate, iar eu aș prefera să fiu ocupată.

– Împrumută mașina lui Quinn sau pe cea a lui Cybil. Du-te la cumpărături. Fă ceva normal.

– Munca este ceva normal. Încerci să scapi de mine?

– Încerc să-ți dau o pauză.

– Nu am nevoie de o pauză. Quinn are nevoie. Cybil și Gage ieșiră din casă. Mă voi duce la birou astăzi, dacă nu cumva ai nevoie de mine acasă.

– Nu prea mai este nimic de făcut până nu găsim jurnalul, zise Cybil.

– Ne punem cam multe speranțe într-un jurnal, comentă Gage.

– Este următorul pas. Cybil ridică din umeri.

– Nu pot să-l găsesc. Fox își întinse mâinile. Poate că le-a scris aici – acum pare clar că așa a făcut. Dar am trăit în această casă și niciodată nu am văzut niciun semn. Am căutat iar noaptea trecută cu simțurile larg deschise. M-am plimbat prin interior, pe afară, prin vechiul șopron, prin păduri. Nu am simțit nimic.

– Poate ai nevoie de mine.

Ochii lui se fixară pe Layla.

– Poate că este ceva ce ar trebui să facem împreună. Am putea încerca. Mai avem puțin timp și am putea...

– Nu acum cât sunt părinții mei aici. Amândoi vor fi plecați mâine, toată dimineața.

Nu vor mai fi în calea primejdiei, dacă va exista vreuna.

– Vor fi plecați la magazinul cu obiecte de artizanat, la stand. Noi ne vom întoarce mâine.

– Nu am nimic împotrivă. Ei bine, băiete. Cybil făcu semn spre mașina lui Quinn. Să pornim la drum.

Nu mai spuse nimic până ce ea și Gage ajunseră în mașină. Scoaseră mașina înaintea camionetei lui Fox.

– Oare ce crede el că s-ar putea întâmpla de nu vrea să-și expună părinții?

– Nu se întâmplă mai nimic pe aici sau în casa părinților lui Cal. Din câte știm, nu au mai trecut prin asemenea experiențe.

Ea se gândi în timp ce conducea.

– Sunt oameni drăguți.

– Sunt cei mai buni.

– Ai petrecut mult timp pe aici când erai băiețel.

– Da.

– Dumnezeule! Tu taci vreodată? îl întrebă ea glumind. Vorbești, vorbești întruna.

– Îmi place sunetul vocii mele.

Îi mai oferi încă zece secunde de tăcere.

– Hai să încercăm altfel. Cum procedezi la un joc de pocher?

– Mă descurc destul de bine. Tu joci?

– Obișnuiam.

– Ești bună?

– Am o tactică a mea ca să devin bună sau să învăț să fiu bună indiferent ce aș face. De fapt...

În timp ce lua curba, văzu câinele negru, imens, încolăcit în mijlocul drumului, la câțiva metri distanță. Întâlnindu-i privirea, Cybil rezistă reflexului de a apăsa pe frână.

– Mai bine te-ai ține de ceva, spuse și apăsă pe accelerație.

Câinele sări. O masă mare, neagră, cu colți și gheare care luceau. Mașina se zgudui din cauza impactului, iar ea se luptă pentru a o ține sub control. Parbrizul explodă, iar capota luă foc. Din nou luptă împotriva reflexului de a apăsa frâna și întoarse din scurt mașina. Se pregăti să lovească din nou câinele, dar acesta dispăruse.

Parbrizul era intact, ca şi capota.

– Nenorocitul! Nenorocitul! strigă ea, iar şi iar.

– Întoarce şi continuă să conduci, Cybil. Gage puse o mână peste mâna ei care strângea cu putere volanul. Era rece, remarcă el, dar părea stăpână pe situaţie. Întoarce maşina şi condu.

– Da, bine.

Se înfioră un pic, dar întoarse maşina

– Deci... Ce spuneam înainte de a fi întrerupţi?

O admiraţie profundă pentru sângele ei rece îl făcu să izbucnească în râs.

– Ai sânge rece, soro. Ai nişte nervi de oţel.

– Nu ştiu. Voiam să-l omor. Şi, ei bine, nu este maşina mea, aşa că, dacă o avariez când trec peste un afurisit de câine diabolic, este problema lui Q. Probabil că a fost un lucru prostesc. Nu am văzut nimic preţ de un minut, când parbrizul... Am fi putut să ne lovim de un copac sau să ieşim de pe drum şi să cădem în vreo prăpastie.

– Oamenii cărora le este frică să încerce ceva prostesc nu ajung niciodată nicăieri.

– Am vrut să i-o plătesc pentru ce i-a făcut ieri Laylei, dar astfel de lucruri nu au cum să funcţioneze.

– Nu a fost chiar atât de nasol, spuse Gage după un minut.

Ea râse scurt, apoi îi aruncă o privire şi izbucni în râs.

– Nu, acum că ai menţionat asta, chiar că nu a fost nasol.

7

Programul de vineri nu-i prea lăsă lui Fox timp să se gândească sau să mediteze. Trecu de la programări la şedinţe, apoi alte programări şi o teleconferinţă. Pe la jumătatea după-amiezii, constată că are o oră liberă şi decise să o folosească pentru a face o plimbare prin oraş ca să-şi mai odihnească mintea sau, şi mai bine, se va duce până la Bowl-a-Rama şi va petrece câteva minute cu Cal.

Când ajunse la recepţie ca să o informeze şi pe Layla, o găsi discutând cu străbunica lui Cal, Estelle Hawkins.

– Am crezut că te voi vedea la *rendez vous*-ul nostru obişnuit şi clandestin.

Se duse spre ea şi îi sărută obrazul moale şi ridat.

– Cum voi mai putea acum să ţin ascunsă relaţia noastră secretă?

– Tot oraşul vorbeşte despre ea. Ochii lui Essie licăriră prin lentilele groase ale ochelarilor. Am putea începe să trăim în păcat în mod public.

– Mă duc sus şi-mi fac bagajele.

Ea râse, şi-l privi în ochi.

– Înainte de a face asta, speram să-mi poţi acorda câteva minute. Profesional vorbind.

– Pentru tine am mereu timp. Vino cu mine. Layla îmi va nota apelurile. El îi făcu semn cu ochiul în timp ce-i lua braţul lui Essie. Asta în cazul că pasiunea ne copleşeşte.

– Să închid uşa din faţă? întrebă Layla în timp ce el o conducea pe Essie.

– Este o minune că te poţi concentra asupra lucrului, îi spuse Essie în timp ce se îndreptau spre birou, când ai o fată atât de drăguţă prin preajmă.

– Am o voinţă de fier. Vrei o cola?

– Ştii ce, cred că aş vrea una.

– Două secunde.

Scoase un pahar, puse gheaţă şi turnă băutura. Essie era una dintre persoanele preferate ale lui Fox. Se asigură că ea stătea confortabil înainte să se aşeze şi el alături în zona din birou rezervată şedinţelor.

– Unde este Ginger? întrebă el, referindu-se la verişoara lui Cal care locuia cu Essie.

– S-a dus la bancă. Se va întoarce după mine. Nu va dura mult.

– Cu ce te pot ajuta? Vrei să dai în judecată pe cineva?

Ea îi zâmbi.

– Este ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Mă întreb de ce se tot judecă oamenii.

– Dă vina pe avocaţi. Totuşi, este o alternativă mult mai bună decât să se bată între ei ca chiorii.

– Oamenii fac şi asta. Dar eu nu sunt aici din acest motiv. Este vroba despre testamentul meu. Lui Fox i se strânse inima. Ea avea nouăzeci şi trei de ani, iar el înţelegea şi aprecia dorinţa ei de a-şi pune în ordine lucrurile. Asta nu-l împiedica să se gândească cum ar fi lumea lui fără ea.

– Ţi-am actualizat testamentul şi fondurile în urmă cu câteva zile spuse el. Vrei să schimbăm ceva?

– Nimic important. Am câteva bijuterii pe care vreau să i le las lui Quinn. Pentru moment, perlele şi cerceii mei le las lui Frannie. Ea a înţeles că vreau să i le dau viitoarei ei nurori. Am şi vorbit cu ea despre asta. Ştiu că i le pot lăsa, pur şi simplu, pentru că am încredere că i le va da lui Quinn. Dar, din câte îmi amintesc eu, mi-ai spus că este mai uşor pentru cei care rămân în urma ta dacă lucrurile sunt clare.

– În general, aşa este. Mă pot ocupa de asta pentru tine.

Deşi avea încredere în memoria sa când era vorba de afacerile lui Essie, Fox se ridică să ia un caiet şi să noteze totul.

– Nu-mi va lua mult să fac schimbarea. Ţi-l pot aduce ca să-l semnezi luni, dacă îţi convine.

– Este perfect, dar nu mă deranjează să vin eu.

Fox ştia că ea continua să meargă la bibliotecă aproape în fiecare zi, dar ar fi preferat să o scutească de un drum.

– Îţi spun cum facem. Când va fi gata, te sun. Atunci vom vedea cum este mai bine să procedăm. Vrei să mai modifici ceva, să adaugi, să scoţi?

– Nu, doar acele două piese. Ai stipulat totul atât de clar, încât mă simt liniştită.

– Iar dacă vreunul dintre nepoţii mei se va face cumva avocat, se va ocupa de afacerile tale.

Ea surâse la gluma lui, dar îl privi cu seriozitate când îl bătu pe mână.

– Aş vrea să trăiesc ca să-l văd pe Cal căsătorindu-se toamna viitoare. Aş vrea să trec peste acest Şapte şi să dansez cu băiatul meu la nunta lui.

– Domnişoară Essie...

– Nu m-ar deranja să dansez cu tine la nunta ta. Pot fi şi mai lacomă şi să spun că mi-ar plăcea să-l ţin în braţe pe primul născut al lui Cal. Dar ştiu că aşa ceva s-ar putea să nu se întâmple. Ceea ce va veni de data asta este mai rău decât altădată.

– Nu vom permite să ţi se întâmple nimic rău.

Ea suspină plină de afecţiune.

– Aţi avut grijă de acest oraş de când aveaţi zece ani. Tu, Cal şi Gage. Aş vrea să trăiesc ca să apuc ziua în care să nu mai fiţi nevoiţi să aveţi grijă de el. Trăiesc pentru clipa aceea. Îl mai bătu o dată uşor peste mână. Mă aştept ca Ginger să apară să mă ia.

Fox se ridică să o ajute să se ridice.

– Te conduc afară să o aşteptăm.

– Tu vezi-ţi de treburi. Sper că ai ceva distractiv în plan pentru sfârşitul de săptămână.

– Aş avea dacă ai vrea să ieşim împreună.

Ea râse, sprijinindu-se de braţul lui în timp ce o conducea.

– Asta a fost cândva.

Fox rămase la geam, uitându-se cum Ginger o ajuta pe Essie să urce în maşină.

– Este o femeie remarcabilă, comentă Layla.

– Da, este nemaipomenită. Am nevoie de dosarul ei. Vrea să facă câteva schimbări.

– În regulă.

– Te-ai gândit vreodată că vom pierde asta? Că vom pierde oraşul, pe noi înşine, totul?

Ea ezită.

– Tu nu?

– Nu. Fox o privi. Însă ştiu că vom învinge. Dar nu vom reuşi să rezistăm cu toţii. Nu toată lumea care îşi vede liniştită astăzi de treabă va supravieţui.

În loc să se plimbe, Fox se întoarse în birou şi scoase din sertar o copie a propriului testament pentru a-l revizui.

Puţin după ora cinci îşi conduse ultimul client, apoi se întoarse spre Layla.

– Gata. Plecăm de aici. Mergem să jucăm popice.

– Nu prea cred, deşi este o idee bună. Vreau să văd ce mai face Quinn.

– Ne întâlnim cu ea acolo. Toată trupa se întâlneşte la Bowl-a-Rama. Este vineri seara. Pizza, bere şi popice.

Ea se gândi la castronul cu supă pe care plănuise să-l mănânce liniştită, la paharul de vin şi la carte.

– Îţi place să joci popice, îl întrebă ea?

– Urăsc asta, şi este o problemă, deoarece unul

dintre cei mai buni prieteni ai mei are o popicărie
El îi luă haina în timp ce vorbea. Dar pizza este
bună, continuă el, şi mai sunt şi jocuri mecanice
cu pinball. Mi-ar plăcea nişte pinball. Oricum,
meritǎm o pauză.

– Cred că ai dreptate.

El îi ţinu haina.

– Vineri seara în Hollow? Bowl-a-Rama este
cel mai bun loc.

Ea zâmbi.

– Atunci mai bine mergem acolo. Putem merge
pe jos?

– Mi-ai citit gândurile. Am fost nervos toată
ziua.

Ieşiră din clădire în tăcere.

Apoi Layla spuse:

– Sunt panseluţe în ghiveciul mare din faţa
magazinului Flower Pot şi vezi acolo? Acela este
Eric Moore, proaspăt bărbierit. Îşi rade barba pe
care şi-o lasă iarna. Vine primăvara.

El o luă de mână când ajunseră pe trotuar.

– Ştii ce-mi place la fel de mult ca pinballul şi
pizza?

– Ce anume?

– Să mă plimb cu o fată frumoasă.

Ea îl privi.

– Starea ta de spirit s-a îmbunătăţit.

– Aşa mi se întâmplă când anticipez apariţia
unei pizza.

– Nu, vorbesc serios.

El salută pe cineva aflat pe trotuarul de vizavi.

– M-am târât un timp prin noroi, am nevoie de așa ceva din când în când. Apoi îmi revin.

– Cum?

– Amintindu-mi că facem cu toții ceea ce avem de făcut. Amintindu-mi că, în cele mai multe cazuri, binele învinge pe termen lung. Uneori, acea perioadă lungă de timp este grea, dar binele învinge de obicei:

– Mă înveseleşti.

– Asta am intenționat.

– Eu nu mă bălăceam în noroi. Cred că am fost prinsă cu munca. Panseluțele din jgheab sunt un semn bun, dar urăsc faptul că este umbrit de lucruri de acest gen. Ea arătă cu mâna spre magazinul de cadouri. Şi eu vreau să cred că binele câştigă mai mereu, dar îmi este greu pentru că ştiu că trebuie plătit un preț scump, că unii oameni au de pierdut.

– Poate că nu este vorba de o pierdere. Poate se vor muta în Iowa şi vor câştiga la loto sau îşi vor dubla cifra de afaceri. Sau, pur şi simplu, vor fi mai fericiți acolo, dintr-un motiv oarecare. Roata trebuie să se învârtă.

– Asta o spune un om care practică dreptul într-un oraş unde a fost luat în coarne.

– Eu am întors roata. Traversară spre piața publică. Şi asta m-a adus înapoi şi te-a adus şi pe tine aici.

Îi deschise uşa şi o conduse în gălăgia de la Bowl-a-Rama.

– Spre pizza şi pinball.

– Joacă-ți cărțile cu grijă.

O întoarse cu fața spre el și dând frâu liber stării lui sufletești o sărută pe nepregătite.

– Ar mai putea fi vorba și de sex și satisfacție.

– Încă nu joc aceste cărți.

– Atunci ne mulțumim cu prietenie și frivolități. Frate, eu am terminat cu asta.

O conduse la culoarul numărul șase, unde Cal, Quinn și Cybil își schimbau pantofii.

– Unde este Turner?

– Ne-a părăsit pentru automate, spuse Cybil.

– Iar rivalitatea cu pinballul continuă. Ne vedem mai târziu.

– Nicio problemă. Voi avea trei femei frumoase numai pentru mine. Cal ridică o pereche de pantofi de bowling. Numărul șapte?

– Ăștia sunt pentru mine. Layla se strecură în cabină în timp ce Fox îl luă pe Cal deoparte.

– Cum ai reușit să-l convingi pe Gage să vină?

– Este seara liberă a tatălui său. Bill nu este prin preajmă, așa că...

– Am înțeles. Mă duc să-l fac praf la Tomcat. Va plăti berea.

– Tomcat? Sprâncenele lui Cybil se ridicară într-un mod dramatic. Nu este cumva numele unui joc de război?

– Poate. Fox se uită cu atenție la ea. Cine ești tu, mama? Și nu e nevoie să-i spui că-l fac praf pe Gage la un joc de război, dacă te întâlnești cu ea din întâmplare.

O oră petrecută printre luminițe, clopoței, răpăitul navelor aeriene făcu să dispară și cea mai

mică urmă de melancolie din starea lui Fox. Nu era rău nici să se uite la un trio de femei atrăgătoare care se aplecau şi se întindeau în timp ce el bea o bere a victoriei. Gage nu reuşea niciodată să-l bată la Tomcat.

- Cea mai bună privelişte, comentă Gage în timp ce stăteau relaxaţi, studiind posteriorul lui Quinn în timp ce aceasta se apropia de linie.

– Greu de bătut. Echipele de ligă de vineri-seară îşi fac apariţia.

Fox se uită cum un grup de bărbaţi şi femei, purtând tricouri de bowling, trecea pe lângă recepţie.

– Cal va avea plin în această seară.

– Uite-l şi pe Napper. Gage luă o înghiţitură de bere în timp ce-l studia pe bărbatul cu tricou maro. Mai este încă...

– Da. Am avut un schimb de păreri acum câteva zile. Este doar un dobitoc mai matur acum, cu insignă.

– Cincizeci şi opt. Layla se aplecă brusc ca să-şi schimbe pantofii după ultima aruncare. Nu cred că mi-am descoperit vreo nouă pasiune.

– Îmi place, spuse Cybil în timp ce se aşeză lângă ea. Aş vota pentru o încălţăminte mai atractivă, dar îmi place jocul, distrugerea şi reconstruirea sa.

– Adică?

– Să arunci bila, să distrugi popicele. Şi dacă le loveşti corect, le poţi face să se distrugă între ele. Apoi aştepţi un minut şi ele se întorc, ca zece

soldăței. Îi aruncă un zâmbet lui Fox. Apoi își lăsă capul pe spate și se uită la Gage. Cum a decurs bătălia?

– Mă descurc mai bine cu cărțile de joc și cu femeile.

– L-am făcut praf, așa cum am promis. Gage face cinste cu bere.

Nu discutară despre ceea ce s-a întâmplat de dimineață când se așezară la masa pe care se afla pizza și bere. Nu discutară nici despre planurile lor pentru ziua următoare. Pentru moment, erau doar un grup obișnuit de prieteni care se bucurau unul de compania celuilalt și de distracția oferită de un orășel de provincie.

– Data viitoare eu aleg jocul, anunță Gage. Un joc amical de pocher. Rânji spre Fox. Vom vedea atunci cine va cumpăra berea.

– Oricând și oriunde. Fox zâmbi în timp ce-și lua o felie de pizza. Am mai exersat.

– Pocherul pe dezbrăcate nu se pune.

– Se pune dacă câștigi, spuse Fox cu gura plină.

– Uite cine s-a întors! Shelley Kholer se îndrepta spre ei în niște blugi mulați și cu un tricou pe măsura unei puștoaice de doisprezece ani care nu avea încă forme. Ea cuprinse fața lui Gage cu ambele mâini și îl sărută cu patimă.

– Bună, Shell, spuse el când își recăpătă limba.

– Am auzit că te-ai întors, dar ai stat pitit. Nu-i așa că ești la fel de apetisant ca întotdeauna? De ce nu am...

– Ce mai este nou? o întrerupse el și luă o sticlă de bere ca să-și protejeze gura de un alt atac.

– Divorțez.

– Îmi pare rău să aud una ca asta.

– Mie nu-mi pare rău. Block este un nemernic, care nu valorează nimic, și un infidel cu un penis de mărimea unei murături. Unul dintre acelea mici, știi?

– Nu știam asta.

– Ar fi trebuit să fug cu tine, spuse ea și le zâmbi vag tuturor celor aflați la masă. Bună, tuturor! Bună, Fox! Vreau să discut cu tine despre divorț.

Fox se gândi că ea ar fi vrut să vorbească despre divorț douăzeci de ore din douăzeci și patru. Celelalte patru erau rezervate pentru discuții despre sora ei care devenise un pic cam prea prietenoasă cu soțul lui Shelley.

– De ce nu treci pe la birou săptămâna viitoare?

– Pot vorbi deschis și aici, nu am secrete. Nu am niciun secret în tot orașul ăsta. Orice tâmpit știe că mi-am prins soțul cu mâna pe țâța surorii mele. Vreau să adaug asta în reclamație.

– Vom discuta despre asta. De ce nu-ți cumperi o ceașcă de cafea de la bar și apoi putem să...

– Nu vreau cafea. M-am amețit bine ca să sărbătoresc divorțul meu care se apropie. Mai vreau o bere și vreau să mă giugiulesc cu Gage. Ca în vremurile de demult.

– Ce ar fi să iei totuși o cafea?

– Aș putea să mă giugiulesc cu tine, îi spuse ea lui Fox în timp ce el se ridica ca să o conducă. Ne-am giugiulit vreodată?

– Aveam cincisprezece ani pe atunci, zise Gage

în vreme ce Fox o îndrepta pe Shelley spre tejghea. Vreau să se noteze asta.

– Este atât de nefericită. Îmi pare rău, murmură Layla. Nu pot să n-o compătimesc. Este atât de nefericită.

– Fox o va ajuta să treacă peste asta. Cu asta se ocupă el. Cal încuviință dând din cap spre tejgheaua unde stătea Shelley ascultându-l pe Fox, cu capul sprijinit de umărul lui. El este genul de avocat care își ia foarte în serios rolul de consilier.

– Dacă sora mea s-ar juca de-a strânsul pepenilor cu soțul meu și eu aș vrea să-l jupoi la divorț. Cybil rupse o bucățică dintr-un nacho. Asta dacă aș fi fost căsătorită. Iar după aceea l-aș fi bătut de i-ar fi sărit capacele.

La tejghea, Shelley asculta discuția.

– Ar fi mult mai bine dacă nu l-ai vorbi de rău pe Block în public. Mie poți să-mi spui orice vrei despre el, bine? Dar nu este bine pentru tine să vorbești despre el, mai ales despre mărimea penisului lui, în public.

– De fapt, el nu are un penis mic cât o murătură, mormăi Shelley. De fapt, nu ar fi trebuit să aibă deloc penis.

– Ai venit singură?

– Nu, oftă ea. Am venit cu prietenele mele. Suntem în sala cu jocuri mecanice. Avem o seară de f... bărbații, în cel mai rău sens.

– Este bine. Nu vei conduce, așa-i, Shelley?

– Nu, am mers pe jos de la Arlene. După aceea, ne vom întoarce la ea. Este supărată pe prietenul ei.

– Dacă eşti gata de plecare cât sunt şi eu pe aici şi dacă ai nevoie de cineva care să te conducă cu maşina sau cu care să mergi pe jos, spune-mi.

– Eşti cel mai dulce lucru din toată lumea asta afurisită.

– Vrei să te întorci în sala cu jocuri mecanice?

– Da. Oricum, vom pleca în curând acasă ca să bem martini şi să ne uităm la *Thelma şi Louise.*

– Sună minunat. O luă de braţ şi o conduse departe de Gage şi de masa lui, spre sala cu jocuri mecanice.

Hotărând că mai merita o bere, el se întoarse la bar şi mai ceru una în contul lui Gage.

– Deci, eşti lipit de Shelley în mai multe feluri.

Fox nu se întoarse la auzul vocii lui Napper.

– Este o noapte cam plictisitoare pentru crime, ofiţer Trage-Un-Pui-de-Somn?

– Oamenii cu slujbe adevărate mai au şi nopţi libere. Tu ce scuză ai?

– Îmi place să mă uit la oamenii fără biluţe cum aruncă ditamai bilele.

– Mă întreb ce se va întâmpla cu ale tale când Block va afla că-i regulezi nevasta.

– Poftim, Fox. Holly îi aşează lui Fox băutura pe tejghea şi îi aruncă o privire rapidă şi înţelegătoare. Lucra la bar de destui ani ca să ştie când apăreau necazurile.

– Să-ţi aduc ceva, domnule ofiţer?

– O carafă de Bud. Pot să pun pariu că Block îţi va tăbăci fundul săptămâna viitoare.

– Cred că vei vrea să stai deoparte. Fox se

întoarse cu fața spre Napper. Block şi Shelley au destule probleme fără ca să-ți mai bagi şi tu coada.

– Îmi spui tu mie ce să fac? Napper îl împunse pe Fox cu degetul în piept şi-şi dezgoli dinții într-un rânjet de genul „te provoc să o faci".

– Îți spun doar că Block şi Shelley trec printr-o perioadă grea şi nu au nevoie ca tu să o faci şi mai dificilă doar pentru că vrei să te iei de mine. Fox îşi luă berea. Trebuie să te mişti.

– Nu trebuie să fac nimic. Este noaptea mea liberă.

– Da? Şi a mea.

Fox, care nu putea refuza niciodată o provocare, scurse berea pe cămaşa lui Napper.

– Hait! Cât de neîndemânatic sunt.

– Cretinul naibii.

Napper îl îmbrânci, iar forța cu care o făcu l-ar fi pus pe Fox drept în fund dacă nu ar fi anticipat atacul.

El se mişcă uşor într-o parte, evitându-l pe Napper care din cauza elanului se înclină spre unul dintre scaunele de la bar. Când se îndreptă, întors la realitate, nu îl înfrunta doar pe Fox, ci şi pe Gage şi Cal.

– Mare păcat, spuse Gage afectat. S-a pierdut atâta bere. Totuşi arată bine pe tine, Napper.

– Acum îi alungăm din oraş pe cei de teapa ta, Turner.

Gage îşi deschise brațele a invitație.

– Alungă-mă.

– Nimeni nu vrea necazuri aici, Derrick, Cal înaintă un pas, privindu-l dur pe Napper. Acesta

este un local pentru familii. Sunt mulți copii aici și o mulțime de martori. Te voi duce la magazinul nostru de suveniruri și-ți voi da un tricou nou. Gratis.

– Nu vreau nimic de la tine. Napper rânji spre Fox. Prietenii tăi nu vor fi mereu prin preajmă să te protejeze, O'Dell.

– Uiți regulile. Gage păși de această dată înainte, blocându-l pe Fox înainte ca acesta să muște momeala. Dacă te iei de unul dintre noi, atunci te iei de toți. Eu și Cal am fi foarte fericiți să-i ținem haina lui Fox până ce te snopește în bătaie. Nu ar fi prima dată.

– Timpurile se mai schimbă. Napper își croi drum trecând pe lângă ei.

– Nu se schimbă chiar atât de mult, murmură Gage. Este același cretin dintotdeauna.

– Ți-am spus eu. Cu un calm aparent, Fox se întoarse la bar. Voi mai avea nevoie de o altă bere, Holly.

Când reveni la masă, Quinn îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Cină și spectacol. Acest loc are de toate.

– Spectacolul ăsta se repetă de vreo douăzeci și cinci de ani.

– Te urăște, spuse Layla încet. Și nici măcar nu știe de ce.

– Anumite persoane nu au nevoie de un „de ce". Fox puse palma peste mâna ei. Uită de el. Ce zici de o rundă de pinball. Și primești o mie de puncte handicap.

– Cred că asta este un fel de insultă, dar... Nu! Nu bea aia. Dumnezeule! Uită-te!

În paharul cu bere din mâna lui Fox spuma devenise sânge. El îl aşeză jos încet.

– Două beri risipite într-o singură noapte. Cred că petrecerea a luat sfârşit.

Cum Quinn alesese să stea la popicărie alături de Cal până la închidere, Fox le conduse pe Layla şi pe Cybil acasă. Stăteau la o distanţă de câteva blocuri, iar el ştia prea bine că numai neajutorate nu erau, dar nu-i plăcea ca ele să umble singure noaptea prin oraş.

– Care este treaba cu nesimţitul ăla? întrebă Cybil.

– E un derbedeu care se ia de mine de când eram copii. Acum este subalternul şerifului Bully.

– Nu are niciun motiv anume?

– Eram un slăbănog, mai mic decât el şi mai deştept.

– Mai mult decât suficient. Ei bine... Degetele ei îi testară bicepşii. Acum nu mai eşti un slăbănog. Şi încă eşti cu mult mai deştept decât el. Surâse afectat spre Fox. Şi mult mai rapid.

– Vrea să te rănească. Este pe lista lui cu primele zece lucruri pe care vrea să le realizeze.

Layla îi studie profilul lui Fox în timp ce traversau strada.

– Nu se va opri. Cei din această categorie nu fac asta.

– Lista lui Napper cu primele zece priorităţi nu

reprezintă cea mai mare grijă a mea. Trebuie să stea la coadă.

– Ah, din nou acasă! Cybil urcă prima treaptă, se întoarse și se uită în jur la strada liniștită. Am reușit să jucăm popice, să cinăm și să ne certăm, și abia este unsprezece. Distracția nu se termină niciodată în Hawkins Hollow. Ea își puse mâinile pe umerii lui Fox: mulțumesc că ne-ai însoțit până acasă, scumpete. Îl sărută ușor. Ne vedem dimineață, Layla. Ce ar fi să pui la cale logistica – sincronizarea, transportul – cu Fox și să mă anunți și pe mine. Voi fi sus.

– Părinții mei ar trebui să fi plecat de acasă în jur de ora opt, îi spuse lui Layla când Cybil își luă tălpășița. Pot veni să vă iau dacă aveți nevoie.

– Este în regulă. Îmi imaginez că vom lua mașina lui Quinn. Cine te va conduce pe tine acasă?

– Îmi amintesc drumul.

– Știi ce vreau să spun. Ar trebui să rămâi aici.

El zâmbi și se apropie un pic mai mult.

– Aici unde?

– Pentru moment pe canapea.

Ea își puse vârful unui deget pe pieptul lui și-l împinse înapoi.

– Canapeaua ta are gâlme și aveți numai programul de bază la cablu. Ar trebui să mai lucrezi la strategia ta. Dacă mi-ai fi cerut să rămân pentru că îți e teamă să rămâi doar cu Cybil în casă, aș fi încercat să dorm pe canapeaua ta, uitându-mă la o reluare din *Lege și ordine* în timp ce m-aș fi gândit

la tine, cum stai sus, în pat. Sărută-mă de noapte bună, Layla.

– Poate că sunt îngrijorată pentru că sunt doar cu Cybil în casă.

– Nu, nu este aşa. Sărută-mă de noapte bună.

Ea oftă. Cu siguranţă că va trebui să mai lucreze la strategia ei. Îl sărută uşor şi prieteneşte aşa cum făcuse şi Cybil.

– Noapte bună. Să fii atent.

– Dacă eşti prea atent nu-ţi reuşeşte treaba. Şi ca să exemplific...

Îi luă faţa în mâini şi o sărută.

Deşi sărutul a fost blând, ea îl simţi din cap până în picioare. Alunecarea limbii lui, atingerea uşoară a degetelor lui mari pe tâmple şi căldura trupului său o făcură să i se moaie genunchii.

Îi ţinu faţa între palme chiar şi atunci când ridicându-şi capul o privi în ochi.

– Acesta a fost un sărut de noapte bună.

– Chiar a fost. Nu încape îndoială.

O sărută din nou cu aceeaşi blândeţe insinuantă până când ea fu nevoită să se prindă de braţele lui pentru a-şi menţine echilibrul.

– Acum niciunul dintre noi nu va dormi. Fox se retrase. Misiunea mea aici a luat sfârşit. Din nefericire. Ne vedem mâine.

– Am o fire foarte precaută, mai ales când este vorba de ceva important. Şi eu cred că sexul este important sau ar trebui să fie.

– Se află printre primele zece priorităţi personale.

Ea râse şi deschise uşa.

– Noapte bună, Fox.

Odată ajunsă înăuntru, Layla se duse direct sus. Cybil apăru din birou şi o privi ridicând din sprânceană.

– Singură?

– Da.

– Pot să te întreb de ce nu vrei să guşti o bucăţică din adorabilul avocat?

– Cred că înseamnă mai mult.

– Ah! Dând din cap a înţelegere, Cybil se sprijini de tocul uşii. Asta încurcă mereu lucrurile. Vrei să mai scăpăm de frustrarea sexuală cu ceva cercetare şi jurnale?

– Nu sunt sigură că hărţile şi graficele au o asemenea putere asupra mea, dar voi încerca.

Îşi dădu jos jacheta în timp ce intra în birou.

– Ce faci când s-ar putea să însemne prea mult?

– În general, fug – sau spre ei sau cât mai departe de ei.

Cybil se duse să studieze harta oraşului făcută de Layla şi prinsă de perete cu piuneze.

– Am tendinţa de a mă învârti în cerc, de a cântări lucrurile sau de a gândi mult prea mult. Acum mă întreb dacă nu cumva o fi din cauză că m-am conectat la asta. Îşi lovi încet capul. Fără să ştiu că, de fapt, m-am conectat.

– Posibil.

Cybil luă o piuneză roşie şi o înfipse în popicăria de pe hartă ca să însemne un alt incident.

– Dar Fox ţi-ar da mult de gândit chiar şi în

circumstanţe normale. Adaugă şi anormalul şi ai multe de luat în calcul. Dă-i tipului timp, dacă de timp ai nevoie.

– În circumstanţe normale asta ar fi rezonabil.

Stând la birou, Layla alese un caiet roşu pe care scrise: *Bere însângerată, Fox, Bowl-a-Rama,* ora şi data.

– Dar timpul este una dintre probleme, nu-i aşa? Cât timp mai avem, de fapt.

– Parcă ai fi Gage. Este bine că voi doi nu v-aţi combinat, altfel nu ai mai fi privit dincolo de partea întunecată a lucrurilor.

– Poate că aşa ar fi fost, dar... Încruntându-se, Layla studie harta. Mai este o piuneză, una neagră, pe drumul dintre casa lui Fox şi cea a lui Cal.

– Aia e pentru a marca câinele mare şi negru. Nu ţi-am spus? Nu, aşa este, te-ai dus direct de la muncă în centru. Scuze, zise Layla.

– Spune-mi acum.

Odată ce termină de povestit, Layla alese un card negru, culoare pentru care opta de fiecare dată când un demon lua forma unui animal, şi-l completă.

– Urăsc să spun asta, dar în timp ce mintea şi mâinile îmi sunt ocupate, mă simt frustrată sexual.

– Aşa, aşa. Cybil o bătu uşor pe Layla pe umăr. Mă duc să fac ceai. Vom adăuga şi nişte ciocolată. Asta ajută întotdeauna.

Layla se îndoia că dulciurile îi vor satisface apetitul pentru adorabilul avocat, dar se mulţumea cu ce primea.

8

Picături reci de ploaie umezeau atmosfera dimineții. Fox știa prea bine că era genul de ploaie care avea tendința să țină toată ziua, ca o durere de cap deprimantă. Nu puteai face nimic decât să încerci să o suporți.

Căută în coșul cu rufe o jachetă de trening cu glugă pe care reușise să o spele, dar nu și să o așeze la locul ei. Cel puțin era aproape sigur că o spălase. Șansa era de șaptezeci și cinci, așa că o mirosi și apoi mări procentul la sută la sută.

Găsi blugii, lenjeria intimă și șosetele – care-i luară mai mult pentru că ținea neapărat să fie pereche. În timp ce se îmbrăca, aruncă o privire prin dormitorul său și își jură că va găsi timpul și voința necesare pentru a pune rufele alea tâmpite la locul lor. Va face și patul cândva, în deceniul ăsta și va arunca restul de porcării.

Poate că va găsi o menajeră care să aibă destulă răbdare. Poate un tip care să-i facă curățenie, se gândi el în timp ce bea prima cola din acea zi. Probabil că un tip s-ar descurca mai bine. Se va gândi mai târziu la asta.

Îşi legă şireturile de la vechile cizme de lucru şi, pentru că-l preocupa îngrijirea casei, aruncă pantofii în dulap şi vârî acolo şi coşul cu rufe.

Îşi luă cheile, încă o cola şi un Devil Dog (Câine Malefic) pe post de mic dejun consumat în timp ce conducea. Când ajunse la jumătatea treptelor, o văzu pe Layla stând la baza scării.

– Bună.

– Tocmai voiam să urc. Ţi-am văzut camioneta şi i-am spus lui Quinn să mă lase aici. M-am gândit să merg cu tine cu maşina.

– Minunat. El ridică prăjitura. Devil Dog.

– De fapt, am avut parte de destui câini malefici.

– Oh, da! El rupse ambalajul şi începu să mănânce. Ciudat, dar asta nu mi-a stricat plăcerea unui Devil Dog.

– Sper că ăsta nu este micul tău dejun, spuse ea.

– Stomacul meu a încetat să se mai maturizeze pe când aveam doisprezece ani. Deschise portiera pasagerului de la camioneta sa. Cum ai dormit?

Ea îi aruncă o privire peste umăr în timp ce se urca în maşină.

– Destul de bine.

Ea aşteptă până când el ocoli maşina şi se strecură în spatele volanului.

– Chiar şi după ce Cybil mi-a spus despre coliziunea ei şi a lui Gage – în cel mai strict sens al cuvântului – cu un câine malefic. S-a întâmplat în drum spre casa lui Cal, după ce au plecat de la fermă.

Da, Gage mi-a spus asta în timp ce-l pocneam la pinball.

El îşi aşează cola în suportul pentru pahare şi mai muşcă o dată din prăjitură. După o verificare rapidă, coborî de pe bordură.

Am vrut să merg cu tine pentru că am nişte idei despre cum să abordăm astăzi această chestiune.

Şi eu care mă gândeam că o faci pentru că nu poţi sta departe de mine.

Încerc să nu reacţionez cu hormonii.

Mare păcat.

Posibil, dar... Quinn s-a consumat foarte mult ieri. Sper că putem încerca, noi doi, şi să o scoteam din ecuaţie. Scopul este să găsim jurnalele, dacă chiar se află acolo. Dacă există, ele sunt acolo. Dacă nu, va trebui să apelăm din nou la Quinn. Dar...

– Ai vrea să o scuteşti de migrene. Putem încerca. Presupun că nu i-ai pomenit despre această idee şi ei.

– M-am gândit că, dacă tu eşti de acord, putem aduce vorba despre asta ca despre ceva la care ne-am gândit în timp ce conduceai. Ea îi zâmbi. Vezi, lucrez la strategia mea. Ai visat azi-noapte?

– Numai despre tine. Eram în biroul meu, iar tu purtai o rochie roşie foarte, foarte scurtă şi pantofii aceia cu toc înalt şi cu o cureluşă pe gleznă. Aia mă înnebunesc. Te-ai aşezat pe birou, cu faţa spre mine. Eu stăteam în scaun. Ai spus, după ce ţi-ai lins buzele: „Sunt gata să iau notiţe, domnule O'Dell."

– Tocmai ai inventat asta, nu-i aşa?

El îi aruncă un zâmbet fermecător.

– Poate că aşa este, dar îţi garantez că voi avea acest vis la noapte. Poate că ar trebui să ieşim. Ştii barul de lângă râu? Este unul drăguţ. Au muzică live în serile de sâmbătă şi aduc nişte interpreţi destul de buni.

– Sună atât de normal. Încerc să ţin strâns cu o mână normalul, în timp ce cu cealaltă sap în imposibil. Este...

– Supranaturalul, uitasem de asta – intervalul de şapte ani, pot uita de el săptămâni la rând, uneori chiar luni de zile. Apoi ceva îmi reaminteşte de Şapte. Şi asta este supranatural. Continui să-ţi vezi de treburi, te duci la lucru, te distrezi, faci orice şi culmea, îţi apare din nou în minte. Cu cât se apropie mai mult Şapte, cu atât mai des îmi apare în minte. Degetele lui dansau pe volan pe ritmul celor de la Snow Patrol. Aşa că un bar drăguţ, cu muzică bună, este un fel de a-mi reaminti că asta nu este totul.

– Este un fel deştept de a privi lucrurile. Nu sunt sigură că voi putea proceda la fel, dar mi-ar plăcea să ascult muzică lângă râu. La ce oră?

– Ah!... La nouă? Nouă e bine pentru tine?

– În regulă.

Ea respiră adânc când Fox intră pe poteca care ducea spre fermă. Îşi dădea întâlnire cu un bărbat cu care era pe punctul de a se conecta psihic. Supranaturalul nu prea includea şi aşa ceva.

Ea descoperi că i se părea o impolitеţe să intre în casă fără să fie invitată. Este adevărat că era

casa copilăriei lui Fox, dar el nu mai locuia acolo. Odată se gândise să intre în apartamentul părinților ei când aceștia nu erau acolo, dar, pur și simplu, nu putuse s-o facă.

– Nu-mi place asta, spuse ea în timp ce stăteau în sufragerie. Simt că este greșit și că ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Înțeleg de ce trebuie să facem asta cât ei nu sunt acasă, dar mă simt... fiind în încurcătură se mulțumi să spună: nepoliticoasă.

– Pe părinții mei nu-i deranjează oamenii care vin aici. Altfel, ar încuia ușile.

– Și totuși...

– Trebuie să ne cunoaștem prioritățile, Layla. Motivul pentru care ne aflăm aici este mult mai important decât regulile standard de politețe. Am recepționat atâtea ieri, în afara casei. Precis că voi găsi mai mult înăuntru.

– În legătură cu asta. Mi-a venit o idee, discutând cu Layla în timp ce veneam încoace. Dacă nu te superi, Quinn, aș vrea să încerc, mai întâi, ceva împreună cu Layla. S-ar putea să reușim să vizualizăm unde sunt jurnalele, dacă ele se află aici. Sau cel puțin să le percepem.

– V-ați gândit bine. Și nu doar pentru că aș prefera ca tu să nu mai treci prin așa ceva din nou, adăugă Cal când Quinn își miji ochii uitându-se la el. Ar putea funcționa, chiar mai bine. Cu Fox și Layla conectați, efectele secundare sunt reduse.

– Și dacă nu va funcționa, adăugă Fox, ne întoarcem la tine.

– În regulă. Ceea ce spuneți voi este logic. Credeți-mă că nu muream de nerăbdare să-mi simt capul explodând.

– Bine, atunci este rândul nostru. Asta este cea mai veche parte a casei. De fapt, această încăpere și cele care se află deasupra ei au făcut parte din casă de când lumea. Așa că, logic, dacă a existat vreo cabană sau vreo casă aici, înainte ca aceasta să fie construită, s-ar putea să fi fost în același loc. Poate că luând în considerare incursiunea de ieri a lui Quinn, au folosit același tip de materiale.

– Cum ar fi șemineul.

Quinn se îndreptă spre el, păși peste Rostogol, care deja se întinsese în fața focului mocnit, și își trecu palma pe deasupra pietrelor.

– Îmi place ideea de a ascunde diverse lucruri în spatele pietrelor și al cărămizilor.

– Dacă spargem mortarul și începem să scoatem pietre fără a fi sută la sută siguri, tata mă va ucide. Ești gata? o întrebă Fox pe Layla.

– Mai mult de atât nu se poate.

– Uită-te la mine. El îi luă mâinile. Uită-te la mine. Nu gândi. Imaginează-ți. O carte mică, cu ceva scris înăuntru. Cerneala este decolorată. Imaginează-ți scrisul ei de mână. L-ai mai văzut în celelalte jurnale.

Ochii lui erau pătrunzători, iar culoarea lor aurie, fascinantă. Mâinile lui nu erau moi ca ale unui avocat. Nu erau mâinile unei bărbat care duce o servietă și care lucrează la birou. Era multă muncă și putere în ele. El mirosea un pic a ploaie.

o dorea. Își imagina cum ar fi să o atingă, să-și plimbe mâinile pe trupul ei gol, să le coboare pe sânii ei, să-și aşeze buzele acolo, să guste fierbințeala, carnea...

În pat, când vom fi numai noi.

Ea respiră precipitat şi se retrase. Auzi clar vocea lui în mintea ei.

– Ce ai văzut? întrebă Cal. L-ai văzut?

Cu privirea încă ațintită spre Layla, Fox negă dând din cap.

– Trebuia să dăm, mai întâi, ceva la o parte din drum. Mai încercăm o dată? i se adresă el lui Layla. Foloseşte-ți compartimentele.

Își simțea pielea fierbinte, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru, dar încuviință dând din cap şi încercă din răsputeri să înlăture dorințele ei şi ale lui.

Totul se strânse devenind un punct. Auzi gândurile amestecate ale însoțitorilor ei, ca o discuție de fond la o petrecere. Exista îngrijorare, îndoială şi anticipare, un amestec de sentimente. Le dădu şi pe acestea deoparte.

Cartea se afla în mintea ei. Cu coperți maro din piele, scorojite de trecerea timpului. Cu pagini îngălbenite şi cerneală decolorată.

Cu întunericul de afară care se tot apropie, tânjesc după iubirea mea.

– Nu este aici. Fox vorbi primul în timp ce lăsa, grijuliu, ca legătura dintre el şi Layla să se estompeze. Nu este în această încăpere.

– Atunci va trebui să încerc din nou. Quinn își

îndreptă umerii. M-aş putea focaliza pe ea, pe jurnal. Să văd când îl leagă la loc, poate ca să-l ducă înapoi în casa tatălui ei din oraş. Vechea bibliotecă.

– Nu, nu sunt în vechea bibliotecă, spuse Layla încet. Nu sunt în această încăpere...

– Dar sunt pe undeva pe aici, termină fraza Fox. A fost foarte clar. Trebuie să fie aici.

Gage lovi podeaua cu piciorul.

– Ar putea fi dedesubt. Ar fi putut să le ascundă sub scândurile de sub podea, dacă existau scânduri pe atunci.

– Sau să le îngroape, continuă Cybil.

– Dacă se află sub casă am cam dat-o în bară, remarcă Gage.

– Dacă Brian s-ar supăra că scoatem câteva pietre din şemineu, ar fi destul de nervos dacă i-am propune să distrugem casa ca să putem ajunge dedesubt în căutarea unor jurnale.

– Nu ai destul respect pentru jurnale, comentă Cybil. Dar ai dreptate în legătură cu prima parte.

– Trebuie să mai încercăm o dată. Putem merge din cameră în cameră, sugeră Layla. Subsolul? Există un subsol? Dacă le-a îngropat, putem primi un semnal mai bun acolo. Nu pot să cred că sunt inaccesibile. Giles i-a spus ce se va întâmpla, i-a spus despre noi – despre tine.

– Poate că le-a ascuns ca să nu se piardă sau să fie distruse. Cal începu să se plimbe în timp ce încerca să găsească o soluţie. Să nu fie găsite prea devreme sau de persoane nepotrivite. Dar vrea ca

noi să le găsim, şi-ar dori asta. Chiar şi numai din punct de vedere sentimental.

– Sunt de acord cu asta. Ştiu ce am simţit din partea ei. Îl iubeşte pe Giles. Şi-a iubit fiii şi spera din tot sufletul că oamenii ce vor veni după ei îi vor iubi. Noi suntem şansa ei de a putea fi din nou cu Giles, de a-l elibera.

– Hai să încercăm afară. Există un subsol, îi spuse Fox lui Layla, dar ne putem concentra din afară asupra întregii case şi asupra şopronului. Cel mai probabil, şopronul exista când Ann locuia aici. Ar trebui să încercăm în şopron.

Aşa cum se aşteptase şi Fox, ploaia continua să cadă încet şi mărunt. Duse câinii părinţiilor săi în casă împreună cu Rostogol, pentru a nu le sta în drum, apoi, împreună cu ceilalţi, ieşi în burniţa stăruitoare.

– Înainte să facem asta, am o idee – care mi-a venit înăuntru – despre semnalul gen Batman?

– Ce fel de semnal? îl întrerupse Quinn.

– Sistemul de alarmă, îi explică Fox. Îl pot primi la fel cum am putut capta toate discuţiile mentale dinăuntru. E ca şi cum ai da drumul la radio. Dacă apeşi spre mine, ar trebui să-l recepţionez. Dacă apăs spre oricare dintre voi, efectul e acelaşi. Va trebui să facem câteva exerciţii, dar ar trebui să funcţioneze mai repede decât un telefon.

– Alertarea psihică a echipei. Cybil îşi aranjă pălăria neagră stil găleată. Cu minute nelimitate şi câteva apeluri nepreluate. Îmi place.

– Dar ce se întâmplă dacă tu eşti cel care are

probleme? Layla avea o glugă de culoarea orhideelor. Ea îşi ridică gluga în timp ce traversau curtea.

– Atunci voi apela la Cal şi Gage. Am mai făcut asta în timpul Perioadei Şapte şi înainte. Sau la tine, adăugă el, odată ce o să începi să te descurci mai bine. Obişnuiam să ne jucăm acolo. Vă amintiţi? îi întrebă Fox pe Cal şi Gage. Am folosit hambarul drept fort o perioadă, numai că nu-i spunea fort – era prea războinic pentru cineva din familia Barry-O'Dell – aşa că îl consideram clubul nostru.

– Am omorât mii dinăuntru. Gage se opri cu mâinile vârâte în buzunare. Am murit de milioane de ori.

– Ne-am făcut planuri ca acelea pentru ziua de naştere petrecută la Stânca Păgână în timp ce stăteam acolo. Cal se opri. Vă mai amintiţi? Uitasem asta. Ideea ne-a venit cu câteva săptămâni înainte de ziua noastră de naştere.

– A fost ideea lui Gage.

– Da. Daţi vina pe mine.

– Eram – la naiba, ia stai să mă gândesc. Şcoala se terminase, tocmai se terminase. Era prima zi de libertate absolută, şi mama m-a lăsat să vin aici şi să stau toată ziua.

– Fără treburi, continuă Fox. Îmi amintesc acum. Am fost scutit de treburi pentru o zi. Prima zi după ce s-a terminat şcoala. Ne jucam acolo, înăuntru.

– Poliţiştii antidrog contra lorzilor drogurilor, completă Gage.

– O schimbare față de indieni și cowboy, comentă Cybil.

– Un băiat hippy nu s-ar fi jucat de-a invadatorii ăci lacomi împotriva indigenilor. Iar dacă ai fi ascultat vreuna dintre predicile lui Joanne Barry despre acest subiect, nici tu nu ai fi făcut-o. Amintirea acestui fapt produse un zâmbet fantomatic în colțul gurii lui Gage. Eram atât de amețiți. Septembrie era departe. Totul era fierbinte și strălucitor, albastru și verde. Îmi mai amintesc că nu voiam ca asta să ia sfârșit. Da, a fost ideea mea. O aventură, libertate absolută.

– Toți am fost încântați de ea, îi reaminti Cal. Am plănuit totul chiar acolo, înăuntru. El arătă spre pietrele învăluite de planta agățătoare. Să fiu al naibii dacă asta este o coincidență.

Stăteau acolo, unul lângă celălalt, aducându-și aminte, presupuse Layla. Trei bărbați de aceeași vârstă, care veneau din același loc. Gage cu jacheta lui neagră din piele, Cal cu flanela și cu șapca lui de lână și Fox în hanoracul lui cu glugă. Ciudat, se gândi ea, cum ceva atât de elementar ca alegerea lor în materie de îmbrăcăminte vorbea despre personalitatea lor, chiar și atunci când atitudinea lor denota o unitate absolută.

– Layla.

Fox o atinse. Mâinile ei erau umede și reci. Picăturile de ploaie păreau scântei pe genele ei. Chiar și fără legătura psihică, anxietatea și dorința ei vie se revărsau spre el.

– Lasă-te în voia lui, îi spuse el. Nu forța, nici

măcar nu te duce spre el. Relaxează-te, uită-te la mine.

– Îmi este cam greu să fac aceste două lucruri în acelaşi timp.

Zâmbetul lui reflecta o pură plăcere masculină.

– Vom vedea ce putem face în legătură cu asta un pic mai târziu. Pentru moment, adu cartea în mintea ta. Doar cartea. Începem.

El era atât pod, cât şi ancoră. Va realiza mai târziu că avea talentul, dar şi perspicacitatea de a i le oferi pe amândouă. În timp ce ea traversa podul, el era cu ea. Simţi ploaia pe faţă şi solul de sub picioare. Mirosi pământul, iarba udă, chiar şi pietrele ude. Se auzea un zumzet scăzut şi constant. Copleşită, înţelese că era vorba de creşterea ierbii, a frunzelor, a florilor. Toate zumzăiau spre primăvară şi spre soare. Spre verde.

Auzi şuieratul slab produs de o pasăre care zbura prin apropiere şi un scârţâit provocat de o veveriţă care alerga pe o ramură.

Era uimitor, se gândi ea, să înţeleagă că făcea parte din acest univers. Aşa fusese mereu. Şi aşa va fi. Ceea ce creştea, respira, dormea, trăia şi murea.

Mai era şi mirosul pământului, al fumului. Auzi suspinul ploii în timp ce părăsea norii şi murmurul norilor care mergeau mai departe.

Îşi continuă drumul peste pod.

Durerea apăru brusc şi violentă în interiorul ei. Îi cuprinse capul, stomacul şi inima. Şi când ţipă, văzu cartea, preţ de o secundă. Apoi străfulgerarea dispăru şi rămase durerea. Se simţea şi ameţită.

Îmi pare rău, am pierdut-o.

Mâinile lui Gage o cuprinseră de subsuori în timp ce ea se prăbuşea.

– Uşurel, iubito. Cybil!

– Da, am prins-o. Sprijină-te de mine un minut. Ai avut o cursă pe cinste.

– Poţi să auzi cum se mişcă norii şi cum creşte vegetaţia. Zumzăie. Florile zumzăie sub pământ. Dumnezeule, mă simt...

– Drogată? sugeră Quinn. Arăţi ca şi cum ai fi drogată.

– Cam aşa ceva. Uimitor! Fox, tu... Se întrerupse când reuşi să se concentreze şi îl văzu stând în genunchi pe pietrişul umed. Prietenii se ghemuiseră de o parte şi de alta a lui. Avea sânge pe cămaşă.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Ea păşi folosind instinctiv forţa minţii, dar se împiedică şi se lăsă în jos, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi, în faţa lui. Eşti rănit. Îţi sângerează nasul.

– Nu ar fi pentru prima dată. La naiba! Tocmai spălasem hanoracul ăsta imbecil. Lăsaţi-mi spaţiu. Scoase o basma din buzunar şi şi-o apăsă pe nas în timp ce se lăsa pe spate.

– Să-l ducem înăuntru, spuse Quinn, dar Fox negă dând din cap, apoi îşi duse mâna liberă la cap, ca şi cum acea mişcare ameninţa să i-l disloce de pe umeri. Am nevoie de un minut.

– Cal, du-te şi adu-i nişte apă. Să încercăm trucul mamei tale, Fox. Cybil se mută în spatele

lui. Respiră. Ea găsi punctele şi apăsă. Să te întreb dacă eşti însărcinat?

– Nu este un moment tocmai bun să mă faci să râd. Sunt un pic bolnav.

– De ce este mai rău pentru el decât a fost pentru Quinn? întrebă Layla. Ar fi trebuit să fie mai uşor pentru că eram conectaţi. Şi uite că este mai grav. Îi aruncă lui Gage o privire fioroasă. De ce?

– Pentru că este un O'Dell. A păşit în faţa ta şi a încasat el lovitura. Aşa cred eu. Şi din cauza legăturii a fost o lovitură al naibii de dură.

– Asta este? Furioasă, Layla se întoarse spre Fox. Eu ascult norii şi tu eşti lovit drept în faţă?

– Faţa ta este mult mai frumoasă decât a mea. Linişte un minut, bine? Aveţi puţină milă de cei răniţi.

– Să nu mai faci asta niciodată. Uită-te la mine, ascultă-mă. Să nu mai faci asta niciodată. Îmi promiţi sau renunţ.

– Nu-mi plac ultimatumurile. Chiar şi prin ceaţa durerii privirea lui scânteia de furie. De fapt, mă enervează la culme.

– Ştii ce mă enervează pe mine la culme? Că nu ai avut încredere că voi face faţă părţii destinate mie.

– Nu are nimic de-a face cu încrederea sau cu părţile. Mulţumesc, Cybil, mi-e mai bine.

Se ridică cu grijă în picioare, luă cana cu apa pe care i-o oferi Cal şi o bău dintr-o înghiţitură.

– Jurnalele sunt învelite în muşama şi se află în spatele zidului sudic. Nu pot spune câte anume

sunt. Două, poate trei. Cal, ştii unde sunt uneltele. Mă voi întoarce să vă ajut într-un minut.

Reuşi să intre în casă, în baia de lângă bucătărie, înainte de a vomita ca un om care băuse două zile la rând. Cu stomacul făcut praf şi durerea de cap chinuitoare, reuşi să-şi clătească faţa şi gura. Apoi se sprijini de chiuvetă până ce-şi recăpătă respiraţia.

Când ieşi, Layla era în bucătărie.

– Nu am terminat, zise ea.

– Vrei să ne luăm la bătaie? Ne vom bate mai târziu. Acum aveam o treabă de terminat.

– Nu fac nimic până nu-mi dai cuvântul că nu vei mai fi pe post de scut pentru mine.

– Nu pot face asta. Nu-mi dau cuvântul decât atunci când sunt sigur că mi-l pot ţine. Se întoarse şi începu să caute prin dulapuri. Numai chestii holistice în casa asta. De ce oare nu au şi ei un afurisit de Excedrin?

– Nu ai niciun drept...

– Dă-mă în judecată. Ştiu nişte avocaţi buni. Facem ceea ce facem, Layla. Aşa stau lucrurile. Am primit o lovitură. Ştiam că va fi una zdravănă. Am ajuns acolo datorită ţie, datorită nouă. Nu aveam de gând să permit să fii rănită dacă puteam opri asta şi nu-ţi pot promite că nu voi face tot ce-mi stă în putere ca tu să nu fii rănită pe parcurs.

– Dacă tu crezi că femeie fiind sunt mai slabă, mai puţin capabilă, mai puţin...

Faţa lui era albă ca varul când se întoarse spre ea. Nici măcar furia nu-i putea readuce culoarea în obraji.

– Iisuse! Nu începe să-mi fluturi pe la nas steagul feminist. Nu ai cunoscut-o pe mama mea? Sexul tău nu are nimic de-a face cu asta. E adevărat însă că mi s-au aprins călcâiele după tine, ceea ce, ca să fiu sincer, nu s-ar fi întâmplat dacă erai bărbat. Am supraviețuit. Am o durere de cap, îmi sângerează nasul și am pierdut micul dejun, cinci și probabil câteva organe interne. Dar, în afara faptului că-mi doresc cu disperare să fie vreo aspirină și o cutie de cola prin casă, sunt bine. Dacă vrei să fii furioasă, n-ai decât. Dar fii furioasă în mod corect.

În timp ce el își împungea fruntea cu degetele, ea își deschise geanta pe care o lăsase pe masa din bucătărie și scoase din ea o cutie micuță, cu o semilună pe capac.

– Poftim. Îi dădu două pilule. Este Advil.

– Slavă Domnului! Nu fi zgârcită. Mai dă-mi două.

– Încă mai sunt furioasă. Îi mai dădu două pastile, fiind îngrijorată când el le înghiți pe toate fără apă. Dar voi merge afară să-i ajut să termine treaba, pentru că fac parte din această echipă. Însă, mai întâi, îți spun asta: dacă ți s-au aprins călcâiele după mine, gândește-te cum mă simt eu să te văd pe jos, sângerând și având dureri. Există multe feluri de a fi rănit. Gândește-te la asta.

Ea păși cu demnitate afară, iar el rămase locului. Poate că ea avea dreptate, dar era prea epuizat ca să se gândească la asta. În schimb, scoase din frigider carafa cu ceai rece a mamei sale își turnă un pahar ca să spele rămășițele senzației de greață.

Pentru că se simțea încă slăbit, lăsă lucrul cu dalta pe seama lui Gage şi a lui Cal. În cele din urmă, va trebui să le spună părinților săi, se gândi el. Mai ales dacă nu vor putea înlocui piatra, astfel încât îndepărtarea ei să nu se observe.

Nu, se gândi el, va trebui să le spună, altfel se va simți vinovat.

Oricine ar fi el ar înțelege – mult mai bine decât o anumită brunetă – de ce a încercat când ei erau plecați de acasă. Poate că nu le va plăcea, dar nu vor începe să-l bombardeze cu tâmpenii de genul „tu nu ai încredere în mine". Nu le stătea în fire.

– Încearcă să nu o sfărâmi.

– Este doar o nenorocită de piatră, O'Dell. Gage lovi cu ciocanul mânerul dălții. Nu este un afurisit de diamant.

– Spune-le asta părinților mei, mormăi el, apoi își vârî mâinile în buzunare.

– Ar fi bine să fii sigur că aici este, altfel vom face mult mai mult decât să sfărâmăm o piatră, zise Cal.

– Aici este. Peretele are patru centimetri grosime, acesta fiind unul dintre motivele pentru care mai stă în picioare. Probabil că acea piatră era slăbită sau a slăbit-o ea. Trecutului nu-i pasă de mediu.

– Mediu, pe dracu'!

Ud, cu încheieturile degetelor zgâriate, Cal lovi din nou. Până la următoarea lovitură, încheieturile se vindecaseră deja, dar el încă mai era ud până la piele.

– Hai că iese!

Cal şi Gage lucrară la slăbirea ei cu mâinile, în timp ce Fox se lupta cu imaginea întregului zid prăbuşindu-se ca un joc de Jenga.

– Nenorocitul, cântăreşte o tonă, se plânse Gage. Ditamai bolovanul. Fii atent la degete! Înjură în timp ce îşi prinse degetele între pietre. Apoi dădu drumul bolovanului pe pământ. Stând pe spate, el îşi supse degetele care sângerau în timp ce Cal căuta în deschizătură.

– Afurisitul, l-am găsit. Cal scoase un colet împachetat în muşama.

– Scorul este de un punct în favoarea lui O'Dell. Cu grijă, aplecându-se peste el pentru a proteja conținutul de ploaie, el desfăcu materialul.

– Nu-l deschide, îl avertiză Quinn din spatele lor. Este prea umed aici şi cerneala s-ar putea şterge. Am găsit jurnalele lui Ann Hawkins.

– Le vom duce acasă la mine, vom scăpa de hainele astea ude şi apoi...

Suflul exploziei zgudui pământul. Îl doborî pe Fox, care se lovi de peretele de piatră cu şoldul. Umărul preluă şocul. Cu capul vâjâindu-i, se întoarse şi văzu casa arzând. Flăcările ieşeau prin acoperiş, se strecurau ca nişte gheare prin ferestrele sparte împreună cu fumul negricios. Fugi spre casă, strecurându-se prin fumul usturător.

Când Gage îl înhăță, el se lovi cu putere de pământ şi se întoarse plin de o furie oarbă.

– La naiba! Câinii sunt înăuntru.

– Revino-ți, Fox! Este real?

Putea simți cum ardea. Putea jura că o simte, iar fumul îi înțepa ochii, zgâriindu-i gâtul în timp ce el se sufoca. Fu nevoit să se împotrivească imaginii propriei lui case arzând din temelii, a celor trei câței neajutorați prinși acolo și speriați. El strânse umărul lui Gage ca pe o ancoră, apoi antebrațul lui Cal, în timp ce prietenii lui îl ridicau în picioare. Au stat conectați pentru o clipă și doar de o clipă avea el nevoie.

– Este o minciună. La naiba! Doar o altă minciună. Auzi respirația accelerată a lui Cal. Rostogol este bine. Câinii sunt bine. Este doar o altă porcărie.

Focul pâlpâi, țâșni și se stinse. Vechea casă de piatră stătea întreagă sub ploaia măruntă și constantă.

Fox respiră ușurat.

– Scuze pentru pumnul dat în față, îi spuse el lui Gage.

– Loveşti ca o fată.

– Îți sângerează buza.

Gage se șterse repede și apoi rânji.

– Nu pentru mult timp.

Cal o porni spre casă, deschise larg ușa ca să lase câinii afară, după care se așeză pe verandă cu Rostogol în brațe.

– Se presupune că nu trebuia să ajungă aici. Fox înaintă și puse mâna pe balustrada verandei la construirea căreia ajutase. Nu a putut niciodată să vină aici. Nu la familiile noastre.

– Acum lucrurile s-au schimbat. Cybil se lăsă

pe vine şi-i mângâie pe ceilalţi doi câini care începură să dea din coadă. Câinii nu sunt speriaţi, pentru ei nu s-a întâmplat nimic. Doar pentru noi.

– Şi dacă părinţii mei ar fi fost înăuntru?

– Nici în ceea ce-i priveşte nu s-ar fi întâmplat nimic. Quinn se aşează lângă Cal. De câte ori voi trei aţi văzut lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea zări?

– Uneori, sunt adevărate, remarcă Fox.

– Asta nu a fost. A vrut doar să ne zguduie, să ne sperie. Asta... Dumnezeule! Jurnalele!

– Sunt la mine.

Fox se întoarse şi o văzu pe Layla stând în ploaie, strângând la piept coletul împachetat.

– Voia să te rănească. Nu ai simţit? Pentru că le-ai găsit. Nu ai simţit ura?

Fox îşi dădu seama că nu simţise nimic, doar panică, iar asta era o mare greşeală.

– Deci şi el a marcat un punct. Se îndreptă spre Layla şi-i trase gluga care căzuse. Dar tot noi suntem în avantaj.

9

Cafeaua era pregătită pentru cei ce doreau să bea, iar focul ardea cu putere în căminul din sufrageria lui Cal. Erau destule haine uscate pentru toți. Layla se întreba care era stilul de modă pe care-l promova, îmbrăcată în pantalonii scurți de jogging ai lui Cal, care-i ajungeau până la genunchi și într-un tricou cu câteva numere mai mare. Cybil se alesese cu perechea de blugi pe care Quinn o lăsase la Cal.

În timp ce mașina de spălat și de uscat lucra de zor, ea își prepara cafeaua.

– Frumoasă costumație, îi spuse Fox din pragul ușii.

– Aș putea lansa o nouă modă. Se întoarse pentru a se uita la el. Hainele lui Cal i se potriveau mult mai bine lui Fox decât ei. Ești bine acum?

– Da. Scoase o cola din frigider. Vreau să te rog să lași deoparte orice urmă de furie pe care încă o mai ai. Ne vom ocupa de ea mai târziu, dacă va fi necesar.

– Asta e problema, nu-i așa? Sentimentele

personale, reacțiile, relațiile stau în drum și încurcă lucrurile.

– Posibil. Nu pot face mare lucru în legătură cu asta. În orice caz, nu putem înceta să fim oameni, altfel el ar câștiga.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă Gage nu te-ar fi oprit, dacă ai fi intrat în casă?

– Nu știu.

– Ba știi sau cel puțin poți face speculații. Uite ce cred eu. Pe moment, focul era real pentru tine. Așa ai crezut, deci era real. Ai simțit căldura, fumul. Și dacă ai fi intrat, oricât de repede te-ai fi vindecat, ai fi putut muri, pentru că tu ai crezut că e real.

– L-am lăsat pe nenorocit să mă păcălească. Este greșeala mea.

– Nu asta e ideea. Putea să te omoare. Nu m-am gândit la asta până acum. Ți-ar putea folosi mintea ca să-ți curme viața.

– Deci va trebui să fim mai isteți ca el. Fox ridică din umeri, dar gestul fu o tresărire de iritare care-i spuse Laylei că mânia încă mai mocnea în interiorul lui. A reușit să mă înșele astăzi pentru că niciodată nu s-a întâmplat nimic la fermă sau în casa părinților lui Cal. Au fost mereu în afara granițelor. Erau zone sigure. Așa că nu m-am gândit, doar am reacționat, iar asta nu este niciodată ceva inteligent.

– Dacă ar fi fost real, ai fi intrat. Ți-ai fi riscat viața ca să salvezi trei câini. Nu știu ce să cred despre tine, spuse ea după o clipă. Nu știu ce să

simt. Deci cred că va trebui să las asta deoparte, așa cum procedez și cu furia mea, și să mă ocup mai târziu.

– Scuze. Quinn stătea în pragul ușii sufrageriei. Noi suntem gata.

– Tocmai veneam.

Layla ieși. Peste câteva secunde, Fox o urmă.

– Cred că ar trebui să trecem direct la treabă. Quinn se așează la masă lângă Cal și aruncă o privire spre locul unde stătea Cybil cu un carnețel, gata să noteze gândurile și impresiile. Deci, cine vrea să facă onorurile?

Șase oameni studiară coletul împachetat de pe masă. Șase oameni nu spuseră nimic.

– La naiba, asta este o prostie. Quinn ridică coletul și-l despachetă cu grijă. Jurnalele s-au păstrat extrem de bine.

– Putem presupune, având în vedere circumstanțele, că ea avea oarecare putere, câteva cunoștințe de magie, remarcă Cybil. Alege unul și citește cu voce tare.

– Bine, să-i dăm drumul. Erau trei, așa că Quinn scoase unul și-l deschise la prima relatare. Cerneala era decolorată, dar se putea citi, scrisul – de acum familiar – era îngrijit și clar.

Ar trebui să existe o înregistrare, așa cred, a ceea ce a fost, a ceea ce este, a ceea ce va fi. Eu sunt Ann. Tatăl meu, Jonathan Hawkins, a adus-o pe mama, pe sora mea, pe fratele meu și pe mine în acest loc numit Hollow. Este o lume nouă unde

el credea că vom fi fericiți. Și am fost. Este un loc plin de verdeață, sălbatic și liniștit. Eu și unchiul meu am curățat terenul pentru a face un adăpost pentru recolte. Apa de izvor este rece și curată. Au mai venit și alții, iar Hollow a devenit Hawkins Hollow. Tata a construit o casă mică și drăguță din piatră și am locuit confortabil acolo.

Avem multe treburi de rezolvat, pentru a ține mintea și mâinile ocupate ca să facem provizii și să construim. Cei care s-au stabilit aici au construit o capelă din piatră pentru a merge la biserică. Am mers și eu la slujbe, așa cum era de așteptat. Dar nu-l găsesc pe Dumnezeu acolo. L-am găsit în pădure, pentru că acolo mă simt împăcată. Acolo l-am întâlnit pe Giles pentru prima dată.

Poate că dragostea nu apare într-o secundă, ci îi trebuie o viață de om. Oare așa am știut, în acel moment, că este o astfel de dragoste? Oare așa am văzut cu ochii minții viața împreună cu acest om care locuia singur într-o căbănuță din piatră, în umbra verde a pădurii care adăpostea altarul din piatră?

Mă aștepta. Și eu știam asta. Mă aștepta să mă duc la el, să-l văd, să-l cunosc. Când ne-am întâlnit, am vorbit despre lucruri banale, așa cum este decent. Am vorbit despre soare și despre murele pe care le-am cules, despre tatăl meu, despre pielea de animal pe care Giles o tăbăcea.

Atunci nu am vorbit despre zei și demoni, despre magie și destin. Asta avea să fie.

Mergeam prin pădure şi îmi rătăceam drumul spre căbănuţa din piatră şi spre altar cu fiecare ocazie. Mereu mă aştepta. Aşa că dragostea de-o viaţă înflori din nou, în pădurea verde, în secret. Eram din nou a lui, aşa cum fusesem mereu, aşa cum voi fi mereu.

Quinn se opri şi oftă.

– Asta este prima relatare. Absolut fermecătoare.

– Cuvintele frumoase nu prea pot fi folosite ca armă, comentă Gage, nu ne oferă răspunsuri.

– Nu sunt de acord cu asta, spuse Cybil. Şi cred că merită să-i fie citite gândurile aşa cum le-a scris. O viaţă întreagă, continuă ea, lovind uşor notiţele. Asta înseamnă că a înţeles că ea şi Dent erau reîncarnările gardianului şi a perechii lui, iar şi iar. Iar el a aşteptat ca ea să accepta asta. Nu a luat-o repede. „Hei, ghiceşte! Noi doi o să fim mai intimi. Te vei pricopsi cu tripleţi, ne vom ciondăni cu Marele Bastard Malefic, iar peste câteva sute de ani, urmaşii noştri se vor lupta iar şi iar."

– Mamă! Dacă un tip îmi vine cu o astfel de replică, mă dezbrac într-o clipă. Quinn trase o linie cu degetul în josul paginii. În această privinţă sunt de acord cu Cyb. Fiecare cuvânt este valoros pentru că l-a scris ea. Este greu să nu fii nerăbdător şi să nu vrei să citeşti superficial ca să găseşti o formulă magică pentru distrus demoni.

Layla negă dând din cap.

– Oricum, nu va fi ceva de genul ăsta.

– Nu va fi. Nici eu nu cred asta. Să citesc mai departe, le iau în ordine?

– Cred că ar trebui să vedem cum va evolua situația, privită prin ochii ei. Fox se uită la Gage și la Cal. Continuă, Quinn.

Citi despre dragoste, schimbarea anotimpurilor, muncă și momente liniștite. Ea scrisese despre moarte, viață, despre fețe noi. Scria despre oamenii care veneau la căbănuța din piatră ca să fie vindecați. Scria despre primul ei sărut lângă un pârâu unde apa strălucea sub lumina soarelui. Povestea despre cum stătea cu Giles în căbănuța de piatră, în fața focului cu flăcări roșii și aurii în timp ce el îi povestea despre ceea ce se petrecuse înainte.

El mi-a spus că lumea este veche, mai veche decât știu mulți oameni. Nu este așa cum am fost învățați, nici așa cum ni s-a spus să respectăm credința tatălui și a mamei mele. Sau cel puțin asta nu este totul. Pentru că, spunea el, în vremurile vechi, înainte ca omul să apară, existau alții. Alții erau întunericul și lumina. Era alegerea lor, pentru că mereu a existat libertatea de-a alege. Cei care alegeau lumina erau numiți zei, iar ceilalți, demoni.

Exista moarte și sânge, bătălii și războaie. Mulți dintre demoni au dispărut în timp ce omul își făcea apariția. Omul este cel care a cucerit lumea, o va conduce și va fi condus de ea. Avea să vină, a spus el, și timpul omului, așa cum era drept.

Demonii îi urau pe oameni, chiar mai mult decât îi urau pe zei. Îi disprețuiau și-i invidiau pentru mintea și inima lor, pentru trupurile vulnerabile, pentru nevoile și slăbiciunile lor. Oamenii au devenit pradă pentru demonii care au supraviețuit. Iar zeii care au supraviețuit au devenit gardieni. Lumina urmărea întunericul prin toată lumea, dar demonii erau isteți și vicleni. În ultima bătălie, gardianul a fost rănit mortal și lăsat să moară. Un băiețel inocent și cu inima pură l-a găsit pe zeul muribund și acesta, zeul, și-a transferat puterea și povara asupra băiatului. Astfel că băiatul, un muritor cu puterea zeilor, a devenit gardian. Băiatul a devenit un om care vâna întunericul. Băiatul a devenit un bărbat care s-a îndrăgostit de o femeie cu puteri magice și au avut un fiu. La moartea lui, gardianul i-a transferat puterea și povara fiului său și tot așa s-a întâmplat de-a lungul anilor. Viață cu viață, până acum, până în acest loc. Acum, spunea el, este rândul nostru.

Știam că spune adevărul, pentru că l-am văzut reflectat în foc în timp ce vorbea. Am înțeles visurile pe care le aveam de-o viață și despre care nu am îndrăznit să spun nimănui. Acolo, în lumina focului, am jurat să fiu a lui. Acolo, în lumina focului, m-am oferit lui. Nu mă voi mai întoarce la casa tatălui meu, ci voi locui cu iubitul meu în pădure, în căbănuța de piatră de lângă altarul pe care Giles îl denumește Stânca Păgână.

Quinn se lăsă pe spate, în fotoliu.

– Scuze, dar încep să văd neclar.

– Este de ajuns pentru azi. Cal turnă un pahar cu apă şi i-l dădu.

– Este sarcastică în legătură cu unele versiuni despre învăţătura care i-a fost impusă. Schimbându-şi poziţia, Cybil îşi studie notiţele. Bătăliile, transferarea puterii. Aşa cum reiese nu a mai rămas decât un singur demon. Nu sunt sigură că aşa este. Poate că sunt un pic prea superstiţioasă. Dar se poate înţelege că acesta este singurul demon despre care se ştie că se poate plimba liber, cel puţin o dată la şapte ani. De ce nu s-a împerecheat înainte de Hester Deale? Asta este curios, nu-i aşa?

– Poate că n-a avut erecţie. Gage zâmbi uşor.

– Nu cred că eşti foarte departe de adevăr. S-ar putea să fie aşa. Cybil ridică un deget. Poate că nu se puteau împerechea cu oameni, poate el nu putea asta. Dar aşa cum Giles a descoperit o modalitate de a întemniţa chestia asta, cel puţin pentru o perioadă de timp, creatura a descoperit un mod de a procrea. Fiecare parte evoluează, ca să spunem aşa. Fiecare creatură evoluează.

– Bine gândit, zise Fox. Sau s-ar putea ca până la Hester să tragă cu gloanţe oarbe, ca să zic aşa. Sau femeile pe care le-a violat nu au născut dintr-un motiv sau altul. Ar trebui să luăm o pauză. Quinn face asta de câteva ore bune şi nu ştiu cum sunt ceilalţi, dar mi-ar prinde bine nişte combustibil.

– Nu vă uitaţi la mine, spuse Cybil. Eu am gătit data trecută.

– Gătesc eu. Layla se ridică în picioare. Pot să-mi bag nasul prin bucătărie, Cal, poate îmi vine vreo idee?

– Serveşte-te.

Layla se uita în frigider când Fox intră. Când un bărbat se gândeşte cât de bine arată fundul unei femei în nişte pantaloni scurţi, decise el, acel bărbat e aprins rău.

– M-am gândit să te ajut.

Ea se îndreptă şi se întoarse ţinând în mâini nişte brânză, o bucată de costiţă şi câteva roşii de seră.

– M-am gândit la sandviciuri cu brânză, costiţă şi roşii. Poate şi o salată de paste ca garnitură, dacă există ceva din care pot s-o prepar. Mă descurc.

– Pentru că vrei ca eu să ies de aici.

– Nu. Ea lăsă alimentele pe tejghea. Nu sunt furioasă. Este prea complicat să fii furioasă. Poţi să te duci să vezi dacă s-au uscat lucrurile ca să scap de pantalonii ăştia şi să-mi iau propriile haine.

– Desigur, dar arăţi nostim.

– Nu, nu arăt.

– Nu tu te uiţi la tine. Pot felia roşiile. De fapt, este una dintre aptitudinile mele cele mai uimitoare. În plus, el continuă să se apropie până când ea se lovi cu spatele de tejghea, ştiu unde ţine Cal pastele.

– Şi asta te face de neprețuit în bucătărie?

– Sper că nu, Layla. El îi studie faţa. Nu îţi voi spune ce gândesc sau ce simt, şi nici când să-ţi scoţi acele gânduri şi sentimente din cutia în care

le ții. Dar mă gândesc la tine. Simt ceva pentru tine. Spre deosebire de feliatul roşilor, masacrarea gândurilor şi a sentimentelor nu este una dintre aptitudinile mele excepționale.

– Mi-e frică de tine.

Fox o privi surprins.

– Ce? De mine? Nimănui nu-i este frică de mine.

– Asta nu este adevărat. Ajutorul de şerif Napper se teme de tine. Este unul dintre motivele pentru care se ia de tine, dar asta-i cu totul altă chestie. Mi-e frică pentru că mă faci să simt anumite lucruri pe care nu am certitudinea că sunt pregătită să le simt, să vreau lucruri pe care nu sunt sigură că le doresc. Probabil că ar fi mai uşor dacă m-ai grăbi, dacă ți-ai face numărul şi m-ai da pe spate pentru că atunci nu ar trebui să mă mai simt responsabilă pentru propriile mele alegeri.

– Aş putea încerca asta.

– Nu. Ea neagă dând din cap. Nu o vei face. Tu nu eşti aşa. Relațiile sunt parteneriate, sexul este un act de comun acord. Aşa eşti tu. Şi asta mă atrage în parte la tine şi face ca totul să fie mai dificil în acelaşi timp.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui şi-l înghionti uşor. Când el se retrase, ea zâmbi pentru că simpla acțiune şi reacție îi susținea punctul de vedere.

– Mi-e teamă de tine, continuă ea, pentru că ai intra într-o clădire în flăcări ca să salvezi un câine. Pentru că tu ți-ai asumat partea mea de durere şi de traumă. Ai avut dreptate mai înainte. Asta este

fiica ta. Nu ai făcut-o doar pentru că era vorba de mine. Ai fi procedat la fel dacă ar fi fost Cal sau Gage, Quinn sau Cybil. Chiar şi o persoană complet străină. Mă tem de ceea ce eşti, pentru că nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Şi mi-e teamă că voi profita de ocazie, că o voi prinde şi o voi ţine strâns, iar apoi te voi pierde din cauza a ceea ce eşti.

– Niciodată nu am ştiut că sunt un tip de temut.

Ea se întoarse cu spatele, luă un cuţit din stativ şi-l aşeză pe tocător.

– Feliază roşiile, Fox.

Layla deschise un dulap şi găsi pastele. În timp ce căuta o tigaie, telefonul lui sună. Ea-i aruncă o privire în timp ce el citea numele celui care-l suna.

– Buna! Da. Chiar aşa? Fox lăsă cuţitul şi se sprijini de tejghea. Când? Pe bune? Desigur, desigur. El îndepărtă telefonul şi-i şopti lui Layla: sora mea şi partenerul ei vin aici cu avionul. Ce? spuse el în telefon. Nu, nu-i nicio problemă. Ah, ascultă, dacă tot v-am prins... Am fost la fermă astăzi, eu şi ceilalţi. În dimineaţa asta, devreme. Chestia e că... Fox se duse în spălătoria alăturată.

Layla zâmbi în timp ce auzea murmurul vocii lui. Da, îi stătea în fire, se gândi ea, în timp ce punea apa pentru paste la fiert. Să salveze căţei şi să fie cinstit. Şi să-i explice mamei sau tatălui de ce scosese o piatră din vechiul şopron.

Nu trebuia să se mire că era pe jumătate îndrăgostită de el.

Ploaia contiua să cadă în după-amiaza umedă

şi mohorâtă. Mâncară înainte de a se muta în sufragerie, iar printr-o înțelegere mutuală, Quinn continuă să citească stând lângă foc.

Parcă era o atmosferă de vis, se gândi Layla, răpăiala ploii, zgomotul focului, sunetul vocii lui Quinn redând cuvintele lui Ann. Se ghemui în fotoliul ei, îmbrăcată din nou în hainele ei calde, bând ceai în timp ce Fox și Rostogol se întinseră pe podea, în apropiere.

Dacă ar fi făcut o poză, ar fi arătat ca un grup de prieteni, adunați la un loc într-o zi ploioasă și răcoroasă dintre iarnă și primăvară. Quinn cu cartea ei, Cal alături de ea pe canapea, Cybil ghemuită ca o pisică leneșă în celălalt capăt și Gage tolănit într-un fotoliu, bând cafea.

Era însă suficient să asculte cuvintele pentru ca întreaga imagine să se schimbe. Trebuia doar să asculte pentru a vedea o tânără făcând focul în cămin, cu părul lucios lăsat pe spate. Îi simțea suferința din inima care încetase de mult să mai bată.

Sunt însărcinată. Sunt atât de fericită și atât de îndurerată.

Bucuroasă pentru viața pe care o purta în pântec, se gândi Layla. Îndurerată pentru acele vieți care semnalau începutul sfârșitului timpului lui Ann și Giles. Și-o imagină pe Ann pregătind masa, aducând apă de la izvor, scriind în jurnalele ale căror coperți le făcuse Giles din pielea pe care o tăbăcea chiar el. Scrisese despre lucruri banale, despre zile banale. Pagini întregi despre simplu și uman.

– Sunt frântă, spuse Quinn. Poate prelua altcineva. Adevărul este că am mintea foarte obosită. Nu cred că mai pot asimila ceva acum chiar dacă ar citi altcineva.

Cal o întoarse pentru a-i putea masa umerii, iar Quinn se relaxa evident uşurată.

– Dacă încercăm să acumulăm prea multe dintr-odată, probabil că ne va scăpa ceva.

– Sunt o mulţime de amănunte inutile în această parte a jurnalului, zice Cybil. O pregăteşte, îi arată simple trucuri magice. Pare evident că nu voia să o lase fără mijloace de apărare.

– Zilele deschizătorilor de drumuri, comentă Fox. Viaţă grea.

– Cred că viaţa este o parte a problemei, adăugă Layla. Viaţa banală. Am simţit cu toţii asta. Banalul contează, este în mare măsură lucrul pentru care luptăm. Cred că a scris despre el adesea, pentru că a înţeles asta. Sau pentru că avea nevoie să-şi amintească de el ca să poată înfrunta orice avea să apară.

– Am cam trecut de mult de jumătatea primului jurnal. Quinn însemnă pagina înainte de a lăsa jos cartea. Încă nu a menţionat nimic despre ceea ce urma să vină. Ori el nu i-a spus, exact ce şi cum, ori nu a vurt să scrie despre asta. Propun să plecăm de aici pentru un timp sau să tragem un pui de somn.

– Ei pot pleca de aici. Cal îşi aplecă capul pentru a o muşca de gât. Noi vom trage un pui de somn.

– Ăsta este un eufemism jalnic pentru o partidă

de sex într-o zi ploioasă, iar voi deja ați făcut sex. Cybil îi dădu un șut ușor lui Cal. A doua opțiune, o altă formă de divertisment, și nu mă refer la pocher, adăugă ea înainte ca Gage să poată spune ceva.

– Sexul și pocherul sunt primele pe lista mea care cuprinde diferite forme de divertisment, îi spuse el.

– Deși nu am nicio obiecție împotriva lor, ar trebui să fie ceva ce poate face un grup de tineri atrăgători pe aici. Nu vreau să jignesc Bowl-a-Rama, Cal, dar mai trebuie să existe un loc unde să putem primi băutură pentru adulți, zgomot, poate muzică, și mâncare proastă de la bar.

– De fapt... Au! Layla se uită în jos la Fox când el o ciupi de talpă. De fapt, reîncepu ea, Fox a pomenit de un loc care s-ar potrivi cu această descriere. Un bar dincolo de râu cu muzică live în nopțile de sâmbătă.

– Mergem acolo. Cybil se ridică în picioare. Cine va fi șoferul? Eu o nominalizez pe Quinn din partea noastră.

– Te susțin, strigă Layla.

– Tu vei face sex, îi reaminti Cybil. Așa că nu se va lua în calcul nicio reclamație.

– Gage. Fox mimă un pistol cu degetul mare și arătător.

– Tot eu? spuse Gage.

Chiar dacă se puseseră de acord avură nevoie de treizeci de minute pentru probleme vitale, cum ar fi refacerea machiajului și aranjarea părului.

Apoi au dezbătut cine merge cu cine în maşină, lucru complicat, deoarece Cal era hotărât să nu-l lase pe Rostogol singur.

Chestia aia a venit o dată după câinele meu şi ar putea veni din nou. Unde merg eu, acolo merge şi Rostogol. Şi, apoi, eu merg cu maşina cu femeia mea.

Ceea ce făcea ca Fox să fie nevoit să se înghesuie în camioneta lui Cal, cu Gage la volan şi Rostogol călare pe puşcă.

– De ce nu poate sta în mijloc? întrebă Fox.

– Pentru că-i vor curge balele pe mine, va vărsa pe mine şi apoi voi mirosi ca un câine ud.

– Şi eu merg.

– Treaba ta, fiule. Gage aruncă o privire. S-ar putea ca frumoasa brunetă să refuze să fie umplută de bale de către tine când miroşi a Rostogol.

– Încă nu s-a plâns. Fox se întinse pentru a deschide geamul câţiva centimetri, astfel ca Rostogol să-şi scoată nasul pe geam.

– Nu te pot învinui că te-ai îndreptat în acea direcţie. Este făcută dintr-un material de primă calitate, are minte şi mai are şi acel simţ al valorii după care te dai tu în vânt.

– După asta mă dau eu în vânt? Amuzat, Fox se sprijini de Rostogol pentru a studia profilul lui Gage.

– Este exact ce-ţi place ţie, cu un plus neaşteptat de rafinament urban. Numai să nu o laşi să te distrugă.

– De ce ar face-o?

Gage nu răspunse. Fox îşi schimbă poziţia.

– Asta s-a întâmplat acum şapte ani şi Carly nu m-a distrus. Ceea ce s-a întâmplat m-a distrus pentru un timp. Layla face parte din asta, Carly nu. Sau nu ar fi trebuit să facă parte.

– Faptul că face parte din asta te îngrijorează vreun pic? Voi doi aveţi o legătură, precum Cal şi Quinn. Acum Cal alege modele de veselă de porţelan.

– Pe bune?

– Metaforic vorbind. Tu te dai la Layla şi ai privirea aia de cocker spaniol când ea se află prin apropiere şi o poţi mirosi.

– Dacă tot trebuie să fiu câine vreau să fiu Marele Danez. Ei au demnitate. Şi nu, nu mă îngrijorează. Simt ceea ce simt.

El surprinse un semnal. Nu se putea să nu-l observe. Şi îl făcu să zâmbească aşa cum numai un frate îi poate zâmbi celuilalt frate.

– Dar se pare că pe tine te îngrijorează. Cal şi Quinn, eu şi Layla. Mai rămâneţi tu şi Cybil. Îţi este teamă că soarta îşi va vârî coada? Că destinul este pe cale să-ţi dea una-n fund? Să comand prosoapele cu monograme?

– Nu sunt îngrijorat. Iau în calcul toate posibilităţile când particip la orice joc pe care îl practică jucătorii.

– A treia femeie jucător este extrem de atrăgătoare.

– Am avut şi mai atrăgătoare.

Fox pufni şi se întoarse spre Rostogol.

– Auzi că a avut şi mai atrăgătoare.

– În plus, nu este genul meu.

– Nu ştiam că există vreo femeie care să nu fie genul tău.

– Femeile complicate nu sunt genul meu. Dacă te joci prin aşternut cu o femeie complicată, va trebui să plăteşti un preţ pentru asta dimineaţa. Îmi plac cele simple. Rânji spre Fox. Şi cât mai multe.

– Cu o femeie complicată te-ai putea juca mai mult. Iar ţie îţi place să te joci.

– Nu acest gen. Cel simplu te face să reuşeşti. Iar mai multe femei simple te fac să reuşeşti de mai multe ori. M-am gândit să mă axez pe cantitate, pentru că s-ar putea să nu mai apucăm următoarea aniversare a zilei de naştere.

Întinzându-se, Fox îi dădu lui Gage un pumn amical.

– Mereu mă înveseleşti cu optimismul tău.

– Despre ce vorbeşti? Tu mergi să mănânci, să bei şi, probabil, să i-o tragi lui Layla, în timp ce eu mă mulţumesc cu un pahar cu sifon şi muzică proastă într-un bar aglomerat din West Virginia.

– Poate vei fi norocos. Pariez că acolo există cel puţin o femeie simplă.

Gage se gândi la asta în timp ce parca pe bordura de lângă bar.

Nu este ceea ce am plănuit, îşi zise Fox.

Se gândise că va sta cu Layla la o masă din colţ, cât mai în spate, unde muzica nu se auzea atât de tare, încât să împiedice conversaţia. Un fel de interludiu pentru a se cunoaşte mai bine ca oameni

obișnuiți, urmat, eventual, de mângâieri într-o lumină difuză. Ceea ce, dacă o făcea corect, putea duce la giugiuleli în camioneta lui, încheiate cu ea în patul lui.

Considerase că este un plan al naibii de bun, dar sfârșise prin a sta înghesuit alături de alte cinci persoane la o masă pentru patru persoane, bând bere și mâncând nachos, în timp ce tonomatul emitea muzică country.

Muzica live nu a fost prea rea când a început. Cei cinci tipi înghesuiți pe colțul scenei au reușit să se descurce destul de bine. Îi cunoștea și, simțindu-se generos, le cumpără un rând în pauză.

– A cui a fost ideea asta? vru să știe Quinn. A fost extraordinară. Și nici măcar nu sunt beată încă.

– A mea, din punct de vedere tehnic. Fox își ciocni berea de paharul ei cu ceva dietetic înăuntru. De obicei, am idei mărețe.

– A fost conceptul tău general, îl corectă Layla. Eu l-am executat. Dar ai dreptate. Este un bar drăguț.

– Mi-a plăcut în mod special ceasul Bettie Page de pe perete, arăta Cybil spre el.

– Știi despre Bettie Page? se interesă Gage.

– Dacă știu? Desigur. Posterele cu ea făceau senzație în anii cincizeci. A devenit celebră în parte din cauză că a fost ținta investigației Senatului – o vânătoare de vrăjitoare, după părerea mea – în legătură cu pornografia.

– Cybil a cunoscut-o. Quinn își ridică paharul cu suc și sorbi.

Gage o scrută cu privirea pe deasupra paharului.

– Du-te de aici!

– Am ajutat-o să facă cercetări pentru scenariul de la filmul biografic care a apărut acum câțiva ani. A fost drăguță atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Sunteți un fan, domnule Turner?

– Da, de fapt, chiar sunt. Luă o înghițitură de suc în timp ce o studia pe Cybil. Ai făcut o groază de călătorii neobișnuite.

Ea îi zâmbi ușor, un zâmbet de felină.

– Ador să călătoresc.

Când trupa reveni, doi dintre membrii ei se opriră la masa lor.

– Vrei să cânți și tu, O'Dell?

– Băieți, vă descurcați bine și fără mine.

– Cânți? Cybil îl înghionti în umăr.

– Cerințe familiale.

– Atunci du-te și cântă-ne una, O'Dell. De data asta îl împinse. Insistăm.

– Beau aici.

– Nu ne face să provocăm o scenă. Suntem capabile. Q?

– Oh, da, Fox! spuse ea. Fox. Fox. Fox. Vocea ei crescu în intensitate cu fiecare repetiție.

– Bine, bine.

Când se ridică, Quinn fluieră golănește.

– Controlează-ți femeia, zise Fox.

– Nu pot. Cal rânji. Îmi place sălbatică.

Dând din cap, Fox ridică chitara din suport și ținu o scurtă ședință cu trupa în timp ce-și punea cureaua pe umăr.

Cybil se aplecă spre Layla.

– De ce sunt cântăreții la chitară atât de sexy?

– Cred că ține de mâini.

Mâinile lui se pare că știau prea bine ce au de făcut. Bătu ritmul, apoi lansă o frază muzicală complexă.

– Se dă în spectacol, mormăi Gage, ceea ce o făcu pe Cybil să râdă.

Începu cu „Lay Down Sally", o melodie care era evident că plăcea mulțimii. Layla fu nevoită să recunoască că simțea furnicături când el, aplecat spre microfon, începu să cânte.

Arăta fantastic, nu-i așa? se gândi ea. Blugi decolorați, șolduri înguste, în picioare cu ghete de lucru și un păr zburlit în jurul unei fețe atrăgătoare. Iar când acei ochi de tigru, plini de amuzament, îi întâlniră pe ai ei, furnicăturile crescură în intensitate.

Cybil se aplecă până când buzele ei se aflau doar la câțiva centimetri de urechea lui Layla.

– Este foarte bun.

– Da, la naiba. Cred că am dat de bucluc.

– În acest moment? Mi-aș dori să fi fost eu în locul tău. Râzând, se lăsă pe spate, în timp ce cântecul se termina și în bar izbucniră aplauzele.

Fox mulțumi și se pregăti să lase chitara.

– Haide, strigă Cybil. Bis!

El continuă să dea din cap în semn de mulțumire și se întoarse la masă.

– Dacă mai cânt o melodie vor fi nevoiți să ia chitara cu forța din mâinile mele lacome.

– De ce nu eşti o vedetă rock în loc să fii avocat? îl întrebă Layla.

– Să fii star rock presupune prea mult de muncă. Muzica se auzi din nou în timp ce el se apleca mai aproape de ea. Câți tipi ți-au cântat „Layla" de-a lungul anilor?

– Cam toți.

– Aşa mi-am închipuit şi eu. De aceea nu ți-am cântat-o. Niciodată nu fac ceea ce este evident.

Oh, da! se gândi ea când el îi zâmbi larg. Cu siguranță dăduse de bucluc.

10

Ploaia continua să cadă în mod agasant, în acea dimineață mohorâtă, însoțită de rafale de vânt. Somnul era obligatoriu pe o astfel de vreme. Sau așa ar fi trebuit, se gândi Fox în timp ce închidea ușa apartamentului în urma sa, dacă nu ar fi avut trecut în program cercetări în legătură cu un demon într-o dimineață de duminică.

În ciuda umezelii, alese să meargă pe jos până la Layla. Ca și jonglatul, mersul pe jos îi oferea timp de gândire. Se pare că ceilalți locuitori ai orașului Hollow nu împărtășeau punctul lui de vedere sau nu prea aveau la ce să se gândească. Mașinile erau îngrămădite pe trotuarul din fața lui Ma's Pantry și Coffee Talk, cu ștergătoarele în funcțiune și cu barele de protecție picurând. Se gândi că în interior oamenii înfulecau micul dejun special, luându-și cafeaua pentru drum și plângându-se de vreme.

De cealaltă parte a străzii, văzu ușa nouă a librăriei și se gândi: ai făcut o treabă bună, tată. Așa cum făcuse și Layla. Studie semnul cu „ieșit

din afaceri" de la magazinul cu suveniruri. Nu se putea face nimic în această privință. Altă afacere îi va lua locul. Jim Hawkins va găsi un alt chiriaș care va vopsi pereții și va umple locul cu fel de fel de lucruri. Va apărea un semn cu „Marea deschidere", iar clienții vor intra să vadă ce și cum. Între timp, oamenii vor continua să mănânce micul dejun special, vor dormi într-o duminică dimineață ploioasă sau își vor cicăli copiii să se îmbrace pentru a merge la biserică.

Dar lucrurile se vor schimba. De data asta, când perioada Șapte se va apropia, vor fi mai mult decât pregătiți pentru Marele Bastard Malefic. Vor face mult mai mult decât să șteargă sângele, să stingă focurile, să-i închidă pe cei alienați mintal până ce nebunia lor va trece.

Trebuiau să facă mai multe.

Între timp, își vor vedea de treabă și vor căuta răspunsuri. Seara trecută se distraseră, se gândi el. Ieșiseră și lăsaseră ca muzica și conversația să șteargă cu buretele o zi lungă și grea. Se făcuseră progrese în acea zi. Putea simți cum făceau cu toții un pas înainte spre ceva anume.

Așa că, deși nu dormea și nici nu lua micul dejun de la Ma's, își va petrece ziua alături de prieteni și de o femeie pe care o voia drept iubită, lucrând la ceva care să le permită locuitorilor din Hollow să-și continue treburile zilnice, chiar și în timpul săptămânii în care cădea șapte iulie, o dată la șapte ani.

O coti spre piața publică, cu mâinile în

buzunarele hanoracului cu glugă şi cu capul plecat din cauza ploii.

Se uită cu nepăsare când auzi scârţâitul frânelor pe caldarâmul ud. Apoi recunoscu camioneta lui Block Kholer şi se gândi că a dat de naiba, înainte chiar ca Block să iasă trântind portiera.

– Nenorocitule!

Cum Block înainta, cu mâinile enorme făcute pumn şi cu ghetele numărul paisprezece lovind caldarâmul, Fox îşi zise: „La naiba!"

– Dă-te înapoi, Block, şi calmează-te!

Se cunoşteau din liceu aşa că speranţele lui Fox ca Block să facă ceva din cele sugerate erau foarte slabe. În ceea ce priveşte temperamentul, Block era destul de blând, dar odată ce se enerva, cineva urma să fie snopit în bătaie.

Din moment ce chiar nu voia ca el să fie acela, Fox se concentră şi reuşi să evite primul pumn.

– Termină, Block. Sunt avocatul lui Shelley, acesta este adevărul. Dar, dacă nu aş fi eu, ar fi altcineva.

– Am auzit că nu eşti numai atât. El îşi luă avânt, dar rată, din nou când Fox se lăsă în jos. De când îmi regulezi nevasta, sugătorule de penisuri?

– Nu am avut niciodată treabă cu Shelley. Mă cunoşti, la naiba. Dacă ai auzit aria asta de la Napper, gândeşte-te cine a fluierat-o.

– Am fost dat afară din propria mea casă. Ochii albaştri ai lui Block străluceau de furie pe faţa lată şi roşie. Din cauza ta trebuie să merg la Ma's ca să pot mânca o masă ca lumea.

– Nu eu am fost cel care avea mâna în bluza cumnatei.

Vorbitul era ocupația lui, își reaminti el. Vorbește-i și fă-l să renunțe. Își păstră tonul indiferent, chiar și atunci când se dădu înapoi din calea unui alt pumn.

– Nu da vina pe mine pentru asta, Block, și nu face acum ceva pentru care va trebui să plătești.

– Tu vei plăti, blestematule!

Fox fu rapid, dar Block nu-și pierduse îndemânarea pe care o câștigase cândva pe terenul de fotbal. Nu-l lovi cu pumnul pe Fox, ci îl făcu să se dezechilibreze și să alunece pe pietrele de sub iedera udă. Căzu pe trotuar cu fostul înaintaș în apărare, furios, peste el.

Block era mult mai greu decât el și foarte musculos. Prins dedesubt, Fox nu putea evita pumnul rapid dat în față, cu încheieturile degetelor, și nici loviturile date în rinichi. Cu ochii încețoșați de durere desluși un soi de nebunie pe chipul lui Block care avea și o urmă de panică în ea.

Gândurile lui, după fiecare lovitură, erau atât nebunești, cât și criminale.

Fox făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut: luptă murdar. Își înfipse degetele în ochii aceia de om nebun. Când Block urlă, îl lovi cu pumnul în gâtul expus. Block tăcu, se sufocă, iar Fox avu loc să-și vâre genunchiul între picioarele lui Block. Expedie câțiva pumni, țintind spre față și spre gât.

Fugi. Acest gând străfulgeră mintea lui Fox,

dar când încercă să se rostogolească, să se strecoare, să-şi elibereze drumul şi să se ridice în picioare, Block îl trânti cu capul de trotuar. Simţi cum ceva în interiorul lui se rupe în timp ce gheata cu vârf de oţel îl lovi cu putere în coaste. Apoi se luptă să respire în timp ce mâinile acelea cărnoase se încleştau în jurul gâtului său.

Mori aici.

Nu ştia dacă erau gândurile lui Block sau propriile lui gânduri, dar ştia că începe să cedeze. Plămânii îi ardeau, nu mai avea aer, iar privirea îi era neclară. Se luptă să-şi adune forţele să scape de acest bărbat pe care-l cunoştea, un bărbat care iubea echipa Redskins şi NASCAR, care era un adevărat geniu al motoarelor. Un bărbat destul de nătâng, încât să-şi înşele nevasta cu sora acesteia.

Dar Fox nu găsi forţa necesară. Nu se putea regăsi pe sine sau pe bărbatul care-l ataca pe trotuarul aflat la câţiva paşi de piaţa oraşului într-o dimineaţă ploioasă de duminică.

Tot ceea ce putea vedea era roşu, ca un câmp de sânge. Tot ceea ce putea vedea era propria sa moarte.

Presiunea de pe gâtul lui dispăru, iar greutatea de pe pieptul lui fu ridicată. În timp ce se rostogolea, vomitând, crezu că aude ţipete, dar urechile îi sunau precum claxoanele, şi el scuipă sânge.

– Fox! Fox! O'Dell!

Un chip apăru în faţa lui în timp ce zăcea pe trotuar, iar ploaia binecuvântată îi răcorea faţa

lovită. Văzu o imagine neclară şi triplă a şefului poliţiei, Wayne Hawbaker.

– Mai bine nu te mişca, îi spuse Wayne. Voi chema o ambulanţă.

Nu sunt mort, gândi Fox, deşi acea culoare roşie încă mai apărea pe marginile viziunii lui.

– Nu. Aşteaptă! Reuşi să se ridice. Fără ambulanţă.

– Eşti rănit destul de grav.

Ştia că unul dintre ochi era închis din cauza umflăturii, dar reuşi să-l privească cu celălalt pe Wayne.

– Voi fi bine. Unde naiba este Block?

– Încătuşat pe bancheta din spate a maşinii mele. Iisuse, Fox! Am fost nevoit să-l lovesc ca să-l las inconştient pentru a-l lua de pe tine. Ce naiba se petrece aici?

Fox îşi şterse sângele de la gură.

– Întreabă-l pe Napper.

– Ce legătură are el cu asta?

– El l-a montat pe Block împotriva mea, făcându-l să creadă că mă culc cu Shelley. Fox respiră din nou şi simţi ca şi cum ar fi avut cioburi în gât. Nu mai contează. Nu există vreo lege care să interzică să minţi un idiot, nu-i aşa?

Wayne nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

– Voi suna la pompieri şi voi chema paramedicii aici cel puţin să se uite la tine.

– Nu am nevoie de ei. Fox îşi întinse o mână sângerândă pe trotuar. Nu-i vreau.

– Îl duc pe Block în arest. Vreau să vii şi tu

când poți și să completezi formularele pentru acuzația de atac.

Fox încuviință dând din cap. Tentativă de omor mai exact, își zise el.

– Lasă-mă să te ajut să intri în mașină. Te duc oriunde vrei să mergi.

– Vezi-ți de drum. Pot ajunge și singur.

Wayne își trecu mâna prin părul umed și încărunțit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fox! Vrei să te las sângerând aici pe trotuar? Lasă-mă să te văd că te ridici în picioare. Nu plec până ce nu știu că poți sta în picioare și poți merge.

Fox reuși să se ridice, deși fiecare părticică din el gemea de durere. Trei coaste rupte, se gândi Fox. Le putea deja simți cum încearcă să se vindece. Durerea era îngrozitoare.

– Uite, m-am ridicat. Voi trece pe la poliție când voi putea.

O porni șchiopătând și nu se opri până când nu auzi cum Hawbaker demarează. Apoi se întoarse și se uită la băiatul care stătea pe partea cealaltă a străzii și rânjea.

– Mă voi vindeca, nenorocitule, și când va veni vremea, îți voi face mult mai mult rău.

Demonul, care luase forma unui copil, râse. Apoi își deschise gura, largă cât o peșteră, și se înghiți.

Până când Fox ajunse la casa închiriată, una dintre coastele lui se vindecase, iar cea de-a doua lucra la asta. Dinții lui slăbiți erau din nou solizi, iar tăieturile și zgârieturile se închiseseră deja.

Ar fi trebuit să se ducă acasă ca să termine cu asta, dar bătaia încasată şi agonia vindecării îl epuizaseră şi-i întunecaseră gândirea. Femeile vor trebui să se obişnuiască cu asta, îşi spuse. Probabil că vor trebui să se obişnuiască cu mult mai rău mainte ca asta să se sfârşească.

– Suntem sus! strigă Quinn când auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. Coborâm într-o clipă. Cafeaua este pe aragaz, cola, în frigider. Depinde care eşti.

Traheea strivită nu-şi revenise, ori nu avu forţa de a răspunde, aşa că-şi croi un drum dureros până în bucătărie.

Încercă să ajungă la frigider şi se încruntă privindu-şi încheietura ruptă.

– Haide, nenorocitule, termină treaba. În timp ce oasele se sudau, el folosi mâna stângă pentru a scoate o cola, după care luptă să desfacă cutia.

– Vom începe mai târziu. Cred că suntem... Dumnezeule! Layla înaintă grăbită. Fox, Dumnezeule! Quinn, Cybil! Coborâţi imediat! Fox este rănit!

Încercă să-l cuprindă cu braţul ca să-l susţină.

– Deschide asta, vrei? Deschide cutia asta tâmpită!

– Stai jos. Trebuie să stai jos. Faţa ta. Biata ta faţă. Aici, stai jos aici.

– Deschide odată afurisita asta de cutie. I-o vârî în faţă, dar ea trase un fotoliu. Faptul că-l putu aşeza fără prea mare efort îi spuse lui Fox că încă se mai afla într-o stare proastă.

Ea deschise apoi cutia. Vocea ei era slabă, dar sigură când vorbi:

– Încheietura ta este ruptă.

– Nu pentru mult timp.

Sorbi prima înghițitură de cola cu disperare, în timp ce Cal intră alergând. O singură privire și Cal începu să înjure.

– Layla, adu niște apă și niște prosoape ca să-l curățăm puțin. Se lăsă pe vine și puse mâna pe coapsa lui Fox. Cât este de grav?

– Cel mai rău din ultimii ani.

– Napper?

– Indirect.

– Quinn, spuse Cal uitându-se încă la Fox. Sună-l pe Gage. Dacă nu este deja pe drum, spune-i să vină.

– Aduc gheață. Ea scoase tăvița cu gheață din congelator.

– Cybil.

– Îl sun. Se aplecă și sărută ușor obrazul însângerat al lui Fox. Vom avea grijă de tine, scumpete.

Layla aduse un lighean și o cârpă.

– Îl doare. Îi putem da ceva pentru durere?

– Trebuie să treci prin asta, chiar să te folosești de ea. Ajută dacă suntem toți trei împreună. Privirea lui Cal nu părăsea nici măcar o secundă fața lui Fox. Dă-mi ceva.

– Coaste, pe partea stângă. Mi-a aranjat vreo trei, una este gata, iar la una se lucrează.

– Bine.

– Ele ar trebui să plece. Fox şuieră când îl copleşi din nou durerea. Spune-le să plece.

– Nu plecăm nicăieri. Cu blândeţe şi îndemânare, Layla începu să treacă cârpa umedă peste faţa lui Fox.

– Poftim, scumpule. Quinn ţinea punga cu gheaţă pe ochiul umflat al lui Fox.

– L-am prins pe celular, zise Cybil grăbită. Era deja în oraş. Va sosi din clipă-n clipă. Se opri şi în ciuda groazei provocată de starea în care se afla Fox, privi fascinată cum vânătăile de pe gâtul lui încep să dispară.

– M-a făcut praf pe dinăuntru, reuşi să spună Fox. Nu m-am putut concentra, nu l-am putut găsi, dar ceva sângerează. Comoţie. Nu pot gândi limpede.

Cal continua să privească faţa lui Fox.

– Concentrează-te, mai întâi, asupra contuziei. Trebuie să dai restul la o parte.

– Încerc.

– Lasă-mă pe mine. Layla îi dădu cârpa îmbibată cu sânge lui Cybil înainte să îngenuncheze la picioarele lui Fox. Pot vedea dacă mă laşi să intru. Lasă-mă să văd durerea, Fox, ca să te pot ajuta să te concentrezi asupra ei şi să te vindeci. Suntem conectaţi. Te pot ajuta.

– Nu mă poţi ajuta dacă te sperii. Aminteşte-ţi asta. El închise ochii şi se deschise pentru ea. Doar capul. Pot rezolva restul odată ce am clarificat asta.

Îi simţi şocul, oroarea, apoi compasiunea. Caldă şi moale. Îl îndrumă unde avea nevoie să meargă

aşa cum îl condusese la fotoliu. Durerea era cumplită şi deplină, un monstru cu dinţi şi gheare ascuţite. Îl muşca şi-l rănea grav. Îl sfâşia. Preţ de o clipă îl evită şi începu să riposteze. Dar ea îl înghionti.

O mână îi cuprinse pumnul transpirat. Ştiu că era Gage şi se deschise spre sine, spre ei, înconjurat de durere, aşa cum ştia că trebuie să facă. Când îşi reveni destul de mult, încât să poată vorbi, era ud de transpiraţie.

– Calmează-te, spuse Layla. Uşurel. Este un pic cam prea mult, un pic cam prea repede.

El continua să stăpânească durerea. Oase, muşchi, organe. Se ţineau fără a-i fi ruşine de mâna lui Gage şi de cea a lui Cal. Când tot ce a fost mai rău a trecut, iar el reuşi să respire, se opri. Propriul lui organism urma să facă restul.

– În regulă. Este în regulă, şopti el.

– Nu arăţi în regulă.

Fox se uită la Cybil şi văzu cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Restul este doar de suprafaţă. O să mă ocup singur de restul.

Când ea încuviinţă dând din cap, se întoarse şi se uită la Layla. Ochii ei înotau în lacrimi, dar, spre uşurarea lui, nu cursese niciuna.

– Mulţumesc.

– Cine ţi-a făcut asta?

– Asta e întrebarea. Gage se îndreptă spre aragaz ca să-şi ia cafea. A doua ar fi: când ai de gând să te duci să-l snopeşti în bătaie?

– Aş vrea să ajut şi eu la asta. Cybil scoase o cană pentru Gage, apoi îşi aşeză mâna peste a lui şi i-o strânse cu putere.

– A fost Block. Fox le povesti în timp ce Quinn aduse apă proaspătă ca să curețe urmele tăieturilor de pe fața sa, care se vindecaseră.

– Block Kholer? Gage îşi mută privirea de la mâna lui, care mai era caldă încă datorită lui Cybil, deşi acum ea stătea la doi metri distanță. De ce naiba?

– Napper l-a convins că-i regulez nevasta.

Cal dădu din cap.

– Block poate fi destul de prost, încât să-l creadă pe cretinul ăla. Şi dacă l-a crezut, îl şi văd căutând un sac de box ca să se răzbune. Dar, frate, aproape că te-a omorât. Asta nu este...

Fox reuşi să ia o înghițitură mică de cola. Brusc, Cal îşi dădu seama.

– A fost acolo. Nenorocitul! Pe partea cealaltă a străzii. Eram concentrat asupra lui Block. Simțisem că vrea să mă facă una cu pământul, aşa că l-am ratat pe nenorocit. L-am văzut totuşi reflectat pe fața şi în privirea lui Block. Contaminarea. Dacă nu ar fi apărut Wayne Hawbaker, eram aproape mort. Eram mort de-a binelea.

– Este puternic. Quinn îşi puse mâna pe umărul lui Cal. El l-a făcut şi mai puternic.

– Trebuia să ne gândim că aşa va face. De data asta totul se accelerează. Ai spus că Wayne a trecut pe acolo. Ce a făcut?

– Mai întâi, m-a scăpat de el. Când mi-am revenit, Block era încătuşat şi încuiat în maşină. Mi-a spus că a fost nevoit să-l lovească rău ca să-l poate duce acolo. Era bine – Wayne – era bine. Era el însuşi. Îngrijorat, un pic enervat şi foarte confuz. Dar era el, nu l-a folosit.

– Poate că nu a putut. Layla se ridică în picioare. Luă apa sângerie să o arunce pentru că atâta vreme cât mâinile ei se aflau în chiuvetă nu le putea vedea nimeni cum tremură.

– Cred că, dacă ar fi putut-o face, ar fi făcut-o. Ai spus că Block intenţiona să te omoare. Nu ar fi vrut ca poliţia sau oricine altcineva să împiedice asta.

– Câte una pe rând. Calmă din nou, Cybil îşi ţuguie buzele. Nu sunt veşti bune, dar nu sunt nici rele în totalitate. Atinse uşor părul umed şi încâlcit al lui Fox. Ochiul ţi se vindecă. Aproape că eşti la fel de arătos ca înainte.

– Ce ai de gând să faci cu Block? întrebă Quinn.

– Mă voi duce să vorbesc cu el şi cu Wayne mai târziu. Acum, mi-ar prinde bine un duş, dacă doamnele nu se supără.

– Te duc sus. Layla îi întinse mâna.

– Ai nevoie de somn, spuse Cal.

– Un duş va fi probabil suficient.

– Acest fel de vindecare te epuizează. Ştii asta.

– Voi începe cu un duş. Ieşi împreună cu Layla. Durerea încă mai pişca, dar dinţii ei erau tociţi şi ghearele rupte.

– O să-ți spăl hainele cât timp ești la duș, îi spuse ea. Sunt câteva lucruri de-a lui Cal pe aici pe care le poți folosi. Oricum, blugii ăștia sunt numai buni de aruncat.

El se uită la blugii sfâșiați și plini de sânge.

– Buni de aruncat? Sunt doar un pic rupți.

Ea încercă să zâmbească în timp ce urcau scările, dar nu-i prea reuși.

– Încă te mai doare?

– În cea mai mare parte este dureros.

– Atunci... Se întoarse și îl cuprinse în brațe. Acum este în regulă.

– Desigur că nu este în regulă acum. Nimic din asta nu este în regulă. Așa că mă voi sprijini de tine până ce mă voi putea descurca singur.

– Te descurci foarte bine. El ridică o mână și o mângâie pe păr. Pentru a-și păstra calmul, Layla se îndreptă un pic și îi cuprinse fața în palme. Ochiul lui stâng era roșu și dureros, dar umflătura aproape că dispăruse. Îl sărută pe ochi, apoi pe obraji, după care pe tâmple.

– Am fost speriată de moarte, zise ea.

– Știu. Nu ăsta este eroismul, nu-i așa? Să faci ceea ce trebuie făcut când ești speriat de moarte.

– Fox. De data asta îi sărută buzele cu blândețe. Scoate-ți hainele.

– Aștept să aud asta de săptămâni întregi.

Reuși să zâmbească.

– Și treci la duș.

– Din ce în ce mai bine.

– Dacă ai nevoie de cineva să te spele pe spate, îl chem pe Cal.

– Şi visele mele se destramă.

În cele din urmă, îi scoase pantofii, în timp ce el stătea pe marginea căzii. Apoi îl ajută să-şi dea jos cămaşa şi blugii cu afecţiunea deprimantă a unei surori. Când rămase în boxeri şi ea spuse „Oh, Fox!“, el ştiu, după tonul pe care-l folosise, că nu era o exclamaţie de plăcere la vederea trupului său, ci se referea la vânătăile cu care era acoperit.

– Când sunt atâtea contuzii interne, îi ia mai mult exteriorului să se vindece.

Ea doar dădu din cap şi-i luă hainele, lăsându-l să facă duş.

Era minunată biciuirea apei fierbinţi. Rămase sub jetul de apă, sprijinit cu mâinile de peretele duşului, până când se calmă, până când durerea se roti în jurul scurgerii şi se scurse, asemenea apei. O pereche de blugi şi un tricou îl aşteptau când ieşi din duş. Reuşi să se îmbrace, făcând câteva pauze ca să se odihnească, iar micile atacuri de ameţeală să treacă. Când şterse de aburi oglinda de deasupra chiuvetei şi îşi văzu vânătăile vizibile şi tăieturile nevindecate, fu nevoit să-i dea dreptate lui Cal.

Avea nevoie de somn.

Merse – parcă plutind – spre dormitorul Laylei. Se târî spre pat şi adormi învăluit de mirosul ei reconfortant.

Când se trezi, era învelit cu o cuvertură. Storurile erau trase şi uşa închisă. Se ridică cu grijă, pregătit de un nou şoc, dar constată că durerea dispăruse, iar oboseala sâcâitoare nu-i mai apăsa umerii. Îi era, în schimb, o foame de lup.

Ieşi şi o găsi pe Layla în birou împreună cu Quinn.

– Am dormit şi eu un pic, zise el.

– Cinci ore. Layla se îndreptă imediat spre el, studiindu-i faţa. Arăţi perfect. Somnul ţi-a priit.

– Cinci ore?

– Şi un pic, adăugă Quinn. E plăcut să te avem din nou printre noi.

– Cineva trebuia să mă dea jos din pat. Trebuia să parcurgem măcar ce mai rămăsese din primul jurnal.

– Am făcut asta. Acum comparăm notiţele. Layla arată spre laptopul lui Quinn. Vom avea rezumatul pregătit pentru tine ceva mai târziu. Este destul pentru astăzi, Fox.

– Cred că ar cam trebui să fie.

– Ia o pauză. Nu asta-mi spui mereu? Cybil a pregătit un praz delicios.

– Spune-mi, te rog, că a mai rămas ceva.

– Destul, chiar şi pentru tine. Haide, îţi voi pune un castron de supă.

Gage stătea lângă fereastra din sufragerie şi privea afară.

– Ploaia s-a oprit. Văd că ai redevenit acelaşi urât dintotdeauna.

– Încă arăt mai bine decât tine. Unde este Cal?

– S-a dus la popicărie acum câteva minute. Vrea să-i dăm de ştire când vei reveni printre cei vii.

– Mă duc să aduc supa, zise Layla.

Gage aşteptă până când rămase singur cu Fox.

– Hrăneşte-te, apoi îl vom suna pe Cal. Se va

întâlni cu noi la secția de poliție. Quinn face rezumatul sesiunii de lectură de astăzi.

– Ceva important?

– Mie nu mi-a răspuns la nicio întrebare, dar trebuie să citeşti singur.

Fox înfulecă două castroane de supă şi o felie mare de pâine. Când termină, Quinn veni cu un dosar şi cu jurnalul.

– Cred că vei prinde esențialul din rezumat, dar din moment ce toți ceilalți l-au citit, ar trebuie să-l iei tu în noaptea asta. În caz că vrei să verifici ceva.

– Mulțumesc pentru notițe, pentru supă şi pentru îngrijirea plină de tandrețe. Îi cuprinse bărbia lui Layla şi-şi apăsă buzele cu fermitate de ale ei. Mulțumesc pentru pat. Ne vedem mâine.

Când bărbații plecară, Cybil îşi făcu apariția.

– Are nişte buze foarte frumoase.

– Aşa este, încuviință Layla.

– Şi cred că ceea ce am văzut în bucătărie, când se lupta să se vindece, suferind... Cred că este cel mai curajos lucru la care am fost vreodată martoră. Eşti o femeie foarte norocoasă şi... Scoase o bucată de hârtie din buzunar. Şi mai eşti şi norocoasa câştigătoare a loteriei: este rândul tău să faci astăzi piața.

Layla luă lista şi oftă.

Şeriful Hawbaker se uită la fața complet vindecată a lui Fox când cei trei intrară în secția de poliție. Wayne mai văzuse aşa ceva, se gândi

Fox, însă nu era ceva cu care să se poată obişnui majoritatea oamenilor. Adevărul era că în Hollow, majoritatea oamenilor nu remarcau sau se prefăceau că nu observă.

– Bănuiesc că eşti bine. Am trecut pe la casa pe care doamna Black a închiriat-o. O anume domnişoară Kinski a răspuns la uşă şi mi-a spus vreo două. Dar m-a informat că eşti bine îngrijit.

– Corect. În ce stare este Block?

– Am adus paramedicii să-l cureţe. Wayne îşi scărpină falca. Chiar şi aşa arată mult mai rău decât tine. De fapt, dacă nu aş fi văzut ce s-a petrecut, aş fi fost tentat să cred că tu te-ai dat la el şi nu invers. Mi se pare că s-a lovit la cap.

Hawbaker păstră tonul neutru dându-i de înţeles lui Fox că-l va lăsa să decidă cum va proceda.

– Nu-şi prea aduce aminte clar. Nu recunoaşte că te-a atacat şi este un pic confuz în legătură cu motivul.

– Aş vrea să vorbesc cu el.

– Pot aranja asta. Ar trebui să vorbesc cu Derrick?

– Este subalternul tău. Dar te sfătuiesc să-l ţii la distanţă de mine. Să-l ţii cât mai departe.

Wayne nu comentă. Luă cheile şi-l conduse pe Fox printre birouri, în zona de detenţie.

– Nu a cerut avocat şi nici să dea telefon. Block? Fox vrea să stea de vorbă cu tine.

Block şedea pe patul de campanie într-una dintre cele trei celule, cu capul sprijinit în mâini. El se ridică repede în picioare. În timp ce Block

păşea spre gratii, Fox văzu tăieturile urâte. Nu consideră că era meschin să simtă satisfacţie pentru ochii învineţiţi ai lui Block şi pentru buza spartă.

– Iisuse, Fox! Ochii învineţiţi şi albaştri ai lui Block erau larg deschişi ca ai unui copil surprins. Vreau să spun, Iisuse Hristoase!

– Ne poţi lăsa singuri un minut, Şerifule?

– Eşti de acord, Block?

– Desigur. Da, desigur. Iisuse Hristoase, Fox! Am crezut că te-am bătut groaznic. Nu eşti rănit deloc.

– M-ai rănit, Block. Aproape că m-ai omorât. Asta intenţionai?

– Dar...

– Îţi aminteşti când jucam la baza a doua în liga de juniori şi mingea a ricoşat. M-a lovit exact în faţă. Baza a treia, două afară, alergătorul la prima bază. Au crezut că probabil mi-a fracturat pometele. Îţi aminteşti cum m-am întors la a doua în capătul celei de-a patra?

Atât frică, cât şi nedumerire se vedeau pe faţa lui Block.

– Cred că-mi amintesc. Jur pe Dumnezeu Atotputernicul, Fox, nu ştiu ce m-a apucat. Nu am mai lovit pe nimeni în aşa hal.

– Napper ţi-a spus că am fost cu Shelley?

– Da. Evident dezgustat, Block lovi uşor gratiile. Nemernicul. Nu l-am crezut. Te urăşte foarte tare, mereu te-a urât. În plus, ştiam că Shelley nu se culcă cu cine se nimereşte. Dar...

– Dar această idee te-a ros.

– Aşa este. Vreau să spun, la naiba, Fox. M-a dat afară, mi-a tot trimis hârtii şi nu vrea să vorbească cu mine. Degetele lui se strânseră în jurul gratiilor. Te are pe tine de partea ei. Poate de asta.

– Şi nu pentru că te-a prins cu sânul lui Sami în mână?

– Am făcut-o lată. Am făcut-o lată rău de tot. Eu şi Shelley ne certăm de ceva vreme şi Sami... Se întrerupse, ridicând din umeri. Se dădea la mine de ceva timp, iar în ziua aia, mi-a spus că ar trebui să vin în spatele casei şi să o ajut la nu ştiu ce. Apoi s-a frecat de mine şi are destule cu care să se frece de un bărbat. Şi-a desfăcut cămaşa. La naiba, Fox! Sânul ei era acolo. Am făcut-o lată rău de tot.

– Da, aşa este.

– Nu vreau să divorţez. Vreau să mă duc acasă, Fox. Shelley nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu mine. Vreau să-mi repar greşeala, iar ea vorbeşte prin tot oraşul cum îmi vei bătători fundul pentru ca la tribunal şi alte tâmpenii de genul ăsta.

– Asta te-a enervat, sugeră Fox, în timp ce Block îşi privea încruntat ghetele.

– Iisuse, Fox! M-a făcut să-mi ies din fire, desigur, iar gunoiul aruncat de Napper a fost cireaşa de pe tort. Niciodată nu m-am năpustit asupra cuiva în halul ăsta. Nu am lovit nicicând un om care se afla la pământ. Block îl privi. Confuzia i se putea citi pe faţă. Era ca şi cum aş fi înnebunit sau ceva de genul ăsta. Nu mă puteam opri.

Am crezut că te-am omorât. Nu ştiu dacă aş fi putut suporta asta.

– Norocul nostru este că nu vei fi nevoit să suporţi aşa ceva.

– La naiba, Fox! Vreau să spun *la naiba*. Îmi eşti prieten. Ne cunoaştem de multă vreme. Nu ştiu ce... Cred că am înnebunit.

Fox se gândi la băiatul care râsese şi se înghiţise singur.

– Nu voi face plângere, Block. Noi doi nu am avut niciodată probleme.

– Ne înţelegem bine.

– În ceea ce mă priveşte, nu avem nimic de împărţit. Cât despre Shelley, sunt avocatul ei şi asta este. Nu-ţi pot spune ce să faci în legătură cu starea căsătoriei tale. Dacă îmi spui că vrei să încerci o consiliere matrimonială, i-aş putea transmite asta clientei mele. Aş putea să-i spun şi părerea mea, ca avocat şi prieten, să încerce această cale înainte să meargă mai departe cu procedurile de divorţ.

– Voi face orice vrea. Block înghiţi cu greu. Îţi rămân dator, Fox.

– Nu, nu-mi rămâi dator. Sunt avocatul lui Shelley, nu al tău. Vreau să-mi promiţi că atunci când şeriful Hawbaker îţi dă drumul, te duci acasă şi te uiţi la nişte NASCAR. Trebuie să fie vreo cursă astăzi.

– Stau la mama. Da. Mă voi duce acasă. Îţi dau cuvântul meu.

Fox i se adresă lui Wayne:

– Nu depun nicio plângere, zise el, ignorând înjurătura mormăită a lui Gage. Este evident că nu sunt rănit. Am avut o altercație care părea mai serioasă decât a fost, iar acum s-a rezolvat satisfăcător pentru ambele părți.

– Dacă așa vrei, Fox.

– Așa este. Sunt recunoscător că ai apărut la momentul potrivit. Fox îi întinse mâna.

Odată afară, Gage înjură din nou.

– Pentru un avocat, ai o inimă prea slabă.

– Și tu ai fi făcut la fel. Exact la fel, spuse el înainte ca Gage să poată obiecta. Nu el a fost responsabil de asta.

– Ai dreptate. De ce nu vii în centru să ne uităm la meci?

– Tentant, dar te voi refuza. Am o groază de citit.

– Te conduc acasă cu mașina, spuse Gage.

11

Fox îşi petrecu mult timp citind, făcându-şi propriile însemnări, verificând anumite pasaje pe care Quinn le marcase în jurnal.

Medită o vreme şi apoi citi:

Niciun gardian nu a reuşit să distrugă Întunericul. Unii şi-au pierdut viaţa încercând. Giles este pregătit să şi-o ofere pe a sa, aşa cum niciunul dintre ei nu a fost.

Fox se gândi că nu exista precedent pentru hocus-pocusul pe care Dent îl folosise în acea noapte în pădure. Ceea ce însemna că nu putea fi sigur că va funcţiona. Totuşi era dispus să-şi rişte viaţa, propria existenţă. Era un joc de noroc dat naibii, chiar dacă luai în calcul că el o trimisese pe Ann şi pe copiii pe care-i purta în pântec, acolo unde erau în siguranţă.

El a trecut dincolo de tot ce s-a făcut până acum, ceea ce se crede că s-a făcut. Sângele inocentului este şi va fi vărsat, iubirea mea crede într-o luptă a întunericului împotriva întunericului. Iubirea mea va fi cel care va plăti preţul pentru

acest păcat. Va fi sânge şi foc, va mai fi sacrificiu şi pierdere. Moarte peste moarte înainte ca viaţa să apară, înainte ca speranţa să renască.

Ritual magic, hotărî Fox. Sânge magic. Se uită la cicatricea de la încheietură. Sânge care a fost vărsat atunci şi acum trei sute de ani. Sânge şi foc lângă Stânca Păgână pe vremea lui Dent. Sânge, în timpul ritualului din copilăria lor. Un foc de tabără, cuvintele pe care el, Cal şi Gage le scriseseră pentru a le rosti împreună când Cal făcea tăieturile.

Erau tineri, iar sângele lor era sângele unui inocent.

Jonglă o vreme cu diferite idei şi strategii. Se duse târziu la culcare. Ideea îi apăru dimineaţă, în timp ce se bărbierea. Ura să se bărbierească, aşa că în multe dimineţi se gândise serios să-şi lase barbă, dar de fiecare dată când încercase, aceasta îi provoca mâncărime şi în plus arăta stupid. Că era vorba despre ritualuri păgâne, medită el în timp ce trecea lama peste obraz. În fiecare dimineaţă afurisită, un bărbat, care nu voia o faţă păroasă, trebuia să frece un instrument ascuţit pe deasupra gâtului său până când... La naiba!

Se tăiase, aşa cum făcea mai tot timpul. Îşi apăsă degetul pe rană ştiind că aceasta se va închide înainte să apuce să sângereze cu adevărat. Tăietura dispăru, dar el încă se încrunta dezgustat la sângele lui întins pe vârful degetului. Apoi se uită fix la deget.

Viaţă şi moarte, se gândi el. Sânge şi viaţă, sânge şi moarte.

O oroare nedesluşită i se fixă în minte şi în suflet. Mai mult ca sigur că se înşela, îşi spuse. Şi totuşi era formidabil de logic. Era o strategie infernală, dacă eşti dispus să verşi sângele unui inocent.

Oare ce însemna asta? se întrebă. Ce ar deveni Dent dacă acesta a fost sacrificiul lui?

În ce s-ar transforma cu toţi?

Întoarse ideea pe toate părţile în timp ce termină cu bărbieritul, se îmbrăcă şi se pregăti pentru ziua de lucru. Avea întâlnire la micul dejun cu membrii Consiliului Oraşului, iar el fiind avocatul oraşului nu putea lipsi. Probabil că era mai bine aşa, decise el când îşi luă sacoul şi servieta. Probabil că era mai bine să mai lase ideea să se coacă. Probabil că era mai bine să aştepte, să se gândească, înainte de a le-o face cunoscută celorlalţi. Chiar şi lui Cal şi Gage.

Îşi impuse să fie atent la şedinţă şi cu toate că zugrăvirea primăriei şi noile răsaduri în piaţa publică nu erau priorităţi pe lista sa, se descurcă bine.

Cal apăru imediat ce Fox ieşi de la Ma's.

– Ce se petrece?

– Cred că primăria are nevoie de un nou strat de vopsea, la naiba cu cheltuielile.

– Termină cu prostiile. Ţi-ai lăsat jumătate din micul dejun pe farfurie. Când nu mănânci înseamnă că s-a întâmplat ceva.

– Lucrez la ceva, dar trebuie să-l pun la punct, să-l mai studiez un pic înainte să vă spun şi vouă.

În plus, Sage este în oraş. Mă întâlnesc cu ea şi cu restul familiei la prânz, la Sparrow, prin urmare, apetitul meu este deja distrus.

- Mergi cu mine spre centru şi spune-mi despre ideea ta.

– Nu acum. Oricum, am treburi de rezolvat. Trebuie să diger asta, ceea ce cred că va fi mai uşor decât cu lintea de care voi avea parte la prânz. Vom discuta despre asta diseară.

– Bine. Ştii unde sunt dacă vrei să discuţi mai devreme

Se despărţiră. Fox îşi scoase celularul pentru a o contacta pe Shelley. În timp ce discuta cu ea şi îi asculta ultimele idei despre cum să-l facă pe Block să plătească, Derrick Napper trecu pe lângă el în cruiserul lui. Napper încetini, rânji şi-şi ridică degetul mijlociu.

Fox îşi zise că tipul era un cretin şi-şi văzu de drum. Închise telefonul când ajunse la uşa biroului.

– 'Neaţa, doamnă H.

– Bună dimineaţa. Cum a fost întâlnirea?

– Am sugerat ca o imagine a lui Jessica Simpson goală să fie simbolul oraşului nostru. În prezent, se analizează propunerea.

– Asta ar trebui să-i aducă oraşului Hollow un pic de atenţie. În dimineaţa asta nu voi sta decât o oră. Am chemat-o pe Layla şi ea nu are nimic împotrivă să vină mai devreme.

– Oh!

– Am o întâlnire cu agentul nostru imobiliar. Am vândut casa.

– Tu... când?

– Sâmbătă. Sunt multe de făcut, spuse ea grăbită. Te vei ocupa de încheierea afacerii pentru noi, nu-i aşa?

– Desigur. Era prea repede, se gândi el. Asta se întâmpla prea repede.

– Fox, nu voi mai veni începând de astăzi. Layla poate rezolva toate chestiunile.

– Dar... Dar ce, se gândi el. Ştia că asta va urma.

– Am decis să mergem cu maşina până în Minneapolis. Aproape toate sunt deja împachetate, gata să fie expediate. Fata noastră a găsit un apartament care crede că ne va plăcea, doar la câteva mile distanţă de ea. Ţi-am făcut o împuternicire ca să te poţi ocupa de încheierea afacerii. Noi nu vom mai fi aici pentru asta.

– O să mă uit peste ea. Trebuie să dau o fugă până sus. Mă întorc imediat.

– Următoarea ta întâlnire va fi peste un sfert de oră, strigă ea.

– Mă întorc într-un minut.

Fox se ţinu de cuvânt, iar când se întoarse se duse direct la biroul ei şi îi puse în faţă o cutiuţă frumos împachetată.

– Nu este un cadou pentru că pleci. Sunt prea furios pe tine pentru că mă părăseşti ca să-ţi mai fac şi cadouri. Este pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Ei bine. O privi în timp ce despacheta cutiuţa şi zâmbi când ea păstră hârtia intactă şi o împături cu grijă înainte să deschidă capacul.

Erau perle, la fel de solemne şi de tradiţionale ca ea. Încuietoarea era lucrată sub forma unui buchet de trandafiri din pietre preţioase.

– Ştiu care este părerea ta despre flori, începu el văzând că ea nu spune nimic. Aşa că asta mi-a atras privirea.

– Sunt absolut superbe. Absolut... Vocea ei se stinse. Sunt prea scumpe.

– Încă mai sunt şef pe aici. El le scoase din cutie şi i le prinse la gât. Iar tu eşti o parte a motivului pentru care mi le pot permite.

Cartea lui de credit scosese un ţipăt scurt pentru că era luată cu asalt, dar expresia de pe faţa ei merita osteneala.

– Îţi stau bine, doamnă H.

Ea mângâie şiragul de perle cu degetele.

– Sunt atât de mândră de tine. Ridicându-se, îl îmbrăţişă. Eşti un băiat atât de bun. Mă voi gândi la tine. Mă voi ruga pentru tine. Şi-mi vei lipsi. Mulţumesc, Fox.

– Dă-i drumul. Ştiu că vrei.

Ea râse printre lacrimi şi se grăbi spre oglinda de pe perete.

– Oh, Dumnezeule! Mă simt ca o regină. Privirile lor se întâlniră în oglindă. Îţi mulţumesc, Fox, pentru tot.

Când uşa se deschise, ea se grăbi înapoi spre biroul ei ca să treacă în agendă prima lui întâlnire. Apoi plecă înainte ca el să-şi conducă clientul la uşă.

– Alice mi-a spus că v-aţi luat deja la revedere.

Înțelegerea se reflecta în privirea lui Layla. Şi s-a mândrit cu perlele ei. Ai făcut o treabă bună.

– Mai stai câțiva ani pe aici, poate că primeşti şi tu un colier. Trebuie să trec peste asta, ştiu. Ascultă, Shelley va trece pe aici pentru o întrevedere rapidă.

– Îi vei spune ce s-a întâmplat cu Block?

– De ce aş face asta?

– De ce ai face asta? murmură Layla. O să-i scot dosarul.

– Nu, sper că nu vom avea nevoie de el. Vreau să te întreb ceva. Dacă ai iubi un tip destul de mult, încât să te căsătoreşti cu el şi el ar da-o în bară la greu, l-ai părăsi? Să spunem că încă îl mai iubeşti. Unul dintre motivele pentru care te-ai îndrăgostit de el e acela că, deşi nu-i chiar genial, este destul de amabil şi te iubeşte. I-ai mai acorda o şansă?

– Vrei ca Shelley să-i mai acorde o şansă.

– Sunt avocatul lui Shelley, aşa că vreau ceea ce vrea ea, în limitele raționii. Poate că ceea ce vrea este consultanță matrimonială.

– I-ai cerut să vină ca să-i poți sugera că s-ar putea să vrea să încerce o consiliere. Studiindu-l, Layla dădu încet din cap. După ce te-a bătut de te-a lăsat lat?

– Are circumstanțe atenuante. Ea nu vrea să divorțeze, Layla. Vrea doar ca el să se simtă mizerabil, aşa cum se simte ea. Eu îi voi oferi o altă alternativă. Restul depinde de ea. Deci, i-ai mai da o şansă?

– Cred în a doua şansă, dar depinde. Cât de

mult l-aş iubi şi cât de mult l-aş face să plătească mainte de a-i mai oferi o şansă.

– Aşa m-am gândit şi eu. Trimite-o la mine când ajunge.

Layla căzu pe gânduri. Se gândi la ochii umezi ai lui Alice şi la frumoasele ei perle. Se gândi la Fox sângerând în bucătărie şi la durerea care-i storcea şi ultima picătură de culoare din obraji. Se gândi la el cântând la chitară într-un bar zgomotos şi fugind spre o casă în flăcări pentru a salva câinii.

Când Shelley intră, cu ochii strălucind de furie şi nefericire, Layla o trimise în birou. Se gândi şi mai mult în timp ce răspunse la telefon şi termina treburile de luni dimineaţă pe care Alice le începuse.

Când Shelley ieşi, plângea uşor, dar mai era ceva în privirea ei, ceva ce nu fusese când venise. Iar acel ceva era speranţa.

– Vreau să te rog ceva.

Iar începe, se gândi Layla.

– Ce este?

– Aş fi super proastă dacă aş suna la acest număr? Ţinea în mână o carte de vizită. Dacă aş stabili o întâlnire cu acest consilier matrimonial despre care Fox a spus că este foarte bun? Dacă îi mai ofer idiotului ăla de Block încă o şansă şi dacă încerc să văd dacă lucrurile dintre noi se mai pot îndrepta?

– Cred că ai fi super proastă dacă nu ai face tot posibilul să obţii ceea ce vrei mai mult şi mai mult.

– Nu ştiu de ce îl vreau pe bărbatul ăsta. Shelley

se uită la cartea de vizită. Dar poate că asta mă va ajuta să aflu. Mulţumesc, Layla.

– Mult noroc, Shelley.

Ce rost avea să fii un prost desăvârşit? se întrebă Layla. Înainte să se afunde în prea mulţi de „dacă" şi de „poate", se ridică de la birou şi se duse direct spre biroul lui Fox.

El tasta concentrat şi abia dacă mormăi ceva când ea păşi spre birou.

– Bine, spuse ea. Mă voi culca cu tine.

Degetele lui se opriră. Îşi ridică capul şi o fixă cu privirea.

– Asta este o veste excelentă. Se întoarse pentru a o putea privi mai bine. Acum?

– Ţie îşi este atât de uşor, nu-i aşa?

– De fapt...

– Doar: „Hai, să-i dăm drumul!"

– Simt că, având în vedere circumstanţele date, trebuie să scot în evidenţă faptul că sunt bărbat.

– Nu este vorba doar despre asta. Pot să pun pariu că ai fost crescut să te gândeşti la sex ca la un act natural, ca la o formă de bază a exprimării umane, un fel de sărbătorire fizică între doi adulţi care consimt.

El tăcu o clipă înainte de a o întreba:

– Şi nu este aşa?

Oprindu-se, Layla îl privi şi făcu un gest de neputinţă cu mâinile.

– Eu am fost crescută să cred că este un pas enorm şi important. Unul care implică responsabilitate şi care are repercusiuni. Asta

pentru că sexul şi intimitatea sunt sinonime. Nu umbli din pat în pat pentru că vrei să te scarpini unde te mănâncă.

– Dar tu, oricum, te vei culca cu mine.

– Am spus că o voi face, nu-i aşa?

– De ce?

– Pentru că Shelley sună un consilier matrimonial. De data asta, Layla oftă. Pentru că tu cânţi la afurisita ta de chitară şi pentru că ştiu fără să număr că ai mai pus un dolar în borcanul ăla stupid, pentru că am auzit când Cal i-a spus lui Quinn că nu vei depune plângere împotriva lui Block.

– Toate astea sună a motive întemeiate ca să fim amici, aprecie Fox şi nu pentru a face sex.

– Pot avea orice fel de motiv. Vreau să fac sex cu tine, spuse ea, atât de afectată, încât el se luptă să nu zâmbească. Inclusiv faptul că ai un fund superb, şi că privindu-mă mă faci să mă simt de parcă deja îţi plimbi mâinile pe mine. Şi doar pentru că aşa vreau eu. Aşa că voi face sex cu tine.

– După cum spuneam, asta este o veste excelentă. Hei, Sage, cum îţi mai merge?

– Foarte bine. Scuze pentru că vă întrerup.

Crispată, Layla se întoarse. Femeia care stătea în pragul uşii avea un zâmbet mare a la O'Dell pe faţă. Părul ei scurt, de un roşu arzător încadra faţa frumoasă şi irezistibilă datorită ochilor căprui-aurii.

– Layla, aceasta este sora mea Sage. Sage, Layla.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Îmbrăcată în nişte blugi confortabili, Sage înaintă pentru a da mâna.

– Da. Ei bine, mă duc la recepție și mă voi da cu capul de perete câteva minute. Scuzați-mă, zise Layla.

Sage o privi cum pleacă, apoi se întoarse spre fratele ei.

– Un ambalaj foarte frumos.

– Termină cu prostiile. Este ciudat să te uiți la aceeași femeie la care mă uit și eu. Pe lângă asta, ești măritată.

– Căsătoria nu te orbește. Hei! Își desfăcu brațele.

El se ridică, o strânse în brațe săltând-o și învârtind-o.

– Credeam că ne întâlnim la Sparrow.

– Așa este, dar am vrut să trec pe aici.

– Unde este Paula?

– Este la întâlnirea care ne-a oferit o scuză ca să venim în est. În D.C. Ea va veni mai târziu. Lasă-mă să mă uit la tine, Foxy Loxy.

– Uită-te la tine, Parsley Sage.

– Încă te mai încântă practicarea avocaturii într-un orășel?

– Încă mai ești lesbiană?

Ea râse.

– Bine, destul cu asta. Cred că ar fi trebuit să vin mai târziu, când nu făceai sex cu asistenta ta.

– Cred că asta s-a amânat datorită unei crize acute de stingherealã.

– Sper că nu am făcut-o lată.

– O s-o repar eu. Mama zicea că nu i-ai spus clar cât vei sta.

– Cred că asta este. Depinde. Ea expiră prelung. Depinde oarecum de tine.

– Tu şi cu Paula vreţi să practicaţi dreptul lesbienelor într-un orăşel şi să fiţi parteneri cu mine în Hollow? Fox scoase două cola.

– Nu e asta. Parteneriatul este unul dintre factori, depinde cum îl defineşti tu.

El îi dădu o cola.

– Despre ce este vorba, Sage?

– Dacă eşti ocupat, putem discuta diseară. Poate mergem să bem ceva.

Era nervoasă, observă Fox, iar Sage era rareori nervoasă.

– Am timp.

– Ei bine, chestia e, Fox... Chestia este că Paula şi cu mine am decis să avem un copil.

– Asta este minunat. Şi înspăimântător. Cum faceţi voi asta? Suni la „închiriază un penis"? „Spermă pentru noi?"

– Nu fi măgar.

– Scuze, dar sunt glume care abia aşteaptă să fie rostite.

– Ha, ha. Ne-am gândit mult şi am discutat despre asta. De fapt, am vrea doi copii. Şi ne-am decis că pe primul îl va naşte Paula. Eu voi lua runda a doua.

– Veţi fi nişte părinţi minunaţi. Întinzându-se, o trase uşor de păr. Copiii vor fi norocoşi să vă aibă ca părinţi.

– Am vrea să fim părinţi buni. Suntem al naibii de sigure că vom încerca să fim. Primul pas ar fi

acela că avem nevoie de un donator. Se întoarse cu fața spre el. Vrem ca tu să fii acela.

– Poftim, ce? Ce? Cola, nedeschisă încă, îi scăpă din mâini.

– Știu că este o chestie majoră și ciudată. Încet, Fox se aplecă pentru a ridica cutia de cola, în timp ce el se holba, pur și simplu, la ea. Și nu vom ține ranchiună dacă ne vei refuza.

– De ce? Adică, lăsând glumele proaste la o parte, există bănci pentru astfel de lucruri. Puteți face o încercare.

– Și mai există unele locuri unde donatorii sunt bine verificați și poți selecta anumite calități. Asta este o opțiune, dar nici pe departe prima. Noi doi suntem de același sânge, Fox, avem aceleași gene. Copilul ar fi cu atât mai mult al nostru.

– Hm, Ridge? El deja și-a dovedit calitățile în acest domeniu.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care nu mă simt în stare să-l rog. Și chiar dacă îl iubesc la nebunie, atât Paula, cât și eu ne-am decis asupra ta. Ridge este un visător, un artist, un suflet frumos. Tu ești un om de acțiune, Fox. Mereu vei încerca să faci ceea ce este corect, dar și să duci lucrurile la bun sfârșit. Și apoi, noi doi suntem apropiați ca personalitate și ca fizic. Aceeași coloratură. De data asta, se trase singură de păr. Vreau să fie roșcat, părul meu are aceeași culoare ca al tău.

El realiză că așa era, dar încă îl preocupa termenul de *donator*.

– Sunt un pic surprins, Sage, zise Fox.

– Cred şi eu. O să te rog să te mai gândeşti la asta. Nu spune încă da sau nu, pentru că trebuie să te gândeşti bine. După aceea, dacă răspunsul este nu, vom înţelege. Nu am spus încă nimic nimănui din familie, aşa că nu există nicio presiune.

– Apreciez asta. Ascultă, sunt ciudat de flatat că tu şi Paula aţi, ah...vreţi să fiu substitut. Mă voi gândi la asta.

– Mulţumesc. Îşi apăsă obrazul de al lui. Ne vedem la prânz.

Fox se uită fix la cutia de cola din mâna lui, apoi traversă încăperea şi o puse la loc în micul frigider. Nu considera că are nevoie de alţi stimulenţi. Se duse la Layla.

– Hei, spuse el.

– Sora ta a fost foarte prietenoasă, chiar voioasă. S-a purtat de parcă nu m-a auzit cum anunţam că voi face sex cu fratele ei.

– Probabil, din cauza acelui act natural de celebrare a expresiei umane. Şi apoi avea destule pe cap.

– Sunt o femeie matură. Sunt un adult singur şi sănătos. Într-un gest de sfidare, îşi dădu părul pe spate. Aşa că-mi tot spun că nu există niciun motiv să fiu ruşinată, pentru că... S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nu ştiu. A fost o dimineaţă foarte ciudată. Se pare că... Ţi-am spus că sora mea este lesbiană?

– Mi-ai menţionat ceva.

– Ea şi Paula sunt împreună de câţiva ani buni. Se potrivesc, chiar se potrivesc. Şi... acum vor un copil.

– Asta este drăguț.

– Vor ca eu să le ofer cromozomul Y.

– Oh! Oh! Layla își ţuguie buzele. Cred că ai avut o dimineață ciudată. Ce i-ai spus?

– Nu-mi amintesc exact, pentru că orbisem și surzisem. Se pare că trebuie să mă mai gândesc la asta. Ceea ce, desigur, va fi greu să nu fac.

– Probabil că amândouă au o părere foarte bună despre tine, iar din moment ce nu le-ai spus direct nu, înseamnă că și tu ai o părere foarte bună despre ele.

– În acest moment, nu pot gândi deloc. Putem închide biroul și să mergem să facem sex?

– Nu.

– Mă temeam că asta vei spune.

– Ultima ta programare este la patru jumătate. Putem face sex după aceea.

El o privi perplex.

– Continuă să fie o zi tare ciudată.

– Programul tău în această zi ciudată spune că trebuie să stabilesc o conferință telefonică pentru tine în legătură cu cazul Benedict. Poftim dosarul.

– Ocupă-te de asta. Vrei să vii la prânz cu mine și cu restul familiei la Sparrow?

– Nici pentru un milion de dolari.

Nu o putea învinovăți, luând în considerare situația. Totuși a fost o oră suportabilă pentru el petrecută împreună cu fratele său și cu soția și băiețelul lui Ridge, cu surorile și părinții lui care umpleau micul restaurant al lui Sparrow.

Layla se duse să mănânce când el reveni la birou, iar asta îi oferi timp de gândire. Încercă să

nu se uite la ceas în timp ce lucra, dar niciodată în întreaga sa existență nu-și dorise atât de mult ca timpul să zboare.

Evident că ultimul client din ziua aceea avea chef de vorbă și nu părea a fi deloc îngrijorat de orele facturate sau de faptul că era cinci și zece. Asta era prețul plătit de lege într-un orășel, se gândi Fox, în timp ce se lupta cu imboldul de a-și verifica din nou ceasul. Oamenii voiau să pălăvrăgească mainte, în timpul și după ce terminau de rezolvat treaba pentru care veniseră. Cu orice altă ocazie, ar fi fost fericit să stea și să vorbească despre sezonul anterior de baseball, despre șansele din acest an și despre începătorul care arăta atâta potențial.

Dar îl aștepta o femeie, iar propriul lui motor accelera.

Nu-și dădu clientul pe ușă afară și nici nu-i dădu un picior în fund, însă nici nu o tărăgănă.

– Credeam că nu mai tace odată, spuse Fox în timp ce încuia ușa în urma lui. Am închis. Nu răspunde la telefon și vino cu mine.

– De fapt, mă gândeam că poate ar trebui să mai analizăm.

– Nu, fără gândire, fără analize. Nu mă face să te implor. Rezolvă problema prinzând-o de mână și trăgând-o spre scări. Consiliere matrimonială, clădiri în flăcări, fund apetisant – în orice ordine vrei tu – doar ca să-ți reîmprospătez memoria.

– Nu am uitat, doar că... Spune-mi când ai făcut curat? întrebă ea când Fox o trase în apartament.

– Ieri. A fost o treabă urâtă, dar necesară.

– Am aflat numele unei menajere, Marcia Biggons.

– Am fost la aceeaşi şcoală cu sora ei.

– Aşa mi s-a spus. Îţi va acorda o şansă. Sun-o.

– Va fi primul lucru pe care-l voi face mâine. Acum...

Se aplecă şi îi acapară gura în timp ce o mângâia uşor de la umeri spre încheietura mâinilor.

– Vom bea nişte vin.

Ochii ei clipiră.

– Vin?

– Voi pune nişte muzică şi vom bea un pic de vin. Vom sta în sufrageria mea curată şi ne vom relaxa.

Ea râse emoţionată.

– Tocmai ai mai adăugat încă ceva la lista cu „de ce mă aflu aici". Mi-ar plăcea nişte vin, mulţumesc.

El deschise o sticlă de Shiraz pe care un client i-o oferise de Crăciun, puse Clapton – pentru că părea potrivit – şi turnă vin în două pahare.

– Obiectele tale de artă se văd mult mai bine acum. Mmm, este bun, spuse ea după prima înghiţitură, când el se aşeză lângă ea pe canapea. Nu eram sigură de ce îmi vei turna, având în vedere că tu eşti un tip căruia îi place mai mult berea.

– Am rădăcini adânci.

– Da, aşa este. Avea un păr şaten superb şi des şi nişte ochi ca de tigru, minunaţi. Nu am apucat să te întreb dacă ai citit notiţele noastre sau pasajele

marca... Înghiți restul cuvintelor când gura lui o întâlni din nou pe a ei.

– Uite despre ce nu vom discuta: despre munca de la birou și despre misiunile date de zeități. Spune-mi ce făceai în New York ca să te distrezi.

Bine, subiectele mărunte sunt bine venite. Putea vorbi vrute și nevrute cu cei mai buni în materie.

– Mergeam în cluburi, pentru că-mi place muzica și la galeriile de artă, pentru că ador arta. Dar și slujba mea era distractivă. Cred că este întotdeauna distractiv să faci ceva la care te pricepi.

– Părinții tăi avea un magazin cu îmbrăcăminte.

– Și acolo mi-a plăcut să lucrez. Ei bine, să mă joc pe acolo când eram copil. Atâtea culori și materiale. Îmi plăcea să asortez diverse lucruri. Această jachetă, cu acea cămașă, această haină, cu acea poșetă. Ne gândeam că într-o zi voi prelua eu afacerea, atunci când le va fi lor prea greu.

– Așa că te-ai dus la New York și ai lăsat Philadelphia în urmă.

– M-am gândit să mă duc acolo unde moda este la putere, cel puțin în această parte a Atlanticului. Vinul era minunat și-i dezlega limba. M-am gândit că voi deveni mai rafinată, voi căpăta mai multă experiență în domenii mai precise și îmi voi deschide propriul magazin.

– În New York?

– Am flirtat cu această idee cam cinci minute. Nu puteam să-mi permit niciodată să plătesc chiria în oraș. Mă gândeam că poate în suburbii, într-o zi. Apoi într-o zi a devenit ziua următoare și tot

aşa. În plus, îmi plăcea să conduc buticul şi nu existau riscuri. M-am oprit din a-mi asuma riscuri.

– Până de curând.

Ea îi întâlni privirea.

– Se pare că da.

El zâmbi şi-i mai turnă vin.

– În Hollow nu există un magazin de rochii sau un butic de modă sau ceva de genul ăsta, oricum s-ar numi el.

– Momentan sunt angajată avantajos şi nu mă mai gândesc să deschid un butic. Cota mea de risc tocmai a fost atinsă.

– Ce fel de muzică îţi place să asculţi? adăugă el când ea se încruntă.

– Oh, la capitolul acesta sunt destul de deschisă.

El se aplecă şi-i scoase pantofii, apoi îi ridică picioarele în poala sa.

– Dar arta?

– Şi acolo. Cred... Tot corpul ei suspină când el începu să-i maseze tălpile. Orice fel de artă sau de muzică care-ţi oferă plăcere sau te face să stai pe gânduri, ori şi mai bine, te face să te minunezi că este ceea ce ne face pe noi umani. Nevoia de a crea, de a avea.

– Am crescut scufundat în artă până la gât, sub diferite forme. Nimic nu era interzis. Degetul lui mare, destul de dur, încât să o facă să se înfioare, se plimbă pe coapsa ei. Exista ceva interzis pentru tine?

De data asta el nu se referea la artă sau la muzică. Stomacul ei deveni neastâmpărat din cauza dorinţei, a fricii şi a anticipării.

– Nu ştiu.

– Poţi să-mi spui dacă am încălcat vreo graniţă. Mâna lui începu să-i maseze muşchii gambei. Spune-mi ce-ţi place.

Tulburată, ea-l privea fix.

– Este în regulă, voi descoperi şi singur. Îmi place configuraţia ta. Arcuirea tălpii, muşchii gambelor. Îmi atrag privirea mai ales atunci când porţi tocuri înalte.

– Acesta este scopul tocurilor. Gâtul îi era uscat, iar pulsul săltăreţ.

– Îmi place linia gâtului tău şi umerii. Plănuiesc să-mi petrec ceva timp cu ele mai târziu. Îmi plac genunchii şi coapsele tale.

Mâna lui se strecură încet în sus, abia atingând-o, apoi un pic mai sus, până ce găsi marginea din dantelă a ciorapilor ei.

– Îmi place asta, murmură el, această mică surpriză ascunsă sub o fustă neagră.

Băgă un deget sub marginea ciorapului şi-l trase în jos.

– Oh, Dumnezeule!

– Am de gând să o iau încet. O privi în timp ce cobora ciorapul pe picior. Dar dacă vrei să mă opresc – deşi sper că nu vrei – e de ajuns să-mi spui.

Degetele lui atinseră uşor spatele genunchiului ei, apoi coborâră pe gambă, pe gleznă, până piciorul îi fu dezgolit. O auzi murmurând uşor:

– Nu vreau să te opreşti.

– Atunci mai serveşte-te cu nişte vin, sugeră el. Asta va dura o vreme.

12

Deja ameţită de la băutură şi cu toate că se considera destul de abilă, Layla nu conta pe faptul că va bea liniştită vin în timp ce el o dezbrăca. Când el îi scoase şi cel de-a doilea ciorap, tot ce putu ea face fu să pună paharul deoparte fără să-l verse.

El zâmbi şi-şi apăsă buzele pe talpa ei. Emoţia ţâşni direct spre stomacul ei şi pulsă acolo ca o a doua inimă agitată. El nu se grăbi, agitând-o şi seducând-o, stârnindu-i mici focuri sub piele, exploatându-i puncte de plăcere ciudate şi minunate. Când îi cuprinse gleznele şi o trase spre el printr-o mişcare lină, ea scoase un sunet de surpriză şi de recunoştinţă.

Acum feţele lor erau apropiate, atât de apropiate, încât irişii căprui-aurii o hipnotizau. Degetele lui alunecau pe picioarele ei, sub fusta mototolită. Încet, încet. Apoi din nou în jos în timp ce gura lui se juca cu urechile ei. O atingere uşoară, o degustare, un contact ca o şoaptă chinuitoare chiar şi atunci când braţele ei se încolăciră în jurul

gâtului lui, chiar şi atunci când trupul ei plin de dorinţă se apăsă de al lui. Din nou, atingerea uşoară, degustarea uşoară o secă şi o ameţi.

Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile şi o ridicară. Şocul rapid o făcu să suspine convulsiv, şi instinctiv îi încolăci picioarele în jurul taliei lui în timp ce el se ridica împreună cu ea. De această dată, sărutul fu profund şi cercetător în timp ce el stătea în picioare cu ea înflăcărată şi înfăşurată în jurul lui.

– Capul meu chiar se învârte, reuşi ea să spună în timp ce el începu să meargă.

– Mi-am planificat să-l menţin în starea asta o vreme. În dormitor, el se aşeză pe marginea patului cu ea în braţe. M-am gândit la lumina lumânărilor pentru prima dată, dar va trebui să păstrăm asta pentru altă dată.

Îşi plimbă degetele pe umerii ei, peste lâna moale a frumosului pulover albastru, de-a lungul nasturilor micuţi în formă de perle, aşezaţi în faţă.

– Mereu ai arătat impecabil. I-l trase în jos, până la coate şi-l lăsă acolo. Ai talent pentru asta.

Fox îi presă buzele, folosindu-şi doar o idee dinţii, pe o parte a gâtului şi în jos pe piele până la marginea bluzei pe care o purta pe dedesubt.

Îi plăcu la nebunie fiorul uşor care o străbătu, sunetul respiraţiei ei accelerate şi felul în care arăta cu obrajii înflăcăraţi şi un pic nerăbdătoare. El îşi plimbă mâinile în jos pe braţele ei până ce atât degetele sale, cât şi caşmirul îi strângeau încheieturile mâinilor. Apoi îi cuprinse gura,

devorând-o, înfruptându-se din gustul ei, stopând sunetele rapide şi neajutorate pe care ea le scotea în timp ce pulsul ei tuna sub mâinile lui.

El se retrase, la o distanţă de o şoaptă şi zâmbi, uitându-se în ochii ei uluiţi.

– Vom amâna şi asta pentru mai târziu, spuse el şi-i eliberă mâinile.

Îi privi faţa în timp ce-i scotea puloverul; îi privi faţa în timp ce se juca cu vârfurile degetelor pe pielea ei caldă şi dezgolită. Apoi îşi făcu pe plac şi se uită în jos la sânii acoperiţi de o dantelă albastră, la modă.

– Da, mereu ai arătat impecabil.

Ajungând cu mâinile pe mijlocul ei, îi desfăcu fermoarul fustei.

Ea se simţea ca şi cum s-ar fi mişcat printr-o apă caldă şi înmiresmată. Inima îi bătea, rar, dar şi cu putere în timp ce-i descheia cămaşa lui Fox şi-i descoperea muşchii puternici ai umerilor, pieptul şi spatele. Când o sărută din nou, când o lăsă jos, pe spate, ea era apa. Caldă, moale şi fluidă. Mâinile lui, buzele lui se jucau cu ea neobosite şi neîndurătoare. Nu avea nimic, nicio apărare contra lor, contra propriei dorinţe şi nici nu voia să aibă. Când îi eliberă sânii, ea se arcui spre el, înfiorată de pofta constantă a buzelor şi a limbii lui.

Coborî, învăluind-o în fiori de plăcere până când scoase dantelele.

Apoi urmă vârtejul. Era în mijlocul lui, o rotire nebună care o trăgea spre locul unde apa se învârtea fierbinte şi rapid. Ea ţipă, şocată, mâinile ei

strângând cearşaful pentru a se ridica în timp ce orgasmul o fulgeră. Chiar şi atunci când îi rosti numele printre suspine, el nu se opri. Când orgasmul veni din nou, era ca şi cum ar fi luat-o razna.

Trupul ei tremura şi se zvârcolea sub el, ţinând cu dinţii de ceea ce mai rămăsese din controlul lui. Ea se rostogoli peste aşternuturile încurcate, predându-se cu totul în timp ce lumina slabă a înserării se revărsa asupra ei şi o făcea să sclipească în nuanţe aurii. Îi mai cuprinse şoldurile încă o dată şi i le ridică. Încă o dată ochii lor se întâlniră, iar el îi susţinu privirea în timp ce o pătrundea, în timp ce se afla prins ca într-o cursă în interiorul ei. El îi privi ochii în timp ce se afunda şi mai adânc. Îi privi când o posedă şi ea se încolăci strâns pentru a-l primi.

Îi privi până se închiseră odată cu apogeul plăcerii şi până ce propriile lui plăceri îl înghiţiră cu totul.

Layla nu era sigură că se poate mişca sau că oasele ei se vor solidifica vreodată şi o vor mai susţine.

Şi nu era sigură că-i păsa de asta.

El se întinse deasupra ei, al naibii de greu şi nici asta nu părea să conteze. Îi plăcea greutatea, căldura lui şi faptul că-i simţea bătăile rapide ale inimii care-i spuneau că ea nu fusese singura care zburase.

Ştia că el va fi blând şi că va fi amuzant, dar nu avusese de unde să ştie că va fi... uimitor.

– Vrei să mă dau la o parte? Vocea lui era groasă, era un pic adormită.

– Nu în mod special.

– Bine, pentru că-mi place aici. Mă duc să aduc vinul şi poate voi comanda ceva pentru cină la un moment dat.

– Nu e nicio grabă.

– Am o întrebare. El îşi frecă buzele de obrajii ei în timp ce-şi ridică capul. Mereu îţi asortezi lenjeria cu hainele?

– Nu mereu. Dar adesea. Sunt un pic obsedată.

– Mie-mi convine. Se jucă cu lănţişorul strălucitor pe care ea-l purta la gât. Ca şi ăsta, sau faptul că ăsta şi cerceii sunt tot ce ai pe tine.

Îşi coborî din nou capul pentru a o săruta, iar în timp ce stăruia, dădu drumul lanţului pentru a-şi freca degetele mari de sfârcurile ei. Buzele lui accentuară sărutul când ea gemu.

– Speram să spui asta, murmură el şi se strecură din nou în interiorul ei, tare ca oţelul.

Ochii ei se deschiseră larg.

– Cum de poţi – nu ai nevoie să... Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

– Acum eşti toată moale, udă şi moale şi chiar mai sensibilă decât la început. Se mişcă în ea, intrând lung, lung şi încet, făcând-o să tremure la fiecare dezmierdare. De data aceasta voi intra mai profund. Închide ochii, Layla. Ia ceea ce-ţi ofer.

Ea nu avea de ales; era mai presus de voinţa ei. Corpul îi era greu, în timp ce în interiorul său izbucniră mii de mici erupţii. O atinse, mâinile lui treziră dorinţe pe care le credea potolite.

Ea pătrunse mai adânc în tainele plăcerii intense şi noi.

– Nu te opri. Nu te opri.

– Nu până ce nu ajungi acolo.

Când ajunse, era ca şi cum ar fi aterizat din cer, o cădere liberă care o lăsă fără suflare.

Layla încă mai era lipsită de energie când el îi aduse un pahar cu vin.

– Am comandat pizza. Este în regulă?

Ea reuşi să dea din cap.

– Cum de ai... Mereu îţi revii atât de repede?

– Este unul dintre avantaje. Stând pe pat, cu picioarele încrucişate, cu un pahar de vin în mână, o privi cu atenţie. Quinn nu a menţionat nimic despre asta? Haide, ştiu că specia voastră vorbeşte despre sex.

– A menţionat... Ei bine, ea a spus că sunt cele mai bune partide de sex din viaţa ei, dacă la asta te referi. Şi că el are... Ea se simţea foarte ciudat să vorbească despre prietenii lor în acest fel. Ei bine, are o putere uimitoare de a şi-o ţine ridicată.

– Ştii cum ne vindecăm noi atât de rapid? Cam acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul ăsta.

– Oh! Spuse acest cuvânt, apoi îşi potoli setea cu vin. Ăsta este un mare avantaj.

– Este unul dintre preferatele mele. El se ridică şi aprinse câteva lumânări.

Da, da, se gândi ea, are un fund foarte apetisant. Părul ciufulit îi încadra faţa cu trăsături aspre, iar ochi aurii arătau satisfăcuţi şi un pic somnoroşi.

– Care este recordul tău? întrebă ea.

El se uită înapoi şi rânji.

– În ce interval de timp? O seară, o noapte, într-un weekend?

Peste buza paharului ochii ei îl provocau.

– Vom începe cu o seară şi pot să pun pariu că-l putem doborî.

Au mâncat pizza în pat. Plăcinta se răcise până au ajuns la ea, dar ambii erau prea flămânzi ca să le mai pese. Muzica s-a schimbat în B. B. King, iar lumânările emanau o lumină şi o mireasmă plăcute.

– Mama le face, îi spuse el când ea comentă.

– Mama ta face lumânări – lumânări minunate, cu miros plăcut –, se ocupă de olărit şi pictează în acuarelă.

– Şi ţese. Mai şi croşetează când are chef. El linse sosul de pe degetul mare. Dacă ar şi găti mâncare adevărată, ar fi perfectă.

– Tu eşti singurul carnivor din familie?

– Tata mai strecoară câte un Big Mac din când în când, iar Sage a căzut şi ea din căruţa cu vegetarieni. El contemplă o altă felie de pizza. M-am decis să o fac.

– Ce anume?

– Să, ah, să-i dau lui Sage – deşi cred că mai degrabă îi dau lui Paula – elixirul magic.

– Te referi la... Oh! Ea îşi înclină capul. Ce te-a făcut să te hotărăşti?

– M-am gândit că eu, oricum, nu fac nimic cu ea în acest moment. Iar ele sunt din familie. Dacă

le pot face fericite, ajutându-le să-şi întemeieze o familie, de ce nu aş face-o?

– De ce nu ai face-o? repetă ea în şoaptă, apoi îl cuprinse faţa cu palmele şi-l sărută. Eşti unul la un milion.

– Să sperăm că mai sunt unu, doi într-un milion care să facă treabă bună. Ştiu că este un subiect ciudat de abordat având în vedere situaţia, dar m-am gândit că ar trebui să ştii. Unele femei s-ar putea gândi că este ceva ciudat sau deranjant. Nu am impresia că tu eşti de aceeaşi părere.

– Cred că este un gest de dragoste drăguţ. Îl sărută din nou, chiar înainte ca telefonul să sune.

– Nu uita ce-ai vrut să spui. Se lăsă pe spate pentru a răspunde la telefonul de lângă pat. Hei! Oh, da! El acoperi telefonul pentru a i se adresa lui Layla. Este Cal. Nu, vom vorbi despre asta mâine. Poate aştepta până mâine. Pentru că sunt cu Layla, spuse el. Închise telefonul şi se uită la ea. Sunt cu Layla.

Ea nu intenţionase să rămână peste noapte şi fu uşor vag surprinsă de soarele care se strecura prin ferestre.

– Oh, Dumnezeule! Cât este ceasul?

Începu să se rostogolească pentru a se da jos din pat când fu rostogolită înapoi, sub Fox.

– Este dimineaţă şi este devreme. Unde te grăbeşti?

– Trebuie să ajung acasă să mă schimb, Fox! Amuzament, trezire şi o veritabilă frustrare se

treziră în interiorul ei în timp ce mâinile lui lucrau pe sub cuvertură. Opreşte-te!

– Nu asta spuneai azi-noapte. De câte ori am făcut-o? El râse în timp ce gura lui o acoperea pe a ei. Relaxează-te. Şi ce dacă vei întârzia un pic. Pot să-ţi garantez că şeful tău nu se va supăra.

Mai târziu, mult mai târziu, în timp ce-şi căuta al doilea ciorap, îi oferi o cutie de cola.

– Îmi pare rău, este singura sursă de cofeină din zonă.

Ea se strâmbă, apoi ridică din umeri.

– Mă voi mulţumi cu asta. Este bine că nu ai nicio întâlnire până la zece jumătate, pentru că abia voi avea timp să ajung la birou pe la zece.

O privi cum îşi trage ciorapul pe picior.

– Poate că ar trebui să te ajut cu asta.

– Stai departe de mine, râse ea ameninţându-l cu degetul. Vorbesc serios. Este aproape ora la care încep afacerile. Îşi trase ciorapul şi se încălţă. Voi veni la birou cât de repede pot.

– Te conduc cu maşina până acasă.

– Mulţumesc, dar voi merge pe jos. Cred că am nevoie de aer. Se ridică şi-şi îndreptă iar degetul spre el. Mâinile jos. Când el rânji şi-şi ridică mâinile, ea se aplecă şi-l sărută. Apoi fugi înainte să-şi schimbe părerea.

Speranţele ei de a se duce direct sus când ajunge acasă fură spulberate pentru că Cybil stătea în capătul palierului, aplecată peste balustradă.

– Ah! Uite cine face pe spăsita. Hei, Q, surioara noastră s-a întors acasă.

– Trebuie să mă schimb şi să plec la muncă. Vorbim mai încolo.

Încercă să se eschiveze, dar Cybil era chiar în spatele ei.

– Oh, nu! Nu vei face asta! Vorbeşte în timp ce te schimbi.

Din moment ce Quinn ieşise repede din birou şi intrase în dormitorul ei împreună cu Cybil, Layla renunţă.

– Evident, mi-am petrecut noaptea cu Fox.

– Aţi jucat şah? Quinn rânji în timp ce Layla se dezbrăca în drum spre duş. Nu este acesta jocul lui preferat?

– Nu am ajuns până acolo. Poate data viitoare.

– Dacă ne luăm după zâmbetul de pe faţa ta, este evident că se mai pricepe şi la altfel de jocuri, comentă Cybil.

– Mă simt – intră în duş – folosită şi plină de energie, uimită şi amorţită. Trase un pic perdeaua. De ce nu mi-ai spus despre avantaj? vru ea să ştie. Despre cum îşi revin, din punct de vedere sexual, la fel cum se vindecă?

– Nu am menţionat asta?

– Nu. Cybil fu cea care răspunse, dându-i lui Quinn un ghiont puternic.

– Că vorbeam de energie, Iepuraşul Energizer este depăşit. Comparativ cu Fox este un iepure leneş. Quinn o îmbrăţişă pe Cybil arătându-şi simpatia. Nu voiam să te simţi tristă şi dată la o parte, Cyb.

Cybil întrebă îngustându-şi ochii:

– De câte ori? Şi nu încerca să-mi spui că nu ai numărat, adăugă ea dând perdeaua de la duş la o parte.

Layla trase perdeaua la loc, apoi îşi scoase o mână cu degetele depărate.

– De cinci ori?

Layla puse vârfurile încă a două degete şi a degetului mare la un loc pentru a mai adăuga trei.

– *De opt ori?* Sfântă Precistă!

Layla închise duşul şi luă un prosop.

– Ca să nu mai punem la socoteală cele două din dimineaţa asta. Trebuie să recunosc, sunt un pic obosită şi mor de foame. Sunt în stare să fac moarte de om pentru o cafea.

– Ştii ceva? spuse Cybil după o clipă. Mă duc jos să-ţi fac o omletă şi să-ţi torn o ceaşcă uriaşă de cafea, pentru că în acest moment eşti eroul meu.

Quinn rămase în urmă în timp ce Layla, înfăşurată într-un prosop, se masa pe braţe şi pe picioare cu cremă.

– Este un drăguţ.

– Ştiu că este.

– Veţi putea lucra, dormi şi lupta împotriva forţelor răului împreună?

– Tu reuşeşti să faci asta cu Cal.

– De aceea te şi întreb, pentru că această combinaţie poate avea inconvenientele ei. Voiam să-ţi spun că, dacă cumva dai peste vreunul, poţi sta de vorbă cu mine.

– Am putut sta de vorbă cu tine încă de la început. Cred că ăsta este unul dintre avantajele

noastre. Pentru că era adevărat, Layla medită cât își puse halatul. Sentimentele mele pentru el, de fapt, în legătură cu toate cele, momentan, sunt încâlcite și confuze. Pentru prima dată în viața mea, zăpăceala nu este un lucru chiar atât de rău.

– Destul de bine. Fie, încearcă să nu lucrezi prea mult astăzi, pentru că vom avea o întâlnire diseară. Cal vrea să știe la ce s-a gândit Fox.

– În legătură cu ce?

– Nu știu. Quinn își ţuguie buzele. Nu ți-a spus nimic? O teorie.

– Nu, nu mi-a spus.

– Poate că încă mai lucrează la ea. Oricum ar fi, vom discuta despre ceea ce e de discutat diseară.

Când Layla ajunse la birou, Fox vorbea la telefon. Cum următorul lui client trebuia să apară curând, nu avea timp, după părerea ei, să-l ia la bani mărunți în legătură cu cealaltă colaborare a lor și cu teoriile lui.

Îi verifică agenda, căutând o perioadă de timp rezonabil de lungă, apoi fierse în suc propriu în timp ce își făcea griji de ce el nu-i pomenise nimic despre asta.

Când Sage intră exact când se pregătea să profite de un moment de liniște, Layla decise că este copleșită numeric în timpul programului de lucru.

– M-a sunat Fox și m-a rugat să trec pe aici. Este liber acum?

– Ca pasărea cerului.

– Mă duc direct.

Trecură treizeci de minute înainte ca Sage să apară din nou. Era evident că plânsese deşi îi aruncă lui Layla un zâmbet strălucitor.

– În caz că nu ştii, lucrezi pentru cel mai uimitor, cel mai frumos, cel mai incredibil om din tot universul. Asta în caz că nu ştiai, adăugă ea şi o luă la fugă.

Oftând, Layla încercă să-şi îngroape propriile întrebări – şi supărarea pentru că se tot gândise la ele – şi se duse să vadă cum rezistase Fox la ceea ce părea a fi fost o jumătate de oră emoţională.

Fox stătea la birou, având privirea unui om preocupat în mod serios de cele petrecute.

– A plâns, spuse el imediat. Sage nu prea plânge, dar cu siguranţă ştie să se elibereze. Apoi a sunat-o pe Paula şi a plâns şi Paula. Mă simt un pic copleşit, aşa că, dacă ai plânsul trecut în agendă, lasă-l pe altă dată.

Fără să spună nimic, Layla se duse la frigider şi-i aduse o cola.

– Mulţumesc. Am o întâlnire cu... Din moment ce mi-am făcut un control medical acum câteva luni, îmi vor trimite dosarul acolo unde vor recolta. Sage are un prieten în Hagerstown care este şi doctorul ei. Aşa că eu am – noi avem – o programare poimâine şi răspoimâine, din moment ce Paula va fi...

– La ovulaţie?

El se strâmbă.

– Chiar şi cu educaţia mea, nu sunt complet liniştit în legătură cu asta. Deci, poimâine. La opt.

Mă duc întâi la tribunal. Se ridică şi puse un dolar în borcan. E al dracului de ciudat. Aşa, parcă este mai bine. Deci, ce urmează?

– Eu. Quinn mi-a spus că trebuia să te întâlneşti cu Cal şi Gage aseară să le spui ceva despre o teorie de-a ta.

– Da, aşa este, apoi am primit o ofertă mult mai bună, aşa că... El se opri. Cunoştea expresia de pe faţa ei. Asta te enervează pe tine?

– Nu ştiu, depinde. Dar cu siguranţă mă debusolează faptul că ai o idee despre care crezi că merită să discuţi cu prietenii tăi masculi şi nu cu mine.

– Aş fi discutat asta cu tine, dar eram ocupat să mă bucur de multiplele noastre orgasme.

Era adevărat, fu ea nevoită să recunoască. Dar nu asta era ideea.

– Am fost toată ziua cu tine la birou, toată noaptea în pat, cred că aveai destul timp ca să aduci subiectul în discuţie.

– Desigur. Dar nu am vrut să discut despre asta.

– Pentru că voiai să discuţi mai întâi cu Gage şi Cal.

– În parte, pentru că mereu am discutat mai întâi cu Gage şi Cal. Un obicei vechi de treizeci de ani nu se schimbă peste noapte. Primul indiciu al enervării se făcu simţit în vocea lui. Şi în mare parte, pentru că nu mă gândeam la nimic altceva decât la tine. Nu am vrut să mă gândesc la altceva decât la tine. Şi am tot dreptul să-mi acord timp pentru asta. Nu m-am gândit că ideea mea despre

Giles Dent ar fi bună de preludiu şi sunt al naibii de sigur că nu mi-a trecut prin minte să discut despre sacrificiul uman în timpul postludiului. Spânzură-mă!

– Ar fi trebuit să... Sacrificiu uman? Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui?

Telefonul sună, iar Layla, înjurând, se întinse peste biroul lui pentru a răspunde.

– Bună ziua, biroul lui Fox B. O'Dell. Îmi pare rău, domnul O'Dell este cu un client. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj? Ea scrise un nume şi un număr de telefon pe carneţelul lui Fox. Da, desigur, mă voi asigura că-l primeşte. Vă mulţumesc. Închise. Poţi să-l suni când terminăm aici. Trebuie să ştiu la ce te referi.

– La o posibilitate. Ann a scris că Dent intenţiona să facă ceva ce niciun alt gardian nu făcuse şi că va trebui să plătească un preţ pentru asta. Gardienii sunt băieţi buni, nu-i aşa? Mereu i-am privit în această lumină. Şi pe Dent. Ei erau cei cu pălării albe. Dar până şi pălăriile albe pot deveni gri sau mai mult decât gri. Văd asta mereu în profesiunea mea. Văd ce pot face oamenii dacă sunt destul de disperaţi, dacă se simt îndreptăţiţi, dacă sunt convinşi că nu mai au altă soluţie. Sacrificiul sângelui. Asta ţinea de competenţa celeilalte părţi. De obicei.

– Căprioara, cea pe care a văzut-o Quinn în visul ei iarna trecută, stând întinsă pe poteca din pădure cu gâtul tăiat. Sângele unui inocent, este trecut şi în notiţe. Am presupus că Dent a făcut asta, că a sacrificat iedul. Dar tu ai spus uman.

– Crezi că dacă îl sacrifica pe Bambi îi oferea destulă putere ca să-l țină închis pe Twisse timp de trei sute de ani? Puterea ca să-i transfere ceea ce mi-a transferat mie, lui Cal și lui Gage când a sosit timpul? Asta m-am tot întrebat, Layla, și am ajuns la concluzia că n-ar fi fost de ajuns.

Se opri, deoarece chiar și acum îi făcea un pic rău când se gândea la asta.

– I-a spus lui Hester să fugă. În noaptea de șapte iulie, o mie șase sute cincizeci și doi, după ce ea l-a condamnat ca fiind vrăjitor, el i-a spus să fugă. Asta mi-ai spus tu.

– Da, el i-a spus să fugă.

– El știa ce urma să se întâmple. Nu doar că l-a trimis pe Twisse în altă dimensiune vreme de câteva secole, ci știa și cât îl va costa să facă asta.

Ea își duse mâna în dreptul inimii și se masă în timp ce-l privea fix pe Fox.

– Oamenii care se aflau la Stânca Păgână.

– Cam o duzină, din câte știm noi. Este o groază de sânge. Este un sacrificiu imens.

– Crezi că s-a folosit de ei. Încet, cu atenție, se lăsă să alunece într-un fotoliu. Crezi că minciuna i-a omorât. Nu Twisse, ci Dent.

– Cred că i-a lăsat să moară, iar eu ca avocat aș putea să argumentez că după lege nu este același lucru. Am putea-o denumi indiferență condamnabilă, doar că mai rămâne mica problemă cu intenția. S-a folosit de faptul că au murit. Fox rosti apăsat aceste cuvinte. Cred că a folosit focul – torțele pe care ei le cărau și focul făcut de el,

pentru a-i înghiți, pentru a usca pământul, pentru a extrage din acest gest – un gest pe care niciun alt gardian nu l-a comis vreodată – puterea de a face ceea ce era decis să facă.

Culoarea i se scurse din obraji, şi ochii Laylei deveniră de un verde straniu.

– Dacă este adevărat, ce devine el? Ce devenim noi?

– Nu ştiu. Poate blestemați, dacă ai subscris la blestem. Cred că eu am subscris la asta de aproape douăzeci şi unu de ani.

– Noi am crezut, am presupus că Twisse a provocat moartea tuturor acelor oameni.

– Poate aşa a fost. În parte, chiar dacă ideea mea este o porcărie, aşa a fost. Câți dintre ei s-ar fi dus la Stânca Păgână, vrând să-l omoare pe Giles şi pe Ann Hawkins dacă nu ar fi fost sub influența lui Twisse? Dar, dacă dăm asta la o parte şi privim nuanțele de gri, nu este posibil ca Dent să se fi folosit de Twisse? Ştia ce urma să vină, conform jurnalelor, ştia. A trimis-o pe Ann cât mai departe ca să o protejeze pe ea şi pe fiii săi. Şi-a dat viața – momentul pălăriei albe. Dar, dacă a luat-o pe a celorlalți, asta face ca pălăria lui să fie pătată de sânge.

– Este logic într-un mod groaznic şi dezgustător.

– Trebuie să analizăm asta şi poate că atunci când o vom face, vom afla ce avem de făcut. Îi studie fața şi expresia şocată. Strânge-ți lucrurile, du-te acasă.

– Dar este abia două. Am treabă.

– Mă descurc cu telefoanele pentru câteva ore. Plimbă-te, ia aer. Trage un pui de somn, fă o baie cu spumă, orice.

Sprijinindu-se cu o mână pe brațul fotoliului Layla se ridică încet în picioare.

– Asta crezi tu despre mine? Că mă fac țăndări la prima încercare mai grea? Că nu pot sau nu voi rezista? Mi-a luat ceva să mă pun pe picioare când am venit în Hollow – spânzură-mă pentru asta –, dar acum am reuşit. Nu am nevoie de o afurisită de baie cu spumă ca să-mi calmeze sensibilitatea.

– Greşeala mea.

– Nu mă subestima, Fox. Chiar dacă este diluat, am în vene sângele bastardului şi s-ar putea ca pe distanțe lungi să mă descurc mult mai bine cu întunericul decât tine.

– Posibil. Dar nu te aştepta ca eu să vreau una ca asta de la tine, pentru că atunci mă supraapreciezi. Acum cred că ți-ai făcut o idee de ce nu am adus vorba despre asta ieri sau poate vrei să fii în continuare nervoasă din cauza asta.

Layla închise ochii şi se calmă.

– Nu, nu vreau să fiu furioasă din această cauză, am o idee mai bună.

Acum îşi dădea seama mult mai bine ce a vrut Quinn să spună când a avertizat-o. Să lucrezi, să te culci şi să lupți împreună, cere foarte mult de la o relație.

– Este dificil să separăm ceea ce însemnăm unul pentru celălalt, spuse ea cu grijă. Iar când granița devine neclară, este şi mai greu. Ai spus, când am

intrat, că te simți copleşit. Tu mă copleşeşti pe mine, Fox, pe mai multe niveluri, astfel că-mi tot pierd echilibrul.

– Eu nu-l mai am pe al meu de când te-am cunoscut. Voi încerca să te prind când te vei împiedica, dacă şi tu vei face la fel în ce mă priveşte.

Asta spunea totul. Ea aruncă o privire la ceas.

– Oh! Ia uite! Era să-mi pierd pauza de prânz. Mai sunt doar câteva minute. Ar trebui să le folosesc cât mai bine.

Înconjură biroul şi se aplecă.

– Şi tu ai pauză, apropo, aşa că acest birou este închis pentru următoarele treizeci de secunde. Îl sărută, atingându-i faţa cu vârfurile degetelor, şi apoi părul.

Iar acolo, constată ea, oricât de ciudat părea, îşi regăsi din nou echilibrul.

Se îndreptă, îi prinse mâna între palmele ei pentru câteva secunde, apoi îi dădu drumul şi se retrase.

– Doamna Mullendore ar dori să vorbească cu tine. Numărul ei se află pe birou.

– Layla, spuse el când ea ajunse în pragul uşii. Va trebui să-ţi dau pauze mai lungi.

Ea îi zâmbi peste umăr şi ieşi. Singur, Fox stătu liniştit la biroul său încă o clipă şi se gândi la ce ar face un om bun, chiar şi cel mai bun dintre oameni dacă tot ceea ce ar iubi ar fi ameninţat.

Seara se întâlniră toţi şase în sufrageria parţial mobilată a casei închiriate, Fox citi pasajul din

jurnalul lui Ann care-i aprinsese beculețul și îșiexpuse teoria.

– Iisuse, Fox, Gardianul! Împotrivirea lui Cal față de această idee era palpabilă. Asta înseamnă că el protejează. Și-a dedicat viața acestui scop. Am simțit o parte din ceea ce a simțit el, am văzut o parte din ceea ce a văzut el.

– Dar nu tot. Gage se duse în fața ferestrei așa cum făcea adesea în timpul discuțiilor. Fragmente și bucățele, Cal, atâta tot. Dacă ar fi să o apuc pe acest drum, aș spune că acele fragmente și bucățele sunt cele pe care Dent ar face tot posibilul să le păstreze ascunse, cât mai mult posibil.

– Atunci de ce a lăsat-o pe Hester să plece? spuse Cal poruncitor. Oare ea nu era cea mai inocentă de acolo și cea mai periculoasă pentru el?

– Pentru că noi trebuia să existăm. Cybil se uită la Quinn și la Layla. Noi trei trebuia să ne naștem, iar copii lui Hester să supraviețuiască celor ce urmau să se întâmple. Este o chestiune de putere. Gardianul, viață după viață, a jucat conform unor reguli – din câte știm noi – și nu a câștigat niciodată. Nu a putut niciodată să-și oprească dușmanul definitiv.

– Iar el devenea din ce în ce mai uman, adăugă Layla. M-am gândit astăzi la asta. Cu fiecare generație, el a devenit mai uman, cu multe puncte slabe. În schimb, Twisse a rămas la fel ca întotdeauna. Cât s-ar mai fi putut lupta Dent? Câte vieți mai avea?

– Aşa că a ales, încuviinţă Fox dând din cap. Şi a folosit arma pe care Twisse deja o folosise.

– Şi a omorât oameni nevinovaţi ca să poată face rost de mai mult timp? Ca să ne aştepte pe noi?

– Este oribil. Quinn atinse mâna lui Cal. Este groaznic să te gândeşti la asta, să o iei în considerare. Dar cred că va trebui să o facem.

– Deci, dacă suntem de acord cu asta, voi sunteţi urmaşele unei demon, iar noi urmaşii unui criminal. Cal dădu din cap. Asta da combinaţie.

– Suntem ceea ce suntem noi înşine. În vocea lui Cybil se simţea o undă de ardoare. Folosim ceea ce avem şi decidem ce suntem. Oare ce a făcut el a fost bine, a fost justificat? Nu ştiu. Nu am de gând să-l judec.

Gage se întoarse de la fereastră.

– Atunci ce avem?

– Avem cuvinte scrise pe o foaie de hârtie, o piatră spartă în trei părţi egale şi un loc al puterii în pădure. Avem inteligenţă şi curaj, continuă Cybil. Şi avem al naibii de multă muncă de făcut, spun eu, înainte de a pune piesele cap la cap ca să-l omorâm pe nenorocit.

13

Există vremuri, cel puțin așa gândea Fox, când un bărbat are nevoie să fie aproape de alți bărbați. Lucrurile se calmaseră de când Block îl luase la pumni pe trotuar, iar asta îi oferea timp de gândire. Desigur, unul dintre gândurile lui era acela că Giles Dent a omorât o duzină de oameni arzându-i, iar asta nu cădea bine nimănui.

Acum se aflau în plin proces de citire a celui de-a doilea jurnal. Deși nu existase nicio descoperire uluitoare până acum, el își lua propriile notițe. Știa că nu e întotdeauna așa cum spune sau scrie o persoană, ci cum gândește când spune sau scrie acel ceva.

Lui îi sugera că în timp ce scria despre bunătatea verișoarei ei, despre mișcările din pântece, chiar și despre vreme sau treburile zilnice, Ann Hawkins nu nota nimic despre Giles sau despre noaptea de la Stânca Păgână, săptămâni la rând după eveniment. Asta însemna că-și petrecuse ceva timp întorcând pe toate părțile, în minte, ceea ce nu scrisese. Fox stătea cu picioarele sprijinite pe

măsuța de cafea a lui Cal, cu o cola în mână și cu niște chipsuri alături. La TV era un meci de baseball, dar nu se putea concentra asupra lui. Mâine era o zi mare, și avea multe pe cap. Vizita la cabinetul doctorului nu va dura mult. Un bărbat de treizeci de ani știa cum să rezolve problema.

Era pregătit pentru tribunal. Registrul de procese îi oferise două zile, dar el își zise că va termina într-una. După asta, se vor întâlni cu toții. Vor citi, vor discuta și vor aștepta.

Ar trebui să se ducă acasă, să scoată notițele lui Cybil, pe ale lui și transcrierile lui Quinn și să arunce o privire mai atentă pe hărțile și graficele lui Layla. Undeva pe acolo era o piesă care lipsea. Trebuia scoasă la iveală și studiată.

În loc să facă asta, el rămase unde era, mai luă o înghițitură de cola și spuse ce-l preocupa:

– Mâine mă duc la doctor cu Sage și cu Paula pentru a dona sperma ca ele să poată avea un copil.

Urmă o perioadă lungă de tăcere, după care Cal spuse:

– Cum?

– Sage m-a rugat, iar eu m-am gândit și am zis, de ce nu? Le merge bine împreună. Este doar ciudat să știu că voi încerca să las însărcinată o femeie de la distanță.

– Îi oferi surorii tale șansa de a avea o familie, zise Cal. Nu este chiar atât de ciudat.

Spusele lui Cal îl făcură pe Fox să se simtă mult mai bine.

– O să rămân aici în noaptea asta. Dacă mă duc

acasă voi fi tentat să merg să o văd pe Layla, iar dacă o văd o să vreau să o dezbrac.

– Iar tu vrei ca mâine dimineața să te duci complet încărcat, concluzionă Gage.

– Așa este. Probabil că pare stupid, dar așa este.

– Ai canapeaua, îi spuse Cal, pentru că știu că nu o să ejaculezi pe ea.

Da, se gândi Fox, sunt momente când un bărbat are nevoie să fie în preajma altor tipi.

Furtuna de zăpadă târzie, de martie, era enervantă. Ar fi fost mai puțin supărătoare dacă el ar fi catadicsit să asculte buletinul meteo înainte de a pleca de acasă în acea dimineață. Și-ar fi luat o haină groasă, din moment ce iarna hotărâse să se întoarcă într-o mică excursie. O mantie subțire, rece și albă acoperea florile de forsiția. Nu le va face rău, se gândi Fox în timp ce conducea spre Hollow. Acele flori primăvăratice erau rezistente și obișnuite cu capriciile vremii, chiar și cu răutatea naturii.

Se săturase de iarnă. Deși aceasta era poarta care dădea spre vară, iar vara, poarta spre Șapte, el își dori ca ușa să lovească iarna în fund pe drumul ei spre ieșire. Problema era că fuseseră câteva zile frumoase înainte ca această furtună să apară în afara sezonului.

Zăpada se va topi. Era mai bine să-și aducă aminte că a avut o zi destul de bună. Își făcuse datoria față de sora lui și față de client. Acum se ducea acasă să-și scoată costumul și să-și ia o

bere rece. Se va vedea cu Layla şi va face tot posibilul să o convingă să-l lase în patul ei sau să vină în al lui.

În timp ce cotea pe Main Street, Fox îl văzu pe Jim Hawkins în faţa magazinului de suveniruri. Stătea, cu mâinile în şolduri, studiind clădirea. Fox trase lângă trotuar şi apăsă pe buton pentru a coborî geamul.

– Hei!

Jim se întoarse, se îndreptă spre camionetă şi se aplecă spre geamul deschis.

– Ce mai faci, Fox?

– Fac bine. Este frig afară. Vrei să te duc undeva?

– Nu, mă plimbam şi eu pe aici. Se uită înapoi spre magazin. Îmi pare rău că Lorrie şi John închid şi părăsesc oraşul. Când se uită din nou la Fox, privirea lui era sumbră, iar când vorbi vocea îi trăda îngrijorarea. Îmi pare rău că oraşul trebuie să piardă mereu pe cineva.

– Ştiu. Au primit o lovitură destul de dură.

– Dar şi tu ai primit una. Am auzit ce ai păţit cu Block.

– Sunt bine.

– În vremuri ca acestea, Fox, mi-aş dori să pot face mai mult decât să-l chem pe tatăl tău şi să-l rog să-mi repare ferestrele sparte.

– De data asta vom face mult mai multe nu doar pentru a depăşi această perioadă, domnule Hawkins. De data asta îl vom opri.

– Şi Cal crede asta. Încerc să cred şi eu.

Hawkins suspină. Îl voi suna în curând pe tatăl tău să-l rog să arunce o privire pe aici şi să repare cât de cât. Apoi voi căuta pe cineva care vrea să înceapă o nouă afacere pe Main Street.

Fox se încruntă uitându-se la clădire.

– Poate că am o idee în legătură cu asta.

– Oh?

– Va trebui să mă mai gândesc, să văd dacă... Vom vedea. Poate mă anunţi şi pe mine înainte să începi să cauţi pe cineva sau să te decizi asupra unui nou chiriaş.

– Fac bucuros asta. Hollow are nevoie de idei şi de afaceri pe Main Street.

– Şi de oameni cărora să le pese destul de mult încât să repare ceea ce se strică, spuse Fox, gândindu-se la cuvintele lui Layla. O să te contactez eu în legătură cu asta.

Fox plecă mai departe. Avea altceva nou în minte la care să se gândească, ceva interesant. Ceva care pentru el simboliza speranţa.

Parcă în faţa biroului, ieşi în frig şi în zăpada umedă şi observă că luminile din birou scânteiau reflectate în ferestre. Când intră, Layla îşi ridică privirea de pe tastatură.

– Ţi-am spus că nu trebuie să vii astăzi.

– Aveam treburi de rezolvat. Layla se opri din tastat pentru a se întoarce spre el. Am rearanjat dulapul de depozitare ca să-mi fie mai uşor. Şi bucătăria. Şi câteva dintre dosare. Apoi... Încă mai ninge?

– Da. El ridică din umeri. Este trecut de cinci,

Layla. Pe Fox nu-l încânta ideea ca ea să fie singură în clădire ore în şir.

– M-am luat cu treaba. Am fost atât de concentraţi cu pasajele din jurnal, încât am neglijat alte zone. Cybil a căutat toate reportajele din ziare despre orice chestie legată de Şapte, anchete despre un studiu de caz, observaţii pe care le-am spicuit de la voi, băieţii, pasaje care coincid în cărţile despre Hollow. Le-am aşezat în dosare diferite. Cronologic, geografic, tipul incidentului etc.

– Asta ţine de douăzeci de ani. Va lua ceva timp.

– Mă voi descurca mai bine când voi avea un sistem, o ordine. În plus, ţinând cont de cât timp a trecut, de numărul daunelor, că rapoartele actuale sunt insuficiente. Îşi dădu părul pe spate şi-l privi. Cum ţi-a mers la tribunal?

– Bine.

– Să întreb cum au mers treburile înainte de tribunal?

– Mi-am făcut datoria. Au spus că aş putea, ah, să-i dau... a doua rundă lui Sage ca să o aducă de dimineaţă. Apoi cred că vom aştepta şi vom vedea dacă vreunul dintre soldaţi reuşeşte să aterizeze.

– Nu trebuie să aştepţi prea mult în zilele noastre.

El ridică din umeri şi-şi băgă mâinile în buzunare.

– Nu m-am gândit la tine.

– Poftim?

– Adică, ştii tu, când... am donat. Nu m-am gândit la tine pentru că mi s-a părut nepoliticos.

Buzele lui Layla se strânseră.

– Înțeleg. La cine te-ai gândit?

– Oferă stimulare vizuală sub forma unor reviste cu femei despuiate. Nu i-am reținut numele.

– Bărbații!

– Acum mă gândesc la tine.

Ea ridică din sprâncene când el se întoarse și încuie ușa.

– Chiar așa?

– Și cred că am nevoie să vii în biroul meu. Se duse spre ea și o luă de mână. Și să faci niște ore suplimentare.

El rânji în timp ce o scotea din încăpere și o conducea pe hol.

Îi lăsă mâna pentru a-i descheia cămașa albă, încrețită.

– Să vedem ce se află astăzi sub asta.

– Credeam că vrei să-mi dictezi o scrisoare.

– Către cei interesați, un sutien alb cu volănașe – oh, da! – închizătoare în față – model standard pentru birou.

– Nu cred că ți s-ar potrivi, spuse ea. Apoi îl surprinse trăgându-l de cravată. Hai să vedem ce se ascunde sub asta. Și și eu m-am gândit la dumneavoastră, domnule O'Dell. Îi scoase cravata și o aruncă cât colo. La mâinile tale, la gura ta, la felurile în care ai folosit-o pe mine. Îi desfăcu cureaua în timp ce-l împingea cu spatele spre birou. Despre alte moduri în care ai putea-o folosi din nou.

Îi trase cureaua și o lăsă să cadă. Îi scoase jacheta și o puse deoparte.

– E timpul să începi.

– Eşti cam autoritară pentru o secretară.

– Office manager.

– Oricum ar fi. El îi muşcă buza de jos. Îmi place.

– Atunci te va încânta asta. Îl împinse în scaunul lui de la birou şi îndreptă un deget spre el pentru a-l ţine pe loc. Apoi, uitându-se la el îşi scoase chiloţii.

– Oh, Doamne!

După ce-i aruncă cât colo, se aşeză pe el.

Fox se gândise la canapea, poate la podea, dar în clipa aceea, cu gura ei fierbinte peste a lui, scaunul părea perfect. El îi dădu jos cămaşa şi-şi lipi gura deasupra sânului ei acoperit de dantelă. Aceasta nu era o femeie care voia să fie sedusă încet, ci căuta pasiune şi viteză, aşa că-şi folosi mâinile, gura şi o lăsă pe ea să stabilească ritmul.

– Imediat ce ai intrat, am dorit asta. Ea îşi strecură mâna între ei şi-i deschise fermoarul pantalonilor. Imediat ce ai intrat, Fox.

Se strânse în jurul lui, imediat el o pătrunse. Se încordă în timp ce-şi lăsa capul pe spate şi gemea. Apoi buzele ei îi atinseră gâtul, faţa, în timp ce şoldurile i se mişcau într-un ritm ameţitor.

Îl copleşi cu pofta ei urgentă, neaşteptată şi pătimaşă. Se lăsă manevrat, condus. Incapabil să reziste se lăsă umplut şi apoi golit. Când mintea lui era încă ameţită de cursa pe care o efectuase trupul său, ea îi prinse faţa în palme şi-l călări fără milă spre propriul ei final.

Fox era năucit, chiar şi după ce-şi recăpătară respiraţia, şi ea se ridică pentru a-şi pune chiloţii.

– Aşteaptă. Cred că ăia sunt ai mei acum.

Când ea râse, el se ridică şi i-i luă din mână.

– Dă-i încoace! Nu pot umbla fără...

– Tu şi cu mine vom fi singurii care ştim asta. Deja mă înnebuneşte ideea. Trebuie să mă duc sus, să ies din costumul ăsta. Vino cu mine, apoi o să te duc acasă.

– Voi aştepta aici, pentru că dacă merg sus, mă vei duce în pat. Fox, am nevoie de chiloţii ăia. Se asortează cu sutienul.

El zâmbi în timp ce ieşi, căci intenţiona să îi ia şi sutienul. Intenţiona să le păstreze într-un plastic transparent, împreună cu scaunul de la birou.

Toate lucrurile bune au un sfârşit, se gândi Fox, în timp ce-şi petrecură următoarele ore citind cel de-al doilea jurnal, întorcând pe toate părţile cuvintele scrise de Ann, căutând înţelesuri ascunse. Încă o dată, cererea lui Gage de a trece mai departe a fost respinsă de voturile contra.

– Mai sunt încă valabile aceleaşi motive de respingere, sublinie Cybil, profitând de pauză ca să-şi mai detensioneze gâtul şi umerii. Trebuie să ţinem cont de faptul că l-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubea, un eveniment traumatizant şi că este pe cale să nască tripleţi. Iar dacă nici ăsta nu este un eveniment traumatizant nu ştiu care altul ar putea fi. Acum este momentul ei de linişte. Are nevoie să-şi recapete forţele şi să se pună în mişcare în acelaşi timp. Cred că ar trebui să ţinem cont de asta.

– Cred că este vorba de mult mai mult. Layla se întinse pentru a atinge cartea pe care Quinn o lăsase jos. Cred că scrie despre cusut, despre gătit, despre căldură, pentru că are nevoie să se distanțeze. Nu scrie despre Giles, despre moarte sau despre ceea ce s-a întâmplat. Nu scrie despre ceea ce crede sau îi este frică de ce se va întâmpla. Totul ține de momentul respectiv.

Se uită la Fox, iar acesta încuviință dând din cap.

– Și eu înclin să cred asta. Este vorba despre ce nu scrie. Fiecare zi care trece presupune un efort. Umple paginile cu chestii de rutină. Dar nu pot să cred că nu se gândește la înainte și apoi. Că nu simte toate astea. Nu este o perioadă de liniște cât este... Voia ca noi să găsim jurnalele, chiar și pe acesta care pare plin cu nimicuri zilnice. Mie îmi spune – ea îmi spune – că după o mare pierdere, după un sacrificiu personal, groaza și-a pus amprenta. După asta, înainte și după un nou început, după ce a născut, mai există viață. Că este încă important să trăiești, să-ți vezi de treburi. Nu asta facem și noi, o dată la șapte ani? Trăim și asta este important.

– Și ce naiba ne spune asta? vru Gage să știe.

– Că o parte a procesului este, pur și simplu, să trăiești. Să-i arăți lui Twisse degetul mijlociu în fiecare zi. Oare el știe? În ce gaură demonică l-a dus Dent, oare știe? Cred că știe și cred că-l roade că noi ne trezim în fiecare dimineață și facem ceea ce facem.

– Îmi place cum sună. Quinn își lovi ușor buzele cu degetul. Poate că asta îi mai ia și din putere. Devine mai puternic de pe urma emoțiilor violente și actelor de violență. Când poate, se hrănește din ele, le creează și se hrănește. Oare opusul nu ar fi valabil? Emoțiile banale sau gesturile de dragoste îl înfometează?

– Dansul iubirii. Layla se îndreptă în scaun. Obișnuit, amuzant, fericit. El a apărut să distrugă toate astea.

– Iar mai înainte, în sala de mese a hotelului, a vrut să ne sperie, îi spuse Quinn lui Layla. Dar alegerea momentului și a locului poate fi unul dintre factori. Era un cuplu care sărbătorea și flirta la lumina lumânărilor, bând vin.

– Ce faci atunci când te înțeapă o albină? întrebă Cybil. O lovești. Poate că-i provocăm câteva înțepături. Vom cerceta mai atent incidentele și locațiile pe care le știm deja. Iar această idee se împletește cu alta. Atunci când scrii ceva legat de el îi oferă putere, mai ales numele. Probabil că ea a vrut să aștepte sau avea nevoie să mai lase timpul să treacă, până când se simțea în siguranță.

– Noi am scris cuvintele, murmură Cal. Am scris cuvintele pe care le-am rostit la stâncă, pentru ritualul de frați de sânge.

– Și le-ați dat putere, zise Quinn. Scrisul este unul dintre răspunsuri. Noi scriem tot. Și asta s-ar putea să-i confere și mai multă putere – să-l facă să apară mai devreme.

– Când știm ce trebuie să facem, când credem

că ştim ce avem de făcut, continuă Fox, trebuie să trecem pe hârtie. Aşa cum a făcut Ann, cum am făcut în acea noapte.

– Semnat cu sânge, la lumina lunii.

Amuzată, Cybil se uită la Gage.

– Nu aş face rabat de la asta.

Gage se ridică şi se duse la bucătărie. Mai voia cafea. Voia mai mult decât cafea, voia câteva minute fără trăncăneală. În acest moment şi după câte îşi putea da el seama şi în momentele care aveau să urmeze, se vorbea prea mult şi nu se acţiona deloc. Era un om răbdător, trebuia să fie, dar începea să-şi dorească puţină acţiune.

Când Cybil intră, el o ignoră. Au nevoie de ceva voinţă să facă asta. Ea nu era tipul de femeie pe care să o ignori.

– Dacă eşti iritabil şi negativist nu te ajută prea mult.

El se sprijini de tejghea ţinând cafeaua în mână.

– De aceea, am şi plecat.

După ce se gândi o clipă, optă pentru vin în locul ceaiului.

– Şi tu eşti un pic plictisit. Dar felul tău de-a fi nu a rezolvat treaba. Zile noi, modalităţi noi. Ea îi copie poziţia, sprijinindu-se de cealaltă tejghea cu vinul în mână. Este mai greu pentru oameni asemenea nouă.

– Oameni ca noi?

– Suntem infestaţi cu viziuni despre ceea ce ar putea urma, iar uneori chiar urmează. Cum să ştim ce să facem sau dacă ar trebui să facem ceva ca să

oprim asta sau să o schimbăm. Şi dacă o vom face, oare va fi mai rău?

– Totul este riscant. Asta nu mă îngrijorează.

– Însă te deranjează. Ea sorbi din vin. Acum te enervează că s-a schimbat situaţia.

– Şi cum s-a schimbat situaţia?

– Micul nostru grup a început să se aşeze pe perechi. Q şi Cal, Layla şi Fox. Mai rămânem noi doi, uriaşule. Aşa că eşti enervat şi nu te pot învinovăţi pentru asta. Dar ca să ştii şi tu, nici eu nu sunt prea încântată de ideea că mâna sorţii ne-ar putea aduce împreună, ca pe nişte piese de şah.

– Şahul este jocul lui Fox.

Ea inspiră lung.

– Atunci să ne împartă în aceeaşi mână.

Sprâncenele lui se ridicară a înţelegere.

– De aceea există cărţile de schimb. Nu vreau să te ofensez.

– Nu mă simt ofensată.

– Nu eşti genul meu.

Când ea zâmbea în felul acela, un bărbat auzea cântecele unei sirene.

– Crede-mă, dacă m-aş da la tine, nu ai mai avea niciun alt gen. Dar nu asta este problema acum. Am venit să-ţi propun un fel de alianţă, o înţelegere, o afacere. Cum vrei tu să-i spui.

– Ce afacere?

– Ca noi doi să lucrăm împreună. Să luptăm împreună dacă se ajunge la asta. Ne vom uni talentele speciale când va fi necesar. Şi nu te voi seduce şi nici nu mă voi preface că m-ai sedus.

– Nu te-ai preface.

– Poftim, fiecare am marcat câte un punct. Suntem la egalitate. Eşti aici pentru că-ţi iubeşti prietenii, indiferent ce ai simţi pentru locul acesta, pentru unii dintre locuitori, îţi iubeşti, în primul rând, prietenii şi le eşti total loial. Respect asta, Gage, şi o şi înţeleg. Şi eu îmi iubesc prietenele şi le sunt loială. De aceea mă aflu aici.

Uitându-se spre uşă, sorbi din vin.

– Acesta nu este oraşul meu, dar oamenii din acea cameră sunt prietenii mei. Voi face tot ceea ce este necesar pentru ei. Şi tu la fel.

– Deci avem o înţelegere?

El se îndepărtă de tejghea şi se opri în faţa ei. Mirosea, se gândi el, a mistere exclusiv feminine.

– Spune-mi ceva. Crezi că vom reuşi să trecem şi de asta, să aruncăm confetti şi să bem şampanie?

– Ei aşa cred. Iar asta îmi este de ajuns. Restul ţine de posibilitate.

– Mie îmi plac mai mult probabilităţile, dar... El întinse mâna şi i-o prinse pe a ei. S-a făcut.

– Bine. Atunci... ea începu să se îndepărteze, dar el încă îi mai ţinea mâna strâns într-a lui.

– Şi dacă spuneam nu?

– Atunci, presupun că eram forţată să te seduc şi să te transform în căţeluşul meu adorabil ca să te ţin în frâu.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

– Căţeluş adorabil, pe dracu'.

– Ai fi surprins sau ai fi fost surprins dacă nu am fi avut o înţelegere.

Lăsă jos paharul cu vin şi îi bătu uşor mâna înainte de a şi-o elibera pe a ei. Luându-şi din nou vinul, o porni spre ieşire, dar se opri şi se întoarse. Amuzamentul de pe faţa ei dispăruse.

– El e îndrăgostit de ea.

Era vorba de Fox, realiză Gage, din moment ce Cal era deja dat.

– Da, ştiu.

– Nu ştiu dacă el ştie şi cu siguranţă că Layla habar n-are. Asta îi face să fie mai puternici şi în acelaşi timp să le fie şi mai greu.

– Mai ales lui Fox. Asta este povestea vieţii lui, spuse Gage, ca o încheiere, când ochii ei îl întrebară „în ce fel".

– Bine. Vor avea nevoie de noi în curând. Nu-ţi vei mai permite luxul de a mai fi plictisit mult timp.

– Ai văzut ceva?

– Am visat că erau toţi morţi, unul peste celălalt ca ofrande aduse la Stânca Păgână. Iar mâinile mele erau roşii de la sângele lor. Focul se târa pe stâncă, pe deasupra ei şi-i devora în timp ce eu priveam. În timp ce eu nu făceam nimic. Când a apărut din întuneric, mi-a zâmbit. Mi-a spus fiică şi m-a îmbrăţişat. Apoi tu ai apărut din umbră şi ne-ai omorât pe amândoi.

– Ăsta este un coşmar, nu o viziune.

– Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate. Noi doi trebuie să începem să lucrăm împreună cât mai repede. Nu voi avea sângele lor pe mâinile mele. Degetele ei se încleştară pe piciorul paharului. Fac orice este necesar. Nu voi accepta asta.

Când ea plecă, el rămase şi se întrebă cât va fi dispusă să facă pentru a-i salva pe oamenii pe care-i iubeau amândoi.

Nu mai rămăsese nici urmă de zăpadă, când Fox plecă de la birou în acea dimineaţă. Soarele strălucea pe un cer complet senin.

În copaci, apăruseră muguri care vesteau venirea primăverii. Panseluţele se zbenguiau în jgheabul din faţa florăriei.

Fox îşi dădu jos haina – chiar trebuia să înceapă să asculte buletinul meteo – şi începu să se plimbe, aşa cum făceau şi ceilalţi, de-a lungul trotuarului larg din cărămidă. Mirosi primăvara, prospeţimea ei, o simţi în balsamul aerului pe faţa sa. Era o zi prea frumoasă ca să stai închis într-un birou. Era o zi prielnică pentru o plimbare în parc sau de lenevit pe o verandă.

Ar trebui să o ducă pe Layla în parc, să o ţină de mână, să traverseze podul, să o convingă să-l lase să-i dea vânt într-unul dintre leagăne. Să o împingă cât mai sus, să o audă râzând.

Ar trebi să-i cumpere flori. Ceva simplu şi primăvăratic. Ideea îl făcu să se întoarcă, să verifice traficul, apoi să traverseze repede strada. Narcise galbene, se gândi el în timp ce deschise uşa magazinului.

– Bună, Fox.

Amy îl salută voioasă venind din spatele magazinului. Conducea „Floarea din Ghiveci" de ani de zile, iar Fox îşi zise că ea nu se plictisea de flori.

– O zi minunată, nu-i aşa?

– Şi încă cum. Cam asta aş dori, zise el arătând spre narcisele strălucitoare aflate în vitrină.

– Sunt frumoase ca o pictură.

Ea se întoarse, iar în geam, reflecţia slabă a feţei ei rânji spre el cu dinţi ascuţiţi, pe o faţă pe care curgea sânge. Chiar când se dădea un pas înapoi, ea se întoarse, zâmbindu-i familiar şi plăcut.

– Cui nu-i plac narcisele? spuse ea veselă în timp ce le împacheta. Sunt pentru vreo fată?

– Da. Sunt nervos, gândi el. Doar nervos. Am prea multe pe cap. În timp ce-şi scotea portofelul ca să plătească, el simţi un miros învăluit de mireasma dulce a florilor. Un miros de mlaştină, ca şi cum unele flori ar fi putrezit în apă.

– Poftim! Îi vor plăcea la nebunie.

– Mulţumesc, Amy. Îi plăti şi luă florile.

– Ne vedem mai târziu. Să o saluţi pe Carly din partea mea.

Se opri împietrit şi se întoarse.

– Poftim? Ce ai spus?

– Am spus să o saluţi pe Layla din partea mea. Ochii ei reflectau o îngrijorare deconcertată. Eşti bine, Fox?

– Da, da.

Împinse uşa, recunoscător că era din nou afară. Pentru că nu era cine ştie ce trafic, el traversă strada, pe la mijlocul blocului. Lumina se schimbă în timp ce un nor acoperi soarele, iar el simţi cum frigul îi înţeapă pielea – răsuflarea iernii apărută pe un cer de primăvară. Mâna lui se strânse pe

cozile florilor în timp ce se rotea, aşteptându-se să-l vadă, în orice formă va alege să ia. Dar nu era nimic, niciun băiat, niciun câine, niciun bărbat nicio umbră întunecată.

Apoi o auzi cum îl strigă pe nume. De această dată, frigul trecu pe deasupra lui, prin el, prin oase, auzind frica din vocea ei. Ea îl strigă din nou în timp ce el fugea, în timp ce el îi urma spaima spre vechea bibliotecă. Intră grăbit prin uşa deschisă care se trânti cu un sunet sinistru în urma sa.

Acolo unde ar fi trebuit să fie spaţii goale, nişte mese, scaune strânse pentru ceea ce era acum centrul comunităţii, încăperea era aşa cum fusese cu ani în urmă. Cărţi pe rafturi, mirosul lor, birouri şi cărucioare.

Îşi ordonă să se calmeze. Nu era real. Îl făcea să vadă ceea nu exista. Dar ea ţipă şi Fox fugi spre scări, urcându-le câte două deodată. Alerga cu nişte picioare care-i tremurau, care-i aduceau aminte când alergase în acest fel ultima dată. La capătul scărilor, trecu pe lângă pod şi urcă spre uşa care ducea pe acoperiş. Când trupul său se strecură afară, dimineaţa de primăvară murise şi se transformase într-o noapte fierbinte de vară.

Transpiraţia îi curgea pe piele, iar frica era ca nişte gheare care-i sfâşiau stomacul.

Ea stătea pe cornişa turlei de deasupra capului său. Chiar şi în întuneric putea vedea sângele de pe mâinile ei, de pe pietrele pe care le sfărâmase când se urcase.

Carly. Numele ei îi răsuna în urechi. Carly, nu. Nu te mişca. Vin sus să te iau.

Dar cea care se uita în jos la el era Layla. Lacrimile se revărsau pe obrajii ei palizi. Era Layla cea care-i rosti cu disperare numele, care îl privi în ochi şi-i spuse:

– Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Şi Layla fu cea care se aruncă de pe cornişă ca să moară pe pavajul de dedesubt.

14

Se trezi transpirat şi înfrigurat, auzind-o pe Layla repetându-i numele iar şi iar. Stăruinţa din vocea ei, felul în care-i strângea cu putere umerii, îl făcu să iasă din starea de vis şi să se întoarcă la realitate.

Dar spaima veni odată cu el, se încolăci în jurul Laylei, luă forma trupului ei, avea parfumul ei. Era în viaţă. Nu ajunsese prea târziu. Ea era în viaţă. Era aici.

– Ţine-mă strâns. Un fior îl străbătu, un ecou al acelei frici copleşitoare. Ţine-mă strâns, îi ceru el.

– Asta fac. Aşa voi face. Ai avut un coşmar. În timp ce ea murmura, mâinile ei îi mângâiau muşchii încordaţi ai spatelui. Acum eşti treaz. Este în regulă.

Oare aşa era? se întrebă el. Va fi vreodată aşa?

– Eşti atât de rece, Fox, eşti atât de rece. Lasă-mă să iau pătura. Sunt chiar aici, dar lasă-mă să iau pătura. Tremuri.

Ea se retrase, prinse pătura, apoi se aşeză în

așa fel, încât să poată să-i readucă căldura în brațe, frecându-i-le. În lumina slabă, privirea ei nu-i părăsi nicio secundă fața.

– Mai bine? Este mai bine? Mă duc să-ți aduc niște apă.

– Da, bine. Da, mulțumesc.

Ea se dădu jos din pat și ieși repede din cameră. Fox își prinse capul între mâini... avea nevoie de un minut ca să-și revină, ca să dea restul la o parte. Visul îl tulburase, amestecându-i amintirile, profitând de spaimele lui, de pierderile suferite.

Ajunsese prea târziu în acea noapte oribilă de vară pentru că fusese prea ocupat să facă pe eroul. O făcuse lată, iar Carly murise. Ar fi trebuit să o protejeze, ar fi trebuit să se asigure de asta, să o protejeze mai presus de toate. Fusese a lui, iar el nu o ajutase.

Layla se întoarse repede și îngenunche pe pat în timp ce-i dădea de băut.

– Îți este destul de cald? Mai vrei o pătură?

– Nu. Nu, sunt bine. Scuză-mă.

– Erai rece ca gheața și strigai. Cu blândețe, îi îndepărtă părul de pe față. Nu te-am putut trezi imediat. Ce a fost, Fox? Ce ai visat?

– Eu nu... Începu să-i spună că nu-și mai amintea, dar minciuna avea un gust amar. O mințise pe Carly, iar Carly era moartă. Nu pot vorbi despre asta. De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta.

Îi simți ezitarea, nevoia ei de a insista și o ignoră.

Fără să spună nimic, Layla îi luă paharul gol şi-l aşeză pe noptieră. Apoi se întinse şi îi aşeză capul pe pieptul ei.

– Acum este bine. Şoapta ei era la fel de moale ca şi mâna care-i mângâia părul. Totul va fi bine. Mai dormi puţin.

Mângâierea ei îi alungă demonii şi el reuşi să doarmă.

Dimineaţa, Layla se strecură afară din pat ca o hoaţă. Arăta extenuat, se gândi ea, şi încă era foarte palid. Tot ceea ce putea spera era ca măcar o parte din tristeţea pe care o simţise venind dinspre el în timpul nopţii, să se fi atenuat. Dacă ar fi ştiut care era sursa acelei tristeţi l-ar fi putut ajuta să-şi vindece sufletul.

El îi strigase numele în timpul coşmarului, îl strigase cu groază şi disperare în voce. Dar nu doar pe al ei, îşi aminti Layla, mai strigase şi Carly.

Nu, nu se va uita în mintea şi în sufletul lui cât timp dormea. Chiar dacă motivul era altruist sau egoist, reprezenta o infracţiune de cea mai joasă speţă. O încălcare a încrederii şi a intimităţii.

Îl lăsă să doarmă şi hotărî că, dacă va trebui să încalce ceva, aceea va fi bucătăria. Va găsi ea ceva din care să-i prepare un mic dejun. Îşi puse cămaşa lui care fusese aruncată pe jos şi ieşi din cameră.

În bucătărie, o aştepta o mare surpriză. Nu era vorba de stiva de vase murdare şi ziare răspândite peste tot. Încăperea era curată în stilul caracteristic al unui bărbat. Câteva vase în chiuvetă, câteva

scrisori nedeschise pe masă, şi blaturile dulapurilor şterse în grabă în jurul aparatelor.

Surpriza era un nou aparat strălucitor pentru preparat cafeaua. Ea simţi că se topeşte şi devine o plângăcioasă. El nu bea cafea niciodată, dar se dusese şi cumpărase un aparat pentru preparat cafeaua doar pentru ea – unul care avea şi o maşină de măcinat. Când deschise dulapul de deasupra, găsi o pungă cu boabe de cafea.

Oare el putea fi şi mai dulce de atât?

Ţinea în mână punga maro, zâmbind spre aparat, când Fox intră în bucătărie.

– Ai cumpărat un aparat pentru preparat cafeaua.

– Da. M-am gândit că trebuie să-ţi iei doza de dimineaţă.

Când se întoarse spre el, Fox era deja cu capul băgat în frigider.

– Mulţumesc. Iar pentru asta îţi voi prepara micul dejun. Trebuie să ai ceva pe aici pe care să-l transform în mâncare adevărată.

Ea ocoli uşa frigiderului pentru a arunca o privire înăuntru. Când el se îndreptă şi se dădu un pas în spate, ea îi văzu faţa.

– Oh, Fox! Instinctiv îşi ridică o mână spre obrazul lui. Nu arăţi prea bine. Ar trebui să te întorci în pat. Oricum, azi ai o agendă uşoară. Pot anula...

– Sunt bine. Noi nu ne îmbolnăvim, îţi aminteşti?

Nu trupeşte, se gândi ea, însă sufletul şi mintea erau cu totul altceva.

– Oboseşti şi tu. Acum eşti obosit şi ai nevoie de o zi liberă.

– Am nevoie de un duş. Uite ce e, apreciez oferta cu micul dejun, dar nu am cine ştie ce apetit în dimineaţa asta. Dă-i drumul şi prepară-ţi cafeaua dacă îţi poţi da seama cum funcţionează drăcovenia asta.

A cui era oare vocea asta? se întrebă Layla în timp ce el se îndepărta? Acea voce rece şi distantă? Cu mişcări atente, puse boabele de cafea la loc şi închise încet uşa dulapului. Întorcându-se în dormitor, începu să se îmbrace în timp ce sunetul apei, care lovea faianţa din baie, îi bubuia în urechi.

O femeie ştie când un bărbat vrea să o vadă plecată, iar dacă are cât de cât mândrie îi face pe plac. Va face duş, se va îmbrăca pentru serviciu şi-şi va prepara cafeaua acasă. Dacă omul voia spaţiu, ei bine, îi va oferi spaţiu.

Când sună telefonul, Layla îl ignoră. Apoi, înjurând, cedă. Putea să fie important, se gândi ea, o urgenţă. Apoi se crispă când mama lui Fox îi spuse un vesel bună dimineaţa şi i se adresă pe nume.

La duş, Fox lăsă apa caldă să-l biciuiască, în timp ce el dădea pe gât porţia lui rece de cafeină. Această combinaţie îi mai atenuă din ţepii ascuţiţi, dar mai rămaseră destui acolo de unde veniseră şi aceştia. Se simţea mahmur, avea migrenă şi îi era greaţă.

Vor trece. Mereu treceau. Dar un coşmar îi putea distruge dimineaţa mai ceva ca o beţie.

Probabil că o alungase pe Layla, sărind aşa la ea. Ceea ce, recunoscu el, fusese şi scopul său. Nu voia ca ea să-l dezmierde şi să-l liniştească, uitându-se la el cu acea privire îngrijorată. Voia să fie singur, să sta tolănit şi să mediteze.

La naiba! Avea tot dreptul!

Închise duşul şi-şi înfăşură un propos în jurul taliei. Când intră în dormitor, lăsând în urma sa picături, Layla era acolo.

– Tocmai plecam, spuse ea pe un ton glacial care-i confirmă lui că-şi făcuse treaba foarte bine. A sunat mama ta.

– Oh! Bine, o să o sun eu.

– De fapt, trebuie să-ţi spun că din moment ce Sage şi Paula trebuie să fie în D.C. luni, iar de acolo s-ar putea să fie nevoite să se ducă în Seattle, vrea ca toată lumea să vină la cină mâine.

El îşi apăsă ochii cu degetele. Probabil că de data asta nu avea cum să se fofileze.

– Bine.

– Se aşteaptă să vin şi eu. Eu – noi toţi. Se presupune că trebuie să te ajut să le dai de veste. Probabil că deja ştii că este imposibil să-i spui nu, dar poţi găsi scuze pentru mine mâine.

– De ce aş face asta? De ce nu ai merge? De ce să scapi şi să nu mănânci anghinare umplută? Ea nu zâmbi şi el îşi trecu mâna prin părul ud. Uite ce e. Sunt un pic ursuz în această dimineaţă. Poate îmi poţi acorda o pauză foarte scurtă.

– Crede-mă că deja am făcut-o. Încerc să-ţi ofer chiar una mai lungă, convingându-mă că eşti prost

dispus şi secretos pentru că eşti un măgar, nu pentru că nu ai încredere în mine. Dar este destul de complicat pentru că, deşi eşti un măgar, nu eşti unul destul de mare, încât să ascunzi detaliile unei spaime atât de însemnate ca aceea prin care ai trecut azi-noapte, doar pentru că eşti un prost. Aşa că mă întorc din nou la chestiunea cu încrederea. Te-am lăsat să intri în mine. Te-am primit în mine în acel pat, dar tu nu mă laşi în tine. Nu vrei să-mi spui ce te-a rănit şi te-a speriat.

– Potoleşte-te, Layla. Nu este momentul.

– Tu alegi când este momentul? Ei bine, atunci este în regulă. Anunţă-mă când este convenabil pentru tine şi mă voi trece în agendă.

Ea se îndreptă spre uşă, iar el nu scoase o vorbă. Apoi, Layla se opri şi-l privi cu nişte ochi inexpresivi.

– Cine este Carly?

Cum el tăcu, ea plecă şi-l lăsă singur.

Nu se aşteptase ca ea să vină la birou, de fapt, sperase că nu va veni. Dar în timp ce era în biblioteca lui cu cărţi de drept, încercând să se concentreze asupra cercetărilor, o auzi intrând. Nu o putea confunda cu altcineva. Fox ştia felul în care ea se mişca, îi ştia chiar şi obiceiurile matinale: deschide uşa dulapului din foaier, îşi agaţă haina, închide uşa, traversează încăperea spre birou, deschide sertarul de jos, din dreapta, şi-şi bagă geanta, dă drumul la calculator. El auzi toate acele mici sunete grăbite care îl făceau să se simtă

vinovat, iar vina îl enerva. Se vor ignora reciproc câteva ore, hotărî el, până ce ea se va calma.

Apoi vor trece mai departe.

Ignorarea şi evitarea funcţionară destul de bine mai toată dimineaţa. De fiecare dată când suna telefonul, el se pregătea să-i audă vocea tăioasă prin interfon. Dar ea nu-l apelă niciodată.

Îşi tot spunea că nu se furişase din bibliotecă, ci doar mersese foarte, foarte încet.

Când o auzi că iese să-şi ia prânzul, dădu o raită pe la recepţie şi-şi aruncă întâmplător privirea spre biroul ei. Observă grămăjoara de bilete, de genul „cât timp ai lipsit", care-i erau destinate. Deci ea nu-i transmitea apelurile telefonice. Nicio problemă, funcţiona. Va suna mai târziu, decise el. Dacă ar fi luat mesajele în biroul său, ar fi devenit evident faptul că fusese acolo şi-şi băgase nasul în biroul ei.

Acum se simţea stupid. Stupid, obosit, asediat şi un pic enervat. Băgându-şi mâinile în buzunare, se îndreptă înapoi spre biroul său şi tresări când se deschise uşa. Fu uşurat când o văzu intrând pe Shelley şi nu pe Layla.

– Bună. Speram să pot discuta cu tine un minut. Tocmai m-am întâlnit cu Layla afară şi mi-a spus că eşti înăuntru, probabil, nu prea ocupat.

– Desigur. Vrei să vii în birou?

– Nu. Se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Mulţumesc. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

– Cu plăcere. Pentru ce?

– Eu şi Block am avut prima şedinţă de

consiliere seara trecută. Ea oftă şi se dădu înapoi. A fost destul de intensă şi de emoţională. Nu ştiu cum se va termina totul, dar cred că ne-a ajutat. Cred că este mai bine să încerci să discuţi, chiar dacă ţipăm, decât să spui „du-te dracului, nenorocitule". Dacă ajung să spun asta, cel puţin ştiu că, mai întâi, mi-am oferit încă o şansă. Nu ştiu dacă aş fi avut-o, dacă nu mi-ai fi purtat tu de grijă.

– Vreau să primeşti ceea ce-ţi doreşti, orice ar fi asta. Şi să fii fericită atunci când vei primi acel ceva.

Ea dădu din cap şi-şi tamponă ochii cu un şerveţel.

– Ştiu că Block te-a atacat şi că nu ai depus plângere. Se simte, cred că cuvântul corect ar fi „aspru", pedepsit. Voiam să-ţi mulţumesc şi pentru asta, pentru că nu ai depus plângere.

– Nu a fost în totalitate vina lui.

– Oh, ba a fost. Râse încetişor. Trebuie să se fardeze un pic, dar s-a învăţat minte. Are un ochi învineţit. Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie dacă este un lucru meschin din partea mea, dar îmi pare bine.

– Nu pot să te condamn.

– Cum îţi spuneam, vom continua, să vedem ce se va întâmpla. Data viitoare trebuie să mă duc singură ca să mă descarc. Zâmbi larg. Deja mă simt mult mai bine. Trebuie să mă întorc la lucru.

Fox se duse în biroul său, lucră şi medită. O auzi pe Layla întorcându-se. Dulap, haină, birou,

sertar, geantă. El ieşi pe uşa de la bucătărie, făcând destul zgomot ca să-i dea de ştire că ieşise.

Soarele strălucea pe cerul albastru. Deşi aerul era destul de cald pentru a-l face să se simtă bine în jacheta lui subțire, frisoane îi alunecară pe spinare.

Acea după-amiază era imaginea în oglindă a visului său.

Se forță să ocolească clădirea, spre a ajunge pe Main Street. Panseluțele se zbenguiau în ghiveciul mare din fața florăriei. Oamenii se plimbau, unii purtând cămăşi cu mâneci lungi, ca şi cum ar fi absorbit acest gust al primăverii după ce luaseră o ultimă porție din iarnă. Strânse pumnii şi continuă să meargă.

Aşteptă o pauză în trafic, apoi traversă strada.

Amy apăru din spatele florăriei.

– Hei, Fox. Ce mai faci? Este o zi minunată, nu-i aşa? Era şi timpul.

Destul de aproape, se gândi el, uitându-se la fața ei.

– Da. Ce mai faci?

– Nu mă plâng. Cauți ceva pentru birou? Doamna Hawbaker lua câte un set în fiecare luni. Nu vrei să cumperi flori pentru birou vinerea, Fox.

– Nu. Câteva dintre nodurile din stomacul lui dispărură, dar se strânseră la loc când aruncă o privire şi văzu narcisele. Este ceva personal. Pe acelea le căutam.

– Nu-i aşa că sunt drăguțe? Foarte vesele şi pline de speranță.

Ea se întoarse, iar el se uită fix la imaginea neclară a feței ei reflectată în geam. Ea zâmbi, dar era zâmbetul lui Amy, la fel de vesel ca o floare.

Trăncăni cât timp le împachetă, dar cuvintele ei îi treceau pe lângă ureche în timp ce el cerceta aerul căutând acel miros de putrefacție. Nu descoperi nimic, decât un miros de proaspăt de flori.

– Sunt pentru iubita ta?

Îi aruncă o privire rapidă și pătrunzătoare.

– Da. Da, sunt pentru iubita mea.

Zâmbetul ei deveni și mai strălucitor în timp ce primea banii pentru flori.

– Îi vor plăcea la nebunie. Dacă vrei ceva pentru birou, voi pregăti luni un aranjament frumos pentru tine.

– Bine, mulțumesc. Se întoarse pentru a pleca.

– Salut-o pe Layla din partea mea.

El închise ochii. Ușurarea, vinovăția și gratitudinea se împleteau.

– Așa voi face. Ne vedem mai încolo.

Probabil că era un pic ametit când ieși afară, genunchii îi tremurau puțin, dar când reuși să se uite, ușa vechii biblioteci era închisă. Ridică privirea, dar nimeni dintre cei pe care-i iubea nu stătea în echilibru pe cornișa îngustă a turlei.

Traversă din nou strada. Layla stătea la birou când el intră pe ușa din față. Ea îi aruncă o privire, apoi se uită ostentativ în altă parte.

– Ai mesaje pe birou. Cel care trebuia să vină la două a sunat ca să se reprogrameze pentru săptămâna viitoare.

Se îndreptă spre ea şi îi oferi florile.

– Îmi pare rău.

– Sunt foarte frumoase. Mă duc să le pun în apă.

– Îmi pare rău, repetă Fox când ea se ridică şi trecu în grabă pe lângă el.

Ea se opri, preţ de două secunde.

– În regulă. Apoi luă florile şi se îndepărtă.

Fox voia să o lase baltă. Ce rost mai avea să mai scormonească totul? Ce rost ar mai avea? Nu era vorba de încredere, era vorba de durere. Oare el nu avea dreptul să aibă propria lui suferinţă? Suferind, se îndreptă spre bucătărie unde ea umplea o vază cu apă.

– Ascultă, trebuie să ne disecăm unul pe celălalt, să ne arătăm măruntaiele? De asta este nevoie?

– Nu.

– Nu trebuie să ştim fiecare afurisit de detaliu unul despre celălalt.

– Nu, nu trebuie. Ea începu să pună, una câte una, florile în apă.

– Am avut un coşmar. Am coşmaruri de când mă ştiu. Le avem cu toţii acum.

– Ştiu.

– Aşa vrei tu să scoţi adevărul de la mine? Să fii de acord cu tot ce spun?

– Este felul în care mă controlez ca să nu-ţi dau una la fund, înainte de a pleca, când ies.

– Nu vreau să ne certăm.

– Ba da, vrei. Exact asta vrei şi nu am de gând să-ţi ofer ceea ce vrei. Nu meriţi.

– Iisuse Hristoase! Începu să se agite prin mica încăpere, într-o manifestare rară a violenței. Lovi unul dintre dulapuri. Ea a murit. Carly a murit. Nu am salvat-o şi a murit.

Layla îşi întoarse privirea de la florile din vaza albastru-deschis.

– Îmi pare atât de rău, Fox.

– Să nu-ți pară. Îşi apăsă degetele pe ochi. Să nu-ți pară.

– Să nu-mi pară rău că ai pierdut pe cineva care a însemnat foarte mult pentru tine? Să nu-mi pară rău că suferi? Ce vrei de la mine?

– Acum nu am nici cea mai vagă idee. Ne-am întâlnit în primăvara înainte ca eu să împlinesc douăzeci şi trei de ani, când eram la New York, la Facultatea de drept. Ea era studentă la medicină. Ne-am întâlnit la o petrecere. Apoi am început să ne întâlnim. Eram amândoi foarte ocupați cu învățatul. Ea a rămas la New York în timpul vacanței de vară, iar eu m-am întors acasă. Dar m-am mai dus de câteva ori acolo pentru că lucrurile începeau să devină serioase.

Când se aşează la masa din bucătărie, Layla deschise frigiderul. În loc să-i dea o cola, îi aduse o sticlă cu apă şi-şi luă şi ea una.

– Ne-am mutat împreună în acea toamnă. Un loc mizerabil, genul de loc pe care te aştepți să şi-l permită un cuplu de studenți în New York. Ne plăcea. Ei îi plăcea, se corectă el. Eu mă simțeam mereu depăşit în New York, un pic agitat. Dar ea îl iubea, aşa că am făcut şi eu la fel pentru că o iubeam, Layla.

– Ştiu. Pot deslușI asta în vocea ta.

– Ne-am făcut planuri de viitor, planuri pline de culoare, aşa cum se întâmplă. Nu i-am spus niciodată despre Hollow şi nici despre ce se află sub el. Am crezut că l-am oprit în timpul ultimului Şapte, că am terminat cu asta şi că nu mai era nevoie să-i spun. Ştiam că mint. Am fost sigur că era o minciună când au reapărut visele. Cal a sunat. Eu mai aveam câteva săptămâni din semestru, slujba, dar trebuia să mă întorc. Aşa că am mințit-o, am găsit scuze care erau, de fapt, minciuni. O urgență în familie.

Nu era chiar o minciună, îşi spuse el acum, aşa cum îşi spusese şi atunci. Hollow era familia lui.

– În acele săptămâni, am tot făcut naveta între New York şi Hollow şi am adăugat minciună peste minciună. Mi-am folosit însuşirea pe care o am pentru a o citi, ca să pot să-i spun genul de minciună care ar fi funcționat mai bine.

– De ce nu i-ai spus, Fox?

– Nu m-ar fi crezut niciodată. Nu credea deloc în fantastic. Carly era legată mult de știință. Poate că asta a fost o parte a atracției. Mi-am spus că nimic din toate astea n-ar fi fost reale pentru ea. Dar asta era doar o parte a motivului, poate că şi asta era o altă minciună.

Se opri, masându-şi rădăcina nasului pentru a se detensiona.

– Voiam ceva ce nu făcea parte din asta. Voiam realitatea ei, ceea ce aveam departe de aici. Atunci când a venit vara şi ştiam că va trebui să fiu aici,

am inventat alte scuze, am spus alte minciuni. Mă certam cu ea, pentru că era mai bine să fie supărată pe mine decât s-o atingă ceva de aici. I-am spus că am nevoie de o pauză, că mă voi duce acasă pentru câteva săptămâni. Că am nevoie de spațiu. Am rănit-o și mi-am spus că o fac pentru siguranța ei.

Se opri și bău îndelung din sticla cu apă.

– Lucrurile s-au înrăutățit înainte de cea de-a șaptea zi a lunii a șaptea. Lupte și vandalism. Eram ocupați, eu, Cal și Gage. Am sunat-o. Nu ar fi trebuit să o sun, dar am făcut-o ca să-i spun că-mi lipsește, că mă voi întoarce peste câteva săptămâni. Dacă nu aș fi vrut să-i aud vocea…

– A venit, spuse Layla. A venit în Hawkins Hollow.

– Cu o zi înaintea zilei noastre de naștere. A venit cu mașina de la New York. A găsit drumul spre fermă și a apărut în prag. Eu nu eram acolo. Pe atunci, Cal avea un apartament în oraș, iar noi stăteam acolo. Carly a sunat din bucătăria fermei. Doar nu credeam că va rata ziua mea de naștere, nu-i așa? Eram îngrozit. Nu avea ce căuta aici, nu trebuia să vină. Când am ajuns la fermă, nimic din ce i-am spus n-a clintit-o. „Vom discuta despre ce nu este în regulă", așa susținea ea. Indiferent despre ce era vorba. Ce puteam să-i spun?

– Ce i-ai spus?

– Prea multe și totuși nu destule. Nu m-a crezut. De ce ar fi făcut-o? Considera că sunt prea stresat. Voia să mă întorc la New York să-mi fac analize. M-am dus, am dat drumul la cuptor și mi-am băgat

mâna înăuntru. El făcu acelaşi lucru în micuţa bucătărie a biroului, dar renunţă şi-şi luă mâna de pe arzător. Ce rost ar mai avea acum? A avut reacţia la care te aştepţi din punct de vedere uman şi medical, adăugă el, în timp ce închidea arzătorul. Apoi a văzut cum mi se vindeca mâna. Atunci mi-a pus o mulţime de întrebări, mult mai insistente decât testele voastre. Am fost de acord cu tot, cu condiţia ca ea să se întoarcă la New York. Dar a refuzat. Voia să plecăm împreună, aşa că am făcut un compromis. Mi-a promis că va sta la fermă şi nu va ieşi, până când voi putea merge cu ea. A rămas în acea noapte, ziua următoare, însă în a doua noapte...

Fox se îndreptă spre chiuvetă, se sprijini de ea şi privi prin fereastră la casa şi la peluza vecinului său. Apoi continuă:

– Lucrurile o luaseră razna în oraş, iar în mijlocul agitaţiei a sunat mama. Se trezise când a auzit afară o maşină demarând şi a ieşit alergând. Carly plecase. Plecase cu o maşină pe care o împrumutase de la un prieten ca să vină de la New York. Eram înnebunit şi am luat-o razna şi mai tare când mama mi-a spus că plecase de douăzeci de minute, poate chiar mai mult. Încercase să dea de mine, dar erau paraziţi pe linie.

Se întrerupse şi se întoarse să se aşeze. Layla se întinse peste masă pentru a-l prinde de mână.

– Era o casă în flăcări pe Mill, continuă el. Cal a fost ars destul de grav când a scos copiii afară. Trei copii. Jack Proctor, care conducea magazinul

de feronerie, avea o puşcă. Mergea, pur şi simplu, şi împuşca orice mişca. Un glonţ, al doilea glonţ şi încărca. Câţiva adolescenţi violau o femeie chiar pe Main Street, în faţa bisericii metodiste. Mai se întâmplau şi altele. Nu are rost să le enumăr acum. Nu o puteam găsi. Am încercat să-i găsesc gândurile, dar erau prea multe interferenţe. Ca şi paraziţii de pe linie. Apoi am auzit-o strigându-mă.

Acum nu mai vedea casele şi peluzele. Vedea focul şi sângele.

– Am alergat. Napper era acolo şi bloca trotuarul. Îşi pusese maşina de-a latul. Avea o bâtă de baseball şi venea cu ea înspre mine, agitând-o. Nu aş fi putut trece de el, dacă Gage nu l-ar fi doborât. Cal se afla în urma sa. Încă i se mai vindecau rănile provocate de foc. Am continuat să alerg, pentru că o auzeam cum mă strigă. Uşa de la bibliotecă, de la vechea bibliotecă era deschisă. Acum puteam simţi cât de înspăimântată era. Am urcat scările, strigând-o, ca să ştie că vin. Cărucioare veneau spre mine, iar cărţile zburau.

Fox retrăia cele petrecute. El închise ochii şi-şi trecu mâinile peste faţă.

– Am fost doborât de vreo două ori, poate chiar de mai multe ori. Nu ştiu, totul era în ceaţă. Am ieşit pe acoperiş, iar acolo parcă se dezlănţuise un uragan. Carly era pe cornişă şi se ţinea de o cărămidă. Mâinile îi sângerau, iar cărămida era pătată cu sânge. I-am spus să nu se mişte. „Nu te mişca". Oh, Dumnezeule! Nu te mişca. „Vin sus

să te iau". S-a uitat la mine, dar nu era acolo. Pentru o clipă a lăsat-o să iasă la suprafață ca să se poată uita la mine cu toată groaza întipărită pe față. Ea a spus: „Ajută-mă. Te rog. Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!". Apoi a căzut.

Layla își mută scaunul mai aproape de el și, așa cum făcuse și noaptea trecută, îi sprijini capul de pieptul ei.

– Nu am ajuns la timp.

– Nu este vina ta.

– Fiecare decizie pe care am luat-o, în ceea ce o privește, a fost greșită. Iar aceste decizii greșite au omorât-o.

– Nu. Chestia aia a omorât-o.

– Ea nu făcea parte din asta. Niciodată nu ar fi fost implicată în asta dacă nu eram eu.

El se retrase, se îndepărtă pentru a putea termina ce avea de spus.

– Noaptea trecută am visat... și începu să-i povestească.

– Nu știu ce să-ți spun, zise Layla. Nu știu ce ar trebui să-ți spun. Îl luă de mână și i-o apăsă de pieptul ei. Inima mea suferă. Nu-mi pot imagina ce ai simțit dacă inima mea suferă. Alții care știu ce s-a întâmplat, care te cunosc, ți-au spus deja că nu a fost vina ta. Dacă ea te-a iubit, ar vrea ca tu să accepți asta. Nu știu dacă ai greșit că ai mințit-o. Și nu știu dacă aș fi putut accepta ca fiind adevărat tot ceea ce știu, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei și nu aș fi simțit-o pe propria mea piele. Ai vrut să o ții la distanță de asta, să păstrezi ceea ce aveai,

ceea ce eşti, ceea ce era ea, departe de ceea ce aveai, de ceea ce eşti aici. Ştiu cum este să vrei să le ţii pe toate la locul lor. Dar lumile tale s-au ciocnit, Fox, şi tu nu mai puteai controla asta.

– Dacă aş fi făcut alte alegeri...

– Poate că situaţia s-ar fi schimbat, încuviinţă ea. Sau totul ar fi urmat o altă cale spre acelaşi sfârşit. Cum poţi şti? Eu nu sunt Carly, Fox. Şi îţi place sau nu, împărţim ceea ce se petrece în Hollow. Acum nu este vorba doar de deciziile tale.

– Am văzut prea mulţi morţi, Layla. Prea mult sânge şi durere. Ştiu că vor urma şi mai multe şi mai ştiu că vom face cu toţii ceea ce trebuie să facem. Dar nu ştiu dacă aş supravieţui dacă te-aş pierde.

Tristeţea lui îi învălui inima.

– Vom găsi noi o modalitate. Mereu ai crezut asta. M-ai făcut şi pe mine s-o cred. Haide! Te vei duce sus şi te vei întinde un pic. Fără discuţii.

Îl linguşi, îl terorizâ şi-l împinse în sus pe scări, până în pat. El era prea epuizat ca să se certe sau să facă glume când ea-l dezbrăcă şi-l înveli. Când se convinse că el doarme, fugi jos să închidă biroul. Apoi se întoarse sus ca să-l sune pe Cal şi să-l roage să vină. Layla îşi duse degetul la buze când acesta intră pe uşa din spate.

– Doarme. A avut o noapte agitată şi o zi la fel de agitată. Un coşmar, adăugă ea, făcându-i semn spre bucătărie. Unul în care m-a confundat cu Carly.

– Oh, la naiba!

Ea-i turnă cafea, fără să-l mai întrebe dacă vrea.

– Mi-a povestit despre ea, nu fără luptă şi durere. Acum este epuizat.

– Totuşi este mai bine că ţi-a spus. Fox nu se prea pricepe să ţină în el. Începu să bea, dar lăsă cana jos şi se încruntă. Cum a ajuns cafeaua aici?

– Mi-a cumpărat un aparat de preparat cafeaua.

Cal râse cu jumătate de gură.

– Va fi bine, Layla. Câteodată îl loveşte, nu prea des, dar când se întâmplă, îl loveşte cu putere.

– Se învinovăţeşte, iar asta este stupid, spuse ea cu atâta ardoare, încât Cal ridică din sprâncene. Dar a iubit-o şi nu poate face altceva. Mi-a spus că a încercat să o găsească imediat ce a aflat că plecase de la fermă. Tu erai rănit şi scoteai oameni dintr-o casă, nişte copii, un tip trăgea cu arma prin oraş, cretinul de Napper l-a atacat cu bâta de baseball. Este distrus pentru că nu a putut-o împiedica să se arunce.

– Aici mai este ceva ce probabil că nu ţi-a spus. Poţi să mă opreşti dacă greşesc. Şi el era ars, nu la fel de rău ca mine, dar destul de rău. Când a primit telefonul, a luat-o înaintea mea şi a lui Gage. În drumul său l-a lovit pe Proctor – tipul cu puşca – exact în biluţe, i-a aruncat arma lui Gage şi a continuat să meargă. L-a pocnit pe unul dintre tipii care violau o femeie pe trotuar. Eu m-am ocupat de celălalt, dar asta m-a încetinit. Şi mai era şi Napper. A balansat bâta aia foarte bine şi i-a rupt braţul lui Fox.

– Dumnezeule!

– Gage a pornit spre el ca un taur, iar Fox a luat-o din nou din loc. A fost nevoie de amândoi ca să-l doborâm pe Napper. Fox deja alerga în sus, pe scări, când noi am ajuns în vechea bibliotecă. Iar acolo era iadul. Am ajuns prea târziu. Ea sărise, la naiba, tocmai îşi lua zborul de pe cornişă când am ajuns pe acoperiş. Am crezut că va sări după ea. Era plin de sânge pentru că fusese lovit de cărţile care zburau ca nişte proiectile. Nu putea face nimic. O ştie prea bine. Dar, din când în când, îşi aminteşte.

– Dacă l-ar fi crezut, dacă ar fi crezut în el şi ar fi făcut ce i-a cerut, ce i-a promis, ea ar fi în viaţă.

Cal o privi cu ochii lui gri, care exprimau calm.

– Exact. Ai dreptate.

– Dar el nu o va învinovăţi pe ea.

– Este mai greu să dai vina pe morţi.

– Nu şi pentru mine, nu acum. Dacă l-ar fi iubit destul de mult, dacă ar fi crezut în el şi şi-ar fi ţinut promisiunea – atât trebuia să facă, să-şi ţină promisiunea – el nu ar fi fost nevoit să-şi rişte propria viaţă ca să o salveze. Nu i-am spus lui asta şi voi încerca din răsputeri să nu o fac. Oricum, mă simt mai bine acum că am spus-o cu voce tare.

– Eu am spus-o cu voce tare şi în faţă. Şi eu m-am simţit mai bine, dar se pare că asupra lui nu a avut acelaşi efect.

Layla dădu din cap.

– Mai este ceva. De ce Carly? Nu făcea parte din oraş, şi totuşi a fost contaminată în câteva minute. Suficient de puternic, încât să se sinucidă.

– S-a mai întâmplat şi înainte. Majoritatea sunt oameni care locuiesc în Hollow, dar au fost implicate şi persoane din afara oraşului.

– Pot să pun pariu că majoritatea au fost implicaţi pe post de victime ale cuiva contaminat. Dar ea era femeia pe care o iubea unul dintre voi. Şi a fost imediat prinsă în mreje. Eu îmi pun întrebări în legătură cu asta. Cal, mă mai întreb cum de a auzit-o strigând, cum de a putut ea să-l strige, cum de a putut ea să aştepte ca el să vină fugind pe acoperiş ca să o vadă cum se aruncă.

– Unde vrei să ajungi cu toate astea?

– Nu sunt sigură. Dar cred că ar merita să o rog pe Cybil să verifice arborele ei genealogic. Dacă ca are vreo legătură? Dacă făcea parte din ramurile contorsionate ale arborelui nostru genealogic?

– Şi s-a întâmplat ca Fox să se îndrăgostească de ea?

– Asta este ideea. Nu cred că lucrurile s-au întâmplat pur şi simplu. Cal, ai fost vreodată îndrăgostit – cu adevărat îndrăgostit – de altcineva decât de Quinn?

– Nu. El răspunse fără să ezite şi sorbi gânditor din cafea. Îţi pot spune că nici lui Gage nu i s-a întâmplat.

– Se foloseşte de emoţii, conchise Layla. Ce altă modalitate mai bună de a cauza durere există decât să folosească dragostea împotriva unui dintre voi? Nu cred că ea a fost, pur şi simplu, contaminată, Cal. Cred că a fost aleasă.

15

În acea noapte au citit. Pentru prima dată după atâtea pagini, prima dată după multe luni care trecuseră pentru Ann, ea scrisese despre Giles şi Twisse.

Începe un nou an. Ceea ce a fost a trecut şi a devenit ceea ce este şi ceea ce poate va fi. Giles mi-a cerut să aştept noul an pentru a scrie ceea ce s-a petrecut în cel care a trecut. Oare aceste rotiri ale timpului formează scuturi care blochează întunericul?

M-a trimis departe înainte de a începe contracţiile naşterii. Nu putea face ceea ce era hotărât să facă avându-mă pe mine alături. Mă ruşinez că am plâns, chiar l-am implorat, că l-aş fi putut răni cu lacrimile şi rugăminţile mele. Nu putea fi convins, dar nici nu m-a lăsat să plec plângând de lângă el. Mi-a şters lacrimile cu degetele şi mi-a făgăduit că, dacă zeii vor vrea, ne vom reîntâlni.

În acel moment, nu-mi păsa de zei şi de

dorințele lor, de firea lor nestatornică și de inimile lor reci. Și totuși, iubitul meu le jurase credință înaintea să-mi jure mie, așa că nu mă puteam pune cu zeii. Mi-a spus că el are munca lui, războiul lui și eu – și-a pus mâinile pe burta mea și pe viețile care creșteau acolo – le aveam pe ale mele. Fără mine, munca lui nu ar însemna nimic și ar pierde războiul.

Nu am plecat plângând, ci sărutându-l. Am plecat cu soțul verișoarei mele, departe de dragostea mea, de căbănuță, de stâncă. Am plecat într-o noapte călduță de iunie, iar în timp ce mă îndepărtam el mi-a spus: „Nu este moarte".

În casa verișoarei mele am găsit bunătate, despre această bunătate am scris în paginile anterioare. M-au luat la ei și m-au ținut ascunsă chiar și când a venit el. Bestia, Întunericul – Twisse. Stăteam întinsă, înfricoșată, copleșită de dureri pe patul din micul pod al căsuței lor. A apărut sub forma unui om, în timp ce fiii mei se luptau să vadă lumina zilei.

I-am simțit greutatea care îmi apăsa pe inimă. I-am simțit degetele alunecând prin aer, căutându-mă, așa cum caută un uliu iepurele. Dar nu m-a găsit. Când soțul verișoarei mele nu a vrut să plece cu el, nu i s-a alăturat cu torța și cu ura în drumul său spre dragostea mea, spre căbănuță, spre stâncă, i-am simțit furia. Cred că i-am simțit și starea de confuzie, pentru că el nu avea nicio putere aici.

Iar Fletcher, dragul de Fletcher, va fi cruțat de ceea ce se va întâmpla la Stânca Păgână.

Voi naşte în seara asta. Am ştiut-o de la prima durere. Un sfârşit care nu avea să fie sfârşit, ci acest început. Acestea sunt legate aşa cum îşi dorise Giles. Lasă-l pe demon să creadă că asta este opera lui, voinţa lui, dar erau ale lui Giles care a întors cheia, Giles care va plăti pentru că a deschis lacătul.

Scumpa mea verişoară mi-a răcorit faţa. Nu puteam chema moaşa şi nici pe mama, de care îmi era dor. Nu iubitul meu era cel care păşea în camera de desubt, ci Fletcher, atât de calm, atât de real. În timp ce durerea creştea până când nu mi-am mai putut reţine ţipetele, l-am văzut pe iubitul meu stând lângă stâncă. Am văzut torţele luminând întunericul. Am văzut tot ce s-a întâmplat acolo.

Oare acesta era delirul facerii sau mica mea putere? Cred că erau amândouă, prima întărind-o pe cea de-a doua. El ştia că sunt acolo. M-am rugat ca asta să nu fie doar dorinţa unei inimi chinuite, ci adevărul. Ştia că sunt cu el, pentru că am auzit cum gândurile lui ajungeau la mine şi s-au întâlnit pentru o clipă binecuvântată: „Dragostea mea, ai grijă, fii puternică".

Purta amuleta din piatra însângerată, iar acele picături roşii străluceau în lumina torţelor pe care le aduceau spre el.

Îmi amintesc cuvintele pe care mi le-a spus când a vrăjit piatra.

„Sângele nostru, al lui şi al lor. Unul pentru trei. Trei într-unul".

Acum împingeam, împingeam, prin durere şi sânge, ducând propriul meu război pentru viaţă. Am văzut feţele celor care veniseră după mine. Şi am jelit ceea ce li s-a întâmplat lor, ceea ce li se va face. Am auzit-o de tânăra Hester Deale acuzându-l pe el şi pe mine. Iar eu tot împingeam şi împingeam. Transpiraţie, sânge şi pe jumătate înnebunită din cauza a ceea ce se întâmpla. Am privit-o cum fuge în timp ce Giles o elibera, am văzut demonul în ochii unui bărbat şi ura bărbaţilor şi a femeilor care-i purtau blestemul ca pe o rană.

Puterea, iubitul meu, a venit odată cu focul. S-a sacrificat în foc, în lumină şi în sângele care fierbea în jurul stâncii. Primul nostru fiu s-a născut în timp ce lumina mă orbea. În timp ce ţipetele mele se amestecau cu cele ale celor blestemaţi.

În timp ce focul ardea cu vâlvătăi ce pârjoleau pământul, fiul meu a scos primul său ţipăt. În el şi în ţipetele fraţilor săi, care îmi părăseau pântecul, am auzit speranţa. Am auzit dragostea.

– Asta confirmă multe dintre cele ştiute de noi, spuse Cal când Quinn închise jurnalul. Şi mai adaugă: nu poate fi o coincidenţă că Ann a născut în timp ce Dent se confrunta cu Twisse.

– Puterea vieţii. A vieţii inocente. Cybil puncta arătând pe degete. Viaţa mistică. Durere şi sânge – a lui Ann, a lui Dent, a demonului – a oamenilor pe care Twisse i-a adus cu el. Este interesant şi faptul că Twisse a venit la casa unde se ascundea

Ann şi nu a simţit nimic. Chiar şi atunci, nu au putut contamina pe oamenii din acea casă sau de pe acel pământ.

– Dent s-ar fi asigurat de asta, nu-i aşa? sugeră Layla. Nu ar fi trimis-o pe Ann de acolo fără să ştie că va fi în siguranţă. Ann şi fiii lor. Se uită la Fox. Şi aceia care vor mai veni.

– Ea ştia ce va urma. Pentru că nu avea chef de bere sau de vin, nici măcar de cola, Fox bău apă. Ştia că toţi cei de acolo vor muri când Dent va acţiona. Îi va sacrifica.

– Cine este vinovatul? spuse Gage hotărât. Nu ar fi fost acolo dacă Twisse nu i-ar fi adus. Iar, dacă Dent nu acţiona, l-ar fi ars cu torţele.

– Erau oameni, inocenţi. Dar, Cybil continuă ca el să poată argumenta, sunt de acord cu tine, în mare parte. Putem spune că, dacă Giles nu ar fi făcut nimic sau dacă ceea ce ar fi făcut nu ar fi funcţionat, contaminarea s-ar fi împrăştiat până ce s-ar fi omorât între ei şi ar fi hrănit astfel bestia. Se pare că Ann, ca şi mine, a acceptat asta.

– A menţionat piatra sângerie. Quinn ridică paharul cu vin pe care-l neglijase. Trei în unul, unul în trei, asta este foarte uşor de făcut. Trei bucăţi de piatră pentru fiecare dintre voi. Trucul constă în a face din nou o singură bucată din cele trei.

– Sânge. Cybil cercetă feţele celor trei bărbaţi. El i-a spus despre sânge. Aţi încercat să vă folosiţi sângele? Sângele amestecat?

– Nu suntem proşti. Gage se adânci în fotoliu. Am încercat asta de mai multe ori.

– Dar noi nu. Layla ridică din umeri. Al lui, al nostru, al lor. Noi – Quinn, Cybil şi eu – avem sângele lui. Fox, Cal, Gage, asta este partea cu sângele „nostru". Se pare că, dacă le amestecăm pe toate, îl vom avea pe „al lor".

– Logic, inteligent şi un pic dezgustător, decise Quinn. Hai să încercăm!

– Nu în seara asta. Cybil o trimise cu un gest pe Quinn înapoi pe scaunul ei. Nu te apuci aşa, deodată, să dai sânge. Chiar şi la zece ani, aceştia trei au ştiut că astfel de lucruri necesită un ritual. Lasă-mă să fac mai întâi cercetări. Dacă va fi să sângerez, nu vreau să se piardă sau, şi mai rău, să invoc partea greşită.

– Bine spus. Quinn se aşeză la loc. O observaţie al naibii de bună. Şi totuşi este greu să nu faci nimic. Au trecut cinci zile de când Marele Bastard Malefic a ieşit să se joace.

– Nu înseamnă foarte mult, spuse Gage sec, când aştepţi şapte ani.

– A folosit mult combustibil – focul de la fermă, contaminarea lui Block. Cal privi fereastra din faţă şi întunericul din spatele ei. Acum se reface. Cu cât îi ia mai mult, cu atâta va fi mai nemilos când va veni după noi.

– Pe această notă optimistă, eu plec. Gage se ridică în picioare. Să-mi dea cineva de ştire când va trebui să-mi tai din nou încheietura mâinii.

– Îţi voi trimite un memoriu. Cybil se ridică şi ea. Este timpul să fac cercetări. Voi, arătoşilor, ne vom vedea mâine la familia O'Dell. Abia aştept,

adăugă ea, iar Fox o mângâie pe umăr când trecu pe lângă el.

– Cal, am nevoie să te uiți la prăjitorul de pâine.

Sprâncenele lui Cal se apropiară când se uită la Quinn.

– La prăjitor? De ce?

– Are o chestie.

Ea se întreba cum de un bărbat atât de inteligent putea fi atât de mărginit. Nu-şi dădea seama că era timpul să evacueze camera şi să le lase lui Layla şi lui Fox un pic de spațiu? Îl luă de mână şi îl trase după ea, dându-şi ochii peste cap.

– Vino să arunci o privire.

– Cred că ar fi bine să plec şi eu, spuse Fox când rămase doar cu Layla.

– De ce nu rămâi? Nu trebuie să... Putem doar să dormim.

– Arăt atât de rău?

– Încă mai arăți un pic obosit.

– Şi prea mult somn te poate obosi.

Şi trist, se gândi ea. Chiar şi atunci când zâmbea, ea putea vedea umbra din ochii lui.

– Ce-ar fi să ieşim. Ştiu un bar drăguț, dincolo de râu.

Îi luă fața în palme şi o sărută uşor.

– Nu sunt o companie plăcută în noaptea asta, Layla. Mă voi duce acasă şi voi face unele cercetări. O să trec mâine pe aici să te iau.

– Dacă te răzgândeşti, sună-mă.

Fox nu sună, iar ea avu o noapte agitată făcându-şi griji pentru el. Dacă mai avea un alt coşmar, iar ea nu era acolo să-l ajută să treacă peste el?

Totuşi, reuşise să treacă în ultimii douăzeci de ani peste lucruri şi mai grave decât coşmarurile, fără ca ea să-i fie alături.

Fox nu era în apele lui. Layla stătea în pat cu ochii în tavan. Visul, amintirile, faptul că-i spusese despre Carly – toate astea aprinseseră focul din el. Consolarea, mânia, înţelegerea, odihna. Niciuna dintre astea nu-i redaseră liniştea. Când va reveni, pentru că ea credea că aşa se va întâmpla, va încerca să-l liniştească din nou spunându-i ce credea despre legătura lui Carly. Dacă gândurile ei se dovedeau adevărate, oare va fi mai rău pentru el?

Pentru că gândurile şi grijile nu încetau să-i dea târcoale, Layla coborî din pat. Coborî, îşi turnă o ceaşcă din ceaiul lui Cybil şi-l luă cu ea în birou. În timp ce restul casei dormea, ea îşi notă cuvintele-cheie şi frazele pe care şi le amintea din lectura jurnalului. Studie diagramele, graficele şi hărţile, sperând că îi va sări în ochi ceva nou.

Se încruntă citind notiţele lui Cybil. Chiar şi după ce lucraseră împreună săptămâni la rând, nu-i putea descifra scrisul ciudat, pe care Quinn adesea îl numea Cybil-iute. Deşi le spusese ambelor prietene detaliile, acum stătea şi tasta un raport despre visul lui Fox şi altul, mai lung, despre moartea lui Carly. Apoi se uită pe fereastră. Noaptea era liniştită. Se întoarse în pat şi adormi în cele din urmă.

Fox se pricepea să arate altceva decât ceea ce simţea. Profesia lui nu era atât de diferită de cea a

lui Gage. Avocatura şi jocurile de noroc aveau multe în comun. De multe ori, trebuise să-i arate judecătorului, juriului, unui client sau celuilalt avocat o anumită expresie a feţei care să nu reflecte ceea ce avea în suflet şi în minte.

Când ajunse la fermă, Layla, fratele său, Ridge, împreună cu familia sa se aflau deja acolo, aşa cum erau şi Sparrow şi prietenul ei. Fiind atâţia oameni în casă, i-a fost uşor să abată atenţia celorlalţi de la el.

O prezentă pe Layla, îşi gâdilă nepotul şi-i mângâie uşor burta cumnatei lui care era însărcinată. O şicană pe Sparrow glumind pe seama faptului că era vegetariană convinsă, că îi plăcea să cânte la concertină şi că era pasionată de baseball.

Pentru că Layla părea ocupată, deşi putea să o simtă cum încearcă să-i afle starea de spirit, Fox se retrase în bucătărie.

– Hmmm, ce miros are acel tofu, zise el, îmbrăţişând-o pe mama sa care stătea lângă maşina de gătit. Ce altceva mai avem în meniu?

– Toate mâncărurile tale preferate.

– Nu face pe deşteapta cu mine.

– Dacă nu aş fi aşa, cum aş fi putut să-ţi transfer această calitate? Ea se întoarse şi-şi începu ritualul celor patru pupături, după care se încruntă privindu-l în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Am muncit până târziu, atâta tot.

Cineva o convinse pe Sparrow să ia arcuşul, aşa că Fox folosi muzica drept scuză ca să danseze

împreună cu mama sa prin încăpere. Ştia că nu o păcăleşte, dar ea îl lăsă în pace.

– Unde este tata?

– În pivniţa cu vinuri. Era un nume pompos pentru spaţiul din pivniţă unde ţinea vinul făcut în casă. Am pregătit şi ouă umplute.

– Deci nu este totul pierdut.

Tocmai îşi învârtea mama când Layla intră în bucătărie.

– Voiam să văd dacă pot să te ajut cu ceva.

– Desigur. Jo se opri şi-l bătu uşor pe Fox pe obraz. Ce ştii despre anghinare? o întrebă ea pe Layla.

– Este o legumă.

Jo zâmbi şi îi făcu semn s-o urmeze în salon.

Layla se simţi ca acasă când Brian O'Dell îi dădu un pahar cu vin de mere şi o sărută pe obraz. Oamenii intrau şi ieşeau din încăpere. Cybil sosi cu un trifoi în miniatură, iar Cal cu şase cutii din berea lui preferată. În bucătărie se conversa mult, iar în afara ei se auzea muzică. O văzu pe Sparrow, care se comporta asemenea numelui ei, plutind ca o vrabie în timp ce-şi plimba nepoţelul pe afară ca el să poată fugări găinile. Şi mai era şi Ridge, cu ochii săi visători şi cu mâinile mari, care arunca copilul în aer.

Era o casă fericită, se gândi Layla când auzi râsetele şi ţipetele băiatului prin fereastră. Chiar şi Ann găsise un pic de fericire aici.

– Ştii ce este în neregulă cu Fox? Jo vorbi încet în timp ce trebăluia alături de Layla.

– Da.

– Îmi poți spune?

Layla aruncă o privire în jur. Fox ieşise din nou. Nu putea sta locului, se gândi ea. Nu se putea linişti, încă.

– Mi-a spus despre Carly. S-a întâmplat ceva care i-a adus aminte şi l-a supărat, aşa că mi-a povestit.

Jo se mulțumi să dea din cap şi continuă să prepare legumele.

– A iubit-o foarte mult.

– Da, ştiu.

– Este bine că ştii şi înțelegi asta. Este bine că ți-a spus, că a putut să-ți spună. Ea l-a făcut fericit, apoi i-a frânt inima. Dacă ar fi trăit i-ar fi frânt inima în alt fel.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Jo o privi pe Layla.

– În vecii vecilor, ea nu l-ar fi văzut pe de-a-ntregul, cu tot ceea ce reprezintă el. Nu l-ar fi acceptat niciodată aşa cum este. Tu poți?

Înainte ca Layla să apuce să răspundă, Fox împinse uşa de la bucătărie. Nepoțelul era cățărat pe spatele lui ca o maimuță.

– Cineva să dea chestia asta jos de pe mine!

Mai multe persoane apărură în bucătărie, şi alte băuturi se turnară. Toți se serveau din aperitivele înşirate pe paltourile de pe masa robustă din bucătărie. În mijlocul hărmălaiei, Sage îşi făcu apariția, ținând de mână o brunetă frumoasă cu ochii de culoarea alunelor, care nu putea fi decât Paula.

– Vreau şi eu din asta. Sage ridică sticla de vin şi-şi turnă un pahar mare. Paula nu va bea. Sage râse provocator. Vom avea un copil.

Încă mai râdea când se întoarse spre Paula. Se sărutară în bucătăria vechii ferme în timp ce în jurul lor se auzeau strigăte de felicitare.

– Vom avea un copil, spuse Sage din nou, apoi se întoarse spre Fox. Bună treabă, zise ea şi i se aruncă în braţe.

Se repezi apoi spre mama, tatăl şi fraţii ei în timp ce Fox o privea uluit.

Layla o văzu pe Paula entuziasmată, şi aşa cum făcuse cu Sage, îi atinse faţa lui Fox.

– Îţi mulţumesc. Apoi îşi apăsă obrazul de al lui. Îţi mulţumesc, Fox.

Layla văzu cum lumina i se întoarce lui Fox în privire. Văzu cum tristeţea dispare şi cum reapare bucuria. Propriii ei ochi se umeziră în timp ce îl privea cum o sărută pe Paula şi-şi îmbrăţişează sora, cei trei formând un întreg.

Apoi o văzu pe Jo, care se opri în faţa ei. O sărută pe Layla pe frunte, pe obraz, apoi pe celălalt, şi uşor pe buze.

– Tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

Sfârşitul de săptămână se preschimbă în zile lucrătoare. Hollow era încă liniştit. Ploaia nu contenea, menţinând temperatura mai scăzută decât sperau toţi că va fi în aprilie. Dar fermierii îşi arau ogoarele, iar mugurii dădeau în floare. Cupe roz acopereau magnolia din spatele birourilor

lui Fox, iar tijele care vor deveni lalele de un galben-untos şi de un roşu-aprins se legănau în adierea vântului. De-a lungul străzii High, pereţii Bradford erau plini cu muguri şi flori. Când ploile trecură, oraşul pe care Fox îl iubea strălucea ca o bijuterie la poalele munţilor.

Fox o ridică pe Layla de la birou.

– Ieşim.

– Eu tocmai…

– Poţi face „tocmai“ când ne întoarcem. Am verificat agenda şi suntem liberi. Vezi ce este afară? Lumina ciudată şi nefamiliară? Se numeşte soare. Haide să luăm un pic.

Rezolvă problema trăgând-o spre uşă.

– Ce te-a apucat?

– Sex şi baseball. Asta visează un tânăr primăvara.

Părul ei flutura în adierea vântului în timp ce-şi mijea ochii pentru a-l privi.

– Nu vom face sex şi nu vom juca baseball la prânz, într-o zi de miercuri.

– Atunci cred că va trebui să mă mulţumesc cu o plimbare. Vom putea să ne ocupăm cu adevărat de grădinărit peste câteva săptămâni.

– Tu te ocupi cu grădinăritul?

– Mă ocup de câteva ghivece din faţa biroului. Eu le plantam şi doamna H mă chibiţa.

– Sunt sigură că pot să chibiţez şi eu.

– Contez pe asta. Voi fetele puteţi pune un jgheab cu legume mici şi ierburi în spatele casei voastre, iar pe marginea străzii nişte straturi de flori.

– Putem?

O luă de mână şi i-o legănă încet în timp ce mergeau.

– Nu-ţi place să-ţi murdăreşti mâinile?

– S-ar putea. Nu prea am experienţă la grădinărit. Mama şi-a pierdut vremea cu asta, iar ea avea câteva plante în apartament.

– Te-ai descurca de minune. Culoare, forme, tonuri, texturi. Îţi place să faci ceea ce te pricepi cel mai bine. O luă pe trotuar spre clădirea care adăpostise magazinul de suveniruri. Vitrina era goală acum. Deprimant de goală.

– Arată jalnic, constată Layla.

– Ai dreptate. Dar nu trebuie să rămână aşa.

Ochii ei se măriră de uimire când el scoase nişte chei şi deschise uşa din faţă.

– Ce faci?

– Îţi arăt potenţialul. Intră şi aprinse lumina.

Ca majoritatea prăvăliilor de pe Main şi aceasta fusese, mai întâi, o locuinţă. Intrarea era largă, vechile podele de lemn erau curate şi goale. Pe o parte, o scară curbă cu o balustradă lucioasă din cauza generaţiilor de mâini care alunecaseră pe ea ducea la etaj. În spate, un portal dădea spre încă trei încăperi, aşezate una lângă cealaltă. În cea din mijloc se afla şi intrarea din spate. Tot ea avea o verandă acoperită care dădea spre fâşia de curte îngustă, unde liliacul aştepta să înflorească.

– Abia dacă îţi dai seama ce a fost aici. Layla îşi trecu vârfurile degetelor peste balustrada scării.

Mă refer la magazinul de suveniruri. Nu a mai rămas nimic din el decât nişte rafturi şi câteva semne pe perete unde au fost atârnate diverse lucruri.

– Îmi plac clădirile goale, pentru potenţialul lor. Aceasta are din plin. Fundaţie solidă, instalaţie bună – ambele, inclusiv partea electrică puse la punct – locaţie, lumină şi un proprietar conştiincios. Este şi spaţioasă. Magazinul de suveniruri folosea cel de-al doilea etaj pentru depozitare şi ca spaţiu pentru birouri. Probabil că era o alegere bună. Dacă ai clienţi care trebuie să urce şi să coboare pe scări, se poate întâmpla ca unul dintre ei să se împiedice şi să te dea în judecată.

– Aşa glăsui avocatul.

– Are nevoie de o nouă zugrăveală. Tâmplăria este frumoasă. Îşi trecu mâna peste un ornament. Original. Cineva a făcut asta în urmă cu vreo două sute de ani. Adaugă caracter şi respectă istoria. Ce crezi despre asta?

– Despre tâmplărie? Este superbă.

– Despre întreg locul.

– Ei bine. Ea începu să se plimbe, privind în jur. Este luminos, spaţios, bine întreţinut, cu destule crăpături în podea ca să adauge caracterul despre care vorbeai tu.

– Poţi face multe în acest loc.

Ea se întoarse spre el.

– Aş putea?

– Chiria este rezonabilă. Locaţia este de primă

mână. Spațiu suficient încât să pui niște perdele și să faci câteva cabine de probă. Vei avea nevoie de rafturi, vitrine, cred că și de umeraşe pentru a agăța haine. În timp ce se uita de jur împrejur, își vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor. Se întâmplă să cunosc niște tipi care se descurcă foarte bine cu uneltele.

– Tu-mi sugerezi să deschid un magazin aici?

– Să faci ceea ce-ți place. Nu mai există aşa ceva în oraş. Nimic de acest gen pe o distanță de mile întregi. Ai putea realiza ceva aici, Layla.

– Fox, asta... nici nu se pune problema.

– De ce?

– Pentru că eu... Nu mi-aş putea permite niciodată, chiar dacă...

– De aceea există împrumuturi pentru afaceri.

– Nu m-am gândit serios să-mi deschid propriul meu magazin de ani de zile. Serios. Nu știu de unde să încep chiar dacă aş fi sigură că-mi doresc propriul meu magazin. Pentru numele lui Dumnezeu, Fox, nu știu ce se va întâmpla mâine, darămite peste o lună de acum încolo.

– Dar ce ai vrea astăzi? El se îndreptă spre ea. Eu știu ce vreau. Te vreau pe tine. Vreau ca tu să fii fericită. Vreau ca tu să fii fericită, cu mine. Jim Hawkins ți-l va închiria și nu vei avea nicio problemă să faci un împrumut. Am vorbit cu Joe de la bancă...

– Ai vorbit cu ei despre asta? Despre mine?

– Nimic precis. Doar informații generale – spațiu de parcare, de ce ai nevoie ca să începi, ca

să te califici, cât costa licența. Am un dosar. Îți plac dosarele, așa că am alcătuit unul.

– Fără să mă consulți.

– Am făcut dosarul ca să te pot consulta și ca să ai ceva tangibil peste care să te uiți când te vei mai gândi.

Se îndepărtă de el.

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– Este genul de lucruri pe care le fac eu. Asta – își roti mâna prin aer – reprezintă genul de lucruri pe care tu le faci. Doar nu ai de gând să-mi spui că vei fi fericită să faci muncă de birou tot restul vieții.

– Nu, nu-ți voi spune asta. Ea se întoarse. Dar nici nu am de gând să-ți spun că mă voi arunca cu capul înainte într-o afacere pe care nu sunt sigură că o vreau, într-un oraș care s-ar putea să nu mai existe peste câteva luni. Dacă voiam propria mea afacere, nu m-aș fi gândit să o încep aici, ținând cont de toate problemele pe care le implică nebunia care are loc aici.

El tăcu o clipă. Tăcerea era atât de adâncă, încât ea putea jura că aude vechea casă respirând.

– Mie mi se pare că este foarte important să urmărești ceea ce-ți dorești când se întâmplă lucruri nebunești în jur. Îți cer doar să te gândești la asta. Mai mult chiar, îți cer să te gândești la ceva la care nu te-ai mai gândit până acum: să rămâi, să deschizi magazinul, să te ocupi de biroul meu sau să te apuci să faci macrameuri. Orice vrei atâta timp cât te face fericită. Doresc să te gândești să rămâi, Layla, nu doar ca să-l distrugi pe

nenorocitul acela malefic şi antic, ci să şi trăieşti aici. Să ai o viaţă alături de mine.

Fox păşi mai aproape.

– Pune asta într-unul dintre compartimentele minţii tale. Sunt îndrăgostit de tine. Sunt complet, absolut, fără şanse de scăpare, îndrăgostit de tine. Putem clădi împreună ceva bun, solid şi real. Ceva ce ar face ca fiecare zi să conteze. Asta vreau. Aşa că mai gândeşte-te, iar când vei şti, spune-mi ce doreşti.

Se duse din nou spre uşă, o deschise şi o aşteptă.

– Fox...

– Nu vreau să aud că nu vrei. Deja am înţeles asta. Dă-mi de ştire când vei vrea. Eşti supărată şi un pic furioasă, am înţeles şi asta, spuse el în timp ce încuia. Ia-ţi liber restul zilei.

– Atunci ne vedem mai târziu.

– Clădirea nu este singura care are potenţial, mai spuse el, după care se întoarse şi porni pe trotuarul de cărămidă în lumina soarelui de aprilie.

16

Fox era tentat să se îmbete. L-ar fi putut suna pe Gage care ar fi băut cafea şi un suc, ascultându-l numai de formă în vreun bar. Ar fi venit şi Cal, trebuia numai să-l invite. Pentru asta există prietenii, să fie colegi de suferinţă.

Sau putea să-şi ia o bere sau o sticlă de Jack ca să mai schimbe scenariul – să se ducă la Cal şi să se îmbete acolo.

Fox ştia că nu va pune în aplicare niciuna dintre variante. Să plănuiască cum să se îmbete. Prefera ca asta să fie un accident fericit. Munca, decise Fox, era o opţiune mai bună ca să te faci varză în mod deliberat.

Avu destule de făcut pentru a fi ocupat tot restul zilei, în ritmul liniştit în care-i plăcea să lucreze. Ocupându-se de birou de unul singur pentru o după-amiază, beneficia de avantajul de a avea timp şi spaţiu pentru a medita. Fox considera meditaţia un drept uman inalienabil, cu condiţia să nu depăşească trei ore, pentru că atunci devenea copilăros de indulgent.

Oare ea chiar credea că el întrecuse măsura şi făcuse ceva fără ştirea ei? Că a încercat să o manipuleze, să o intimideze sau să o constrângă? Manipularea îi stătea în caracter, recunoscu el, dar nu şi în acest caz. Cunoscând-o, crezuse că ea va aprecia că deţine faptele, paşii, etapele îmbinate într-un mod ordonat. Pentru el asta era egal cu a-i dărui un buchet de narcise.

Era doar ceva ce a pus la un loc pentru că se gândise la ea. Stătea în mijlocul biroului său, jonglând cu trei bile în timp ce mergea, analiza amănunţit totul în mintea sa. A vrut să-i arate clădirea, interiorul acesteia, posibilităţile. Şi da, a vrut să-i vadă ochii strălucind în timp ce le vedea şi le descoperea. Asta fusese strategie, nu manipulare. Iisuse! Doar nu semnase contractul de închiriere în locul ei, şi nici nu aplicase pentru un împrumut sau o licenţă de afaceri. El doar se ocupase să afle de ce va avea ea nevoie ca să poată face toate aceste lucruri.

Dar lipsise un singur lucru în strategia sa. El niciodată nu luase în considerare că ea nu s-a gândit să rămână în Hollow. Să rămână cu el.

Scăpă una dintre bile şi reuşi să o prindă în timp ce sărea. Aşezându-se, reîncepu să jongleze.

Dacă făcuse vreo greşeală, aceasta fusese impresia că îl iubeşte, că ea intenţiona să rămână. Niciodată nu se îndoise, nu în mod serios – convingerea ei se potrivea cu a lui – că va exista ceva pentru care merita să rămână, ceva pe care să clădească o fundaţie, după săptămâna în care

cădea ziua de şapte iulie. Crezuse că simţise aceste lucruri din partea ei, dar acum trebuia să accepte că erau doar o reflecţie a propriilor sentimente şi nevoi. Asta nu era doar o pastilă amară pe care trebuia să o înghită, ci una ca aceea care-ţi rămâne în gât şi te face să te îneci pentru un timp înainte să reuşeşti să o înghiţi. Dar fie că-i plăcea sau nu, trebuia să-şi ia medicamentul.

Nu-i ceruse să simtă ceea ce simţea el, să-şi dorească ceea ce-şi dorea şi el. Numai Dumnezeu ştia că fusese crescut să respecte, chiar să solicite, individualitatea. Era mai bine să afle dacă nu-i împărtăşea sentimentele, dorinţele, şi să aibă de-a face cu realitatea nu cu fantezia. Asta era o altă pastilă amară, tocmai pentru că păruse promiţătoare.

Magazinul ei elegant, la modă, aflat la câteva blocuri distanţă de biroul său, se gândi Fox, în timp ce băga mingile la loc în sertar. Puteau să ia prânzul împreună de câteva ori pe săptămână. Să-şi caute o casă în oraş, precum cea veche de la colţul Main Street cu Redbud. Sau una în afara oraşului, dacă ei i-ar fi plăcut mai mult aşa ceva. Una cu o curte pentru copii, câini şi grădină, într-un oraş care era sigur, care nici nu mai era ameninţat. Şi cu un balansoar pe verandă care-i plăcea lui atât de mult.

Tocmai asta era problema, recunoscu el, mergând spre fereastră ca să privească creasta îndepărtată a munţilor. Toate acestea erau ceea ce voia el, ceea ce sperase el. Însă ele nu puteau exista

dacă nu coincideau cu dorințele, speranțele și visele ei.

Deci va înghiți și asta. Vor trebui să treacă peste ziua de azi și peste celelalte zile până ce Hawkins Hollow va fi curat. Viitorul însemna: ziua de mâine. Poate că fundația lor nu trebuia clădită când terenul era încă instabil.

Prioritățile? O'Dell, își reaminti el și se așeză la birou. Își scoase propriile dosare referitoare la jurnale pentru a se uita prin notițe.

Primul păianjen se strecură afară din tastatură. Îl ciupi de dosul palmei, atacând rapid, înainte ca el să poată riposta. Durerea fu instantanee, și acum se întindea, ca un foc pe sub piele. Păianjenii începură să curgă asemenea unei ape negre, din broaște, din sertare, devenind din ce în ce mai mari.

Layla intră în casă cu precauție fiind încă dată peste cap. Fugise, asta făcuse. Fox îi arătase ușa, iar ea o luase la sănătoasa. „Pleacă, nu te ocupa acum de asta."

O iubea. Oare ea știuse asta? Oare notase asta într-un dosar ordonat și îl ascunsese până când va fi mult mai convenabil să-l examineze?

O iubea. El voia ca ea să rămână. Mai mult chiar, voia ca ea să-și ia un angajament față de el, de oraș și chiar față de ea, recunoscu Layla. În felul lui specific, Fox i le prezentase pe toate într-o manieră pe care el crezuse că ea o va aprecia, însă reușise să o sperie de moarte.

Propriul ei magazin? Acesta era doar unul dintre visurile cu care-i făcuse plăcere să se joace cu ani

în urmă. Unul la care aproape că renunțase. Hawkins Hollow? Își luase angajamentul să-l salveze și – chiar dacă suna pompos – să-și împlinească destinul. Orice se afla dincolo de asta era prea greu de sesizat. Și Fox? Era cel mai frumos om pe care-l cunoscuse vreodată. Nu-i de mirare că sunt întoarsă pe dos.

Intră în birou unde Quinn și Cybil tastau.

– Fox este îndrăgostit de mine, zise ea.

Cu degetele încă fugind pe tastatură, Quinn nu catadicsi să o privească și spuse:

– Ce mai veste!

– Dacă tu știai asta, eu de ce nu știam? vru să știe Layla.

– Pentru că erai prea îngrijorată că ești îndrăgostită de el. Degetele lui Cybil se opriră după ce mai apăsă o dată pe mouse. Dar noi ceilalți am urmărit cum inimioarele se învârteau deasupra capetelor voastre de săptămâni întregi. Nu ai venit cam devreme acasă?

– Da, da. Cred că ne-am certat. Layla se sprijini de tocul ușii și-și frecă umărul, ca și cum o durea.

O durea ceva, realiză ea, dar mult prea profund ca să ajungă acolo.

– Părea a fi o ceartă, de fapt, eu eram nervoasă, printre altele. M-a dus la clădirea unde a fost magazinul cu suveniruri. Acum este liberă. Apoi a început să vorbească despre potențialul ei, cum ar trebui să deschid un magazin de galanterie acolo și...

– Ce idee minunată. De această dată Quinn se opri entuziasmată. Voi fi cea mai bună clientă a

ta. Moda urbană într-un orăşel din America. Sunt deja acolo.

– Nu pot deschide un magazin.

– De ce nu?

– Pentru că... Ai idee ce implică să începi o afacere, să deschizi un magazin cu amănuntul, chiar şi unul mic?

– Nu, replică Quinn. Dar tu cred că ştii şi îmi imaginez că şi Fox ştie tot ce ţine de partea legală. Voi ajuta şi eu. Îmi plac la nebunie proiectele. Vei face şi drumuri la cumpărături? Mie poţi să-mi dai la preţ de angro?

– Q, mai şi respiră, o sfătui Cybil. Dificultatea ce mai mare nu ţine de logistică, nu-i aşa, Layla?

– Ba este şi asta o dificultate şi încă una mare. Dar... Dumnezeule! Am putea fi un pic realiste, doar noi trei, acum? S-ar putea ca după luna iulie să nu mai existe niciun oraş. Sau s-ar putea să existe un oraş care, după o săptămână de violenţe, distrugeri şi moarte, să se liniştească pentru următorii şapte ani. Chiar dacă m-aş gândi să-mi deschid propria mea afacere, dată fiind situaţia ar trebui să fiu nebună să încep una aici, la Demonul Central.

– Cal are una şi nu este nebun.

– Îmi pare rău, Quinn, nu am vrut să spun...

– Nu, este în regulă. Vreau să subliniez faptul că oamenii au afaceri şi case aici. Altfel, nu ar exista niciun motiv real să facem ceea ce facem. Dar dacă pentru tine nu este potrivit, atunci asta este.

Layla îşi desfăcu braţele.

– Cum aş putea şti? Oh! Se pare că el crede că ştie. Deja a discutat cu Jim Hawkins să-mi închirieze clădirea şi a vorbit la bancă despre un împrumut.

– Hait! murmură Cybil.

– Are un dosar pentru mine cu asta. Şi ca să fiu cinstită, nu s-a dus la domnul Hawkins şi la bancă să discute în numele meu. A cerut doar informaţii de bază şi cifre. Proiecte.

– Îmi retrag exclamaţia. Îmi pare rău, scumpo, asta sună mai degrabă a bărbat care voia doar să-ţi dea răspunsurile la întrebările pe care le-ai fi avut dacă te-ar fi încântat ideea. Gânditoare, Cybil se aşeză în poziţie de lotus. Reiau exclamaţia de mai înainte, chiar adaug şi un „să-l ia naiba", dacă îmi spui că a vrut să-ţi bage asta pe gât şi s-a enervat.

– Nu. Prinsă în cursă de argumentul logic, Layla oftă profund. Cred că eu am fost cea care s-a enervat, dar toate astea m-au afectat. Mi-a spus că este îndrăgostit de mine şi că doreşte să fiu fericită, să am ceea ce vreau. Credea că eu îmi doream un loc al meu. Că el este acela, că îmi doream o viaţă alături de el.

– Dacă nu este el, trebuie să i-o spui în faţă, zise Quinn după un moment de linişte. Sau voi fi nevoită să mă adresez ţie cu „să te ia naiba". El nu merită să fie ţinut în suspans.

– Cum îi pot spune ceea ce nu ştiu? Layla ieşi, se duse în camera sa şi închise uşa.

– Ei îi este mai greu decât ţie, comentă Cybil. Tu mereu ai ştiut ce vrea sufletul tău, Q, sau

intuiția ta. Uneori, ambele erau de acord. Dacă nu, atunci săreai. Acesta este felul tău. Cu tine și Cal totul s-a legat. Ideea de a te căsători cu el, de a rămâne aici, este pentru tine o coborâre lină.

– Îl iubesc pe tipul ăsta. Unde locuim nu este important pentru mine, atâta timp cât locuim împreună.

– Iar tastatura ta încape oriunde. Dacă trebuie să pleci pe undeva pentru un material, Cal va fi de acord cu asta. Cea mai mare schimbare pe care tu trebuie să o faci aici este să te așezi la casa ta, căci ești îndrăgostită. În cazul lui Layla, acestea nu sunt singurele schimbări majore.

– Da, da, da. Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea ca ei doi să-și rezolve problemele. Și din motive pur egoiste, aș vrea ca Layla să rămână aici. Dar, dacă ea decide să plece, nu o voi condamna. Ar trebui să mă duc să aduc niște înghețată.

– Bineînțeles că ar trebui.

– Nu, serios. Este răvășită. Are nevoie de prietene și de înghețată. Imediat ce termin cu asta, mă duc să cumpăr niște înghețată. Nu, mă duc acum și voi face câteva ture de bloc, mai întâi, ca să pot mânca porția mea fără să mă simt vinovată.

– Ia de fistic, strigă Cybil în timp ce Quinn ieșea din încăpere.

Quinn se opri lângă camera Laylei, ciocăni la ușă și o întredeschise.

– Scuze dacă am fost dură.

– Nu ai fost. Mi-ai dat mai multe subiecte la care să mă gândesc.

– Cât gândeşti, ies să alerg puţin. Când mă întorc, iau nişte îngheţată. Cybil vrea de fistic. Care este otrava ta?

– Cea cu prăjiturele.

– S-a notat.

Când uşa se închise, Layla îşi desfăcu părul. Un pic de plăcere calorică era exact ce-i trebuia. Îngheţată şi prieteni... ar trebui să completeze plăcerea cu un duş şi cu nişte haine comode.

Se dezbrăcă, alese nişte pantaloni din bumbac şi cel mai moale hanorac al ei. Apoi decise să-şi facă un tratament facial înainte de duş.

Câte femei din oraş şi-ar face cumpărăturile într-un loc bine aprovizionat aşa cum ar fi vrut ea să-şi doteze buticul? Câte, se gândi ea în timp ce-şi curăţa faţa, ar cumpăra de la ea, în loc să se ducă direct la mall? Oare îşi putea permite să investească timp, bani, emoţie, speranţă – în ceva ce logica ei îi spunea că va da faliment peste doi ani?

Aplicându-şi masca, se jucă cu ideea culorilor, a proiectului. Camere de probă cu perdele? Desigur că nu. Era tipic masculin ca un bărbat să sugereze că femeile s-ar putea simţi confortabil schimbându-se în spatele unei bucăţi de material, într-un loc public.

Pereţii şi uşile trebuiau să fie asigurate şi să aibă ceva cu care clientul să se poată încuia pe dinăuntru.

La naiba cu Fox. O făcea să se gândească la cabinele de probă.

Sunt îndrăgostit de tine iremediabil.

Layla închise ochii. Chiar şi acum, auzind în minte aceste cuvinte, inima ei batea mai tare.

Ea însă nu a putut să-i spună acelaşi lucru, nu îi putuse răspunde. Şi asta pentru că nu se aflau într-o clădire veche dintr-un orăşel normal, ci într-una care fusese lovită şi zdrobită, într-un oraş blestemat. Nu era acesta cuvântul potrivit? Ca să nu mai spunem că în orice clipă totul putea lua foc.

Mai bine să păşească cu atenţie, puţin câte puţin, să-i spună că ar fi mai bine pentru amândoi pentru toţi – să rămână aşa cum erau acum.

Intră sub duş şi lăsă apa să o calmeze. Se va revanşa faţă de el. Poate că nu era sigură ce voia sau ceea ce îndrăznea să viseze, dar ştia că-l iubeşte. Poate asta va fi destul ca să-l facă să treacă peste situaţia în care se aflau.

În timp ce-şi ridica faţa spre jetul de apă, şarpele începu să alunece în tăcere, ieşind din scurgere.

Quinn începu cu o plimbare în forţă. Nu era greu de făcut setul de exerciţii – nu când la capătul lui se afla înghеţata, şi primăvara îşi intrase în drepturi. Narcise şi zambile, se gândi ea, balansându-şi braţele pentru a mări ritmul inimii. Copacii înfloreau, iar iarba începea să înverzească.

Era un oraş al naibii de frumos, iar Cybil avea dreptate. Ei îi fusese uşor să accepte ideea de a locui aici. Îi plăceau casele vechi, verandele acoperite, peluzele în pantă. Îi plăcea, fiind sociabilă, să cunoască atâţia oameni după nume.

Dădu colțul și menținu ritmul alergării constant. Fistic și prăjiturele, se gândi ea. Probabil că ea se va orienta spre ceva cu ciocolată și alune, la naiba cu cina sănătoasă și echilibrată. Prietenele ei aveau nevoie de înghețată. Cine era ea să numere caloriile?

Se opri pentru o clipă și se încruntă uitându-se la casele de pe colț. Nu tocmai dăduse colțul? Puteu să jure... scuturând din cap, își reluă alergarea, se întoarse și în câteva momente se afla din nou în același loc.

Un fior de frică îi alunecă pe coloană. Se întoarse în direcția opusă și își reluă alergatul. Același colț, aceleași case. Alergă drept înainte, doar ca să ajungă în același loc, ca și cum însăși strada își muta poziția ca să o ia peste picior. Chiar și atunci când încercă să fugă spre una dintre case, să ceară ajutor, picioarele o aduceau înapoi, în același colț.

Când întunericul se lăsă deasupra ei, o luă la fugă, urmărită de propria ei panică.

La centrul de popice, Cal stătea lângă tatăl său, urmărind montarea noilor sisteme automate de marcaj.

– Va fi foarte bine.

– Sper să ai dreptate, zise Jim. Au costat ceva.

– Trebuie să cheltui, ca să faci bani.

Fuseseră nevoiți să închidă culoarele în acea zi, dar sala cu jocuri automate și restaurantul erau deschise. Cal avusese ideea să-i lase pe ceilalți să intre ca să remarce îmbunătățirile.

– Computerele conduc totul. Ştiu cum sună, mormăi Jim, înainte ca fiul lui să poată spune ceva. Parcă semăn cu tatăl meu care caută nod în papură când abia reuşisem să-l conving să trecem la aranjatoarele de popice automate, în loc să avem nişte tipi în spate care să le pună la loc cu mâna.

– Aveai dreptate.

– Da, aveam dreptate. Nu puteam să mă abţin să nu am dreptate. Jim îşi vârî mâinile în buzunarele tradiţionalului său sacou kaki. Cred că şi tu simţi la fel.

– Va aduce afacerea pe linia de plutire şi o va dezvolta. Se va amortiza investiţia pe termen lung.

– Ei bine, am făcut-o, aşa că vom vedea cum va merge. La naiba, şi asta sună de parcă aş fi tatăl meu.

Râzând, Cal îl bătu pe Jim pe umăr.

– Trebuie să-l scot pe Rostogol la plimbare. Vrei să vii cu noi?

– Nu. Voi sta aici, să mă mai încrunt un pic şi să mă lamentez în legătură cu capriciile modei.

– Mă întorc în cinci minute.

Amuzat, Cal se duse sus să-l ia pe Rostogol. Câinelui îi plăcea să iasă la plimbare când erau în oraş, dar devenea trist când vedea lesa. I se putea citi asta în priviri în timp ce Cal i-o lega de zgardă.

– Nu fi copil. Aşa este legea, prietene. Tu şi cu mine ştim că nu ai de gând să faci nicio prostie, dar legea este lege. Sau vrei să vin la ţarc ca să te scot pe cauţiune?

Rostogol mergea cu capul plecat, ca un

prizonier de război, în timp ce coborau scările din spate. Cunoscându-şi câinele, Cal ştia că îşi va ţine din nou capul în sus, după câteva minute.

Îl privi pe Rostogol aşteptând momentul de acceptare, în timp ce ocoleau clădirea. Rostogol prefera să-şi dezmorţească picioarele mergând de-a lungul străzii principale, unde Larry de la frizerie ieşea când treceau pe acolo, îi da un biscuit şi-l mângâia.

Cal aşteptă răbdător până ce Rostogol îşi ridică piciorul şi făcu pipi din belşug pe trunchiul marelui stejar dintre clădiri, apoi îl lăsă pe el să-l conducă spre trotuarul de pe Main Street.

Ajuns acolo, Cal simţi că se sufocă. Asfaltul distrus şi cărămizile sparte ieşeau din trotuar. Restul oraşului dispăruse, rămânând doar molozul. Ruinele încă mai fumegau. Copaci înnegriţi şi spintecaţi erau înconjuraţi de cioburi zimţate de sticlă şi de pietre pătate cu sânge. Deşi pârjolită până în temelii, din iarba din piaţa publică şi din plantele vesele şi primăvăratice ieşeau aburi. Trupuri sau rămăşiţe ale acestora erau împrăştiate pe pământ sau atârnau într-un mod obscen de copacii distruşi.

Lângă el, Rostogol începu să tremure. Apoi se aşeză în fund, îşi ridică capul şi începu să urle. Încă ţinându-l de lesă, Cal alergă spre intrarea de la popicărie şi trase de uşă, dar aceasta refuza să se clintească. Nu se auzea nimic, înăuntru sau afară, doar pumnul său care lovea şi strigătele lui frenetice.

Când mâinile începură să sângereze de la atâta

bătut, fugi, cu câinele galopând lângă el. Trebuia să ajungă la Quinn.

Gage nu era sigur de ce venise. Fusese nervos acasă – ei bine, acasă la Cal. Acasă era oriunde stătea destul de mult încât să se obosească să despacheteze. Ciocăni, apoi ridică din umeri şi deschise uşa casei închiriate.

– Este cineva acasă?

Auzi paşii şi ştiu că erau ai lui Cybil înainte ca ea să apară în capul scărilor.

– Eu sunt cineva. Începu să coboare. Ce te aduce pe aici înainte de ora veselă?

Cybil avea părul strâns la ceafă – un păr negru des, cu cârlionţi – aşa cum obişnuia să facă atunci când lucra şi era desculţă. Chiar şi în acei blugi decoloraţi şi în pulover, reuşea să arate elegantă ca o membră a familiei regale.

– Am avut o conversaţie cu profesorul Litz, expertul în demoni din Europa. I-am spus despre ideea noastră cu ritualul de sânge. Este împotriva lui.

– Pare a fi un om cu bun-simţ. Ea îşi înclină capul. Vino în spate. Poţi să bei, probabil, a zecea ceaşcă cu cafea pe ziua de azi, iar eu voi lua un ceai în timp ce-mi vei spune despre motivul lui de bun-simţ.

– Primul şi cel mai semnificativ este ca un ecou a ceea ce ai spus şi tu. Gage o urmă în bucătărie. Putem elibera ceva pentru care nu suntem pregătiţi. Ceva mult mai rău sau mai puternic, ca urmare a acestui ritual.

– Sunt de acord. Ea puse ibricul pe foc, pentru a prepara o nouă porție de cafea. Deci, esențial este să nu ne grăbim cu asta. Să adunăm, mai întâi, toate informațiile posibile și să procedăm cu grijă.

– Deci tu ești pentru a o face.

– Sunt sau înclin în acea direcție, odată ce vom fi protejați atât cât este posibil. Tu nu ești de acord?

– M-am gândit că șansele sunt juma-juma, ceea ce nu e rău.

– Poate că da, dar eu sper că vor cântări mai mult în favoarea noastră. Își apăsă ochii cu degetele.

– Am fost...

– Ce este?

– Poate că am stat prea mult astăzi în fața monitorului. Am ochii obosiți. Se întinse pentru a deschide dulapul de cești și rată mânerul cu câțiva centimetri. Ochii mei sunt... Oh, Dumnezeule! Nu văd! Nu văd!

– Stai așa! Lasă-mă să mă uit!

Când o cuprinse de umeri ca să o întoarcă, ea-i strânse brațul.

– Nu văd nimic. Este gri. Totul este gri.

O întoarse și oftă. Ochii ei, ochii aceia exotici de țigăncușă, erau acoperiți cu o peliculă albă.

– Hai să ne așezăm. Este un truc. Este doar un alt truc. Nu este real, Cybil.

În timp ce ea se agăța de el, tremurând, simți cum el leșină.

Acum se afla în apartamentul posomorât și murdar pe care-l împărțise cândva cu tatăl său.

amplasat deasupra popicăriei. Mirosurile îl loviră trezindu-i amintiri neplăcute – whisky, tutun, transpirație, așternuturi murdare și vase nespălate.

Canapeaua cu brațele uzate și scaunul rupt și lipit cu scotch, în formă de X, se aflau acolo. Lampa cu picior de lângă canapea era aprinsă. Dar aceasta era stricată, își zise Gage. Se stricase cu ani în urmă când îl lovise cu ea pe tatăl său. Când fusese destul de mare, destul de puternic ca să-și folosească pumnii.

Nu, se gândi Gage. Nu, nu voi fi din nou aici. Se duse spre ușă, apucă mânerul, dar acesta nu se mișcă în ciuda eforturilor sale. Șocat, se uită la mâna de pe clanță și văzu că era mâna unui copil.

Voi ieși pe fereastră, își spuse în timp ce transpirația i se scurgea pe spate. Nu ar fi pentru prima dată când scăpa în acest fel. Luptându-se cu dorința de a fugi, intră în vechea sa cameră – un pat nefăcut, câteva cărți pentru școală împrăștiate pe jos, o masă de toaletă, o lampă. Nimic la vedere. Benzi desenate, dulciuri, jucării, toate erau ascunse.

Fereastra refuză să se deschidă. Când fu destul de disperat ca să încerce, geamul nu a vrut să se spargă. Învârtindu-se, căută o cale de ieșire și se văzu în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Mic, slab ca un țâr și înspăimântat.

Este o minciună. Doar o altă minciună. Acum nu mai era băiețelul acela, își spuse el. Nu mai era acel băiat neajutorat de șapte, opt ani. Era un bărbat matur.

Totuşi, când auzi uşa lovindu-se de perete, şi paşii împleticiţi ai beţivului său tată, băiatul fu cel care tremură.

Fox lovi cu piciorul în păianjeni. Acum îi acopereau biroul, se scurgeau în cascade de pe margini pe podea. Săreau pe el şi muşcau cu lăcomie. Veninul lor ardea, iar carnea se umfla şi se spărgea ca un fruct putrezit.

Mintea lui nu se putea relaxa, nu se putea calma, nu în timp ce o duzină dintre ei se târau pe picioarele lui, şi pe sub cămaşă. Îi dădu jos pe podea, pe covor, în timp ce respiraţia lui şuiera printre dinţii strânşi. Uşile rabatabile pe care le lăsase deschise se trântiră închizându-se. În timp ce mergea cu spatele spre ele, ferestrele deveniră negre din cauza păianjenilor.

Se scutura ca un om cuprins de febră, dar închise ochii, ordonându-şi să-şi controleze respiraţia. În timp ce se târau şi muşcau, în timp ce-l acopereau, îi venea să cedeze şi să ţipe.

Am văzut chestii şi mai rele, îşi spuse el. Inima lui bătea frenetic, în timp ce se lupta ca să se calmeze un pic. Desigur. Am văzut lucruri şi mai rele, am avut parte de chestii şi mai rele, imbecilule, nu doar câţiva păianjeni. Voi chema exterminatorul mâine, deşi ştiu că *nu sunt reali*, idiotule. Pot aştepta până termini. Pot aştepta până nu vei mai avea combustibil.

Furia veritabilă din interiorul lui câştigă teren în dauna fricii şi a dezgustului şi reuşi să-şi controleze din nou bătăile inimii.

– Poți juca ce jocuri vrei tu, nenorocitule. Noi nu ne vom juca atunci când vom veni după tine. De data asta, te vom *distruge*.

Vei muri urlând.

Nu conta pe asta, gândi Fox, adunându-se. Să nu contezi pe asta, blestematule. Prinse unul dintre păianjenii de pe brațul său și-l strivi în pumn. Lăsă sângele să-i alerge ca focul prin degete.

Începură să cadă de pe el, unul după altul. Ei erau cei care țipau în timp ce mureau. Cu mâinile umflate, el deschise ușile și fugi. Nu pentru el, ci pentru Layla. Unul dintre țipetele din mintea lui era al ei.

În timp ce fugea, sângera; în timp ce sângera, se vindeca.

O luă printre clădiri, sări peste garduri și alergă de-a lungul curților. O văzu pe Quinn stând în mijlocul străzii, tremurând.

– M-am pierdut. M-am pierdut. Nu știu ce să fac. Nu pot ajunge acasă.

O luă de mână și o trase spre el.

– Este același loc. Mereu a fost același loc. Nu pot...

– Închide-l, strigă Fox la ea. Închide totul.

– Nu știu pentru cât timp. Nu știu nici măcar cât timp... Cal!

Se îndepărtă în fugă de Fox și alergă spre locul unde Cal stătea cu câinele lui care urla.

– A dispărut. Totul a dispărut. O prinse pe Quinn în brațe și-și apăsă fața de gâtul ei. Am crezut că nu mai ești. Nu te puteam găsi.

– Este o minciună. Fox îl bătu pe Cal pe spate. Este o minciună. Dumnezeule! Nu o auzi cum ţipă?

Ţâşni de-a lungul străzii, apoi intră ca o furtună în casa închiriată. Repezindu-se în sus pe scări simţi cum frica îl sfâşie, aşa cum îi sfâşiaseră păianjenii carnea. Ţipătul Laylei se opri, dar ecoul lui îl conduse spre ea, îl făcu să deschidă larg uşa de la baie unde zăcea goală şi inconştientă pe podea.

În bucătărie, Cybil ţipă când auzi uşa de la intrate trântindu-se. Întinse mâinile înainte şi păşi fără să vadă nimic. Griul tremură, se disipă şi-şi recăpătă vederea. Îl văzu pe Gage, doar pe Gage, palid, uitându-se înapoi spre ea. Când se aruncă în braţele lui, el o prinse şi o strânse mai mult pentru el, decât pentru ea.

17

Layla era udă şi rece, aşa că Fox o aşeză pe pat şi o înveli cu pătura. O zgârietură îi urâţea tâmpla şi cu siguranţă că avea s-o doară când îşi va reveni. Nu sângera şi nu avea nimic rupt din câte îşi putea da seama. Să o încălzească şi să o usuce erau prioritățile, se gândi el. După ce se asigură de asta, se uită mai îndeaproape. Abia avu timp să-i verifice pulsul înainte ca Quinn şi Cal să intre grăbiți.

– Este Layla. Slavă Domnului!

– Cred că a leşinat. Cred că doar a leşinat, îi spuse Fox lui Quinn când aceasta se lăsă pe vine alături de el. Poate că s-a lovit la cap. S-a întâmplat ceva cât timp a fost la duş. Nu cred că vom mai găsi ceva, dar, Cal…

– Verific.

– Ai spus… Scuze. Quinn îşi şterse propriile lacrimi. A fost o zi foarte proastă. Ai spus că ai auzit-o ţipând.

– Da, am auzit-o.

Se speriase teribil, se gândi el, în timp ce îndepărta părul ud de pe față. V-am auzit pe toți.

– Poftim?

– Cred că semnalul a la Batman a funcționat. A fost bruiat, dar v-am auzit pe toți. Am nevoie de un prosop. Are părul ud.

– Poftim. Cal îi dădu unul. Baia este în regulă.

– Cybil, Gage?

Cal strânse mâna pe care Quinn i-o întinsese.

– Mă duc să văd ce fac. Rămâi aici.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

Fox scutură din cap.

– Mai târziu, spuse el și puse prosopul sub capul Laylei. Își revine. Ușurarea țâșni din el când pleoapele ei fluturară. Revino-ți, Layla. Este în regulă. S-a terminat.

Layla își reveni respirând convulsiv, dând frenetic din mâini, cu ochii largi deschiși, plini de oroare.

– Oprește-te! Oprește-te! El făcu tot ceea ce credea că poate face. Se concentră și împinse calmul în mintea ei. S-a terminat. Ești cu mine.

– La duș, șopti ea.

– Au plecat. Nu mai sunt. Putea vedea în mintea ei cum ieșeau șerpii din scurgere și se târau pe gresie.

– Nu am putut să ies. Ușa nu se deschidea. Erau peste tot, erau pe mine. Tremurând din ce în ce mai tare, se refugie în brațele lui. Au dispărut? Ești sigur?

Sunt sigur. Eşti rănită? Lasă-mă să văd.

- Nu, nu cred că... Un pic la cap. Şi... Se concentră asupra lui. Faţa ta! Oh, Doamne, mâna ta este umflată!

- Se vindecă. Este bine. Durerea vindecării era estompată de uşurarea care-l copleşea. Se pare că Twisse a tras în toţi deodată.

Quinn încuviinţă dând din cap.

– M-a lovit pe mine şi pe Cal. O lovitură puternică.

– Mai degrabă a făcut curăţenie, spuse Cybil din pragul uşii. M-a lovit şi pe mine şi pe Gage. Şase din şase. Fox, de ce nu te duci tu jos? Prietenii tăi sunt încă destul de zguduiţi. O vom ajuta pe Layla să se îmbrace, apoi vom coborî şi noi.

Era palidă ca varul, observă el. Era prima dată când o vedea pe Cybil atât de zguduită. Pentru că încăperea devenise în întregime feminină, Fox decise că era mai bine să se retragă.

– Voi fi jos, îi spuse el Laylei sărutând-o cu duioşie.

Asemenea momente, se gândi Fox, cereau un whisky. Găsi singura sticlă nedeschisă de Jameson printre cele cu vin şi se gândi că era contribuţia lui Cal la proviziile de băuturi alcoolice. Luă pahare, gheaţă şi turnă două degete în fiecare dintre ele.

– Bine gândit. Cal bău jumătate dintr-o înghiţitură, dar ochii lui continuară să fie bântuiţi. Te-ai vindecat. Arătai groaznic când te-am văzut afară.

– Păianjeni. Mulţi şi mari, nenorociţii, spune Fox.

– Unde?

– În biroul meu.

– Pentru mine oraşul dispăruse. Cal îşi studie whisky-ul, agitându-l. Am ajuns în centru cu Rostogol şi oraşul nu mai era. Ca şi cum ar fi căzut o bombă. Clădirile erau una cu pământul. Foc şi fum. Trupuri. Iisuse! Părţi din ele peste tot. Mai sorbi o dată încet. Va trebui să scriem asta. Să aflăm ce i s-a întâmplat fiecăruia.

– Oh, da. Asta va fi de mare folos. Gage luă o singură înghiţitură. Ne-a făcut-o rău de tot. Acum vom lua notiţe despre întâlnire.

– Ai o soluţie mai bună? ripostă Cal. Una finală, frate? Şi, dacă ai, nu o ţine numai pentru tine.

– Ştiu că nu-i vom vorbi până va muri. Iar dacă stăm şi luăm notiţe, nu este mare scofală, decât dacă intenţionezi să scrii o carte. Asta este treaba Doamnei Tale, nu a mea.

– Atunci ce ai de gând să faci? Să te duci să te plimbi? Te pricepi la aşa ceva. Sau vei lua un avion să te duci la dracu-n praznic şi să revii pentru marele final? Ori vrei să sari peste partea asta în acest an?

– M-am întors în gura asta de iad pentru că am jurat c-o voi face. Furia îi dădea târcoale lui Gage când se îndreptă spre Cal. Dacă nu făceam asta putea să se ducă totul dracului în ceea ce mă priveşte. Pentru mine nu înseamnă nimic.

– Mai nimic nu e important pentru tine.

– Opriți-vă! Vocea lui Fox era poruncitoare în timp ce se așeza între ei. Nu ne este deloc de folos dacă începem să ne lovim unul pe celălalt.

– Poate că ar trebui să fumăm pipa păcii sau să facem coroniță de margarete.

– Uite ce e, Gage! Dacă vrei să ieși, acolo e afurisita de ușă. Iar dacă tot ceea ce poți face este să-l lovești atunci când este la pământ, adăugă Fox, întorcându-se spre Cal, nu lăsa aceeași ușă afurisită să te lovească în fund când ieși.

– Eu nu lovesc pe nimeni și cine naiba te-a întrebat pe tine?

Vocile ridicate o făcură pe Cybil să se grăbească, în jos, pe scări. Evaluă repede scena din bucătărie și interveni înainte ca vreunul dintre ei să apuce să dea vreun pumn:

– Ei bine, asta este foarte productiv.

Intră direct în mijlocul celor trei bărbați furioși, îi smulse paharul lui Gage din mână și bău.

– Cel puțin cineva a avut bunul-simț să scoată whisky-ul înainte ca testosteronul să atace. Dacă voi băieții vreți să vă bateți, duceți-vă afară. Vă veți vindeca destul de repede, dar mobila de aici nu o va repara nimeni.

Fox se potoli primul. Lăsă jos paharul cu whisky și ridică spășit din umeri.

– Ei au început.

Evaluându-l, Cybil ridică din sprânceană.

– Iar tu faci ceea ce fac ei? Sari de pe poduri, te joci cu chibriturile? Hai să încercăm altfel. Voi pune mâncarea și băutura la un loc ca să mă pot

adresa acestei nevoi umane de bază. Confortul pe care-l aduce ar trebui să ne ajute să spunem fiecare dintre noi ce s-a întâmplat.

– Gage nu vrea să vorbească, spuse Cal.

– Nici eu. Se uită la Gage când vorbi. Dar o voi face. Este o altă nevoie umană de bază şi ne arată că am reuşit să-i dăm peste nas Marelui Bastard Malefic. Zâmbind, cu buzele rujate, într-o nuanţă de un coral provocator, îşi dădu părul pe spate. De ce nu comandă careva pizza?

Lipsea eficienţa, dar exista ceva reconfortant în faptul că se strânseseră în sufragerie, la masă, ca nişte adulţi responsabili. Cybil prepară un platou cu aperitive cât timp aşteptau să vină pizza.

Fox stătea pe podea, la picioarele Laylei.

– Mai întâi doamnele, sugeră el. Quinn?

– Eu am plecat să cumpăr îngheţată, iar din moment ce aveam de gând să o şi mănânc, am făcut mai întâi un tur de forţă. Degetele ei se strânseră în jurul lanţului scurt de argint pe care-l avea la gât. Dar ajungeam mereu în acelaşi loc, în acelaşi colţ, indiferent în ce direcţie o apucam. Nu am găsit drumul, nu puteam ajunge acasă. Strânse mâna lui Cal şi-şi apăsă fruntea de umărul lui. Nu te puteam găsi. Se făcuse întuneric. Nu era nimeni, iar eu nu mă puteam întoarce.

– Pentru mine totul dispăruse. Trecându-şi un braţ după umerii ei, Cal o trase mai aproape. Oraşul era distrus, toţi erau morţi, făcuţi bucăţele. Am fugit aici, dar nu mai era nimic. Doar o gaură

fumegând în pământ. Nu ştiam încotro să mă îndrept, căutându-te. Nu puteam să cred că... Apoi te-am văzut pe tine, Fox.

– Eu te-am văzut primul, îi spuse Quinn lui Fox. Era ca şi cum veneai printr-un zid de apă. Mai întâi, te-am văzut neclar, apoi ţi-am auzit paşii – alergai – dar sunetul era mai înăbuşit. După aceea, totul s-a văzut clar. M-ai luat de mână şi totul a devenit clar. Asta trebuie să însemne ceva, nu crezi? Se uită în jur când întrebă. Începeam să devin isterică. Apoi l-am văzut pe Fox şi când m-a luat de mână totul a devenit aşa cum trebuia să fie. După aceea, a apărut Cal.

– Nu eraţi acolo, niciunul dintre voi. Nimic nu mai era. Apoi aţi apărut. Cal scutură din cap. Era ca şi cum aş fi schimbat un post. Ca un clic. Sângerai, îi spuse el lui Fox.

– Păianjeni, preciză acesta şi începu să le povestească. Nu am observat nimic în neregulă cu oraşul când am ieşit. Te-am văzut pe tine în colţ, Quinn, arătai pierdută. Te-am auzit, te-am simţit la fel ca şi pe ceilalţi. Ca o conexiune slabă, cu paraziţi. Dar o puteam auzi pe Layla cum ţipă. Am auzit asta foarte clar.

– Erai la două blocuri distanţă, sublinie Quinn.

– O puteam auzi ţipând, repetă Fox, până când am intrat în casă. Apoi s-a oprit. Probabil, atunci ai leşinat.

– S-a întâmplat după ce a plecat Quinn. A ieşit să ia îngheţată pentru că eu eram supărată. Îi aruncă o privire lui Fox. Am decis să fac un duş cât era ea

plecată. Mai întâi, i-am simțit târându-se pe lângă piciorul meu. Ieșeau din scurgere. Șerpi. În ce hal am țipat, mă mir că nu s-a auzit până în celălalt stat.

– Eu nu te-am auzit, îi spuse Cybil. Eram jos și nu am auzit nimic.

– Tot veneau. Când respirația începu să o stânjenească, Layla făcu un efort și se calmă. Am ieșit de la duș, dar erau și pe podea. Ieșeau din chiuvetă. Nu este real, asta tot încercam să-mi spun, dar n-am reușit să mă stăpânesc. Când ușa nu a vrut să se deschidă, am luat-o un pic razna, am dat în ei cu un prosop, cu mâinile. Fereastra era prea mică și, oricum, nu s-ar fi deschis. Probabil că am leșinat, pentru că nu-mi mai amintesc nimic până când Fox a venit. Eram în pat, iar Fox și Quinn se aflau acolo.

– Faptul că ai leșinat poate fi unul dintre motivele pentru care a renunțat, speculă Cybil. Nu avea rost să mențină o iluzie când tu erai inconștientă.

– Cu tine ce s-a întâmplat? o întrebă Layla.

– Nu mai vedeam. Eu și Gage eram în bucătărie. Am simțit că mă ustură ochii, apoi vederea mi-a devenit neclară. Totul era gri. Am orbit.

– Oh, Cyb.

Ea îi zâmbi lui Quinn.

– O știe că mă obsedează chestia asta cu ochii. Tatăl meu și-a pierdut vederea într-un accident. Nu a putut niciodată să se adapteze, să accepte. Doi ani mai târziu s-a sinucis. Așa că orbirea mă

terorizează. Tu erai acolo, îi spuse ea lui Gage, apoi ai dispărut. Nu te mai auzeam şi te-am rugat să mă ajuți, dar n-ai făcut-o. Presupun că nu puteai.

Ea tăcu, dar Gage nu comentă.

– Am auzit cum se trânteşte uşa de la intrare. L-am auzit pe Fox. Privirea mea a început să devină clară şi atunci... erai din nou acolo. O ținuse în brațe, se gândi ea. Se ținuseră unul pe celălalt. Unde ai plecat, Gage? Trebuie să ştim ce s-a întâmplat fiecăruia dintre noi.

– Nu am plecat prea departe. Înapoi în apartamentul unde obişnuiam să locuiesc. Cel de deasupra popicăriei.

Se auzi un ciocănit în uşă, Cal se ridică, dar continuă să se uite la Gage.

– Mă duc eu.

– Cu tine era o chestie fizică, continuă Gage. Irişii, pupilele erau acoperite, ochii tăi erau complet albi. Şi nu te puteam ajuta. M-am îndreptat spre tine şi am ajuns direct în apartament.

Cal reveni de la uşă şi aşeză cutiile cu pizza pe masă.

– Erai singur?

– La început. Nu puteam deschide uşa şi nici ferestrele. Se pare că ăsta este laitmotivul.

– Prinşi în cursă, murmură Layla. Oricui îi este frică să nu fie prins, să nu rămână încuiat.

– L-am auzit venind. Ştiam – cunosc sunetul paşilor lui pe scări şi când este beat şi când nu. Acum era şi se apropia. Apoi mă aflam din nou în bucătărie.

– Mai este ceva. De ce nu vrei să spui? vru să ştie Cybil. Cu toţii am trecut prin ceva îngrozitor.

– Când am atins clanţa, nu era mâna mea. Nu această mână. Gage o ridică şi o întoarse, studiind-o. Eu eram cel care se reflecta în oglindă. Aveam vreo şapte, opt ani. Înainte de noaptea de la Stânca Păgână, chiar mai tânăr. Înainte ca lucrurile să se schimbe, înainte ca noi să ne schimbăm. Iar el era beat şi venea. Este destul de clar?

În tăcerea care se aşternu, Quinn se întinse după reportofonul ei, scoase caseta şi puse una nouă.

– Asta nu s-a mai întâmplat, am dreptate? Să fim cu toţii afectaţi în acelaşi timp.

– Visele, spuse Cal. Noi trei am avut vise, de obicei, în aceeaşi noapte, dar nu mereu despre acelaşi lucru. Asta se putea întâmpla cu săptămâni, chiar şi luni înainte de Şapte. Dar aşa ceva, nu. Nu în afara acelei perioade de şapte zile.

– S-a străduit destul de mult ca să ajungă la noi, comentă Fox, ca să se folosească de temerile noastre particulare.

– De ce doar tu ai fost rănit? întrebă Layla. I-am simţit cum mă muşcă, dar nu aveam urme de muşcături când totul s-a terminat. Tu, însă aveai. Acum s-au vindecat, dar aveai răni.

– Poate că i-am permis să pătrundă mai mult, iar propria mea abilitate a lucrat împotriva mea. Mi-a făcut temerile mai reale, mai tangibile. Nu ştiu.

– Este posibil, zise Quinn. Oare a început cu tine? Având în vedere timpul, este posibil să fi

început cu tine. A folosit mai mult, ei bine, combustibil. Iar cu restul ne-a hrănit pe noi. Nu doar temerile, ci şi durerea. S-a folosit de legături. De la tine la Cal sau la mine. Layla, apoi Cybil şi în final cu Gage.

– Ca un curent. Energia. Layla încuviinţă dând din cap. Trecând de la unul la celălalt. Fox a slăbit curentul pentru că s-a eliberat şi a făcut linia să cadă. Dacă aşa s-a întâmplat, poate fi vorba de un fel de apărare, nu-i aşa? Ceva de care ne-am putea folosi.

– Propria noastră energie împotriva energiei lui. Quinn cedă şi deschise cutia cu pizza. Pozitivul împotriva negativului.

– Cred că va trebui să facem mult mai mult decât să ne gândim la roua de pe trandafiri. Cybil scoase o felie. Şi la mustăţile pisoilor.

– Deşi mă îndoiesc că-i voi auzi pe băieţi cântând în cor do-re-mi, chiar dacă vieţile lor ar depinde de asta, trandafirii şi pisoii sunt un punct de pornire. Având în vedere trauma destul de mare prin care trecuse, Quinn se servi cu încă o felie de pizza. Dacă fiecare dintre noi are propriile sale temeri, nu avem cu toţii şi propriile bucurii? De exemplu, hocheiul, dar nu este chiar primul pe listă. Oh, Doamne, ce bună e. Vedeţi? Bucurii personale. Pizza cu ardei.

– Nu aşa a rupt Fox legătura, sublinie Layla. Nu cred că a menţionat că s-a concentrat asupra pizzei sau a curcubeielor.

– Nu este întru totul adevărat. Pentru că ochii

lui Rostogol erau plini de dragoste, Fox culese niște ardei de pe felia sa și i-o dădu câinelui. M-am gândit că ceea ce se întâmpla era o porcărie. Nu este ușor să faci asta când păianjeni mutanți, înfometați se târăsc pe tine.

– Se mănâncă aici, îi reaminti Cal.

– M-am gândit însă intens cum îl vom cotonogi pe Marele Bastard Malefic. Cum îl vom extermina. Am continuat să mă gândesc la asta, de parcă i-aș fi spus-o lui. Am vorbit urât, am folosit multe cuvinte murdare. Asta este o plăcere personală, cât se poate de reală. Iar când acele chestii au început să cadă de pe mine, m-am simțit destul de relaxat dându-mi seama de realitate.

– Asta a funcționat mereu pentru tine. Odată ce-ți dai seama ce și cum, adăugă Cal. A funcționat și la mine și la Gage. Am putut destrăma iluzia – asta când au fost iluzii. Am încercat, data de asta nu am reușit.

– Deci ai luat-o drept bună.

– Eu…

– Ai luat-o drept bună cel puțin câteva minute. Pentru că era prea mult, Cal. Tot ceea ce contase pentru tine dispăruse. Quinn, familia ta, noi, orașul. Și rămăseseși doar tu. Nu l-ai oprit, așa că toți și toate dispăruseră, ucise sau distruse, în afară de tine. A fost al naibii de mult, repetă Fox. Păianjenii ăia nu erau reali, nu pe de-a-ntregul reali. Dar mi-am văzut mâna după ce s-au dat la mine. Era umflată și sângera. Rănile erau reale. Așa că Twisse s-a străduit foarte mult de data asta.

– A trecut aproape o săptămână de la ultimul incident şi a început cu tine, Fox. Cybil aşează o felie pe o farfurie şi i-o duse lui Gage. S-a folosit de gelozia lui Block, de furia lui, poate şi de vinovăţie, s-a hrănit cu asta, s-a folosit de asta pentru a-l contamina şi a-l determina să te atace.

– Atunci de unde a făcut rost de celelalte droguri necesare pentru asta? Gage ridică din umeri. Dacă asta este întrebarea, atunci vă spun eu că sunt destule emoţii negative care străbat acest oraş, ca în oricare alt loc.

– Este ceva special, se împotrivi Cal. A fost special pentru Block. Asta a fost special pentru noi.

Cybil îi aruncă o privire lui Layla, dar nu spuse nimic.

– Eram supărată şi furioasă. Şi tu erai, îi spuse Layla lui Fox. Am avut... o neînţelegere.

– Dacă poate provoca aşa ceva de fiecare dată când unul dintre noi se enervează, atunci ne-am ars, zise Gage.

– Erau supăraţi unul pe celălalt. Quinn se gândi cum putea să formuleze mai bine ideea. Asta ar putea fi un factor. Şi s-ar putea ca atunci când emoţiile implicate sunt în mod special mai intense, când este implicată şi sexualitatea lor, acel factor să fie puternic.

Gage îşi ridică berea.

– Noroc!

– Din întâmplare eu cred că o emoţie umană intensă, emoţie datorată unei afecţiuni deosebite,

adăugă Cybil, şi unui sex sănătos, este mult mai puternică decât orice ar putea arunca asupra noastră nenorocitul acela. Asta nu înseamnă că mă învârt în cerc pe muntele naivităţii, ci se datorează faptului că am studiat relaţiile umane, puterea lor, dar şi această situaţie, în mod special, şi modul în care ne-am procopsit cu ea. De câte ori voi trei aţi avut o scenă ca cea din bucătărie?

– Ce scenă? vru să ştie Quinn.

– O nimica toată, mormăi Cal.

– Stăteaţi faţă în faţă, spunându-vă obscenităţi şi eraţi pe punctul de a vă lua la pumni. Zâmbetul lui Cybil era şmecheresc. Stimulator. De nenumărate ori. Pot să pun pariu – accepţi pariul? îl întrebă ea pe Gage, că de multe ori aţi ajuns să vă trageţi pumni în nas. Cu toate acestea sunteţi aici. Sunteţi aici pentru că în adâncul sufletului vă iubiţi. Asta este fundamental şi nimic nu o va schimba. Nu poţi zdruncina această fundaţie. Vom avea nevoie de această fundaţie şi de acele emoţii umane intense, mai ales dacă vrem să facem incredibila nechibzuinţă şi să încercăm ritualul sângelui.

– Ai găsit ceva, spuse Quinn.

– Cred că da. Vreau întâi să primesc un răspuns de la mai multe surse. Dar da, cred că am găsit.

– Spune tot!

– Una dintre chestii este că suntem toţi şase implicaţi şi va trebui să ne întoarcem la sursă.

– La Stânca Păgână, spuse Fox.

– Unde altundeva?

*

Mai târziu, Cal profită de un moment când rămase singur cu Quinn. O trase în dormitor şi o îmbrăţişă, doar ca să-i simtă mireasma trupului.

– A fost mai rău, spuse el încet, mai rău decât oricând, deoarece pentru o clipă am crezut că te-am pierdut.

– A fost mai rău, pentru că nu te puteam găsi. Îşi lăsă capul pe spate şi se pierdu în sărutul lui. Este mai greu atunci când iubeşti. Mai bine şi mai greu, însă asta este cam tot ce contează.

– Vreau să-ţi cer o favoare. Vreau să pleci, doar pentru câteva zile, continuă el, vorbind repede. O săptămână, poate două. Ştiu că mai ai şi alte proiecte de scris pe care le-ai amânat. Ia-ţi o pauză şi du-te acasă să...

– Aceasta este casa mea acum.

– Ştii ce vreau să spun, Quinn.

– Desigur. Nicio problemă. Zâmbetul ei era însorit ca o zi de iunie. Atâta timp cât vii şi tu cu mine. Vom avea o mică vacanţă. Ce spui de asta?

– Vorbesc serios.

– Şi eu. Voi merge dacă mergi şi tu. Nici să nu te gândeşti să începi o discuţie, îl avertiză ea. Aproape că văd cum încerci asta în mintea ta, calculând că, dacă m-ai enerva destul de tare, aş pleca. Nu o poţi face. Nu o voi face. Îi luă faţa în palme. Eşti speriat pentru mine. Şi eu sunt speriată pentru tine. Acum asta face parte din pachet.

– Te-ai putea duce să-ţi cumperi o rochie de mireasă.

– Acum lupți murdar, râse ea și-l sărută apăsat. Deja am niște informații în legătură cu asta, mulțumesc foarte mult. Mama ta și a mea parcă se lipesc cu Super Glue în legătură cu planurile de nuntă. Totul este sub control. Am avut o zi proastă, Cal, putem trece peste asta.

– Am nevoie să fac o plimbare prin oraș. Am nevoie... Am nevoie să văd.

– Bine.

– Am nevoie să fac o plimbare cu Gage și Fox.

– Am înțeles. Du-te, dar întoarce-te la mine.

– În fiecare zi, spuse el.

După ce îi scoase din casă, Cal îi plimbă mai întâi prin cartier. Lumina blândă, scădea în intensitate odată cu lăsarea serii. Casele, curțile, trotuarele toate erau la locul lor. Trecu pe lângă casa străbunicii lui, unde, pe alee, se afla mașina vărului său. Florile înmugureau și înfloreau de-a lungul drumului.

Mai era și casa fetei de care fusese îndrăgostit nebunește când avea șaisprezece ani. Unde era ea acum? Columbus? Cleveland? Nu-și putea aminti cu exactitate unde plecase, ci doar că se mutase împreună cu familia în toamna anului în care el împlinise șaptesprezece ani.

Plecaseră după acel Șapte, după ce tatăl ei încercase să se spânzure de nucul din curtea din spatele casei. Cal își aminti cum îi tăiase chiar el frânghia când îl dăduse jos și neavând prea mult timp la dispoziție, îl legase de copac cu aceeași

frânghie cu care încercase să se spânzure, ca să-l ţină până ce furia trecea.

– Nu ai marcat niciodată cu Melissa Eggart, nu-i aşa, armăsarule?

Cât de specific îi era lui Gage să-şi amintească şi să transforme acea amintire în ceva normal.

– Am dublat şi îmi croiam drum spre a treia rundă. Apoi lucrurile au început să se agite.

– Da. Gage îşi vârî mâinile în buzunare. Lucrurile au început să se agite.

– Îmi pare rău pentru ce a fost înainte. Şi aveai dreptate, îi spuse lui Fox. Este o prostie să sărim unul la gâtul celuilalt.

– Uită, îi spuse Gage. M-am gândit de multe ori să-mi iau tălpăşiţa.

– Să te gândeşti şi să o faci sunt două lucruri foarte diferite. Se întoarseră şi se îndreptară spre Main Street. Voiam să pocnesc pe cineva şi tu erai la îndemână.

– O'Dell era mai aproape şi este obişnuit s-o ia.

Cum din partea lui Fox nu urmă nicio replică sarcastică, Gage se uită la el. Se gândi la felurile în care putea trata dispoziţia lui Fox şi optă pentru ceea ce făcea el mai bine. Să-l enerveze.

– Ai nişte emoţii umane puternice?

– Oh, du-te naibii.

– Şi-a revenit. Gage îl apucă pe Fox de după umeri.

– Să ştii că încă mai pot să-ţi trag una.

– Dacă era supărată pe tine, spuse Cal încercând să fie folositor, acum nu mai este.

– Nu este vorba despre asta. Despre faptul că sunt supărat, despre faptul că am salvat fata. Este vorba despre faptul că vrem şi avem nevoie de lucruri diferite. Uite ce e, eu mă duc acasă. Nu am închis nimic, nu am încuiat nimic.

– Vom merge cu tine să verificăm.

– Nu, mă descurc. Trebuie să rezolv nişte chestii. Dacă mai trebuie să verificăm ceva în seara asta, voi copia notiţele voastre. Ne vedem mai târziu.

– L-a prins rău de tot, comentă Gage în timp ce-l urmăreau pe Fox mergând în jos pe Main Street. Chiar foarte rău.

– Poate că ar fi trebuit să mergem cu el.

– Nu. Nu suntem ceea ce-şi doreşte el acum.

Se întoarseră şi o porniră în direcţia opusă în timp ce noaptea se furişa.

18

Bazându-se pe faptul că hârţoagele îl vor ţine ocupat şi îi vor distrage atenţia, Fox se instală în biroul de acasă. Setând CD-playerul să amestece melodiile pentru a avea factorul de varietate şi surpriză, se pregăti să compenseze ziua de lucru întreruptă cu câteva ore la biroul său.

Schiţă câteva petiţii pentru tribunal în cazul unei proprietăţi pe care spera să-l poată finaliza în următoarele nouăzeci de zile, stiliză o scrisoare de răspuns către avocatul părţii adverse, într-un caz de daune personale, apoi trecu să ajusteze limbajul dintr-un contract de parteneriat.

Iubea avocatura, sinuozităţile şi punctele sale de vedere, liniile sale cu înfloriturі. Dar pe moment, fu nevoit să recunoască că munca nu-l atrăgea deloc. Mai bine s-ar fi uitat la ESPN.

Dosarul pe care îl pregătise pentru Layla încă mai zăcea pe biroul său. Pentru că-l enerva, Fox îl aruncă într-un sertar. Era un prost, se gândi el. Era un prost gândindu-se că o înţelegea doar pentru că de obicei înţelegea oamenii. Era un prost dacă

credea că ştia ce-şi dorea doar pentru că asta era ceea ce-şi dorea el.

Dragostea, el ştia asta prea bine, nu rezolva întotdeauna lucrurile.

Mai bine să trăiască clipa. Se pricepea la asta, mereu fusese bun la aşa ceva. Mai bine să se gândească la prezent decât să o împingă pe Layla şi pe el spre un mâine neclar şi nebulos. Ea avea dreptate spunând că nu există un viitor sigur pentru oraş. Cine naiba şi-ar dori să deschidă un magazin într-un loc care s-ar putea să nu mai existe în câteva luni? De ce şi-ar investi cineva timpul şi energia, de ce ar prinde rădăcini, de ce ar trudi şi ar spera că băieţii buni vor câştiga în cele din urmă? Primiseră cu toţii astăzi oribilul semnal cum că începuse să ticăie ceasul pentru Hollow şi pentru ei şase.

Asta era o porcărie. Enervat, se îndepărtă de birou. Dacă oamenii gândeau aşa, de ce se mai deranjau să se dea jos din pat dimineaţa? De ce cei mai mulţi încercau cel puţin să facă ceea ce este bine sau ceea ce credeau ei că este bine? De ce să cumperi o casă şi să faci copii sau să cumperi bilete pentru sezonul următor, dacă ziua de mâine era atât de incertă?

Poate că fusese un prost făcând presupuneri în ceea ce o privea pe Layla – putea trăi cu asta. Dar la fel de stupid era să renunţe la ceea ce ar putea realiza împreună, pentru că mâine nu era frumos aliniat în rânduri ordonate. El realiză că avea nevoie de o abordare diferită. Pentru numele lui

Dumnezeu, era avocat, ştia cum să schimbe punctele de vedere, să ocolească obstacolele şi să se reîntoarcă la scopul său. Ştia despre compromisuri şi negociere şi despre găsirea acelui teren de mijloc. Deci care era scopul? se întrebă el în timp ce se îndrepta spre fereastră.

Să salveze oraşul şi pe locuitorii lui, să distrugă răul care voia să-l secе de puteri. Astea erau chestiunile importante, dar, dacă dădea la o parte chestiunile acestea de viaţă şi de moarte, care era scopul lui Fox O'Dell?

Layla. O viaţă cu Layla. Restul erau doar detalii. Rătăcise în drumul său spre ţintă pentru că se împiedicase de detalii. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să le disece şi să le îndepărteze. Odată făcute acestea, tot ceea ce rămânea era un bărbat şi o femeie. Era la fel de simplu pe cât era de complex.

Se întoarse la biroul său. În timp ce se întindea spre sertar să scoată dosarul, un ciocănit în uşă îl făcu să se încrunte. Trebuia să fie Gage sau Cal, se gândi el în timp ce ieşea din birou ca să răspundă. Nu avea timp să stea la taclale. Trebuia să lucreze la abordarea simplificată şi disecată pentru a o cuceri pe femeia pe care o iubea.

Când deschise uşa, femeia pe care o iubea se afla în prag.

– Ce crezi că faci, plimbându-te singură noaptea prin oraş?

– Nu mă lua cu dintr-astea. Twisse se va da la fund după o astfel de zi şi nu mă plimbam. Am venit direct aici pentru că nu te-ai mai întors.

– Nu ştim de ce poate fi capabil Twisse după o astfel de zi. Şi nu m-am mai întors pentru că m-am gândit că vrei să dormi. În plus, înainte de reprezentaţia lui Twisse de după-amiază, nu erai prea încântată de mine.

– Chiar din acest motiv m-am gândit că te vei întoarce, ca să putem discuta despre asta. Îl înghionti cu degetul în piept. Nu ai niciun drept să fii supărat pe mine din această cauză.

– Poftim?

– M-ai auzit. Nu ai niciun drept să fii furios pentru că nu am sărit cu capul înainte în nişte planuri pe care le-ai făcut fără să mă consulţi.

– Aşteaptă un afurisit de minut.

– Nu, nu voi aştepta niciun afurisit de minut. Ai decis ce voi face pentru tot restul vieţii mele, unde ar trebui să locuiesc, cum ar trebui să-mi câştig existenţa. Ai făcut un dosar. Indignarea se simţea în privirea şi în vocea ei. Nu aş fi surprinsă dacă ar include mostre de vopsea şi posibile nume pentru buticul imaginar.

– Mă gândeam la roşu-maroniu, o culoare înţeleaptă. Nu cred că roşul maroniu se foloseşte pe cât de mult merită. Cât despre nume, în topul listei mele acum se află „prinde odată, mama ei de idee", dar probabil că mai trebuie lucrat la el.

– Nu înjura şi nici nu încerca să faci o glumă din asta.

– Dacă acestea sunt cele două dorinţe, atunci eşti în locul greşit şi cu bărbatul greşit. Te voi conduce acasă cu maşina.

– Nu vei face aşa ceva. Ea îşi încrucişă braţele. Voi pleca când voi fi gata de plecare, iar acum nu sunt gata. Nici să nu te gândeşti să mă dai afară sau voi…

– Ce anume? Cum putea el să facă o glumă din asta? Era ridicol. Îşi ridică pumnii luând poziţie de box. Crezi că mă poţi doborî?

Starea ei de spirit era atât de încinsă, încât putea fierbe aerul.

– Nu mă tenta. Mi-ai aruncat asta în faţă din senin, apoi când nu am dansat de bucurie şi nu m-am aruncat cu capul înainte în program, ai plecat. Îmi spui că mă iubeşti şi pleci.

– Îmi pare rău, dar cred că aveam nevoie să gândesc un pic singur după ce am realizat că femeia de care sunt îndrăgostit nu este interesată de a-şi clădi o viaţă alături de mine.

– Nu am spus – nu am vrut să spun… La naiba!

Layla îşi acoperi faţa cu mâinile şi respiră de câteva ori. Furia se evapora în timp ce-şi lăsa mâinile jos.

– Ţi-am spus cândva că mă sperii. Nu vrei să înţelegi asta. Tu nu eşti uşor de speriat.

– Nu este adevărat.

– Oh, ba da, ba da, este. Tu ai trăit cu această ameninţare prea mult ca să mai fiu uşor de speriat. Tu faci faţă lucrurilor. O parte ţine de împrejurări, o parte face parte din firea ta, dar poţi face faţă la ceea ce va veni. Eu nu am fost nevoită să fac asta. Lucrurile erau destul de banale pentru mine, până în februarie. Drumul meu nu prea avea hârtoape,

nu existau momente deosebit de importante. În mare, cred că mă descurc destul de bine. În mare, repetă ea oftând şi începu să se plimbe prin încăpere.

– Te descurci bine.

– Mi-e frică de ceea ce este aici, de ceea ce va urma, de ce s-ar putea întâmpla. Nu am energia lui Quinn şi nici... isteţimea lui Cybil, hotărî Layla. Sunt perseverentă. Odată ce promit că voi face ceva, fac tot ceea ce pot ca să mă ţin de cuvânt şi am un fel de a aşeza întreaga imagine pe compartimente cu care pot raţiona. Nu este însă la fel de copleşitor, nici la fel de înspăimântător ca atunci când trebuie să lucrezi cu bucăţele. Dar se pare că nu pot raţiona când vine vorba de tine şi de mine, Fox, iar asta mă sperie. Se întoarse spre el. Mă sperie faptul că nu am mai simţit pentru nimeni ceea ce simt acum pentru tine. Şi mi-am spus că este bine, că este în regulă să am toate aceste sentimente care să se îmbulzească şi să mă copleşească. Pentru că totul este o nebunie. De fapt, şi toate sunt o nebunie în acelaşi timp sunt reale. Ceea ce se întâmplă în jurul nostru, ceea ce se petrece în interiorul meu, toate sunt reale. Numai că nu ştiu ce să fac cu asta.

– Iar eu am adăugat la acest amestec şi ideea de a începe o afacere aici făcând totul şi mai complicat şi mai înspăimântător. Am înţeles. O vom scoate din ecuaţie. Nu am vrut să profit de asta ca să te forţez. Am avut deja cu toţii parte de necazuri.

– Voiam să fiu furioasă, pentru că este mai uşor să fii furioasă decât speriată. Nu vreau să fiu la cuţite cu tine, Fox. Tot ceea ce s-a întâmplat astăzi... ai fost acolo. M-am trezit dintr-un coşmar, iar tu erai acolo. Apoi nu te-ai mai întors. Ea închise ochii şi repetă: nu te-ai mai întors.

– Nu am plecat prea departe.

Emoţia se citea în ochii ei când îi deschise.

– Am crezut că poate ai făcut-o, iar asta m-a speriat mai mult decât orice altceva.

– Te iubesc, spuse el simplu. Unde să plec?

Layla se aruncă în braţele lui.

– Nu pleca departe. Gura ei o găsi pe a lui. Nu mă îndepărta. Lasă-mă să fiu cu tine.

– Layla. Îi luă faţa în mâini, aplecând-o uşor pe spate până ce privirile lor se întâlniră. Sunt aici. Este sfârşitul zilei, iar eu sunt aici. Aici este locul unde vreau să fiu.

Buzele ei erau atât de moi, atât de darnice. Geamătul ei, în timp ce trupul se mula pe al lui, era ca o muzică. Mâinile ei îi mângâiau faţa, apoi părul, în timp ce el o ducea spre dormitor. În întuneric, se lăsară pe pat. În timp ce se ataţau unul pe celălalt cu săruturi lungi şi lente, el îi putea vedea sclipirea din privire, curba obrazului, îi putea simţi forma buzelor şi bătaia inimii ei alături de a lui.

Ea, îngenunche pentru a-i desface cămaşa. Apoi se aplecă şi îşi apăsă buzele pe pieptul lui. Uşor, degetele ei îl atinseră coastele. În timp ce-l atingea cu buzele, limba ei îi mângâia pielea. Îi simţi

muşchii fremătând în timp ce continua să-l sărute încet cu gura deschisă, deasupra pântecului, în timp ce-i desfăcea nasturele blugilor.

Voia ca el să tremure.

Îi trase fermoarul în jos, şi apoi blugii de pe şoldurile înguste. El gemu de plăcere sub mângâierile ei.

Ea-i domina trupul. Gura şi mâinile ei îl ghidară încet, neînduplecat în marea zguduită de ardoare. Când sângele începu să-i fiarbă sub piele, ea îşi schimbă din nou poziţia. El auzi foşnetul uşor al hainelor în timp ce ea se dezbrăca.

– Vreau să te rog ceva. Veni spre el, de-a lungul patului, iar gura lui deveni uscată.

– Dacă vrei o favoare, probabil că acesta este un moment numai bun pentru a o cere.

Tachinându-l, ea-şi lipi buzele de ale lui, apoi se retrase. Când o prinse de ceafă pentru a-i readuce gura spre a lui, ea i-o îndrumă spre sânul ei.

– Când mă atingi, când faci dragoste cu mine, când eşti înăuntrul meu, poţi simţi ceea ce simt? Eu pot simţi ceea ce simţi? Vreau să fac asta cu tine. Vreau să ştiu cum este să fim împreună în acest fel.

Un dar, se gândi el, o încredere deplină, de ambele părţi. Se ridică şi o privi în ochi.

– Deschis, murmură el şi-şi frecă buzele de ale ei. Totul este deschis.

Îi simţi fiorii, dorinţele şi gândurile care-i veneau şi-i dispăreau din minte ca nişte licăriri blânde. Să fie dorită, să fie atinsă. De el. Când

mâinile ei alergară pe spatele lui, îi cunoscu atât plăcerea, cât şi aprobarea. Cunoscu apăsarea trupurilor, bătăile inimilor.

Apoi, el intensifică sărutul şi i se deschise. L-a începu a fost ca un suspin care i-a străbătut trupul şi mintea. Ea se gândi: Minunat. Este minunat. Anticiparea este construită. Îşi întoarse capul pentru a-i oferi pulsul de pe gâtul ei când îi simţi dorinţa de a-l gusta.

Respiraţia ei se opri uşor şocată când gura lui îi cuprinse sânul. Atât de multe de simţit, de aflat. Ea tremura cu fiecare senzaţie nouă care aluneca şi se strecura în interiorul ei, în jurul ei. Mâinile, pielea, buzele, şoldurile şi gustul lui. Dorinţele ei se legară, se împletiră cu ale lui într-o cădere liberă.

Lăcomia – oare era a ei sau a lui – care o făcu să se rostogolească pe pat cu el, dorind cu disperare mai mult, acel „mai mult" eliberând noi pofte sălbatice. Mâinile lui le folosiră pe ale ei, mai aspru ca înainte, răspunzându-i nevoilor ei nerostite. Ia, ia, ia. Plăcerea crescu, apoi izbucni cutremurătoare.

Unghiile ei înţepară, dinţii lui o muşcară, iar când el o penetră, crezu că o va lua razna.

– Stai cu mine, stai cu mine. Disperată, delirantă, ea îşi încolăci picioarele în jurul lui ca nişte lanţuri când simţi că el începe să se închidă. Plăcerea, o sabie cu două tăişuri, era brutal de pătrunzătoare. O strânse împreună cu el.

Ea îi ţinea trupul, gândurile, inima, până când niciunul dintre ei nu se mai putu abţine.

El se rostogoli cu fața-n jos pe pat, cu capul învârtindu-i-se, cu plămânii epuizați. Nu avea încă puterea să o întrebe dacă era în regulă, cu atât mai puțin să încerce să se conecteze ca să se asigure singur.

Îl dezmembrase și nu prea era capabil să se adune la loc. Niciunul dintre gândurile lui nu voiau să fuzioneze. Nu era încă sigur dacă gândurile ei mai aveau încă ecou în mintea lui.

Liniștindu-se după câteva minute, el își zise că va muri de sete dacă nu se va târî să-și ia niște apă.

– Apă. Ceru el.

– Dumnezeule! Chiar te rog.

El se rostogoli și se lovi de ea care stătea întinsă de-a lungul patului.

– Scuze.

El doar mormăi când își puse picioarele pe podea, apoi se împletici în drum spre bucătărie. Lumina din frigider îl orbi ca strălucirea soarelui. Cu o mâna apăsată pe el, Fox pipăi pe rafturi după o sticlă cu apă.

Bău jumătate din ea exact acolo unde stătea, gol în fața frigiderului, ochii închizându-i-se împotriva oricărei surse de lumină. Uşurel, el își miji ochii, mai luă o sticlă de apă și o duse în dormitor.

Ea nu se mișcase.

– Eşti bine? Eu…

– Apă! Mâna ei flutură în aer. Apă!

El deschise sticla, apoi își trecu un braț pe sub

ea pentru a o ridica. Sprijinindu-se de brațul lui, ea bău cu aceeași plăcere.

– Îți țiuie urechile? îl întrebă ea. Urechile mele țiuie. Și cred că am orbit.

O ridică pentru a putea sta sprijinită de perne, apoi aprinse lumina de lângă pat.

Ea țipă și-și duse repede o mână la ochi.

– Bine, nu orbisem, probabil că acum am orbit. Cu grijă, ea trase cu ochiul printre două degete. Tu, vreodată...

– Nu. Asta a fost prima dată.

Pentru că încă își mai simțea picioarele un pic cam moi, se așeză lângă ea. Îi plăcea toată priveliștea.

– A fost intens.

– Intens este un cuvânt blând. Nu există unul care să exprime asta. Trebuie să se inventeze unul. Cred că nu este ceva ce putem face de fiecare dată.

– O să ne păstrăm pentru ocazii speciale.

Ea zâmbi și-și adună energia pentru a se ridica în șezut și își sprijini capul de umărul lui.

– Vine Ziua Arborelui. Cred. Asta este destul de special.

El râse și își întoarse capul pentru a-și freca obrazul de părul ei. Te iubesc, se gândi el, dar nu spuse cuvintele cu voce tare.

Pentru că Fox avea întâlniri în afara biroului, Layla profită de după-amiaza liniștită pentru a citi din nou părți din cel de-al treilea jurnal al lui Ann Hawkins. Nu exista, așa cum speraseră ei, nicio

vrajă, nicio formulă şi nici indicaţii precise despre cum să omori un demon bătrân de un secol. Asta o determină pe Layla să creadă că Giles Dent nu-i spusese iubitei sale răspunsurile. Versiunea lui Cybil era mult mai mistică, presupuse Layla. Dacă Ann ştia, îşi dădea seama şi de faptul că orice trebuia făcut pentru a-l distruge pe Twisse ar fi fost atenuat, chiar şi anulat dacă răspunsurile erau oferite pur şi simplu.

Asta părea a fi prea criptic şi prea agasant pentru Layla, aşa că-şi petrecu o bună bucată de vreme încercând să citească printre rânduri, iar când termină era frustrată şi o durea capul. De ce oamenii nu puteau spune direct ce şi cum. Îi plăceau indicaţiile pas cu pas. Şi era al naibii de sigură că ei le vor înregistra, dacă le vor descoperi vreodată, le vor folosi şi vor avea succes, în cazul în care vreuna dintre generaţiile viitoare ar fi avut o problemă similară.

– De ce nu revii aici? mormăi Layla. Vino şi vorbeşte cu mine, Ann. Spune-o pe-a dreaptă. Atunci ne vom putea întoarce cu toţii la vieţile noastre obişnuite.

Chiar când rostea aceste cuvinte Layla auzi cum se deschide uşa din faţă şi sări în picioare. Brian O'Dell se strecură înăuntru.

– Hei, Layla! Scuze, te-am speriat?

– Nu. Puţin. Nu aşteptam pe nimeni. Fox nu este la birou în după-amiaza asta.

– Oh! Ei bine, Brian îşi vârî mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâie, eram în oraş şi m-am gândit să trec pe aici.

– Probabil că nu se va întoarce decât după şase. Dacă vreţi să-i lasaţi un mesaj...

– Nu. Nu e grabă. Ştii tu, dacă tot sunt aici, poate mă duc până în spate. Fox spunea ceva despre o podea nouă în bucătărie şi alte chestii. Mă duc doar să măsor. Vrei cafea sau orice altceva?

Layla îşi înclină capul.

– Cum veţi măsura fără un metru?

– Aşa este, aşa este. Mă duc să iau unul din camionetă.

– Domnule O'Dell, Fox v-a rugat să treceţi pe aici în după-amiaza asta?

– Ah! El nu este aici.

– Exact. La fel ca fiul său, se gândi Layla, tatăl era un mincinos penibil. Deci v-a rugat să treceţi pe aici, să mă verificaţi. Poate nu m-aş fi prins de asta dacă soţia dumitale nu ar fi trecut pe aici cam acum o oră. Dacă pun astea cap la cap, îmi miroase a dădăceală.

Brian zâmbi larg, scărpinându-se în cap.

– M-ai prins. Nu-i place să te ştie singură aici. Nu pot spune că-l învinovăţesc. Se aşează într-unul dintre scaunele pentru vizitatori. Sper că nu-i vei face zile fripte pe chestia asta.

– Nu. Ea oftă şi se aşează. Cred, că într-un fel sau altul, toţi ne facem griji pentru ceilalţi. Dar am celularul în buzunar şi pe toţi cei pe care-i cunosc pe tasta de apelare rapidă. Domnule O'Dell...

– Brian.

– Brian. Tu cum te descurci cu asta? Ştiind ce s-a întâmplat, ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Fox?

– Ştii, aveam nouăsprezece ani când s-a născut Sage. În limbajul bărbatului era ceva care spunea că se pregătea pentru o destăinuire. Jo avea optsprezece ani. Nişte puşti care cred că le ştiu pe toate. Apoi, ai un copil al tău şi toată lumea ta se schimbă. O parte din mine este îngrijorată de treizeci şi trei de ani. Zâmbi când spuse asta. Cred că atunci când vine vorba de Fox mai multe părţi din mine sunt îngrijorate. Vrei să ştii adevărul? Mă enervează la culme că i-au fost furate copilăria şi inocenţa. A venit în acea zi acasă şi nu a mai fost niciodată un puşti, nu în acelaşi fel.

– V-a spus ce s-a întâmplat? În dimineaţa când s-a întors de la Stânca Păgână?

– Îmi place să cred că am reuşit să facem multe lucruri bune cu copiii noştri, dar de unul sunt sigur. Ştiu că nouă ne pot spune orice. Ne-a înşirat povestea cu dormitul afară în curtea casei lui Cal, dar eu şi Jo am ştiut că nu este aşa.

– Ştiaţi că-şi va petrece noaptea în pădure?

– Ştiam că va avea o aventură şi i-am oferit spaţiu. Dacă nu am fi făcut-o, ar fi găsit o altă modalitate de a se duce. Păsările trebuie să-şi ia zborul. Nu-i poţi opri, oricât de mult ai vrea să-i ţii în siguranţă, în cuib.

Tăcu o clipă, iar Layla îl putea vedea cum priveşte în urmă, întrebându-se cum este să urmăreşti cursul vieţii altcuiva, al unei persoane iubite.

– Când s-a întors acasă l-a adus pe Gage cu el, continuă Brian. Se vedea clar că era ceva schimbat

la amândoi. Apoi ne-au spus şi totul s-a schimbat. Am discutat despre plecare. Jo şi cu mine ne-am gândit să vindem ferma şi să mergem mai departe, dar el avea nevoie să fie acolo. După ce a trecut săptămâna, am crezut cu toţii că s-a sfârşit. Însă mai mult decât atât, ştiam că Fox are nevoie să fie aici cu Gage şi Cal.

– L-aţi văzut înfruntându-l de trei ori până acum, iar acum îl înfruntă din nou. Cred că este nevoie de un curaj extraordinar ca să accepţi ceea ce face şi să nu încerci să-l opreşti.

– Nu este vorba de curaj, ci despre încredere. Am încredere deplină în Fox. Este cel mai bun om pe care-l cunosc.

Brian rămase până când Layla închise biroul, şi insistă să o conducă cu maşina până acasă. Cel mai bun om pe care-l cunosc, se gândi ea când intră în casă. Exista oare un omagiu mai mare adus de un tată fiului său? Se duse sus ca să pună jurnalul înapoi în biroul de acasă.

Quinn se afla la biroul ei, încruntându-se la monitor.

– Cum merge treaba?

– Mizerabil. Am ajuns la termenul-limită cu articolul şi nu mă pot concentra.

– Îmi pare rău. Mă duc jos ca să ai mai mult spaţiu.

– Nu. La naiba! Se îndepărtă. Nu ar fi trebuit să spun că voi scrie porcăria asta de articol doar că, ştii, banii. Dar continuăm cu ideea asta cu ritualul sângelui, încercând să găsim cuvinte

inteligente care să meargă cu el, iar Cybil a devenit irascibilă.

– Unde este?

– Lucrează în camera ei pentru că i se pare că eu gândesc prea tare. Quinn îndepărtă ideea dând din mână. Aşa ajungem să ne comportăm una cu alta dacă lucrăm la un proiect mai mult timp. Numai că ea este aşa mai mult timp. Aş vrea să am un fursec.

Quinn îşi sprijini bărbia în pumn.

– Aş vrea să am o pungă cu Milano. La naiba! Scoase mărul din birou şi muşcă din el. De ce zâmbeşti, tu care porţi mărimea doi?

– Patru, şi zâmbesc pentru că este reconfortant să vin acasă şi să te găsesc în această stare jalnică poftind la un fursec, iar pe Cybil închisă în camera ei. Este atât de normal.

Scoţând un sunet între mormăit şi pufnit, Quinn mai muşcă o dată din măr.

– Mama mi-a trimis o mostră de material pentru rochiile domnişoarelor de onoare. Este pestriţ. Cât de normal ţi se pare asta, Sunny Jane?

– Pot purta ceva pestriţ dacă este nevoie, dar te rog nu mă obliga.

Ochii albaştri licăriră amuzaţi. Quinn mesteca şi zâmbea.

– Cyb ar arăta oribil în ceva pestriţ. Dacă continuă să fie acră cu mine, o voi face să poarte aşa ceva. Ştii ce? Avem nevoie să ieşim de aici pentru un timp. Numai muncă, fără distracţie? Mâine ne luăm liber şi mergem să-mi caut rochie de mireasă.

– Vorbeşti serios?

– Serios.

– Credeam că nu mă vei ruga niciodată. Mor de nerăbdare să fac asta. Unde...

Layla se întoarse când Cybil deschise uşa.

– Mergem la cumpărături. Pentru rochia de mireasă a lui Quinn.

– Bine, asta-i bine. Stând în prag, Cybil se sprijini de tocul uşii, studiindu-şi prietenele.

– Am putea numi asta un ritual – unul alb, unul feminin. Numai dacă nu vrem să ne uităm mai de aproape la simbolistică. Albul semnifică virginalul, vălul simbolizează supunerea...

– Noi nu vrem, o întrerupse Quinn. Voi abandona fără pic de ruşine principiile mele feministe pentru o rochie perfectă de mireasă. Voi putea trăi cu asta.

– Corect. Ei bine, oricum... Absentă, Cybil îşi dădu pe spate coama de păr. Tot este un ritual feminin. Poate că va balansa ceea ce vom face peste două săptămâni. Sânge magic.

Fox se duse direct spre Layla după ce se terminară întâlnirile. Ea deschise uşa când el începu să meargă, cu părul fluturând, şi cu un surâs de bun venit pe buze. Se putea el abţine dacă asta era exact ce sperase că va găsi când se va întoarce acasă în fiecare seară?

– Buna! El se aplecă să o sărute, apoi îşi ridică privirea sesizând absenţa răspunsului. De ce mai încercăm o dată?

– Scuze. Sunt un pic aiurită. Îl prinse de reverele jachetei şi se abandonă sărutului.

– Despre asta vorbeam. Dar acum văzu că zâmbetul de bun venit nu i se reflecta şi în privire. Ce s-a întâmplat?

– Nu ai primit mesajul meu?

– Ne întâlnim aici cât de repede reuşesc să vin. Am reuşit.

– Suntem în sufragerie. Este... Cybil crede că a descoperit ce şi cum despre ritualul de sânge.

– Distracţie şi jocuri pentru toţi. Îngrijorat, el îi mângâie obrazul cu degetul mare. Care este problema?

– Ea... Ea aşteaptă până ce ajungi şi tu acolo ca să vă explice şi vouă.

– Orice ţi-ar fi explicat ţie nu ţi-a adus bujori în obraji.

– Unele dintre variabilele legate de potenţialele consecinţe nu sunt tocmai roz. Îl luă de mână. Dar înainte... Trebuie să-ţi spun altceva.

– Bine.

– Fox... Degetele ei le strânseră pe ale lui, ca o mângâiere. Putem sta aici un minut?

Se aşezară pe treptele verandei. Ea îşi puse mâinile pe genunchi, unul dintre semne – Gage i-ar fi spus semn – că era nervoasă.

– Cât de grav este? o întrebă Fox.

– Nu ştiu. Nu ştiu ce vei simţi în legătură cu asta. Ea strânse tare din buze. O să-ţi spun direct, apoi poţi să te gândeşti cât vrei şi să încerci să accepţi ce-şi spun. Carly a avut legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Era o urmaşă a lui Hester Deale.

Ştirea îl lovi cu putere, ca un pumn rapid direct în plex. Gândurile i se învălmăşeau în cap, aşa că îi puse prima întrebare care-i veni în minte:

– De unde ştii?

– Am rugat-o pe Cybil să... Layla se întrerupse, se întoarse cu faţa spre el şi continuă: Părea că există un motiv pentru ceea ce s-a întâmplat, Fox. Un motiv pentru care ea a fost contaminată atât de repede, atât de... fatal. Aşa că am rugat-o pe Cybil să verifice, iar ea a făcut-o.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Nu eram sigură, iar dacă greşeam, te supăram pentru nimic. Şi... ar fi trebuit să-ţi spun, ai dreptate. Îmi pare rău.

– Nu. Agitaţia din mintea lui se opri, durerea se diminuă. Layla voise să-l protejeze până ce supoziţia devenea realitate. Şi el ar fi făcut la fel pentru ea. Nu, înţeleg. Cybil a verificat arborele genealogic al lui Carly?

– Da. În seara asta mi-a spus că a găsit legătura. Are detaliile genealogice dacă vrei să le vezi.

El doar dădu din cap, şi ea continuă:

– Nu ştiu dacă aflând asta este mai bine pentru tine sau mai rău. Sau dacă asta schimbă ceva. Dar m-am gândit că trebuie să ştii.

– Ea a făcut parte din asta, spuse el încet. Tot timpul.

– Twisse s-a folosit de tine şi de ea. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, dar nimic din ce ai făcut şi din ceea ce nu ai făcut nu ar fi putut schimba asta.

– Nu știu dacă asta este adevărat, dar nu pot face nimic pentru a schimba situația. Poate că ne-am găsit unul pe celălalt, eu și Carly, tocmai din cauza asta. Apoi am făcut alegeri care ne-au îndreptat spre acest sfârșit. Poate alte alegeri ar fi avut un alt rezultat. Nu avem cum să știm asta. Fox își așeză mâna peste mâinile ei. Mereu va exista sentimentul de vinovăție și de mâhnire, când mă voi gândi la ea. Dar acum știu cel puțin o parte din „de ce". Niciodată nu înțelesesem de ce, Layla, iar asta mă dădea peste cap.

– Twisse a luat-o pe ea pentru a te răni. Și a putut să o ia, în felul în care a făcut-o, pentru că ea și el aveau același sânge. Și pentru că...

– Continuă, îi spuse el când ea se poticni.

– Pentru că ea nu a crezut cu adevărat. Nu a crezut suficient de mult, încât să-i fie frică sau să se lupte, ori să fugă. Astea sunt doar speculații și este posibil să întrec măsura, dar...

– Nu, spuse el încet. Nu, ai perfectă dreptate. Ea nu a crezut, chiar și atunci când a văzut ce se petrece cu propriii ei ochi. Mi-a spus ceea ce credea că vreau să aud, a promis că va sta la fermă în acea noapte fără nici cea mai mică intenție de a-și ține promisiunea. Era sceptică din fire, nu se putea abține.

Pentru prima dată în ultimii șapte ani, Fox se simți eliberat.

– Nu m-am gândit niciodată că ar putea exista o legătură. A fost o chestie deșteaptă. Și ai făcut bine că mi-ai spus. Își strecură degetele printre ale

ei. Faptul că suntem sinceri unul cu celălalt, chiar şi atunci când este greu, reprezintă cea mai bună alegere pentru noi.

– Vreau să-ţi mai spun ceva înainte să intrăm. Dacă îţi promit ceva, dacă mă rogi să fac ceva sau să nu fac, iar eu îţi dau cuvântul meu, să ştii că mi-l voi ţine.

Fox îi sărută mâinile.

– Iar eu voi crede ceea ce-mi spui. Hai să mergem înăuntru.

Nu putea schimba trecutul, se gândi Fox, dar se putea pregăti pentru viitor. Putea preţui şi ţine la prezent. Layla era prezentul său. Oamenii din această casă erau şi ei ai lui. Aveau nevoie de el, iar el avea nevoie de ei. Şi asta era de ajuns pentru orice om.

Se aşeză pe podea, alături de Rostogol. În atmosferă exista, ceva între nervi şi teamă. Asta venea din partea femeilor. Dinspre Cal şi Gage simţi interes şi nerăbdare.

– Ce se întâmplă? Orice ar fi, să-i dăm odată drumul.

Cybil luă cuvântul:

– Am discutat cu câteva persoane pe care le cunosc şi, în cea mai mare parte, am încredere, despre executarea unui ritual de sânge, scopul fiind acela de a reuni cele trei bucăţi a lui Dent din piatra sângelui, într-una singură. Este ceva ce ar trebui să facem. Sunt o mulţime de presupuneri care se bazează pe informaţii incomplete, pe speculaţii.

– Cele trei bucăţi separate nu prea ne-au ajutat până acum, sublinie Gage.

– Ei bine, nu poți ști asta, nu-i așa? îi aruncă Cybil. Este foarte posibil ca aceste bucăți separate să vă ofere vouă talentele voastre – viziunile, puterea de vindecare. Odată ce vor fi unite, s-ar putea să pierdeți aceste calități. Iar fără aceste daruri în arsenalul vostru, veți fi și mai vulnerabili în fața lui Twisse.

– Dacă nu le unim, zise Cal, rămân trei bucăți de piatră pe care nu le înțelegem. Am fost de acord că vom încerca. Am încercat. Dacă ai descoperit o altă cale, o vom urma.

– Ritualurile de sânge sunt puternice și țin de o magie foarte periculoasă. Deja avem de-a face cu o forță puternică și periculoasă. Trebuie să cunoașteți toate consecințele posibile. Cu toții avem nevoie să știm. Este necesar să fim cu toții de acord, deoarece fiecare trebuie să facă parte din ritual pentru ca acesta să aibă sorți de izbândă. Eu nu îmi voi da acordul până când nu va înțelege toată lumea cum stau lucrurile.

– Am înțeles. Gage ridică din umeri. Probabil, Cal va fi nevoit să-și caute ochelarii, iar toți trei vom fi din nou sensibili în fața unei simple răceli.

– Nu face ca totul să pară ușor. Cybil se întoarse spre el. Puteți pierde ceea ce aveți și chiar mai mult. S-ar putea ca totul să vă explodeze în față. Ați mai avut de-a face cu așa ceva. Amestecul de sânge și de foc, vietăți distruse. Sângele vostru a fost acela care l-a eliberat pe demon. Trebuie să luăm în considerare că, dacă executăm acest ritual, putem descătușa ceva și mai rău.

– Trebuie să rişti ca să câştigi.

– Are dreptate. Fox dădu din cap spre Gage. Riscăm sau nu facem nimic. O credem pe Ann Hawkins sau nu. Acum este momentul, aşa i-a spus ea lui Cal. De acest Şapte poate depinde totul sau nimic, iar piatra – întreagă – este o potenţială armă. Eu o cred. Şi-a sacrificat viaţa ei cu Dent, iar acest sacrificiu a condus la noi. Unul în trei, trei într-unul. Dacă există o cale, vom merge pe ea.

– Mai există un trei. Q, Layla şi eu. Sângele nostru este pătat, să spunem aşa, cu acela al demonului.

– Şi îl poartă pe cel al unui inocent. Layla stătea cu mâinile încrucişate, ca şi cum ar fi ţinut ceva delicat. Hester Deale nu a fost malefică. Ai spus sânge inocent, Cybil, iar sângele inocent este un element puternic în cadrul unui ritual.

– Aşa mi s-a spus. Cybil oftă. Am mai fost avertizată că inocentul poate fi folosit ca să-i dea mai multă putere demonului. Că un asemenea ritual pe care-l sugerăm noi ar putea fi considerat ca o invitaţie. Trei tineri au fost schimbaţi de un ritual al sângelui în acel loc. Se poate întâmpla din nou, de data asta cu noi. Se uită la Layla şi la Quinn. Iar ceea ce este diluat sau adormit în noi, de ceea ce suntem, s-ar putea ridica la suprafaţă.

– Asta nu se va întâmpla, spuse Quinn iute. Nu pentru că nu consider coarnele şi copitele ca fiind la modă – ignoră înjurătura enervată a lui Cybil –, ci pentru că nu vom permite aşa ceva. Cyb, tu ai o

inimă mult prea bună ca să-i permiți puținului ADN de demon să facă fițe. Și nu ești responsabilă pentru asta. Nici să nu te gândești, îi ordonă Quinn lui Cybil când aceasta începu să vorbească. Nimeni nu te cunoaște mai bine ca mine. Dacă vom vota să o facem, vom fi cu toții implicați în asta, cu toții vom alege. Și orice s-ar întâmpla, fie că reușim, fie nu, nu va fi vina ta. Tu ești doar mesagerul.

– Înțelegeți că, dacă va merge prost, s-ar putea solda cu violență.

– Dar, dacă merge cum trebuie, îi reaminti Fox lui Cybil, este un pas înainte pentru a salva vieți omenești. Este un pas spre a-i pune capăt răului.

– Cel mai probabil vom pierde niște sânge și nu se va schimba nimic. Oricum ai privi, lucrurile au puține șanse de reușită, adăugă Gage. Mie îmi plac astfel de acțiuni. Eu sunt pentru.

– Este cineva împotrivă? Quinn cercetă încăperea. Este un pas mare.

– Să ne apucăm de treabă!

– Nu atât de repede, uriașule, îi spuse Cybil lui Gage. Ritualul este foarte clar, dar mai există detalii și proceduri de urmat. Este nevoie de toți șase – băiat-fată, băiat-fată – ca la orice dineu reușit, în cercul standard al unui ritual, pe terenul de la Stânca Păgână. Cal, presupun că nu mai ai cuțitul pe care l-am folosit înainte?

– Cuțitul meu de cercetaș? Desigur că-l mai am.

– Desigur că-l mai are. Încântată, Quinn se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Vom avea nevoie de el. Am o listă care cuprinde ceea ce avem nevoie. Şi vom lucra la cuvintele pentru incantaţie. Trebuie să aşteptăm o noapte cu lună plină, să începem cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii şi să terminăm în următoarea jumătate de oră.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ritualul are nevoie de un ritual, îl repezi ea pe Gage. Şi de respect şi de multă încredere. Luna plină ne oferă lumină, efectiv, dar şi din punct de vedere magic. Jumătatea de oră înainte de miezul nopţii este perioada binelui, iar jumătatea de oră de după, a răului. Avem timpul, locul şi este cea mai bună şansă a noastră. Gândiţi-vă la asta, ca şi cum am înclina balanţa în favoarea noastră. Avem două săptămâni să-l punem la punct, să lucrăm la nuanţe – sau să renunţăm la tot şi să mergem la St. Barts. Între timp, ea se uită la paharul gol. Nu mai am vin.

Cum discuţiile începură imediat, Gage se fofilă şi o urmă pe Cybil în bucătărie.

– Ce te-a speriat?

– Oh! Nu ştiu. Îşi turnă un pahar de cabernet. Trebuie să fie chestia cu moartea şi blestemul.

– Tu nu te sperii atât de uşor, aşa că spune tot.

Ea luă o înghiţitură mică în timp ce se întorcea spre el.

– Nu eşti singurul care primeşte informaţii în avans despre ce va urma.

– Ce ai văzut de data asta?

– Mi-am văzut cea mai bună prietenă murind

şi am privit cum moare femeia pe care am ajuns să o iubesc şi să o respect. I-am văzut pe bărbaţii care le iubesc încercând să le salveze. Am văzut cum mori în sânge şi foc. Iar eu am supravieţuit. Ce este atât de rău? V-am văzut pe toţi murind, iar eu am supravieţuit.

– Sună mai mult a stres şi a vinovăţie, decât a premoniţie.

– Eu, de regulă, nu prea mă încurc cu vinovăţia. Am văzut piatra însângerată întreagă, stând pe Stânca Păgână sub lumina lunii pline. Iar pentru o clipă, a fost mai strălucitoare decât soarele. Ea expiră prelung.

– Nu vreau să plec singură din luminiş, aşa că fă-mi o favoare. Nu muri.

– O să văd ce pot face.

19

Afară, sub lumina slabă a lunii de ceară, Layla îl sărută pe Fox de noapte bună. Acea atingere a buzelor conduse la alta, moale şi seducătoare ca aerul nopții.

– Cred că ar trebui să rămân aici în seara asta, zise el.

Ea se topi în brațele lui gata pentru un alt sărut.

– Cybil este nervoasă, Quinn este aiurită şi s-au tot împuns una pe cealaltă. Au nevoie de un arbitru.

– Aş putea rămâne. Cu blândețe, o muşcă de buza de sus. Ca să te susțin.

– Atunci aş fi tulburată. Deja sunt tulburată. Gemând slab, se îndepărtă. Pe lângă asta, presimt că vei merge la Cal. Voi trei veți vrea să discutați totul mai pe larg.

– Este destul de mult de discutat. Îşi plimbă mâinile pe brațele ei. Tu eşti pregătită pentru asta.

– Asta nu era o întrebare.

– Nu. Pot vedea asta. Îmi dau seama acum.

Foarte puține lucruri i-ar fi putut face mai multă plăcere decât acest vot de încredere aproape banal.

– Este timpul să fac pasul următor. Și apropo, am nevoie de o zi liberă mâine.

– Bine.

– Doar bine? Ea scutură din cap. Nu pentru ce, sau nici cine naiba va avea grijă de birou?

– De trei sau de patru ori pe an – asta era limita – puteam lipsi o zi de la școală. Spuneam doar „Nu vreau să merg mâine la școală" și era în regulă. Nu a trebuit să mă prefac bolnav sau să mă furișez. M-am gândit că același lucru se aplică și în ceea ce privește munca.

Se sprijini de el și îl cuprinse cu brațele de mijloc.

– Am un șef minunat. Își trimite până și părinții să mă verifice când el nu este la birou.

Fox tresări.

– Poate că le-am spus ceva în treacăt...

– Este în regulă. De fapt, este mai bine decât în regulă. Am avut o discuție interesantă cu mama ta, apoi cu tatăl tău. Semeni atât de mult cu el când zâmbești.

– Este instrumentul numărul unul al farmecului O'Dell. Nu dă niciodată greș.

Ea râse și se lăsă pe spate.

– Ar trebui să-ți mai spun ceva înainte să pleci. Deja mă frământă asta de ceva timp, iar astăzi, când am vorbit cu tatăl tău, mi-am dat seama de ceva. De ce am stat atâta să analizeze asta? De ce nu o lăsam să fie? Pentru că, ei bine, este.

– Ce este?

– Sunt îndrăgostită de tine. Râse cu jumătate de gură. Te iubesc, Fox. Eşti cel mai bun om pe care-l cunosc.

Fox nu-şi putea găsi cuvintele, deşi îi zburau prin minte. Te iubesc, spusese ea, cu un zâmbet pe buze care făcea cuvintele să licărească în întuneric. Fox se aplecă spre ea, închise ochii şi se lăsă pradă momentului. Ea era aici, se gândi el. Restul reprezentau doar detalii.

Apoi, ridicându-şi capul, o sărută pe sprânceană şi pe obraji, înainte de a-i pecetlui buzele.

– Îmi spui asta şi apoi mă trimiţi acasă?

Ea râse din nou.

– Mă tem că da.

– Poate ai timp să treci pe la mine vreo oră. Două. O sărută din nou şi mai pătimaş. Hai să zicem trei.

– Vreau, dar...

Chiar când începea să accepte – ce mai conta o oră, două când erai îndrăgostit – Gage ieşi pe uşa din faţă.

– Scuze. Fox îl privi şi încuviinţă dând din cap.

– Cum de reuşiţi voi doi să purtaţi o conversaţie fără să vorbiţi? întrebă Layla în timp ce Gage se îndrepta spre maşina lui.

– Probabil are de-a face cu faptul că ne cunoaştem din fragedă pruncie. Voi merge cu el cu maşina. Fox îi prinse faţa în mâini. Mâine-seară.

– Da. Mâine seară.

– Te iubesc. O sărută din nou. La naiba, trebuie să plec. Pe mâine.

Când se îndreptă spre maşină, mintea lui era prea plină de ea ca să observe norul negru care acoperea luna.

Lăsă în seama lui Quinn să găsească buticul perfect cu rochii de mireasă. Fiecare minut din drumul de două ore şi jumătate se justifica odată ce ajunseră la fermecătoarea casă în stil victorian, cu trei etaje şi grădini uimitoare. Ochiul format al Laylei remarcă detaliile – combinaţiile de culori, decorul, zonele amenajate pentru odihnă.

Erau expuse rochii, pantofi, pălării de damă, lenjerie intimă. Toate acestea, aranjate cu gust o făcură pe Layla să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui tort de nuntă, cu multă frişcă şi frumos ornamentat.

– Prea multe opţiuni. Prea multe. O să mă sufoc. Quinn strânse braţul lui Cybil.

– Nu o vei face. Avem toată ziua la dispoziţie. Doamne, ai văzut vreodată atâta alb? Este ca o furtună de tul.

– Dar pe lângă alb există crem, culoarea şampaniei şi ecru.

– Eu aş merge pe alb, având în vedere coloratura ta, Quinn, zise Layla.

– Alege tu una. Quinn îşi masă uşor gâtul. De ce sunt atât de nervoasă?

– Pentru că nu te măriţi decât o dată pentru prima oară.

Quinn o împinse pe Cybil şi râse.

– Mai taci din gură, bine. Respiră adânc. Natalie

pregăteşte cabina de probă, spuse ea, referindu-se la proprietara magazinului. Voi proba ce a ales ea, dar fiecare va alege cel puţin o rochie. Şi trebuie să jurăm că vom fi sincere. Dacă rochia arată ca naiba pe mine, să-mi spuneţi asta. Acum, împrăştiaţi-vă. Ne întâlnim la cabina de probă în douăzeci de minute.

– Vei şti care este a ta când te vei vedea îmbrăcată cu ea. Aşa se întâmplă.

Layla începu să se plimbe prin magazin.

Se uită la dantelă, mătase, satin şi mărgele. Studie liniile, trenele şi decolteurile. În timp ce privea o rochie, imaginându-şi-o pe Quinn în ea, Natalie se apropie grăbită de ea!

Părul uşor grizonat se potrivea cu faţa delicată. Purta un costum pe care Layla îşi imagină că-l alesese pentru a contrasta cu rochile de mireasă.

– Quinn este gata, dar nu vrea să înceapă fără tine. Avem şase rochii pentru început.

– Mă întrebam dacă o putem adăuga şi pe asta.

– Desigur, voi avea eu grijă.

– Când aţi deschis afacerea?

– Am deschis-o acum patru ani, împreună cu partenera mea. M-am ocupat de un magazin nupţial în New York câţiva ani, înainte să mă mut aici.

– Adevărat? Unde?

– „I Do", Upper East Side.

– Un loc minunat. O prietenă de-a mea şi-a cumpărat rochia de acolo acum câţiva ani. Eu locuiesc – locuiam... Unde anume? se întrebă Layla. Hm, în New York. Am condus un butic în cartierul comercial al oraşului, se numea Urbania.

– Ştiu magazinul. Natalie zâmbi. Ce mică e lumea.

– Aşa este. Pot să te întreb ce te-a determinat să pleci de la „I Do" şi din New York şi să deschizi un magazin aici?

– Oh, Julie şi cu mine am discutat despre asta de-a lungul anilor. Suntem prietene încă din facultate. Ea a găsit acest loc, m-a sunat şi mi-a spus: „Nat, ăsta este". Am crezut că a luat-o razna, dar avea dreptate. Natalie îşi înclină capul. Ştii cum este atunci când îi găseşti clientei exact ceea ce-şi doreşte, ce i se potriveşte. Expresia feţei, tonul ei?

– Da, ştiu.

– Asta se triplează atunci când magazinul este al tău. Să te conduc la cabina de probă?

– Da, mulţumesc.

Într-o încăpere spaţioasă, cu o oglindă înaltă, triplă şi scaune cu pernuţe lucrate manual te aşteptau ceşcuţe de porţelan cu ceai şi prăjiturele subţiri ca hârtia. Crini, de un roz-aprins şi albi, înmiresmau aerul.

Layla se aşeză şi bău din ceai, în timp ce Quinn examina rochiile alese.

– Nu arată rău. Cybil îşi ţuguie buzele în timp ce Quinn se întorcea în faţa oglinzii, însă este prea încărcată pentru tine. Prea efeminată, decise ea.

– Îmi plac mărgelele. Este, pur şi simplu, strălucitoare.

– Nu, spuse Layla, şi Quinn oftă.

– Următoarea.

– Mai bine, decise Cybil. Şi nu spun asta pentru că urmează cea pe care am ales-o eu. Dar, dacă stai să te gândeşti că este cea mai importantă rochie din viaţa ta, trebuie să ţi se potrivească. Cred că este prea impunătoare şi deloc amuzantă.

– Dar arăt atât de elegantă. Quinn se întoarse. Ochii îi străluceau în timp ce se privea în oglinda triplă. Aproape, nu ştiu cum să spun, regal. Layla?

– Se potriveşte cu înălţimea şi construcţia ta, iar liniile sunt clasice. Totuşi, nu.

– Dar... Quinn oftă.

După alte două încercări şi respingeri, Quinn luă o pauză de ceai.

– Poate că ar trebui să fugim şi să ne căsătorim în Vegas, să ne cunune o copie a lui Elvis. Ar putea fi amuzant.

– Mama ta te-ar ucide, îi reaminti Cybil, în timp ce rupea în două una dintre prăjiturile delicate, oferindu-i-o jumătate lui Quinn. La fel ar face şi Frannie adăugă ea, referindu-se la mama lui Cal.

– Poate că nu sunt făcută pentru chestia asta cu rochia de mireasă. Poate o rochie de coktail ar fi o idee mai bună. Nu trebuie să fim atât de oficiali şi împopoţonaţi, spuse ea şi alese o altă rochie, la întâmplare. Fusta acesteia probabil că-mi va face fundul să arate de zece ori mai mare. Privirea pe care i-o aruncă lui Layla era spăsită. Scuze, pe asta ai ales-o tu.

– Alegerea ta contează. Este împodobită cu dantelă, zise Layla.

– Sau ne putem îmbrăca foarte lejer, pentru o

nuntă în curtea din spatele casei şi o recepţie. Toate astea sunt doar ornamente, îi spuse Quinn lui Cybil, în timp ce Layla o ajuta să îmbrace rochia. Îl iubesc pe Cal. Vreau ca acea zi să fie o celebrare a acestui fapt, a ceea ce însemnăm unul pentru celălalt şi a ceea ce am realizat noi şase. Vreau ca petrecerea să simbolizeze legământul nostru şi fericirea noastră. Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, cu tot ce am avut de înfruntat şi vom mai avea, că o rochie stupidă nu înseamnă nimic.

În timp ce Layla se dădea înapoi, ea se întoarse.

– Dumnezeule!

Emoţionată, se holba la propria-i imagine. Corsajul în formă de inimă al rochiei fără bretele era impresionant, îi scotea în evidenţă umerii şi braţele şi strălucea datorită mărgelelor din sticlă presărate pe material. Fusta cădea în volane moi de tafta, punctate cu perle.

Cu vârfurile degetelor, Quinn atinse fusta foarte uşor.

– Cyb?

– Ei bine, Dumnezeule! Cybil îşi şterse o lacrimă. Nu mă aşteptam să reacţionez aşa. Iisuse, este perfectă. Tu eşti perfectă.

– Te rog spune-mi că nu-mi face fundul cât o baniţă. Minţi dacă e necesar.

– Fundul tău arată nemaipomenit. La naiba, am nevoie de un şervețel.

– Îţi mai aminteşti tot ce am spus despre rochie şi despre ornamentele care nu sunt importante? Acum uită tot, Layla. Ce crezi? întrebă Quinn.

– Nu trebuie să-ți spun eu. Știi foarte bine că asta este.

Primăvara aduse culoare în Hollow. Sălciile verzi se reflectau în heleșteul din parc, copacii cu flori roz și cornii sălbatici înfloriseră de-a lungul drumurilor. Ziua se mărise și se încălzise, anunțând vara ce urma să vină.

Verandele străluceau, proaspăt vopsite, iar grădinile erau pline de tot felul de flori. Mașinile de tuns bâzâiau și mirosul ierbii proaspăt tăiate înmiresma aerul. Copiii jucau baseball, iar bărbații curățau grătarele pentru fripturi.

Odată cu primăvara, visele apăreau mai des.

Fox se trezi lac de transpirație. Încă mai putea simți mirosul de sânge, fumul iadului, trupurile carbonizate ale condamnaților și ale blestemaților. Gâtul îl jena din cauza țipetelor pe care le scosese în vis. Fugise. Plămânii încă îi mai ardeau din cauza efortului, iar inima îi bătea cu putere. Alergase pe străzile pustii din Hollow, cu clădiri în flăcări, în timp ce încerca să ajungă la Layla înainte ca ea...

Ajunse acolo și descoperi că nu mai era.

Fox sări din pat, împiedicându-se de o pereche de boxeri în timp ce alerga. O strigă, dar știu – înainte de a vedea ușa larg deschisă – unde o atrăsese propriul ei vis.

Ieși, în noaptea rece de primăvară, alergând, așa cum alergase și în vis. Un fum fetid începeșa

străzile pustii, înțepându-i ochii, uscându-i gâtul. De jur împrejurul său, clădirile vuiau din cauza flăcărilor. Nu este nimic real, își spuse el. Focurile erau minciuni, dar pericolul era real. Chiar și atunci când căldura îi ardea pielea, în timp ce părea că focul se încinsese prin cărămizile care-i răneau tălpile, el continua să fugă.

Și o văzu mergând prin flăcările false. Plutea prin fum, ca o vedenie, luminile furioase ale focurilor îi alunecau pe trup. O strigă, dar ea nu se opri. Când o prinse și o întoarse cu fața spre el, ochii ei erau încețoșați, ca și cum ar fi fost oarbă.

– Layla! Fox o scutură. Trezește-te! Ce faci?

– Sunt blestemată. Aproape cântă aceste cuvinte, iar zâmbetul ei era strâmb. Suntem cu toții blestemați.

– Haide, vino acasă!

– Nu. Nu. Eu sunt Mama Morții.

– Layla. Tu ești Layla.

Încercă să intre cu forța în ceața care-i învăluia mintea și acolo găsi doar nebunia lui Hester.

– Revino-ți. Înfrângându-și propria panică, el strânse și mai tare legătura. Layla, revino-ți.

Cum ea încerca să se elibereze, Fox o luă, pur și simplu, în brațe.

– Te iubesc, Layla, te iubesc.

În brațele sale, ea deveni moale, apoi începu să tremure.

– Fox.

– Este în regulă. Nu este real. Te-am prins. Eu sunt real. Înțelegi?

– Da. Nu pot gândi. Visăm?

– Nu mai visăm. Ne vom întoarce. Vom intra înăuntru. Îi înconjură talia cu brațul, conducând-o spre casă.

Băiatul pluti deasupra focului, încântat, în timp ce părul lui negru se unduia în bătaia vântului. Furia se strecura în sufletul lui Fox, şi el vru să sară.

– Nu o face. Vocea îi era slabă din cauza epuizării, când Layla se sprijini de el. Te vrea şi pe tine, vrea să ne separe. Cred că suntem mai puternici împreună, ținându-ne unul de celălalt.

Moarte pentru unul, viață pentru celălalt. Îți voi bea sângele, băiete, apoi îmi voi planta urmaşii în curva ta umană.

– Nu o face! De data asta, Layla fu nevoită să-şi strângă mâinile în jurul gâtului lui Fox pentru a-l împiedica să nu se năpustească înainte. Ea îşi proiectă gândurile în mintea lui. *Nu putem câştiga aici. Rămâi cu mine. Trebuie să rămâi cu mine.* Nu mă părăsi, spuse ea cu voce tare.

Au continuat să meargă şi să ignore murdăriile pe care creatura le azvârlea spre ei. Băiatul se mişca repede în jurul lor, în cercuri, batjocoritor, urlând, în timp ce zbura pe patina lui de foc. Dar pe măsură ce mergeau, focul slăbea. Când urcară treptele spre apartamentul lui, noaptea era din nou clară şi răcoroasă şi se simțea doar un miros slab de pucioasă.

– Eşti rece. Hai înapoi în pat, zise Fox.

– Trebuie să mă aşez. Se lăsă pe un scaun şi continuă să tremure. Cum m-ai găsit?

– Am visat. Alergam prin oraş, focul, totul.

Ca să o încălzească, luă cuvertura pe care mama sa o făcuse pentru canapea şi o puse peste picioarele goale ale Laylei.

– Prin parc, spre lac. Dar în visul meu am ajuns prea târziu. Erai moartă când te-am scos din apă.

Ea îi luă mâinile şi descoperi că erau la fel de îngheţate ca ale ei.

– Trebuie să-ţi spun ceva. A fost ca atunci, la New York, când am visat că m-a violat. Când am visat că eram Hester. Voiam să se oprească, să se termine. Aveam de gând să mă sinucid, să mă înec. Ea avea de gând. Nu o puteam opri. Avea putere asupra minţii mele.

– Acum nu mai are, zise Fox.

– Este mai puternic, ai simţit şi tu asta. Aproape că m-a făcut să mă sinucid. Dacă este destul de puternic să facă asta, dacă nu suntem imuni – Quinn, Cybil şi eu – ne-ar putea determina să vă rănim. Mă poate face să te omor.

– Nu.

– La naiba! Dacă m-ar fi făcut să intru în bucătărie, să iau un cuţit şi să ţi-l înfig în inimă? Dacă ne poate controla atunci când dormim, înseamnă…

– Dacă ar fi putut să te contamineze în acest fel, încât să mă omori, ar fi făcut-o. Să ne dea la o parte pe mine, pe Cal sau pe Gage este prioritatea lui numărul unu. Tu ai fost creată din el şi Hester, aşa că s-a folosit de Hester împotriva ta. Altfel, aş fi fost mort cu un cuţit înfipt în inimă, iar tu te-ai

fi scufundat pentru a treia oară în heleşteu. Tu gândeşti logic, Layla. Asta este logic.

Ea încuviinţă dând din cap şi în ciuda efortului ei începu să plângă.

– M-a violat. Ştiu că nu eram eu, ştiu că nu era real, dar l-am simţit, prinzându-mă în ghearele lui. Împingându-se în mine, Fox.

Nu este dracul chiar atât de negru, se gândi el, ţinând-o în poală şi legănând-o în timp ce ea plângea în hohote.

– Nu puteam să ţip, reuşi ea să spună şi-şi apăsă faţa de umărul lui. Nu-l puteam opri. Apoi nu mi-a mai păsat sau nu am mai putut. Era Hester. Voia doar să termine odată cu asta.

– Vrei să o suni pe Quinn sau pe Cybil? Ai prefera...

– Nu. Nu.

– S-a folosit de asta. De şoc, de traumă, ca să-ţi înfrângă voinţa. Nu vom permite să se mai întâmple aşa ceva. Nu-l voi mai lăsa să se atingă de tine. Îi ridică bărbia şi îi şterse lacrimile cu degetele. Îţi jur, Layla, voi face tot ce trebuie ca el să nu se atingă din nou de tine.

– M-ai găsit, înainte ca eu să mă regăsesc.

– Peste câteva zile vom face următorul pas. Nu vom trece prin aşa ceva ca să pierdem, iar când vom distruge creatura asta, tu vei participa. Vei participa la ce-i va aduce pieirea.

– Vreau să sufere. Vreau să ţipe, la fel cum ţipam şi eu în mintea mea. Când Layla redeschise ochii, aceştia erau limpezi. Îmi doresc să existe o

modalitate să-l putem ţine la distanţă de mintea noastră. Cum este usturoiul pentru vampiri. Ştiu, sună stupid.

– Mie îmi sună bine. Poate asul nostru în ale cercetărilor va descoperi ceva.

– Posibil. Am nevoie de un duş. Şi asta sună stupid, dar…

– Nu, nu este.

– Vorbeşte cu mine cât timp fac duş. Am nevoie să te aud.

– Desigur.

Ea lăsă uşa băii deschisă, iar Fox se sprijini de cadrul acesteia.

– Aproape că se crapă de ziuă, zise el. Am nişte ouă proaspete de fermă, prin bunăvoinţa mamei mele. Întoarce-te la normal, îşi spuse el. De asta avem nevoie amândoi. Pot face o omletă. Nu am gătit încă pentru tine.

– Cred că ai deschis câteva cutii cu supă în timpul viscolului, când am stat la Cal.

– Oh! Ei bine, înseamnă că am gătit. Totuşi mai pot prepara nişte ouă jumări. Aşa, ca bonus.

– Când am fost la Stânca Păgână, mai înainte, nu era la fel de puternic ca acum.

– Nu.

– Va deveni şi mai puternic.

– Şi noi la fel.

Sub jetul de apă, ea închise ochii. Nu săpunul şi apa erau cele care o făceau să se simtă curată, ci Fox.

– Nimeni nu m-a iubit atât de mult, încât să-mi facă ouă jumări. Îmi place.

– Dacă îți joci cum trebuie cărțile, se prea poate ca asta să conducă spre sandviciul meu cu bacon, cu salată și roșii, faimos prin aceste părți.

Ea opri apa și ieși să-și ia un prosop.

– Nu sunt sigură că merit așa ceva.

– Oh! Fox zâmbi privind-o. Crede-mă. Pot prăji și o chiflă dacă am stimulentul necesar.

Ea se opri în prag.

– Ai o chiflă?

– Pe moment nu, dar brutăria se va deschide peste vreo oră.

Ea râse – Dumnezeule, ce ușurare era să poți râde – și trecu pe lângă el ca să-și ia halatul din dulap.

– Sunt multe brutării excelente în New York, comentă el. Orașul chiflelor. Mă gândeam că din moment ce-mi place o brutărie bună și o chiflă la fel de bună, după ce va trece vara asta, să dau acolo examenul pentru barou.

Ea se întoarse cu spatele în timp ce-și lega halatul.

– Baroul?

– Majoritatea firmelor de avocatură devin destul de agitate când vine vorba să angajeze un asociat, în afară de cazul în care acesta ia examenul specific de barou. Subînchirierea apartamentului tău se termină în august. Poate că vei vrea să mai stai pe aici până ce Cal și Quinn se vor căsători în septembrie. Sau poate vrei să-ți găsești un nou loc acolo. Ai destul timp să te decizi.

Ea rămăsese locului și-l privi cu atenție.

– Vorbeşti despre mutarea ta la New York?

– Vorbesc despre a fi cu tine. Nu contează unde.

– Asta este casa ta. Cabinetul tău de avocatură se află aici.

– Te iubesc. Am stabilit deja asta, nu-i aşa? Se îndreptă spre ea. Am mai stabilit că şi tu mă iubeşti, aşa este?

– Da.

– Îndrăgostiţii, în general, vor să fie împreună. Tu vrei să fii cu mine, Layla?

– Da. Da, vreau să fiu cu tine.

– Bine atunci. O sărută uşor. Mă duc să sparg nişte ouă.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Fox stătea în biroul lui Cal, frecându-l cu piciorul pe Rostogol. Gage se plimba. Nu-i plăcea să fie aici, Fox ştia asta, dar nu avea ce face. Era un spaţiu privat şi era convenabil. Fox îşi jurase solemn să stea la o aruncătură de băţ distanţă de Layla, până când va fi lună plină.

– Trebuie să existe un motiv pentru care o tot atacă pe ea. Violator nenorocit.

– Iar, dacă am şti motivul, l-am putea elimina. Cal dădu din cap. S-ar putea să o considere veriga ce mai slabă. Vreau să spun, noi trei ne cunoaştem de mici. Quinn şi Cybil se cunosc din facultate. Niciunul dintre noi nu a cunoscut-o pe Layla până în februarie.

– Sau poate că nenorocitul a dat cu zarul. Gage se opri lângă fereastră. Cum nu văzu nimic

interesant îşi reluă plimbarea. Niciunul dintre noi nu a arătat vreun semn de contaminare.

– Este diferit. Nu este precum se întâmplă cu oamenii în timpul lui Şapte. Se întâmplă, mă refer la viol, doar atunci când doarme. Apoi a urmat un fel de mers de somnambul ca în cazul lui Hester Deale. Există multe modalităţi de-a te sinucide, dar în cazul ei urma să fie prin înec, într-un loc cu apă din natură. La fel ca Hester.

– Unul dintre noi va sta în casa lor până ce totul va lua sfârşit, hotărî Cal. Chiar dacă Layla este la tine acasă, Fox, nu le vom lăsa pe niciuna dintre ele singure noaptea.

– Asta voiam să spun şi eu. Odată ce vom face dansul lunii pline, ar trebui să privim mai mult din această perspectivă. Trebuie să găsim o cale să-l oprim, să le protejăm.

– Poimâine, mormăi Gage. Mulţumesc, Iisuse! Vreunul dintre voi a mai putut stoarce vreo informaţie de la Madame Voltar?

Cal strâmbă din buze.

– Nu chiar. Dacă Quinn ştie, nu spune decât că Cybil lucrează la detalii. Apoi îmi distrage atenţia cu trupul ei, ceea ce nu este greu de făcut.

– Ea scrie scenariul. Fox ridică mâna când îl auzi pe Gage pufnind. Uite ce e, am încercat în felul nostru, şi n-am reuşit. Las-o pe doamnă să încerce şi ea.

– Doamna este îngrijorată că vom muri cu toţii. Sau că vor muri cinci dintre noi.

– Mai bine să se îngrijoreze decât să

supraevalueze, zise Fox. Va pune punctul pe i. Este o puicuță al naibii de deșteaptă, o iubește pe Quinn și pe Layla, iar ea și Quinn sunt foarte apropiate.

Fox se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întorc la birou. Că tot veni vorba, mă gândeam să mă mut la New York după ce te căsătorești cu Quinn.

– Bine, altul care s-a lăsat prins. Gage dădu din cap. Sau poate că are un belciug în nas.

– Să mă pupi undeva. Nu am spus încă nimic familiei. Voi aborda asta treptat. Fox studie fața lui Cal în timp ce vorbea. M-am gândit să vă spun vouă mai întâi. Cred că voi aștepta să treacă Șapte ca să scot clădirea la vânzare. Piața este destul de stabilă, așa că...

– Optimistul etern. Frate, din câte știi locul acela poate deveni o ruină până pe paisprezece iulie.

De această dată Fox îi arătă degetul mijlociu.

– Oricum, m-am gândit că tu sau tatăl tău veți fi interesați de clădire. Dacă sunteți, vom stabili o sumă la un moment dat.

– Este un pas important, Fox, spuse Cal încet. Te-ai stabilit aici și nu doar cu casa, ci și cu cabinetul tău.

– Nu toată lumea poate rămâne. Tu nu o vei face, îi spuse Fox lui Gage.

– Nu, nu o voi face.

– Dar te vei întoarce. Vei continua s-o faci. Și eu voi proceda la fel. Fox întinse brațul cu încheietura mâinii în sus, astfel încât să se vadă

cicatricea. Nimic nu şterge asta. La naiba, New Yorkul este doar la câteva ore distanţă. Am făcut drumul dus-întors pe autostrada nouăzeci şi şase tot timpul cât am fost la Facultatea de Drept. Este...

– Când erai cu Carly.

– Da. Fox dădu din cap spre Cal. Acum este diferit. Mai am câteva legături pe acolo, aşa că voi da de veste, să vedem ce se va întâmpla. Dar acum am ceva treabă, ca avocat al oraşului. Pot face eu de gardă în seara asta în casă, adăugă el în timp ce se îndrepta spre uşă. Dar tot mai susţin că femeile astea trebuie să-şi pună ESPN.

Gage şedea pe colţul biroului lui Cal când Fox plecă.

– Nu-i va plăcea deloc acolo.

– Da, aşa este, zise Cal.

– Dar, oricum, o va face. Va găsi el o modalitate să o facă să meargă, să nu uităm că este un O'Dell.

– A mai încercat asta cu Carly. Dar are dreptate. Este diferită relaţia cu Layla. O va face să meargă, iar eu voi fi cel care va regreta că nu-i voi mai vedea faţa aia stupidă în fiecare zi.

– Înveseleşte-te. Cinci dintre noi s-ar putea să moară în următoarele zile.

– Mulţumesc. Asta mă ajută enorm.

– Fac şi eu ce pot. Gage se ridică. Am şi eu nişte treburi de rezolvat. Ne vedem mai târziu.

Aproape că ajunsese la uşă când tatăl lui intră. Amândoi se opriră, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Neputincios, Cal se ridică în picioare.

– Ah!... Bill, de ce nu verifici ventilatorul de evacuare de pe grilaj? Voi veni şi eu jos într-un minut. Aproape că am terminat pe aici.

Culoarea roz pe care o avea în obraji păli, în timp ce se uita la fiul său.

– Gage...

– Nu. Noi am terminat-o, zise Gage în timp ce ieşea. Cal îşi masă ceafa, în timp ce Bill se uita jenat la el.

– Hm!... Ce voiai să verific?

– Grilajul de evacuare. Funcţionează un pic cam greu. Nu te grăbi.

Singur. Cal se lăsă în scaunul său şi-şi apăsă ochii cu degetele. Prietenii lui, fraţii lui aleseseră drumuri nesigure. Nu putea face nimic decât să le fie alături, oricare va fi drumul.

20

Unii oameni ar putea crede că este un pic cam ciudat să te trezeşti de dimineaţă, să te duci la lucru ca de obicei, atunci când planurile pentru seară includ ritualuri de sânge. Dar Fox se gândi că era o procedură standard pentru el şi prietenii săi.

Layla, care în domeniul managerial o putea face pe iubita de Alice să arate ca o pierde-vară, îi înghesuise şi-i manipulase agenda de lucru pentru a se asigura că biroul se va închide exact la ora trei în ziua cea mare. El deja îşi făcuse rucsacul. Poate că mulţi nu ştiau ce să-şi ia într-o excursie seara prin pădure, trecând pe lângă un lac bântuit, spre un luminiş mistic, dominat de un altar străvechi din piatră, dar nu şi Fox. De data asta, el verificase şi prognoza meteo.

Cer senin – acesta era un plus – cu temperaturi care vor scădea de la liniştitorul şaptesprezece, la agreabilul cincisprezece şi jumătate.

Straturile erau cheia confortului.

În buzunar era a treia bucată din piatra sângerie. Spera că se va dovedi a fi o altă cheie.

În timp ce Layla se schimba, el mai adăugă câteva lucruri esențiale în răcitorul său.

– Parcă ești coperta revistei *Excursie cu stil*, dacă există așa ceva, îi spuse el Laylei când aceasta veni.

– De fapt, m-am certat cu mine însămi în legătură cu cerceii. Examină răcitorul și rucsacul deschis. Cola. Prăjiturele Little Debbies și biscuiți cu unt de arahide.

– Aceste provizii speciale fac parte dintr-o tradiție care trebuie onorată.

– Cel puțin dependența de zahăr este garantată. Doamne, Fox, ești nebun?

– Vremurile sunt nebune. Noi suntem prinși în ele.

– Acela este un cuțit? Se uita cu gura căscată la cureaua lui. Iei un cuțit? Nu știam că ai așa ceva.

– De fapt, este un ferăstrău de grădinărit. Un cuțit japonez stil seceră. Este frumos.

– Și ce? Își duse o mână la tâmplă de parcă presiunea pe care o exercita o putea ajuta să înțeleagă mai bine. Plănuiești să te ocupi de curățarea copacilor cât suntem acolo?

– Nu se știe niciodată, nu-i așa?

Ea îi puse o mână pe brațul lui în timp ce el își închidea rucsacul.

– Fox.

– Șansele sunt ca Twisse să fie interesat de ceea ce vom face în noaptea asta. Poate fi rănit. Cal a

produs nişte pagube folosind cuţitul lui de cercetaş, ultima oară când am fost acolo. Pot să pun pariu că Gage îşi va aduce afurisita lui de puşcă. Nu am de gând să mă duc acolo doar cu biscuiţii mei cu unt de arahide.

Ea intenţiona să se certe – putea vedea asta în privirea ei. Apoi apăru altceva în ochii ei.

– Mai ai vreunul de rezervă?

Fără să spună nimic, el se duse la dulap şi cotrobăi înăuntru.

– Se numeşte satâr. Este bun la despicarea lemnului în tâmplărie. Sau să tai o bucăţică dintr-un demon. Ţine-l în teacă, adăugă el, introducându-l în bucata de piele. Este ascuţit.

– Bine.

– Nu înţelege greşit. El îi puse mâinile pe umeri. Adu-ţi aminte că eu susţin egalitatea şi drepturile femeilor. Te voi proteja, Layla.

– Nu înţelege greşit. Dar şi eu te voi proteja.

El o sărută cu blândeţe.

– Cred că acum sunt gata de plecare.

S-au întâlnit la Cal pentru a-şi începe excursia luând-o pe poteca de lângă casa acestuia. Pădurea se schimbase, se gândi Layla, de la ultima ei excursie. Atunci fusese zăpadă, băltoace în zonele ferite, iar drumul alunecos din cauza noroiului, şi copacii dezgoliţi. Acum, pădurea înfrunzise. Acum, avea la şold un cuţit într-o teacă de piele.

Mai mersese pe aici spre necunoscut, împreună cu alţi cinci oameni şi cu Rostogol. De data asta

ştia la ce putea să se aştepte şi mergea conştientă că face parte din echipă. Mergea spre *el* alături de bărbatul pe care-l iubea. Şi tocmai de aceea, de data asta, avea mai multe de pierdut.

Quinn arătă spre teacă.

– Acela este un cuţit?

– De fapt, este un fel de satâr.

– Cum adică un satâr?

– Este o unealtă. Cybil se întinse din spatele lui Layla pentru a verifica greutatea satârului. Se foloseşte la tăierea lemnului. După mărime şi formă, probabil că este o macetă folosită la despicarea bambusului în tâmplăria japoneză.

– Are dreptate spuse Layla.

– Ei bine, vreau şi eu o macetă sau ceva asemănător. Poate un stilet. Nu. Quinn se decise. Vreau o sabie. Una cu mâner frumos şi lung, cu o lamă curbată periculos. Trebuie să-mi cumpăr o sabie.

– Data viitoare o poţi folosi pe a mea, îi spuse Cal.

– Ai o sabie? Doamne, bărbatul meu este plin de secrete. De ce ai o sabie?

– Ca să tai buruienile şi tufişurile. Poate că este mai mult o coasă.

– Care este diferenţa? Nu! Quinn ridică mâna înainte ca Cybil să poată vorbi. Nu mai contează.

– Atunci voi spune doar că preferi coasa pentru că, în mod tradiţional, are un mâner lung. Oricum... Cybil se poticni. Copacii sângerează.

– Se mai întâmplă, îi spuse Gage. Mai sperie turiştii.

Ploaia roşie se scurgea în râuleţe pentru a se prelinge apoi pe frunze. Aerul miroasea a cupru încins în timp ce mergeau spre Lacul lui Hester. Se opriră lângă apa maronie, iar aceasta începu să bolborosească şi să se înroşească.

– Ştie că suntem aici? spuse Layla încet. Sau asta este versiunea demonică a unui sistem de securitate? Oare mai crede că astfel de lucruri ne sperie sau este ceea ce a spus Gage? Un spectacol pentru turişti?

– Poate că este un pic din amândouă. Fox îi oferi o cola, dar ea refuză dând din cap.

– Sistemele de securitate dau alarma. Dacă Marele Bastard Malefic nu ştie când vom lovi, ştie, în schimb, când ajungem în anumite locuri.

– Iar acesta este un loc rece – în termeni paranormali, preciză Quinn. Un loc important şi puternic. Când noi... Oh, Iisuse!

Ceva ieşea la suprafaţa lacului.

– Un iepure mort. Cal puse o mână pe umărul ei, apoi întări strânsoarea când alte leşuri începură să iasă, bolborosind, la suprafaţă.

Păsări, veverițe, vulpi. Quinn îşi ridică camera de filmat şi începu să înregistreze. Duhoarea morţii se simţea în aer.

– A cam lucrat pe aici, mormăi Gage.

În timp ce vorbea, trupul umflat al unei căprioare ieşi la suprafaţă.

– Suficient, Quinn, murmură Cal.

– Nu este. Totuşi îşi coborî camera de filmat. Vocea ei era rece, iar privirea înverşunată. Nu este

îndeajuns. Nu făceau rău nimănui, iar acesta era tărâmul lor. Ştiu, ştiu că este o prostie să mă supăr din cauza... faunei, când vieţi umane sunt în joc, dar...

– Haide, Q. Cybil o luă de talie şi o întoarse. Nu putem face nimic.

– Va trebui să le scoatem de acolo, zise Fox. Nu acum, dar va trebui să ne întoarcem şi să le scoatem. Să incinerăm leşurile. Nu este doar lumea lor, este şi a noastră. Este aici. Vocea îi era calmă. Ne urmăreşte. Şi aşteaptă, se gândi el, în timp ce se îndrepta spre poteca care ducea la Stânca Păgână.

Frigul se făcu simţit. Nu conta faptul că acel frig era o minciună, important era că-l simţeau. Fox îşi trase până sus fermoarul jachetei cu glugă şi continuă să meargă. O luă pe Layla de mână pentru a i-o încălzi.

– Vrea doar să ne întristeze.

– Ştiu.

Mintea lui urmări foşnetele şi mârâiturile. Ţine pasul cu noi, se gândi el. Ştie unde mergem, dar nu ştie ce plănuim să facem odată ajunşi acolo.

Tunetul se rostogoli deasupra unui cer senin, iar ploaia începu să cadă perforând pielea ca nişte ace. Fox îşi ridică gluga. Layla procedă la fel. Vântul mugi măturând în rafale care îndoiau arborii şi rupeau frunzele abia apărute pe ramuri. El o cuprinse cu braţul de talie pentru a o susţine, şi încovoindu-şi umerii spintecă vijelia, menţinându-şi calmul.

– Sunteți în regulă acolo în spate? Deja controlase mental, dar fu reasigurat de strigătele afirmative. Vom forma un lanț, îi spuse el lui Layla. Treci în spatele meu și ține-te bine de cureaua mea. Cal va ști ce să facă. Se va agăța de tine și ceilalți la fel, de cel din față.

– Cântă ceva, strigă ea.

– Ce?

– Cântă ceva la care să știm cu toții versurile. Fă zgomot ca și cum am fi bucuroși.

El rânji printre dinți la furtună.

– Sunt îndrăgostit de o femeie genială. Cântece pe care le cunoșteau cu toții, se gândi el în timp ce Layla trecea în spatele lui, apucându-l de curea. Era ușor.

Începu cu Nirvana, gândindu-se că niciunul dintre ei nu trecuse prin liceu fără să cunoască versurile de la *Smells Like Teen Spirit* (Miroase a spirit adolescentin). Corul de „Hello!" se auzi sfidător în timp ce ploaia tăioasă ca diamantul îi lovea. Mai aruncă niște Smashing Pumpkins, un pic de Springsteen și trecu la Pearl Jam.

Următoarele douăzeci de minute își târâiră picioarele prin furtuna biciuitoare, cântând versiunea lui Fox din Demon Rock.

Vântul mai scăzu în intensitate până când deveni o adiere rece ce agita o burniță slabă. Ca unul, se lăsară pe pământ pentru a-și recăpăta suflul și a-și odihni mușchii care-l dureau.

– Doar atâta poate? Mâinile lui Quinn tremurau, în timp ce scoase un termos cu cafea. Pentru că...

– Nu, o întrerupse Fox, doar se joacă cu noi. Dar afurisit să fiu dacă nu ne vom juca şi noi cu el. Pădurea este umedă. Poate va avea ceva probleme să provoace un incendiu. Întâlni privirea lui Cal, în timp ce acesta desfăcea lesa lui Rostogol de pe cureaua lui.

– M-am ocupat de asta. Mai bine ne-am mişca. Voi prelua eu conducerea un timp, zise Cal.

Câinele galopa pe potecă. Imens şi negru, cu colţii sclipind, mârâia ameninţător. Cybil se ridică în picioare, scoase un revolver de sub jachetă şi trase cu sânge rece şase focuri.

Câinele urlă de durere şi de furie; sângele lui scotea fum şi afuma pământul. Făcu un salt şi dispăru.

– Asta a fost pentru că mi-ai distrus părul.

Cybil îşi scutură părul cârlionţat, în timp ce desfăcea fermoarul unui buzunar de la jachetă pentru a scoate o cutie cu muniţie.

– Frumos. Gage întinse mâna şi luă revolverul, un 22 decorat pe mâner cu perle şlefuite. În mod obişnuit, s-ar fi strâmbat văzând acest gen de arme, dar ea-l mânuise ca o profesionistă.

– Este ceva ce am cumpărat şi eu pe căi *legale*. Ea îşi luă arma înapoi.

– Uimitor! Fox ura armele, dar trebuia să admire... stilul. Asta i-a dat Marelui Bastard Malefic ceva la care să se gândească, zise el.

Gage vârî arma în tocul de sub jachetă.

– Ei bine, nu este un satâr, dar are meritele lui, zise ea.

Aerul se încălzi din nou, iar soarele străluci pe frunzele tinere în timp ce ei parcurgeau restul drumului spre Stânca Păgână. Aceasta se ridica din pământul ars, într-un luminiş care forma un cerc aproape perfect. Piatra obişnuită de calcar se deslușea sub forma unui altar în lumina calmă a serii de primăvară.

– Mai întâi, focul, hotărî Cal, scoțându-şi rucsacul. Înainte să se întunece. Deschizând rucsacul scoase două de bețe de Dura-Logs.

După călătoria nenorocită până acolo, râsul lui Fox fu ca un balsam.

– Numai tu puteai face asta, Hawkins.

– Trebuie să fii pregătit. Dacă aprindem una dintre bucățile astea, flăcările ar trebui să usuce celelalte lemne ude. Ar trebui să funcționeze.

– Nu-i aşa că este adorabil? spuse Quinn, îmbrățişându-l pe Cal. Vorbesc serios.

Au adunat pietre şi ramuri, şi-au dat jos jachetele ude pentru a le atârna pe stâlpii pe care Fox îi fixase în speranța că focul le va usca. Au prăjit pulpe de curcan aduse de Quinn, au dat din mână în mână brânza luată de Cybil şi merele tăiate felii de Layla, mâncând ca nişte înfometați.

În timp ce întunericul se lăsa, Fox scoase prăjiturelele Little Debbies, iar Cal verifică lanternele.

– Serveşte-te, îi spuse el lui Quinn când ea se uită cu pofta la prăjiturele. Fă-ți o plăcere.

– Mi se vor pune direct pe fund. Dacă supraviețuim, trebuie să încap în absolut

spectaculoasa mea rochie de mireasă. Luă una şi o rupse în două. Cred că vom supraviețui, iar jumătate de Little Debbie nu se pune.

– Vei arăta uluitor, îi zise Layla zâmbind. Dar pantofii pe care i-am găsit? Sunt perfecți. În plus, eu şi Cybil nu vom părea jerpelite. Îmi plac la nebunie rochiile pe care le-am găsit. Ideea cu orhideele este pur şi simplu...

– Simt o nevoie irezistibilă să vorbesc despre baseball, spuse Fox şi primi un cot de la Layla.

Conversația lâncezi auzindu-se doar lemnul trosnind şi țipătul unei bufnițe. Toți tăceau, iar luna plină strălucea pe un cer plin de stele. Fox se ridică pentru a strânge gunoiul. Mâini grăbite împachetau mâncarea sau puneau lemne pe foc.

La un semnal al lui Cybil, femeile despachetară ceea ce Layla considera a fi rucsacul pentru ritual. O mică cupă din cupru, un sac cu sare de mare, ierburi proaspete, lumânări şi apă de izvor.

Aşa cum fusese instruit, Fox presără sarea sub forma unui cerc larg în jurul Stâncii Păgâne.

– E bine. Cybil se dădu înapoi şi studie aranjamentul de provizii de pe stâncă. Nu ştiu cât din asta ne va ajuta vizual, dar toate cercetările mele au recomandat aceste elemente. Sarea este pentru protecția împotriva răului, un fel de barieră. Trebuie să stăm în interiorul cercului făcut de Fox. Sunt şase lumânări albe. Pe rând, fiecare va aprinde una. Dar, mai întâi, apa de izvor trebuie pusă în cupă, apoi ierburile şi cele trei bucăți de piatră – pe rând. Quinn.

– Am scos la imprimantă şase cărpii cu ceea ce trebuie să spunem. Quinn scoase dosarul din rucsac. Facem asta pe rând, în jurul cercului, în timp ce fiecare îşi provoacă sângerarea cu ajutorul cuţitului adus de Cal.

– Deasupra cupei, le reaminti Cybil.

– Da, deasupra cupei. Când ultimul va face asta, ne unim mâinile şi repetăm cuvintele împreună de şase ori.

– Ar trebui să fie de şapte ori, spuse Layla. Ştiu că suntem şase, dar şapte este numărul-cheie. Poate că al şaptelea este pentru gardian sau simbolizează inocentul, sacrificiul. Nu ştiu, dar ar trebui să fie de şapte ori.

– Şi şapte lumânări, zise Fox. Vom aprinde cu toţii cea de-a şaptea lumânare. Oare de ce nu ne-am gândit la asta?

– Prea târziu. Gage ridică din umeri. Avem şase, aşa că mergem cu şase.

– Putem merge pe şapte. Cal întinse o mână spre Layla. Poţi să-mi împrumuţi satârul?

– Aşteaptă. Îţi dau eu. Fox scoase cuţitul. Asta va merge mai bine. Hai să vedem. Ridică unul dintre beţele groase, albe. Ceară de albine – bun. Mi-am petrecut mult timp în copilărie lucrând cu ceară de albine şi cu fitiluri.

După ce o aşează pe o parte, se uită la Cybil.

– Dimensiunile au vreo importanţă? Greutatea?

– Nu, dar sursele mele au spus şase. Se uită la Layla şi dădu din cap. La naiba cu sursele. Mai fă-ne o altă lumânare.

Cal se puse pe treabă. Ceara va cam mâzgăli lama, se gândi el, o va putea curăța și ascuți când va ajunge acasă. Îi luă ceva timp, destul de mult, încât să se întrebe de ce Cybil nu a adus o jumătate de duzină de lumânări. Luă cuțitul de la Layla ca să facă un șanț pentru fitil.

– Nu este cea mai reușită piesă a mea, decise el, dar va arde.

– O vom aprinde ultima. Layla se uită la fețele celorlalți. O vom aprinde împreună. Fu nevoită să respire ușor ca să-și mențină vocea calmă. Mai este un pic.

– Avem nevoie de pietre, spuse Cybil, și de cuțitul de cercetaș folosit la ritual, adăugă ea zâmbind ușor.

Băiatul ieși din pădure, făcând tumbe voioase. Ghearele de la mâini și de la picioare lăsau scobituri în pământ, iar acestea se umpleau cu sânge.

– Ar trebui să știi că am folosit sare și înainte. Gage își scoase pușca din rucsac. Nu a făcut doi bani.

Sprâncenele lui se ridicară când mâna băiatului atinse sarea. Acesta țipă de durere și se dădu înapoi.

– Probabil că este o marcă diferită. În clipa când Gage ținti, băiatul sâsâi și dispăru.

– Trebuie să începem.

Cu o mână fermă, Cybil turnă apa în cupă, apoi presără ierburile.

– Acum pietrele. Cal, Fox, Gage.

Tunetul bubui, iar fulgerul lumină cerul, în timp

ce o ploaie de sânge cădea din cer. Pământul ars o absorbea şi scotea aburi.

– Rezistă, zise Layla. Nu intră în cerc.

Fox ţinea piatra în pumn. O cărase cu el ca pe o speranţă aproape douăzeci şi unu de ani. Şi cu aceeaşi speranţă o strecură în apă, după cea a lui Cal. În afara cercului, lumea o luase razna. Pământul se zguduia, iar sângele ardea la bariera de sare.

O devorează, se gândi Fox, arde şi devorează bariera. Îşi aprinse lumânarea şi-i dădu bricheta lui Layla.

În lumina celor şase lumânări, o aprinseră pe cea de-a şaptea.

– Grăbiţi-vă, le ordonă Fox. Se întoarce şi este furios la culme.

Cal îşi aşeză mâna deasupra cupei şi trase cuţitul de-a lungul palmei în timp ce citea cuvintele. La fel făcură Quinn, apoi Fox.

– Sângele meu, sângele lor. Sângele nostru, sângele lui. Unul în trei, trei într-unul. Întuneric şi lumină. Facem acest sacrificiu, facem acest jurământ.

Ţipete, vaiete nici umane, nici animalice, se rostogoliră prin întuneric. Priponit la baza stâncii, Rostogol cu capul ridicat începu să urle.

Layla luă cuţitul şi îşi crestă pielea în timp ce citea cuvintele. Apoi mintea ei se îndreptă spre Fox. *Frigul! Aproape că a trecut!*

În timp ce pământul li se zguduia sub picioare, el îşi uni mâna însângerată cu a ei. Vântul izbucni.

Nu-i putea auzi pe ceilalți, nu cu urechile, nici cu mintea, dar țipă cuvintele, rugându-se ca ei să fie cu el. Pe Stânca Păgână, cele șapte lumânări ardeau cu flăcări neclintite, iar în cupă, apa roșie bolborosea. Pământul se ridică, trântindu-l de masa de piatră cu destulă forță, încât să-i taie răsuflarea. Ceva asemănător cu niște gheare îi prinseseră spatele ca o greblă. Simți cum se învârte într-un mod imposibil. Disperat, mintea lui o căută pe Layla. Apoi explozia de lumină și căldură îl aruncă în întuneric.

Se târî pe pământ spre ecoul ei slab. Își scoase cuțitul și se ridică peste pământul sfărâmat.

Ea se târî spre el, iar cea mai mare dintre temerile lui dispăru când îi găsi mâna. Când degetele lor se atinseră, lumina izbucni din nou cu un sunet teribil, ca un țipăt. Focul înghiți Stânca Păgână, acoperind-o. Într-un muget asurzitor, flăcările țâșniră ca un gheizer spre luna rece care privea, încercuind luminișul cu o cortină de foc care se zvârcolea. În lumina lui sălbatică, Fox îi văzu pe ceilalți mergând de-a bușilea, îngenunchind pe pământ. Toți, toți erau prinși în interiorul cercului de foc, în timp ce în centru Stânca Păgână scotea și mai mult foc.

Împreună, se gândi el în timp ce căldura îi acoperea pielea cu transpirație. Dacă vor trăi sau vor muri, o vor face împreună. Ținând-o strâns de mână pe Layla, o trase de-a lungul luminișului. Apoi brațul ei îl cuprinse și se trăgeau unul pe celălalt. Cal îl prinse de antebraț și se trase în față.

Îi întâlni privirea lui Gage. Cu aerul arzând în jurul lor, îşi unir din nou mâinile.

Împreună, se gândi Fox, în timp ce zidurile de foc se apropiau tot mai mult.

– Pentru inocent, suspină Fox împotriva fumului care-i cuprinsese gâtul.

Focul, care strălucea cu putere, mânca din pământ. Nu aveau unde să se ducă, iar el ştia că nu mai rămăseseră decât câteva clipe. Îşi apăsă obrazul de cel al lui Layla.

– Ceea ce am făcut, am făcut pentru inocent, pentru fiecare dintre noi şi, la naiba, o vom face din nou.

Cal reuşi să râdă şi duse mâna lui Quinn la buze.

– La naiba!

– La naiba! fu Gage de acord. O trase pe Cybil spre el şi o sărută.

– Ia te uită, ia te uită, am putea încerca să trecem prin el. Fox clipi. Ochii îl usturau. Nu are rost să stăm aici să ne prăjim, când putem... Se retrage.

– Suntem cam ocupaţi aici. Gage îşi ridică privirea şi se uită la luminiş. Zâmbetul lui fu atât ironic, cât şi satisfăcut. Sărut al naibii de bine.

– Idiotule. Cybil îl împinse şi se ridică în genunchi.

Flăcările se retraseră spre stâncă şi începură să alunece.

– Nu ne-a omorât.

– Probabil, am făcut ceva bine. Cu ochii împăienjeniţi, Layla se uita la focul care se retrăgea înapoi în cupă, licărind auriu. Cred că ceea ce am

făcut aici, în mod special, a fost faptul că ne-am găsit unul pe celălalt şi am rămas împreună.

– Nu am fugit. Quinn îşi frecă obrazul murdar de umărul lui Cal. Orice persoană în toate minţile ar fi făcut-o, dar nu şi noi.

– Te-am auzit, îi spuse Layla lui Fox. Dacă vor trăi sau vor muri, o vor face împreună.

– Am făcut un jurământ, eu, Cal şi Gage, când aveam zece ani. La fel am făcut şi noi în această noapte. Tot un jurământ. Focul s-a stins. Când se întoarse spre stâncă, rămase fără grai.

Lumânările dispăruseră, la fel şi cupa. Stânca Păgână se profila în lumina lunii, nevătămată. În centrul ei se afla piatra sângerie, întreagă.

– Iisuse Hristoase! Cybil nu-şi găsea cuvintele. A funcţionat. Nu pot să cred că a funcţionat.

– Ochii tăi. Fox se mişcă repede pe lângă Cal şi flutură o mână în faţa lui. Cum e cu vederea ta?

– Termină cu tâmpeniile. Cal îi dădu una peste mână. Este bună. Este numai bună ca să pot vedea trei înapoi într-unul. Ai făcut o treabă bună, Cybil.

Se îndreptară spre ea şi la fel ca în timpul ritualului, formară un cerc în jurul pietrei de pe stâncă.

– Ei bine. Quinn îşi umezi buzele. Cineva trebuie să o ia de acolo – asta însemnând unul dintre băieţi, pentru că este a lor.

Înainte ca să poată ridica mâna să arate spre Cal, atât Cal, cât şi Gage, îl indicară pe Fox.

– La naiba!

Fox îşi frecă mâna de blugi, îşi roti umerii şi se întinse spre ea.

Capul îi căzu într-o parte, corpul i se crispă. În timp ce Layla îl prindea, spuse râzând:

– Glumeam.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fox!

– Un pic de frivolitate, doar atât. Luă piatra în mână. Este caldă. Poate de la focul magic înspăimântător sau poate că aşa este ea. Străluceşte? Oare petele acelea mici strălucesc?

– Acum da, murmură Layla.

– El... nu înţelege asta. Nu cunoaşte asta. Nu pot vedea... Fox se clătină, lumea se învârtea în jurul său. Layla îl prinse de mână şi el îşi reveni. Ţin în mâna moartea lui.

Împinsă cu cotul de către Gage, Cybil se apropie un pic mai mult.

– Cum aşa, Fox? Cum de înseamnă această piatră moartea lui?

– Nu ştiu. Acum are o părticică din noi toţi. Ştii tu, din cauză a ceea ce am făcut. Sângele nostru a fost cel care a reîntregit-o. Iar asta face parte din ce putem, din ce vom face ca să-l distrugem. Am avut puterea de a face asta. Mereu am avut-o.

– Dar era făcută bucăţi, spuse Layla. Până acum. Până la noi – până la noi toţi.

– Am făcut ceea ce am venit să facem. Întinzându-se, Quinn îşi trecu vârfurile degetelor peste piatră. Şi a supravieţuit. Acum avem o nouă armă.

– Pe care nu ştim să o folosim, sublinie Gage.

– Hai s-o duceam acasă şi să găsim cel mai sigur loc pentru a o păstra. Cal se uită de jur

împrejurul luminişului. Sper că niciunul dintre voi nu avea nimic important în rucsac, pentru că au ars. Inclusiv răcitoarele.

– Şi aşa s-au dus biscuiţii mei cu unt de arahide. Fox o luă pe Layla de mână şi-i sărută palma rănită. Vrei să facem o plimbare la lumina lunii?

– Mi-ar plăcea.

Să aştepte un moment mai prielnic, se gândi ea. Dar exista oare unul mai potrivit?

– Bine că mi-am lăsat geanta la Cal. Ceea ce-mi aminteşte... Cal, am cheile în ea, dar aş vrea să le mai ţin un pic dacă este în totul regulă cu tine şi cu tatăl tău.

– Nicio problemă.

– Ce chei? întrebă Fox în timp ce ştergea funinginea de pe faţa ei.

– De la magazinul de pe Main Street. Am nevoie de ele. Vreau ca Quinn şi Cybil să se poată uita la el, împreună cu mine. Este în regulă că tu să priveşti spaţiul prin ochii unui tâmplar sau ai unui avocat, dar, dacă am de gând să deschid un butic pentru femei, am nevoie de părerea unor femei.

– Tu... ce?

– Dar voi avea nevoie de tine şi să sperăm că şi de tatăl tău, pentru a-l putea pune la punct. Şi-l voi vrăji pe tatăl tău să-mi facă o reducere de genul: sunt îndrăgostită de fiul dumneavoastră. Să sperăm că va fi o reducere consistentă. Agitată, scutură murdăria de pe cămaşa lui. Şi apoi, chiar luând un împrumut – şi contez pe tine să-mi pui o vorbă foarte bună la bancă – tot voi depinde de un buget restrâns.

– Ai spus că nu-l vrei.

– Am spus că nu ştiu ce vreau. Acum ştiu. Limpezi, verzi, amuzanți, ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Am uitat să menționez asta?

– Cam aşa ceva. Aş spune cu desăvârşire.

– Ei bine. Îl înghionti uşor în umăr. Am avut multe pe cap în ultima vreme.

– Layla.

– Vreau ceva al meu. Îşi lăsă capul pe umărul lui în timp ce mergeau. Sunt gata să merg spre ceea ce vreau. La urma urmelor, dacă nu acum atunci când? Apropo, consideră că asta este preavizul meu de două săptămâni.

El se opri şi îi luă faţa în palme, în timp ce ceilalți se târâiau şchiopătând pe lângă ei.

– Eşti sigură de asta?

– Voi fi prea ocupată cu supravegherea modificărilor, va trebui să mă duc după marfă şi să mă lupt cu demonii aşa că nu voi avea timp să conduc şi biroul tău. Va trebui să te descurci.

Fox o sărută pe frunte, pe obraji, pe gură, după care îi zâmbi şi zise:

– Bine.

Epuizat, dar mulțumit, merse alături de ea, în urma celorlalți, pe poteca inundată de lumina lunii. În această noapte făcuseră ceva magic, se gândi el. Îşi aleseseră calea şi-şi găsiseră drumul.

Restul erau simple detalii.

– Sfârşit –

Romanul de faţă continuă aventurile celor trei bărbaţi din volumul *Fraţi de cruce.*

Totul a început când cei trei băieţi – Fox, Cal şi Gage – au eliberat un demon încarcerat de secole şi astfel, o dată la şapte ani, forţele răului se abat asupra orăşelului Hawkins Hollow. Împotriva lui a început o luptă pe viaţă şi pe moarte în care sunt implicate şase personaje, alături de întreaga comunitate a oraşului.

Intriga acţiunii şi cavalcada evenimentelor creează o poveste plină de suspans şi mister, la care cititorul participă emoţional.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro